

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

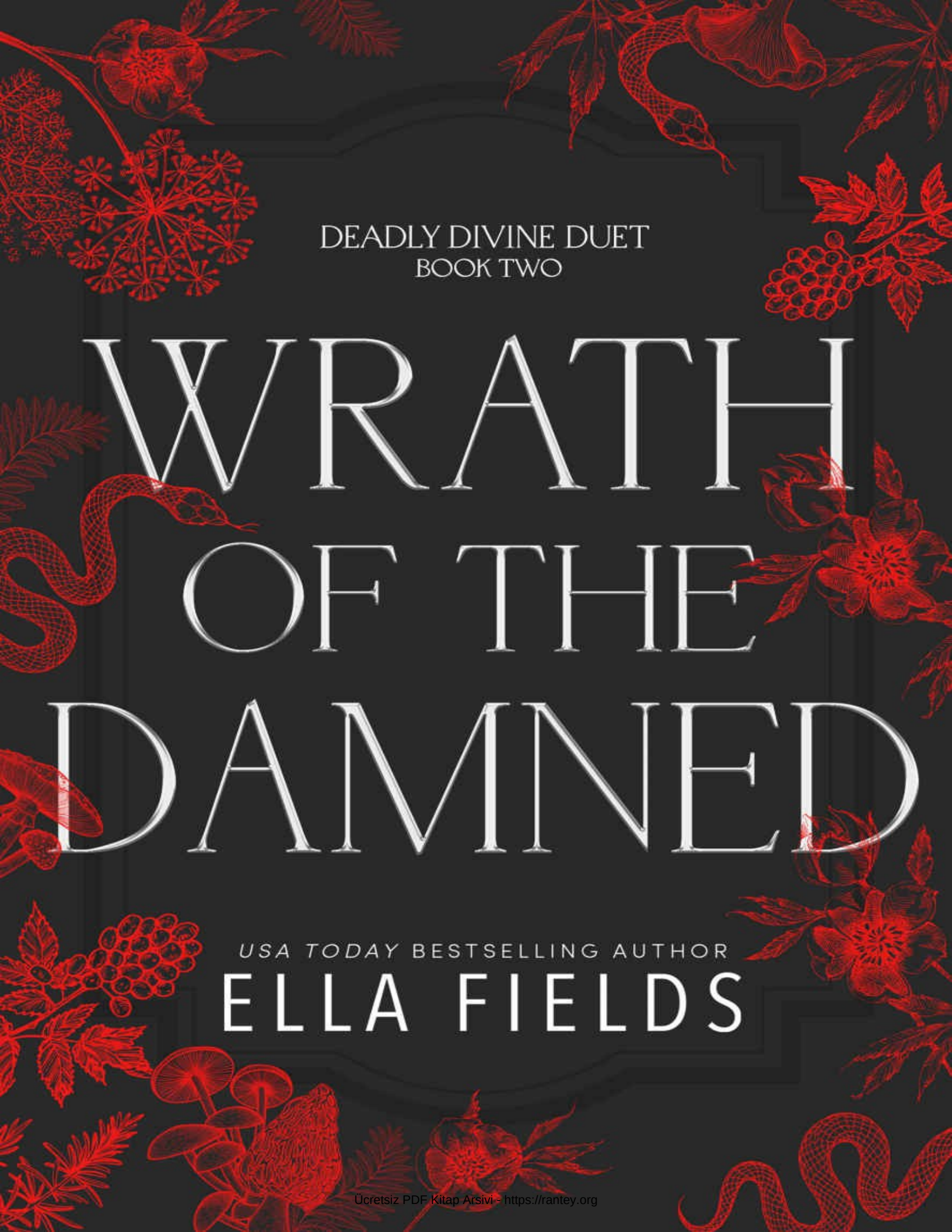
RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

DEADLY DIVINE DUET
BOOK TWO

WRATH OF THE DAMNED

USA TODAY BESTSELLING AUTHOR
ELLA FIELDS

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

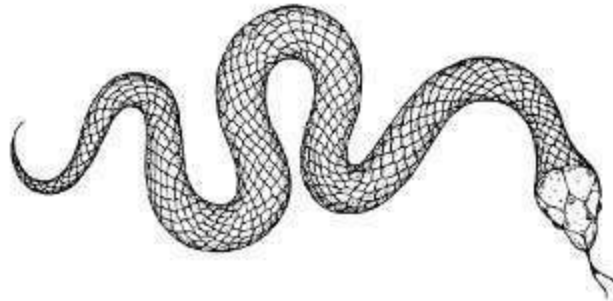
Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunumuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.

DEADLY DIVINE DUET
BOOK TWO

WRATH OF THE DAMNED

USA TODAY BESTSELLING AUTHOR
ELLA FIELDS

OceanofPDF.com

Lanetlilerin Gazabı
Telif hakkı© 2023 by Ella Fields

Tüm hakları saklıdır.

Bu kitabın hiçbir bölümü, bir inceleme içindeki kısa alıntılar dışında, yazarın yazılı izni olmadan herhangi bir biçimde veya herhangi bir elektronik veya mekanik yolla çoğaltılamaz, kopyalanamaz, yeniden satılamaz veya dağıtılamaz.

Bu kitap bir kurgu eseridir.
İsimler, karakterler, işletmeler, kuruluşlar, yerler, olaylar ve vakalar ya yazarın hayal gücünün ürünüdür ya da hayali bir şekilde kullanılmıştır. Yaşayan veya ölmüş gerçek kişilerle olan benzerlikler tamamen tesadüfidir.

Düzenleme: Jenny Sims ve Natasha Qureshi
Formatlama: Stacey Blake, Champagne Book Design
Kapak tasarımı: Sarah Hansen, Okay Creations

OceanofPDF.com

Onları parçalayan karanlıktan doğan ruhlar için

OceanofPDF.com

İÇİNDEKİLER

BAŞLIK SAYFA

BİR

İKİ ÜÇ

DÖRT

BEŞ

ALTI

YEDİ

SEKİZ

DOKU

Z

ON

ON BİR

ON İKİ ON

ÜÇ

ON DÖRT

ON BEŞ

ON ALTI

ON YEDİ ON

SEKİZ ON

DOKUZ

YIRMI

YIRMI YIRMI

İKİBİR

YİRMİ ÜÇ

YİRMİ DÖRT

YIRMI YIRMI

ALTIBEŞ

YIRMI YEDİ

YIRMI SEKİZ

YIRMI DOKUZ

OTUZ

OTUZ BİR

OTUZ İKİ

OTUZ ÜÇ

OTUZ DÖRT

OTUZ BEŞ

OTUZ ALTI

OTUZ YEDİ

SONSÖZ

ELLA'DAN DAHA FAZLA FANTASTİK ROMANTİZM

OceanofPDF.com

ONE

Tullia

Uyarısı yorgun kemiklerime işlemek için .

Cezalandırmam gereken bir karım var.

Dizlerim titredi. Sonunda tıkırtılı bir nefes aldığım da kalbim de öyle. Gözlerim Florian'ın çenesindeki kalın büyümenin üzerinden boğazına doğru kaydı. Bir zamanlar öptüğüm, dudaklarımla, dilimle ve dişlerimle sevdiğim boğazına.

Çaresiz açlık nabız gibi atıyordu.

Ağzım kurudu, beslenme ihtiyacı neredeyse tüm mantığı siliyordu.

Bıçağın gıdıklaması bulutu yararak geçti. Çelik, kanla kaplanmış saçlarımın bir kısmını kaldırmak için tenimden ayrılırken gerçeklik geri döndü.

Florian'ın sesi alçaldı, kirlenmiş beyaz-sarı buklelerimi indirirken derinleşti. "Sevgili babanla tanışmanın iyi geçtiğini görüyorum."

Elimdeki bıçak ince ve çok hafıftı. O güzel boğazına doğru kaldırdığımda kolum hâlâ titriyordu. Ama onu bana dokunmaması için uyaramadan önce, ne kadar iyi olursa olsun, burun delikleri alevlendi.

Yanında getirdiği çuval garip bir gümbürtüyle yere düştü.

"Sana ne yaptı?" Cevap vermeyince, "Gane" diye havladı.

Ses tonundan irkildim. O mavi gözlerle henüz tanışmamış olmama rağmen yüzümü terk etmeyi reddeden bakışlarının karanlık gücünden. Bunu yaptığım da, o kadar yakınımda dururken kokusundan etkileneceğimi biliyordum, işim bitecekti.

Goblin saklandığı yerden aceleyle geri döndü, muhtemelen mutfaktaydı.

Florian'ın sıkılmış çenesine baktım, bu cezayı bekliyordu. Nefesim daraldı. Gökyüzü, beni öldürmesini ve böylece yaralarımın verdiği eziyetin sona ermesini umuyordum.

Battaniye omzumdan aşağı kayarak onu ağığa çıkarırken, kaldırdığım bıçak uzuvlarımdaki artan titremelerden dolayı sallanıyordu. Ucu derisini sıyırdı. Fark etmemiş gibiydi.

"Demir kokusu alıyorum." Kaba sözler neredeyse bir soruydu.

Kolum düştü, kullanmayı bırakın tutamayacak kadar zayıf olduğum silahım tamamen yok sayıldı. Sonunda teslim oldum ve gözlerimin onunkilere kaymasına izin verdim.

Ama Florian açıkta kalan omzuma baktı.

Öldürme niyetinin, müstakbel suikastılarından katığımdan beri neler yaptığımı değerlendirmeye yer bırakmadığını sanıyordum.

şimdiye kadar.

Kış kralı bir adım geri çekildi. Yüz hatları kırılırken kaşları aşağı indi ve gözleri yarı gizli bedenimde gezindi. "ıplaksın."

Bu mırıltılı sözler ağzından çıkar çıkmaz, kılıcı ürkütücü bir takırtıyla yere düştü. Kabzasındaki tek yakut, Crustle'in çoğunlukla görmezden gelinen kütüphanesinin uzun dikdörtgen pencerelerinden süzülen gün ışığının son ışınlarını yakaladı.

"Kelebek," dedi, alçak sesle ve hırıltılı. "Neden ıplaksın lan?"

Hafifçe sallanan hanerine göz kırptım. Ağzım açıldı. Kapandı. Tekrar açıldı. İstesem bile ona cevap veremezdim. "Gane," dedi, bakışları üzerimde daha da yoğunlaşarak. "Bir pelerin ya da palto al apartmandan."

Florian'ın birkaç adım arkasında duran cine baktım. Gözlükleri başını sertçe sallayınca zıpladı. "Hemen efendim."

Kafam karışmış bir halde, aceleyle düştüğüm kapıya yönelmesini izledim. Geldiğimden beri kapıyı kapatmıştı ve Hellebore'un kralının emrettiği şeyi yapmak için merdivenin sahanlığına süründükten sonra tekrar kapattı.

İşte zaman

gördüm. Bir kafa.

Fellan'ın kafası çuvaldan Florian'ın botlarının yanına yuvarlanmıştı. Nefretle kararmış gözler şimdi korkuyla sonsuza dek donmuştu. Uzun kahverengi saçlara bir anlık bakış, içeride başka bir kafa olduğunu ortaya çıkardı.

İki kafa daha, biliyordum.

İnanmak istemeyerek battaniyeye daha sıkı sarıldım. Yaşanan onca şeyden sonra midemin bulanmasını beklemiyordum. Bakırımı bir tat dilimi aşındırdı. Safra boğazıma tırmandı.

Onu aşağı ittim ve Florian'a baktım. "Gane'e neden bu kadar aşinasınız?"

O kadar hareketsizdi ki, ben kaşlarımı çatmış beklerken göğsünün yükseldiğini göremedim. Çenesi, kalbimin her yavaş atışıyla birlikte hareket ediyor gibiydi. Gözleri açıkta kalan omzuma kenetlenmişti.

Sonunda konuştuğunda, bunu çok yumuşak bir sesle ve dişlerinin arasından yaptı. "Arkanı dön Tullia."

Kahkaham soluk soluğa ve ekşiydi. "Bir daha senden emir almayacağım." Bıçağı hâlâ tutuyordum, kaldırdım. "Daha fazla işkence ve yalanla yüzleşmektense beni öldürmeni tercih ederim." Ayakta durmak için verdiğim mücadeleye rağmen sesimin sabit olmasından gurur duyuyordum. İstedğimden daha yumuşaktı ama yine de sabitti.

Florian ne sırttı ne de göz kırptı. Bakışları benimkilerle buluşana kadar beni hiç duymadığını varsayabilirdim.

Gözlerimi sanki değişmişler gibi inceledi, sanki ondan bir şekilde kurtulursam sonsuza dek taşıyacağım her kanlı anıyı okumaya çalışıyordu.

Sonra yanıma geldi.

Düşen bir kitaba bastığımda ağlamamı engelleyemeyerek geri adım attım.

Kabarcıklı bir ağrı sırtıma vurdu. Belimden kıvrıldım, başka bir canavardan kaçmak için boşuna çabalarken daha fazla çürüyen kitaba takıldım.

Ama canavar önümde çömeldi.

Dondum kaldım, kamburlaştım ve yaralı bir hayvan gibi gıcırdayan dişlerimin arasından nefes aldım. Dengem bozulmuş ve başım dönmüştü, bıçak parmaklarımdan kolayca alındı. Beni geren bir çınlamayla kenara fırlatıldı.

Kaslarım kasıldı ve bir iniltiyi yuttum.

Florian fark etti. "Otur," demeden önce dudaklarını birbirine bastırdı. Ben sadece ters ters bakmaya devam edince çenesi gevşedi. "Tullia, otur."

Beynim kalbime bu işin dışında kalmasını emredemeden, daha yumuşak bir ritimle dizlerimi ahşap zemine indirdim. "Ben senin evcil hayvanın değilim Florian," dedim yalvarmaya yakın bir sesle. "Sadece beni yalnız bırak."

"Bunu yapamam."

Gözlerim ona kaydı, göz yaşlarımla görüşümü bulanıklaştırdı.

Dikkatlice yanağımdaki kanlı telleri kaydırdı ve kulağımın arkasına sıkıştırdı.

Geri çekilmemek ve daha da yaklaşmamak için kalan tüm gücümü harcadım. "Ne istiyorsun?" Mırıldandım. "Eğer sonunda beni öldürmek istiyorsan, işte sana fırsat. Savaşacak durumda değilim."

Söylemesi aptalca ama tek istediğim yere yığılmak ve unutulmaktı. Acının sona ermesini, her şeyin bitmesini istiyordum.

Florian'ın parmakları durdu, sonra düştü. Yüz hatları solmuş gibiydi.

Gane geri döndü, küçük kapı gıcırdayarak kapandı ve ayak sesleri arkadan yaklaştı. "Bir şifacıya ihtiyacı var, efendim. Umutsuzca."

Florian pelerini ondan aldı, bakışları benimkilerden hiç ayrılmadı. Bir zamanlar Rolina'ya ait olan dalgalanan mor kadifeyi üzerime örttü, battaniye sırtımdaki yaralara uzun süre yapışmıştı.

"Acele edersek bir cadı onu çıkarabilir bile."

Olanların hiçbirini ortadan kaldırılamazdı. Florian'ın gergin enerjisi ve sesindeki ürkütücü sakinlik bunu bildiğini gösteriyordu. "Hepsi bu kadar, Gane."

Bu sakinliği tanıyordum. Bu, derisinin altındaki canavarın donmuş bedenlerden uzuvları koparmak için serbest kalmak üzere olduğu uyarısında bulunan türdendi.

Florian ayağa kalktı ve elimi tuttu.

Ama bunu yapamazdım. Kim olduğu, neler yaptığı ve daha neler yapabileceği için değil, bir santim bile kıpırdama düşüncesi kalbime bir korku mızrağı sapladığı için.

Bunu fark eden Florian eğildi ve "Bu acıtacak ama gitmeliyiz" diye uyardı.

İtiraz edemedim beni yakaladı. Beni kütüphanenin zemininden kaldırdığında inledim, dişlerim ipek gömleğinin yakasına battı.

Beni arkamdan tuttu ve "Dayan" dediğinde omuzlarını kavradım.

"O işaretlendi, efendim. Kendi oğluna vahşice davrandı..." Goblin boğazını temizledi, sanki kraldan göremediğim bir bakış almış gibiydi. "Başka ne yapabilirim?"

Gözlerim kapandı. Dünya kararırken ve kar taneleri dans ederken dişlerim Florian'ın gömleğini yırttı. Artık ondan kaçış yoktu ve içimde denemediğimi umursayacak kadar bile mücadele kalmamıştı.

Florian daha önce taşıdığı aynı tehditle mırıldandı, "Emirleriniz aynı kalacak."

Yarıklara doğru yolculuk her bir kemiğimi kırmakla tehdit ediyordu. Florian'ın tutuşu sıkılaştı, bir eli başımın arkasına gitti. İnlememe ve gömleğini öyle sert ısırma neden olan bir sarsıntıyla cisimlendik ki dişlerim derisini deldi.

Onun tadı bir patlamaydı. Hiç ihtiyaç duymak istemediğim bir ilaç.

Onu tereddüt etmeden yuttum, sonra hemen özünden daha fazlasını ağzıma çektim. Kendimden iğrenerek durmaya çalıştım.

tekrar yuttuktan sonra. Bu erkek beni öldürmeye niyetlenmişti. Hâlâ da öldürmesi mümkündü.

Ama başımı hafifçe itti. "İç, kelebek."

Ve ben de öyle yaptım, gözlerim açılıp Florian'ın yatak odasına dalarken bile. Ocaktaki sönmekte olan alevler ve balkon kapılarını örten perdeler hem rahatlatıyor hem de endişelendiriyordu.

"Majesteleri?"

Olin.

Florian yatağına doğru alçalırken bacaklarım beline kenetlendi ve acının şiddetlenmesi için hazırlandım. Artmadı. Arkamdaki eliyle beni hafifçe kaldırdı, sonra beslenmeye devam ederken beni kucağına oturttu.

Parmaklarını başımın üzerinde gezdirip sertçe, "Fume'a söyle Darva'yı getirsin," dediğinde çılgınca emişim yavaşladı.

Olin konuşmadan önce bir duraksama oldu. "Onun buraya gelmesini mi istiyorsun?"

Florian kâhyaya tekrarlamak istemediğini belirten bir bakış fırlatmış olmalıydı. Olin, "Hemen generali çağıracağım," diye mırıldandı ve onun çıkışıyla birlikte kapılar kapandı.

Taşın içine hapsolmuş bir fırtına.

Beni tutan erkek gerginlikle kavruluyor ve dokunmak için içmeyi bırakmaya cesaret edemediğim bir öfke yayıyordu. Ondan beslenmem konusundaki ısrarı ve beni özenle kucaklaması, bulanık düşüncelerimi kaosa sürükledi.

Eğer beni öldürmek istediye, belki de önce beni biraz daha kullanmak için daha sağlıklı olmamı istiyordu. Belki de sadece evcil hayvanıyla oynadığı için öfkeliydi. Kandırılmış. Geri dönüşü olmayan bir şekilde damgalanmasına.

Artık onun için iyi değil.

Bilmiyordum. Tek bildiğim, onu tembel bir açgözlülükle içerken damarlarımdaki kanın soğumasıydı. Tek hissettiğim, uzuvlarımdaki gerginliğin gitmesi ve hiç bitmeyeceğinden korktuğum ıstırabın bir kısmını hafifleten bir sıcaklığın yayılmasıydı.

Yorgunluk sürükledi ve cezbetti.

Onunla savaştım, bu sihirden daha fazlasını istedim ve her şeyi düzeltereğini umdum - her ne kadar düzeltmeyeceğini bilsem de. Kaderim için duyduğum korku kalbimin temposunu artırırken, göz kapaklarımın ağırlığına karşı koydum.

Beni yok etmeyi planlayan bu kral bunu hissederek saçlarımı okşadı. "Güvendesin," diye söz verdi göğsümü kesen bir yumuşaklıkla. "Uyu."

Söylediği her Şeye inanmak hata olurdu ve ben zaten çok fazla hata yapmıştım.

Neye inandığımın bir onemi yoktu. Kalbi buz tutmuş bir kralın kolları arasına hapsedilmiştim ve onun herkese sunduğu tek seçenek bana sunulmuştu.

Tam teslimiyet.

Bilinç, kan uyuşturan ateş ve ılık rahatlama dalgaları halinde geldi.

Florian yatağının kenarından kıpırdamamıştı.

Keeleşmiş saçlarımı okşamak dışında kıpırdamadan durdu. Dünyaya her döndüğümde, boynunda yarattığım karmaşayı hemen yalayan dilim ile mırıldandığım cesaret verici sözler beni karşıladı.

Korktuğum gibi son kez uyandım, dişlerimi Florian'ın etine geçirmeye hazırdım ki korkunç ve nefes kesici bir acı ham sırtımı sardı. Arkamdaki varlığa hırlamak için dönmeye çalışırken, kadınsı sesi duyunca duraksadım.

Bir kuşun sabah çağrısı gibi yumuşak ama güçlüydü. "Sadece battaniyeyi kaldırmamız gerekiyor."

Florian'ın beni daha sıkı tutmasına ve yerleşmemi istemesine aldırmadan sese sarıldım.

"Yapma," dedim, tırmalayarak. "Dokunma bana."

Yine onun sesi. "Kumaş yaralarınıza yapışmış, Majesteleri."

Florian'ın göğsünden uzaklaştım, kendimi daha güçlü hissediyordum ama yine de dayanılmaz derecede kırılmıştım. "Bana yle deme." Başım döndü ve döndü. Ocakta yanan ateş, görüşüm netleşene kadar odaklanmaya çalıştığım bir bulanıklıktı.

Florian'ın omuzları destekli ellerimin altında kaskatı kesilmişti. Kuağından inmek için kaldıraç etkisi yaratmaya çalıştığımda kollarım titriyordu.

Daha da gerildi ve arkamdaki dişinin yakınlığının sıcaklığı geri çekildi. "Tullia." Tekrar gitmeye çalıştığımda nazıkçe kollarımdan tuttu. "Bana bak."

Oda dönmeye başladı. Panik kalp atışlarımı hızlandırdı.

Sesim gergindi, kendi kulaklarıma yabancı geliyordu. "Bırak beni." Göğsüm kabardı. "Bırak beni." Nefesim gelmiyor, emrim çaresiz ve hırıltılı bir hal alıyordu. "Bırak beni, Florian."

Elleri yatağa düştü. Ama ben hareket etmedim.

Ona bakarken yeni nefesler topladım. Bulanık görüşüm mavi bakışlarının sulu görünmesine neden oldu. Gözlerimi kapattım ve nefesimin sakinleşmesini diledim. Bu bitmek bilmeyen kâbusun yok olmasını diledim. Beni rahat bırakmasını.

Bitmezdi. çünkü bitmemişti.

Berraklık dürttü. Bu yabancı her kimse, bana yardım etmek için burada olduğunu anlamama yetecek kadar.

Florian da bunu doğruladı. "Darva bir cadı, kelebek ve güvenilir bir şifacı. Size zarar vermek istemiyor."

"Biliyorum, ama..." Başımı salladım. "Çok acıyor."

Florian nefes verdi, ağır sesi altımdaki gövdesini titretti. Gözlerimi açtığımda onunkilerin kapandığını gördüm. Uzun ve siyaha yakın kirpiklerine ve dudaklarının sıkılığına baktım. Sonunda bana baktığında, eli sanki bana dokunmak istiyormuş gibi yatağın üzerinde kaydı.

Yutmadı. Kalın kalın yutkundu. "Seni incitmek niyetinde değil, ama sana yardım etmek için bu kaçınılmaz."

Kanlı dudaklarım dişlerimin arasındayken gözlerini aradım.

Bir süre sonra başımla onayladım.

"Tekrar beslen," diye ısrar etti, bakışları daralmıştı. Bu bakışların içinde sadece tahmin edebildiğim duyguları örten bir karanlık denizi gizleniyordu. Öfke ve endişe en açıklayıcı olanlarıydı, çünkü konuşma, belki de beni sorularla doldurma ihtiyacı dudaklarını sürekli ayırıyor ve mühürlüyordu.

O gözlerin beni daha önce içine çektiği tuzağa düşmeyecektim ama bana yardım etmek için duyduğu gerçek arzuyu da inkâr edemezdim. Ve hiçbir şeyin yapabileceğine inanmadığım halde bu cadının bunu nasıl yapabileceği hakkında hiçbir fikrim olmamasına rağmen, Florian'ın yıkık gömleğini kenara çekip başımı boynuna doğru eğdim.

Bir kez başını salladığını hissettiğimde, hazırlandım.

Hiçbir destek ya da beslemenin önemi yoktu.

Florian'ın kolları etrafıma dolandı, yaldızlı bir kafesten ya da demir zincirlerden daha sıkı ve kırılmazdı, battaniye hızlı ve deri çalan bir çekişle yırtılıp atılırken.

Acı, bitmek bilmeyen bir alev seliyle sırtıma vururken çığlık attım.

Hıçkırıklar içinde soluk soluğa kaldım.

Kulağıma bir şeyler fısıldandı. Duymayı hiç beklemediğim kelimeler. Ondan değil. "Özür dilerim."

İçimden bir ses sadece cadının bakımlarından bahsetmediğini söylüyordu ama bu sözler beni yatıştırmak için hiçbir şey yapmadı. Cadı, harap olmuş derimin üzerine sürmeden önce sırtımı yakan ve cızırdayan bir sıvıyla ıslatırken hiçbir şey yapamadı.

Florian'ın tutuşu kıvranımlarıma dayanıyordu.

Dokunuşu merhametli bir şekilde bedenimi terk ettiğinde, ses tonu nazik ama gerçekçi bir şekilde, "Onu çıkarmak yok," dedi. "Hayatını riske atmadan olmaz."

"Yapma," diye homurdandım. Bunun nelere yol açabileceği düşüncesine bile dayanamazdım. "Bırak gitsin."

Florian ve cadı uzun süre hiçbir şey söylemediler. Acı kısa sürede daha önce hiç hissetmediğim huzursuz bir sıcaklığa dönüştü.

Cadı sonunda, "Uyuşturma etkisini gösteriyor," dedi. "Ama buna bakınca... Yeterli olduğunu sanmıyorum. Bence en iyisi hiç hissetmemesi."

Florian tekrar başını salladı. Bunu dökme ve karıştırma sesleri izledi. Bir dakika sonra eli gevşedi. "İç," dedi.

Kendi kanını değil, odaya sütümsü bir koku yayan bir karışımı kastetmişti. Göğsünden kalktım ve kan çanağı gözlerle küçük sıvı yüksüğüne baktım.

"Yeteneklerini korumak istiyorsan, demiri çok derine çökmeden çıkarmalıyız," diye açıkladı. "Çıkarma işlemi için uyusan daha iyi olur" diye eklerken karışımdan yükselen buhara baktım.

"Hayır." Dehşet kelimeleri zorla serbest bıraktı. "Bilmem gerek..." Durdum, düzgün bir şekilde seslendiremedim. Denemek istemedim.

Çıtırdayan alevler sessizliği bozdu.

Florian, "Sana neler olduğunun farkında olmak istiyorsun," diye tahmin yürüttü ve ben cevap vermeyince elindeki sıvının hafifçe titrediğini fark ettim. "Darva sadece yaralarınızla ilgilenecek. Bu odalara kimse girmeyecek." Fısıltısı sertti. "Ve o işini bitirene kadar burada kalacağım."

Baştan çıkmış bir halde içkiye bakmaya devam ettim. Bir yudum alsam tüm bunlardan uzaklaşacaktım. Ama bu beni göklere dönmekten alıkoymayacaktı.

"Zaman çok önemli Majesteleri," dedi Darva, "eğer demirin çoğunu çıkaracaksak."

Yeteneklerim bazılarına her ne kadar etkileyici gelmese de, beni birçok kez kurtarmışlardı. Onları engellemek ya da daha kötüsü sonsuza dek kaybetmek istemedim. Ne olursa olsun, beni nasıl bir hayat bekliyor olursa olsun, sonsuza dek derimin içine hapsolmuş bir demirle yaşayacaktım...

Sıvıyı kaptığım gibi boğazımdan aşağı attım ve asitli sütün tadını zar zor aldım.

Florian yüksüğü benden aldı. Dikkatle ayağa kalktı ve beni yatağa yatırdı. "Uzan, tatlı yaratık."

Cadının beni çıplak görmesini umursamıyordum. Bu kafa karıştırıcı ve kötü niyetli kral da dahil olmak üzere çok fazla insan görmüştü. Yavaşça, tanıdık gri yatak takımının uzandım ve ağır başımın yastığa düşmesine izin verdim.

Uyku bastırmadan önce gözlerim kapandı, aşinalığın verdiği rahatlık ve onun kokusu tehlikeli bir tuzaktı.

Adım sesleri duyuldu. Yatak takımı fısıldadı ve Florian'ın buzlu enerjisi içeri girdiğinde şilte alçaldı. Gözlerimi açtığımda onu yanımda yatarken buldum.

Uzuvlarım ısındı. Hızla atan kalbim yavaşladı. Tanrıça gibi oyulmuş çenenin üzerindeki artan sakal miktarını ve o tatlı dudakların gerginliğini incelerken şişmiş gözlerim her kırpışta ağırlaştı.

Saçlarımı yüzümden çektiğinde gözlerim okyanus mavisiiyle buluştu. Elini geri çekip aramızdaki yatağın üzerinde benimkinin üzerine koydu. "Gözlerini kapat, kelebek."

Törpülenmiş sözcükler ve güven verici dokunuşunun sıcaklığı beni sarstı. Elimi çekmeden her şey karardı.

OceanofPDF.com

TWO

Florian

Ben hışımla çalışma odasına girdiğimde yangın şiddetlendi, sonra da kül püskürterek yere yayıldı.

Duyabildiğim tek şey Tullia'nın çığlıkları ve hıçkırıklarıydı. İçinde değişmiş bir ruh

Tek görebildiğim bir zamanlar parlayan o kara gözleriydi. Ve vücudu.

Kükreyen bir lanetle, ihmal ettiğim bir yığın belgeyi masamdan kaldırdım. Ben volta atarken yanımda getirdiğim buz gibi esintiyle odanın içinde uçuştular.

Hiç bitmeyecekmiş gibi görünen günler boyunca sorguladım ve işkence ettim. Karımın nasıl olup da elimden kurtulmayı başardığını öğrenmeye çalıştım.

Kolayca verilebilecek cevaplar yoktu.

Yakaladığım muhafızlar, Tullia'nın babasına ulaşmak için refakatçilerinden cesurca kaçışıyla ilgili dikkatli bir hikâye anlattılar.

Tamamen saçmalık olan bir kaçış çünkü nasıl olur da biri sahip olduğumuz her şeyi paylaştıktan sonra aniden kaçmaya karar verebilirdi? Tüm hayatını tehdit altında hissetmediği sürece cisimleşme yeteneği olmadan geçirdikten sonra?

Farklı düşünmek için yalvarmıştım.

İzlerin dağdan aşağıya değil de dağın karşısına doğru gitmesi, bozulmuş yapraklar ve toprak yol üzerindeki Tullia'nın kan damlaları ben ve en güvendiğim tarafından keşfedildi. Bu ve Henron'un bir araba atının ahırında kalamayacak kadar ürktüğüne dair raporu beni muhafızları daha fazla sorgulamaya itti.

Fellan'ın gözlerindeki meydan okuma, dostumla ilgili kullandığı kırılmış kelimeler, ona gerçekten bir şey yaptıklarını doğrulamaya yetiyordu. Onu öylesine korkutan bir şey ki, şehre bir gezi olması gerekirken onlardan kaçmak için cisimleşmişti.

Ama savaşçılarımızı çok iyi eğitmiştik.

Günlerce ve gecelerce süren işkenceler sırasında hiçbirini gerçeği itiraf etmedi, ki bu da en metanetli olanları bile katlamaktan geri kalmıyordu. İtiraflarına ihtiyacım yoktu, hatta gerçeği öğrenmek için canlı olmalarına bile ihtiyacım yoktu.

Ben sadece kanamalarını istemiştim.

Onun gittiği her gün, onlardan bir şeyler eksildi.

Sadece Tullia'nın nerede olduğunu öğrendiğimde kesildi. Molkan'ın uzun zamandır kayıp olan kızını çekilmez sarayına sunmak için bir balo hazırladığını öğrendiğimde. Tullia'yı kurtaramayacağım şekilde inciteceğini biliyordum ama aptalca bir şekilde bu olmadan önce onu geri vereceğini düşünmüştüm.

Beni durdurmak için onu koz olarak kullanacağını ve onu geri vereceğini söyledi. Vermedi. O biliyordu.

Bir şekilde, beni incitmeyi başarmanın tek yolunun onu incitmek olduğunu biliyordu.

Fume geldi ve ben volta atarken sandalyede bekledi; bu arada ben de neden Baneberry'ye dönüşüp o kokuşmuş saraydaki her pisliği öldürmemem gerektiğini hatırlamaya çalışıyordum. Koğuşlar bütün bir cadı meclisinin bile kıramayacağı bir sorundu ama umurumda değildi.

O duvara tırmanmaya ve şansımı denemeye hazırdım.

Tullia'nın geri dönmesi için istekte bulunmamalıydım. Bu o kadar aptalca bir davranıştı ki beni ele vermiş *olmalı*. Ve savaşçılarımıza yürüyüş emri vererek bunu daha açık hale getirmemeliydim. Korku ve çaresizlik dağlarının altından lanet olası sabrımı çıkarmalı ve daha iyi bir plan oluşturmalıydim.

Onun benim karım, Hellebore'un kraliçesi olduğunu söylememeliydim. Ona sahipken olmaz.

"Konuş," diye kestirip attım, hareketsiz duramıyordum ama ne keşfedildiğini öğrenmek için sabırsızlanıyordum.

Fume'un elinde bir şey vardı. Geçen hafta beni mecbur kalmadıkça rahatsız etmemesi gerektiğini çok iyi biliyordu ve Tullia döndüğüne göre beni odamdan çıkarmaması gerektiğini de çok iyi biliyordu.

"İçimizden birinin baloda olan bir bağlantısı var. Bağlantı, bilgileri güvenlik ve üç kese para karşılığında ona sattı."

Sinirle durdum ve homurdandım, "Söyle."

"Balo aceleyle planlanmıştı." Parlak gözleri masamın ötesindeki şömineye dikilmişti. "Ama iyi bir katılım oldu. Tullia onu gördüğünde uyuyordu.

onu." Boğazını temizledi. "Bir kürsünün üzerinde uzun bir kafeste olduğunu söyledi. Kadın uyandığında, kendisi ve karısı neler olduğunu görünce, oradan ayrılmanın akıllıca olacağını düşünmüşler."

Tüm vücudum dondu.

Buz her nefeste kabuk bağladı ve sıkılı parmaklarımın üzerinde kıvrıldı.

"Tullia çıplaktı ve işkence görüyordu," dedi Fume, çileden çıkarıcı bir ciddiyetle. "Tek bildiği bu."

"Eziyet mi?" Zihnimin gittiği yönden nefret ederek tekrarladım.

Fume bir kez başını salladı. "Bazıları parmaklıkların arasından ona dokunmaya çalıştı.

Çoğu güldü, yiyecek ve hakaretler savurdu."

Kontrol edemesem de gözlerim kapandı.

Babamın çok kullanılan sözleri bir kez daha aklımdan çıkmadı. *Kalbin karanlık arşivlerinde kalmak, vahim sonuçları ateşlemektir. Eğer dengeyi bulamazsan, o zaman hiçbir şey hissetmemelisin.*

Ben asla onun gibi yapamadım.

Hayatına son vermeden önceki yıllarda dönüştüğü erkek kabuğunu hatırlayınca, bunu yapmak istemedim. Öfke hiç yoktan iyiydi. Öfke kanın akmasını ve ruhun açlık çekmesini sağlıyordu.

Hiçbir şey intikam gibi bir amaç veremez.

Ayaz, masanın ötesindeki pencerelere tırmandı.

Kışın hüküm sürmesini engellemeye çalışmadığım buzun cam üzerinde çıkardığı gıcırtilar sessizlikte yankılanıyordu. Bunun pek bir anlamı yoktu. O toprak yolda Dönüşen'imın kanını bulduktan sonra, günler önce kar fırtınası tüm araziye süpürmüştü.

Gözlerimi açtım. "Ve tanık olduğu tek şey buydu."

"Hepsi bu," diye onayladı Fume.

Ceketinin yakalarını tutup bana daha fazlasını anlatmasını isteyemeden -Bana bu katılımcıyı getirmesini, böylece bu iğrenç yumağın her ayrıntısını bedeninden şahsen çıkarabilmemi istedi; midem bulandı ve nefesimi çaldı.

Bırak gideyim, Florian.

Kanımı sürekli olduğundan daha soğuk hale getirebilecek pek bir şey yoktu. Artık hiçbir şey beni şok etmiyordu.

Dokunma bana.

Burnumun kenarını sıktım ve masama yaslandım.

"O nasıl?" Fume kendini tutarak sordu. "Çalışanlar konuşuyor, bir marka hakkında mırıldanıyorlar."

"O zaman git sustur onları," diye dişlerimin arasından ısırdım.

Sandalyeden kalktı ve ben de masadan doğrulup yukarı çıktım, bununla nasıl başa çıkmam gerektiğinden emin değildim. Bunu bildiğim tek yol olan kan dökerek halletmekten kaçınacak gücüm olduğundan da tam olarak emin değildim.

Karıma göz kırpan her kemirgeni yok ederek.

Ve Molkan.

"O sarayın taştan başka bir şeye dönüşmemesini istiyorum. Kalıntılarının tanınmaz hale gelmesini ve varlığının lekesinin tüm bu lanet kıtadan silinmesini istiyorum. İstiyorum ki..." Omuzlarım şiddetli bir nefesle çöktü, nefes almaya çalışırken düşüncelerim kan, duman ve öfkeye dönüştü.

Kızgın olmanın ne demek olduğunu bildiğimi sanmıştım. Kalbimin benden sonsuza dek çalınmasının ne demek olduğunu bildiğimi sanmıştım. Ne de olsa tüm bunların sebebi buydu. Yirmi yıl boyunca yaptığım her şey için.

Yanlış düşünmüşüm.

"O baloya katılan her lanet ruhu istiyorum-" diye haykırırken içim yanıyordu.

Fume araya girdi. "Flor, uygun bir stratejiyle yeniden toplanacağız-"

Omurgam kilitlenince bir elimi kaldırdım.

Odanın içindeki enerji titredi, sonra bergamotun iziyle duruldu. "Oh güzel, buradasın." Shole çalışma odasında cisimlendi. "Odanızda görünerek fırtınalı gazabınızı riske atmak istemezdim."

Koltuklara doğru yürüdü ve Fume'un yanındaki boş koltuğa oturdu, Fume da yavaşça kendi koltuğuna çöktü.

Shole arkasına yaslanıp bacak bacak üstüne attı ve hiç istifini bozmadan, "Döndüğünü duydum," dedi. Bana hızlı bir bakış attı ve dudaklarını birbirine yapıştırdı. "Doğru." Neredeyse kelleşmiş başını ovuşturdu ve iç çekti. "Bu konuda haberlerim var."

Ben ağrıyan yumruklarımı paralı askerin suratına indiremeden Fume konuştu. "Öyleyse paylaş artık."

"Şey..." Shole ellerini karnının üzerinde kavuşturdu. "Bildiğiniz gibi, Dönüşen'iniz damgalandı, ardından saray kapılarının ötesine götürüldü ve köprünün üzerinden çıplak bir şekilde şehre doğru yürümeye zorlandı."

Konuşamadım. Nefes alamıyordum.

Shole devam etti. "Kaynaklarım tüm bunların nasıl meydana geldiğinden henüz emin değil, çünkü Tullia'nın sarayda birkaç gününü zarar görmeden geçirdiğine ve hatta inanılmaz derecede sevgi dolu babasıyla birlikte arazide dolaştığına dair söylentiler var." Omuzlarını kaldırdı. "Sanırım Molkan'la olan gizli küçük evliliğinizi karınızın geri dönmesini isteyerek açıkladığınızda işler değişti."

Pişmanlık beni yeniden sarstı.

Shole her darbeyi hissetmemi sağladı. "Ordumuzun seferberliği muhtemelen yardımcı olmadı, yine de içimden bir ses serbest bırakılmasının nedeninin bu olabileceğini söylüyor."

Fume lanet okudu. Evlilikten haberdar olan az sayıdaki kişiden biriydi ve akıllıca bir şekilde hiçbir şey söylemedi.

"Molkan'ın bu habere verdiği tepki, Tullia'nın senin sadece onun soğuk ve kurnaz tutsağı olmadığından bahsetmediğini neredeyse doğruluyor." Shole düşüncelere dalmış gibi bir ses çıkardı. "Dolayısıyla, hain işareti göz önüne alındığında, belki de sevgili babama malikânede geçirdiği zamana dair pek bir şey söylememiştir."

"Hiçbir şey bilmiyordu," dedim, kelimeler zar zor duyuluyordu.

Yanağını kaşıdı. "Her ne olursa olsun, günlük rutinlerinizden elde edilecek bilgiler var. Personel, ilgi alanları, yemekler..." Elini tekrar kucağına koydu. "Anladın sen. İtiraf etmeliyim ki" -kaba bir kahkaha attı- "her zaman güvenilir olmayan diğer kaynağım, işkence gören kraliçemize kapılara kadar eşlik eden kişinin zincirlerini kilitlemediğini iddia ediyor."

Böylece onları çıkarması ve orta topraklarda cisimleşmesi için onu özgür bıraktı.

"Yine," dedi Shole. "O benim en iyi kaynağım değil ama *diğer* kaynağıma göre Tullia gerçekten de saray köprüsünden indikten birkaç dakika sonra ortadan kaybolmuş."

Fume kaşlarını çattı. "Onu damgaladıktan sonra düzgün bir şekilde zapt etmekte ihmalkâr davranmış olabilirler."

Kapalı dudaklarımın arkasından dişlerimi yaladım, sonra onları sıktım. Shole homurdandı. "Tam bir komedyensin."

"Düşünmeye değer," diye karşı çıktı Fume.

"Molkan pek çok şeydir, ama yıllarca ona eziyet ettikten sonra yaptığı asgari eylemlerde dikkatsiz mi?" Shole ofladı pufladı. " sanmıyorum."

"O zaman neden onu serbest bıraktın?" Fume bakışlarını çamur sıçramış botlarının altındaki halıya dikerek sordu. "İlerleyen kuvvetlerimize rağmen bir kez olsun üstünlüğü ele geçirdi."

Sessizlik çöktü.

Duvar boyunca uzanan haritalara baktım. Hedeflediğimiz yerler ve sonraki hedeflemeyi planladığımız yerlerin balmumu tuzakları.

Bir sonraki hedefi planlamıştım.

Dışarıdaki fırtına daha yüksek sesle bağırıyordu. Şakaklarımı ovuşturdum. "Onu bebekken öldürmemesiyle aynı sebepten."

Fume başını salladı. "Tanrıça korkusu olan aptal."

Shole kuru bir sesle, "Daha önce de cinayet işledi," dedi.

O anın hatırası şimdiki zamanla buluşmak üzere ilerlerken, özlemle kapıya doğru baktım. "Onun ruhunu kurtarmak sayılmaz." Özellikle de kız kardeşimin sırf onu lanetlemek için Hiçbir Yer'in çukurlarından gönderildiğini iddia etmişken. "Başka bir şey var mı?" Cevap beklemeye hiç niyetim olmadan sordum.

Hiç kimse yoktu.

Gitmem gerekiyordu. Bana söylenenler başka bir devasa hata yaratacak kadar keskin pençelerle zihnimi ve göğsümü parçalamadan önce onunla göz göze gelmeliydim. Hatalar zayıflar, çaresizler ve savunmasızlar içindi.

Tullia'nın Folkyn'e gelişinden bu yana, kaç kez üçü birden olduğumun sayısını unutmuşum.

Titreyen kemiklerimin iliklerine kadar hissettiğim belli belirsiz bir çığlık, çalışma odasının mahremiyet büyüsünü bozdu.

Savaşçıları hızla soğuyan odada bırakıp aceleyle salona girerken Fume lanet okudu.

"Hâlâ uyuyor." Olin beni merdivenlerde karşıladı. "İlk iniltileri duyar duymaz bir göz attım."

"İlk mi?" Merdivenlerin ikinci katından yukarı, odalarımın açık kapılarına baktım ve beni daha önce uyarmadığı için ona hırlamak istedim. Tam da bunu yapmak için yola çıkmıştı, ben de bakır tadı alana kadar yanağımın içini ısırdım.

Olin'in zoraki gülümsemesi gergin yüz hatlarını biraz olsun yumuşattı. "Görünüşe göre sadece kötü bir rüya."

Göz kıptım.

Merdivenleri çıkmaya devam ederken göğsümdeki yanma yayılmakla tehdit ediyordu.

OceanofPDF.com

THREE

Tullia

Karanlık, su yüzeyinde büyüyen ışık dönüştü.

ışık dokunacak kadar yaklaştığında gözlerim açıldı.

Göz kapaklarım ağırlaşmıştı ve oda yavaş yavaş odaklanmaya başlamıştı. Gündüz vakti, balkonu örten kapalı perdelerin aralıklarından odaya yayılıyordu. Bacaklarıma bir ağırlık bastırıyordu.

Yatağın aşağısına baktığımda beyaz kürk ve koyu renk gözlerle karşılaştım. Kar.

Kurt başını kaldırdı ve esnedi. Günlerdir belki de ilk kez gülümsedim. Yokluğımda daha da büyüyen canavar uzattığım elime doğru yaklaşırken göğsümdeki ağırlığın bir kısmı çözüldü.

Kokladı, belki de nerede merak ediyordu. Sonra ben burnunu okşayana kadar ıslak burnuyla dürttü.

Güvendeydim. şimdilik
güvendeydim. Ama asla
çok uzun süre değil.

Her ikisinin de sebebi şezlongun üzerinde uyuyordu. Buzdan bir heykele benzeyen şey Florian'ın elinde eridi. Kucağında bir hançer yatıyordu. Bir bacağı sandalyenin üzerine uzanmış, diğeri dizinden bükülmüş, çizmeli ayağı yere sağlam basıyordu.

Boynu rahatsız edici bir açıyla eğilmişti, dişlerimden ve ağzımdan gelen morlukları ortaya çıkarıyordu. Taze ipek bir gömlek vücudunu süslüyordu. Görünüşüne ve yarı erimiş buza bakılırsa uyumaya niyetli değildi.

Heykel, ne yaptığını bilemeyecek kadar erimişti. Gözlerimi onun kalp sıkıştıran formundan zorla ayırdım.

Çekmecelerin üzerinde tıbbi malzemelerle dolu küçük bir sepet duruyordu. Bunun dışında her şey değişmemiş gibiydi. Kar'a baktım ve

fark ettim. Çok şey değişmişti.

Kan.

Yatağın üzerinde o kadar çok yama vardı ki, neredeyse kasıtlı bir deseni andırıyordu. Vücudum temizlenmiş gibi görünüyordu ama tırnaklarımın altında hâlâ kan vardı. Saçımın telleri hâlâ kabuk bağlamıştı.

Sanki bu görüntü cadının üzerimde kullandığı büyüyü silmiş gibi, gövdemdeki ağır fokurdayan bir zonklamaya dönüştü.

Pamuk sanki bunu hissetmiş gibi elimi dürttü. Güven verici bir şekilde başını okşadım. "Artık çok büyük," diye fısıldadım.

Sesimin yüksekliği önemli değildi.

Florian bir lanetle uyandı ve hemen doğruldu. Gözlerini kırptırdı, sonra sert bir nefes geniş omuzlarını sarsarken sakinleşti. Parmaklarını saçlarında gezdirdi ve beni başımdan örtülü ayak parmaklarıma kadar inceledi. Sırtım ateşe dönüktü, lekeli yatak çarşafı göğüslerimin önünde kıvrılmıştı.

Gözleri benimkilerle buluştu. Dudakları aralandı, sonra kapandı. Hiçbir şey söylemedi. Sadece bana baktı.

Ben de baktım.

Ve her geçen saniye buz havayı ısıttıkça, buna dayanma gücümü kaybettim - o gözleri ele geçiren yabancı karanlığa. Keskin yüz hatlarını yumuşatma şekli.

Zonklama her nefes alışımnda daha da şiddetlenirken ateşe yüzleşmek için dönmem söz konusu bile olamazdı. Onun yerine dikkatimi Snow'a verdim. "Beni orta topraklarda bırakmalıydın." Sesim kırılğan olsa da duygularım netti.

"Biliyorum."

Aptalca bir nedenden dolayı, bu sözler onun aldatmacalarını keşfetmekten daha çok acı verdi. Nişanlı değil de evli olduğumuzu öğrenmekten daha çok acıttı.

Koca.

Bana yalan söyleyen, sevgili intikamını daha fazla almam için beni manipüle eden ve hayal ettiğim her türlü geleceği yok etmeye çalışan bu erkek benim kocamdı. Ama o sadece bu değildi.

O aynı zamanda benim tanrıça yetenekli eşimdi.

"Mythayla senden daha zalim olabilir," diye mırıldandım kuru bir sesle, Snow'un kulaklarını takip ederken.

Florian cevap vermeden önce Olin'in tanıdık tıkırtısı duyuldu. Gerçi fırsat verilse bile cevap vermeyeceğini biliyordum.

Bu kral, göğsünde bir zamanlar atan bir kalbi barındıran o boşluğu kabul etmeyi reddetti.

Florian ayağa kalktı ve bir elini tekrar saçlarında gezdirerek diğer eliyle heykelin kalıntılarını silkeledi. Buz, küçük su birikintileri halinde erimek üzere takırtılar halinde yere düştü.

Kapıya ulaştığında, "Biliyorum, seni rahat bırakmalıydım," dedi. Sırtı bana dönüktü, kaskatı kesilmişti ve gömleği alışılmadık bir şekilde buruşmuştu. "Ama kendimi birçok şeyden pişmanlık duyarken bulsam da, yapmadığım için pişmanlık duyamam."

Bana bunun ne anlama geldiğini söylemesini talep edemeden gitmişti.

Bilmem gerekmiyordu ve bir zamanlar pişmanlık duyma kapasitesi olmadığını söylediğini hatırlamam da gerekmiyordu. Sadece iyileşmeye ihtiyacım vardı.

O zaman, şimdi benim için ne gibi planları olursa olsun, onu ve Folkyn'i geride bırakacaktım.

Florian bir saat içinde döndü.

Kilitlenen kapıların tıkırtısı gözlerimi açtı ama uyumuyordum. Cadı bana her ne verdiyse artık geçtiğine göre, uyumakta isteksizdim. Önceki günlerin kâbuslarına dönmekten çok korkuyordum.

Komodinin üzerine içinde meyve, ekmek ve bir sürahi su bulunan bir tepsi yerleştirdi.

Bana bir bardak doldururken, "Darva ilaç bıraktı. İyileşmeye yardımcı banyo tuzları ve yatıştırıcı bir losyon." Suyu bıraktı ve ben ona ikisini de istemediğimi söyleyemeden banyo odasına girdi.

Bardağa uzanmaya çalışırken hırpalanmış bedenime hiçbir şeyin dokunabileceğini hayal edemiyordum ve irkildim.

Dev yüzme havuzu dolarken, Florian nemli ellerini gömleğine silerek geri döndü. Saçları hâlâ serbest ve dağınıktı. Benden yemek ve su dolu tepsiye baktığında bakışları çenesiyle birlikte sertleşti.

Sanki içten içe kendini uyarıyormuş gibi küfretti.

Sersemlemiş bir halde, yüz hatlarının anlık olarak yeniden düzenlenmesini açık bir kızgınlık haline gelmesini ve ardından haline dönmesini büyük bir hayranlıkla izledim.

ilgisizlik. Yine de artık bir zamanlar inandığım kadar kayıtsız değildi. Yüz ifadesi çatlamıştı.

Nedenine değinmeye cesaret edemeyerek, bir bardak su teklif ettiğinde "Ben iyiyim" dedim.

Hareket etmedi, ben de etmedim.

Sırtışının ilk ipucu lacivert bakışlarını aydınlattı. Bardağı yere bıraktı ve ben niyetini anlayamadan beni dikkatlice kollarımın altından yakaladı. "Dirseğini altına koy," dedi ve ben de içgüdüsel olarak bunu yaptım.

Dişlerimin arasındaki acının ısırtısıyla nefes alırken bekledi, sonra bana suyu uzattı. Suyu aldım, her damlasını yuttum ve onun memnun gözleriyle karşılaşmayı reddettim.

Beni daha da sinirlendirmek ister gibi, "Güzel, kelebek." diye mırıldandı. Bana bir bardak daha doldurdu, isteksizce ama açgözlülükle içtim ve sonra tepsiye koydu. "Seni temizlemenin zamanı geldi."

"Bu asla olmayacak," diye mırıldandım düşünmeden.

Florian yatağın yanında taşa döndü. Bununla ne demek istediğimi açıklamamı isteme arzusu, yeni bir yaranın tehdidi gibi yanıyordu.

Ona söyleyemezdim. Sadece yaptıklarından dolayı değil, çünkü ben...

Yapamadım.

Bu haber yakında yayılacakken kimseye söylemenin pek bir anlamı yoktu. Tabii çoktan yayılmadıysa.

Dirseğimin üzerinde yükseldim. Bir daha herhangi bir sorgulamaya katlanmaktansa şifalı tuzlarla yıkanmayı tercih ederdim. Ama vücudumun her santimi hareketi protesto ederken, ter hemen enseme ve alnımı kapladı.

Kar, Florian yatak kaldırmadan bir saniye önce yataktan sıçradı. Hava, ocaktaki ateşin savaşımadığı türden bir soğukla kavrulurken kapıların yanında oturdu. Florian kolunu yavaşça bacaklarımın altından geçirirken, "Yapabilirim," dedim güçsüzce.

"Kollarını boynuma dola."

Ona bakmadan, "tercih ederim." dedim. "Bence yalan söylüyorsun."

"Sanırım bunu düşünmek hoşuna gidiyor."

Çenesi bir kez daha sertleşti, buz yüz hatlarını sertleştirdi. Ama eğildi ve tartışmanın boşuna olduğunu biliyordum. Babamın bana yaşattıklarının kalıntılarını yıkamanın da karşı konulamayacak kadar çekici olduğunu inkâr edemezdim.

Ben de kollarımı boynuna doladım.

Canımın yanacağını biliyordum. Hazırlıklı olmadığım şey, dehşet ve adrenalin gittiğine ve geriye sadece biz kaldığımıza göre onun kollarında olmanın ne kadar kötü hissettireceğiydi.

Artık geriye kalan tek şey, hiçbir cadının iyileştiremeyeceği farklı türde bir işkenceydi.

Banyo odasına doğru attığı adımlar dikkatli görünüyordu. Sonra da tam olarak bunu yapmadan önce, "Bir an önce bitsin daha iyi," diye uyardı.

Havuzun içindeki taş basamağa oturmuştum, sırtım havuzun kenarından açıktaydı ve su yaralı etimi yalamak için yükseliyordu. Dişlerimin arasından bir nefes tıslıyor, bacaklarım titriyordu. Göğüslerimi örtmeye çalıştığımda kollarım utanç verici derecede güçsüz hissediyordu, ama neden zahmet ettiğimden emin değildim.

Onları daha önce görmüştü. Beni daha önce görmüştü. Artık birçok insan beni görmüştü.

Pişmanlık, keder ve utanç göğsümün içine girerek kalp atışlarımı hızlandırdı.

Taş zemine çarpan giysilerin sesi spiralimi yarıda kesti. Florian diğer uçtaki havuza adım attı, üzerinde hiçbir şey yoktu. Bu manzara neredeyse dikkatimi sırtımdan akan köpüklü tuzlardan uzaklaştırmaya yetecekti. Neredeyse.

Yutkundum ve bakışlarımı kaçırdım. Anlamsız.

Doğruca bana doğru yürüdü. Havuz hala doluyordu, su onun sikini zar zor örtüyordu. Ereksiyon olmamıştı.

Aptalca, bunun bildiği için olup olmadığını merak etmekten kendimi alamadım. Aklımın mantıklı kısmı, sevişecek durumda olmadığım için tahrik olmak için iyi bir nedeni olmadığını hatırlatmaya çalışsa bile. Acı içindeydim ve üzerim kan ve kusmuk kalıntılarıyla kaplıydı.

"Bana bak," dedi Florian.

Tanıdık kelimeler kalbime battı ve çekiştirdi. Gözlerimin itaatsizlik etmek istemediği bir emir.

Ben titrerken ve iyileştirici tuzların acısına karşı dişlerimi sıkarken o tam dizlerimin önünde durdu. Gözlerimi, ağzımı inceledi ve bakışları aşağıya indiğinde boğazımdaki iz üzerinde durakladı. Muhafızlarının bıraktığı yara izi.

Muhafızları artık ölmüştü.

Boğazını temizleyerek gözlerini kaçırdı. "Sizi temizleyebilir miyim?"

"Hayır desem fark eder mi?"

Bakışları benimkilere kaydı, kara kaşları hoşnutsuzlukla çatıldı. "Bunu kendin yapabilirsin elbette, ama seni mücadele ederken izlemek bana acı verecek."

"Doğru." Mizahtan yoksun bir kahkaha attım. Dişlerim takırdadı. "Seni daha acil görevlerden alıkoymak istemem, daha fazla hayatı sakatlamak ve mahvetmek için planlar yapmak."

Yüzünde bir şey parladı, kısa sürdü ve dudaklarını gevşetti.

Ne olduğuna karar veremiyordum ve hissetmemem gereken pişmanlık beni ele geçirdiğinde, bilmek istemediğime karar verdim. "Peki," dedim, kalın ve gözleriyle buluşamayan bir sesle. "Yapabilirsin."

O bana bakmaya devam etse de ben havuz boyunca uzanan pencereye baktım. Her geçen saniye daha da gerginleşiyordum. Daha fazla utanç duydum ve bundan nefret ettim. Ondan nefret ediyordum ve bunun için gökyüzünün altında her türlü nedene sahiptim.

Ama ondan yeterince nefret etmedim.

Ondan korkmam gerektiği kadar korkmuyordum, özellikle de tüm yaşadıklarım göz önüne alındığında.

Belki de artık içimde yoktu. Önemseme yeteneği. Her şey zaten kelimelerin ötesinde acı verirken, herhangi bir şeyden korkmaya yer yoktu - içimde ve dışımda.

Florian arkamdaki sepetten fırçayı alıp tırnaklarımın altındaki kanı temizlemeye başladığında kayıtsızlık bedenimin ısınmasını ve acıyı görmezden gelmesini engelleyemedi. Bunu özenle ve nazıkçe yaptı, gözleri odaklanmıştı ve sessizliği yanıyordu.

Sonra fırçayı geri vermek için üzerime uzandı. Elinde bir bez, tarak ve küçük bir teneke bardakla tekrar suya daldı. Havuzun kenarında, yanımda . "Arkanı dönebilecek misin?"

Döndüğümde bana yardım etme arzusunu hissettim, elleri havada asılı duruyordu.

Ama o bekledi, sonra uzun saçlarımı dikkatlice topladı. "Başını benim için geriye yatır."

Ben yaptım, o da fincana su doldurdu. Bir kalıp sabuna uzanmadan önce saçlarımı iyice ıslattığından emin olarak ağır telleri kaldırdı.

Parmakları çok yetenekliydi, kafa derimi rahatlatan ve süregelen gerginliğin bir kısmını hafifleten bir ustalıkla ovuyordu. Her gibi hesaplı bir kral olarak beni sorgulamayı seçti. "Konuşmak istemiyorsun."

"Söyleyecek ne var ki?"

"Belki de çok fazla," dedi neredeyse alay edercesine.

Bu doğruydu ama önemli değildi. İhtiyacım olan tüm gerçeklere ve aptalca arzuladığım tüm cevaplara sahiptim. Artık tek istediğim bulduğum şeyden uzakta sakın bir yaşam sürmek ve bunu imkânsız hale getirmeden önce ondan kaçmaktı.

Ne yazık ki, bir kez daha eşten çok düşman olan bu erkekle baş başa kalmıştım. Bu yüzden onu ve kendi merakımı eğlendirmeye karar verdim. "Darva kim?"

"Kimseyle görüşme iznim yok."

Tabii ki, diye düşündüm.

Alaycı bir ifadeyle, "Saklayacak başka bir şeyim olduğundan değil, kendi isteği üzerine kimsenin onu nasıl bulacağını bilmediğinden" dedi.

"Ama onu sen buldun."

"Fume yaptı," diye düzeltti. Sonra biraz daha sert bir ifadeyle ekledi: "Bu sarayda ona nasıl ulaşacağını bilen tek kişi o. Bu şekilde kalmalı."

Cadı bana büyük bir hizmette bulunmuştu ve görünüşe göre bunu yapmak onun için bir riskti. Bu kadarına teslim olabilirdim. "Tamam."

Florian saçındaki sabunu durularken başka bir şey söylemedi. Muhtemelen kirli olan suya bakmaya cesaret edemedim.

Konuşmak istemedim. Kesinlikle onunla değil. Ama burada olmamın bir sebebi vardı. Hâlâ nefes almamın bir sebebi vardı ve bunun sadece tanrıçanın bizi çiftleşme bağına zorlamasından kaynaklandığına kendimi inandıramazdım.

"Molkan'ın planlarının ne olduğunu bilmek istiyorsun," dedim, uyuşukluk bastırırken fısıltıyla. "O kulelerde kaç muhafız nöbet tutuyor ve topraklarda dolaşıyor-"

"Bilmeme gerek yok Tullia. Umurumda da değil."

"Yalancı," dedim ama çok zayıftı. O kadar zayıftım ki. "Konuşmamı istiyorsun."

Ağzımı kapalı tutmak akıllıca olurdu. Ondan kaçabilecek kadar iyileşmeden önce benden istediğini almasını engellemek için.

"Seviyorum." Sırtımın harap olmuş derisine dokunmamaya dikkat ederek saçlarımı taradı. "Ama konuşmak istediğim şeyi yanlış anlıyorsun." Sessiz bir mırıltıyla "Belki de kasıtlı olarak," diye eklediğinde göğsüm sıkıştı.

Peşini bırakmayan gerçeklerden kaçmanın bir faydası yoktu. Bunu ondan duyma arzusunu bastırmak için iyi bir neden yoktu. Duymak zorundaydım. Onun tepkisine ihtiyacım vardı. Bir kez daha onun merhametine kalmışken ne beklemem gerektiğini bilmem gerekiyordu.

Birisi varlığını sona erdirmeye çalışmadan ya da bana tekrar zarar vermeden önce ne kadar zamanım olabileceği de dahil.

"Beni öldüreceksin Florian," diye fısıldadım. "Beni öldürmen gerekiyordu."

Parmakları durdu ama sadece bir süreliğine. "Az önce saçındaki kanı ve Tanrı bilir başka neleri temizledim, tatlı yaratık. Bir erkek öldürmek istediği birine böyle mi davranır?"

Göğsümde artan patırtıyı duymazdan geldim. "Evet, aslında. Yemeden önce yiyeceklerini tımar etmekten hoşlanan bir yırtıcı."

Kıkırdadı ve alçak ve beklenmedik ses içimdeki fırtınayı yarıp geçti. "Seni yemeye tamamen niyetliyim." Ağzı omzumun kenarına düştü ve kelimeleriyle tenimi okşadı. "Bana sahip olmaya karar verdiğinde."

Sefil kocana dön. Artık o bile sana sahip olamaz.

Gözyaşlarımın yakıcılığına ve yükselen sığağa karşı gözlerimi kapattım. Doğru söyleyip söylemediğini umursayamazdım, bunu hissetsem bile. Aptalca buna inanmak istesem bile. "Bilmek istiyorum, Florian."

Bilmem gerekiyordu.

Saçımı çözmeyi bıraktı. Bir an sonra çenemi sıktı.

Başımı çevirdi ve bakışlarımı ağzından gözlerine sürükleyene kadar bekledi. "Seni gördüğüm an, hayatına asla son veremeyeceğimi anladığım andı."

Kalbim küt küt atıyordu.

"Demek planladın." Öğrendiğimden beri bundan hiç şüphe duymamıştım, ama yine de yapmak istemiştım. Şimdi bile umutsuzca istiyordum.

"Seni her zaman öldürmem gerekiyordu, kelebek." Koyu renk kirpikleri dalgalandı, başparmağı alt dudağımı parlattı. "Ama şimdi, bunu deneyen herkesin kalıntılarını sana getireceğim."

Alarımın çalmasını bekledim. İhanetlerinin açtığı o derin yaranın yırtılıp yeniden kanamasını. Bekledim ve baktım, tereddütsüz bakışlarının noktaladığı ciddi inancı özümstedim, ama hiçbir şey olmadı.

Ben düşünmeden dönerken parmakları gitti. Yaralarım kanıyordu. Yüzümü buruşturup ona baktığımda kaşlarını çatı. "Kesik kafalar."

"Bir hediye." Yüzü sudan etkilenmemişti ama ifadesi temiz, şaşırtıcı derecede açık ve neredeyse umut doluydu. "Ama anladığım kadarıyla şu anda bunlara hiç değer vermiyorsun."

O haklıydı.

O da yanıliyordu.

Zayla, Fellan ve şoförün ölümü bende suçluluk duygusu uyandırmalıydı. Bunun yerine rahatlamış ve biraz da sinirlenmiş hissettim. Canları alınmadan önce bana bahsettikleri aynı korkuya tanık olmadığım için öfkelen dim.

Florian havuzdan havluyu gergin beline doladığında bu şiddetli düşünceyi bir kenara ittim.

Utanmadan, iki havlu daha alıp odadan çıkarken suyun geniş sırtından aşağı süzölüşünü izledim. Birkaç saniye sonra geri döndü ve elini uzattı.

Onu alıp ayağa kalktığımda kaslarım ve kemiklerim itiraz etti. Beni dizlerimin arkasından kavradığında kollarım boynuna dolandı. Ön kolu arkamı destekliyordu ve eli de başımın arkasındaydı.

Ateşin önündeki taşın üzerine bir havlu serilmişti. Beni ona yatırdı, sonra bir diğerini göğsüme ve omuzlarıma doladı.

Zekice, onu orada tuttum ve alevlere baktım. "Neden beni öldürmedi ki?"

Florian'ın uzaklaşan adımları durdu. "Kanla beslenenlerden nefret etmesiyle aynı sebepten." Yanıtının ardından gelen sessizlik, sözlerinde eksik olan duyguyu barındırıyordu.

İnancımı doğruladı. Molkan beni, eşini -bağımlılığını- öldürmesiyle aynı sebepten dolayı öldürmemişti; ruhunu Hiçbir Yer'in çukurları tarafından ele geçirilmekten korumak için.

Yavrular, yaratılış tanrıçası tarafından bahşedilen bir lütuftu.

Ve artık böyle kabul edilmenin herhangi bir sevgi biçimini garanti etmediğini öğrenmişim.

Florian havuzla ilgilendikten sonra yemek tepsisini önüme koydu. "Losyon için muhtemelen çok erken. Cildin hâlâ çok ham."

Rahatlamışım, çünkü ona başka bir şeyin dokunmasını hayal bile edemezdim. "Ye," dedi. "Yoksa seni beslememi mi istersin?"

Ses tonu alaycı olsa da, beni akla gelebilecek her şekilde tamamen merhametine bırakmaktan çekinmediğini biliyordum.

"Aç değilim."

Balkon kapısının yanında durdu, bakışları ateşten daha sıcaktı. Göz kapaklarım ağırlaşarak alevleri izlemeye devam ettim.

"O zaman biraz daha su," diye mırıldandı.

Başımı salladım ve o da sertçe nefesini verdi. Artan gerginliği başka kapı sesi bozdu, bu Olin'in vuruşundan farklıydı.

Florian yanıma çömeldi, parmakları yanağıma uzandı. Temas ettiklerinde gözlerimi kapattım. Parmak eklemleri sıyrıldı, sonra ıslak saçlarımı omzuma doğru kaydırıldı. "Bir şeyler yemeye çalış. Birazdan döneceğim."

"Gerek yok," diye mırıldandım, göğsüm sıkışırken bile.

"Katılmıyorum, benim güzel yalancım," diye fısıldadı kral.

Ayağa kalktı, üzerinde hâlâ sadece bir havlu vardı ve odasından çıktı.

Onun varlığından hem nefret etmek hem de arzulamak, yalnız olmaktan hem nefret etmek hem de arzulamak garipti.

Gözlerimi ateşten ayıramadığım ve yatağa dönmenin ne kadar acı vereceğinden korktuğum için, el değmemiş yemek tepsisinin üzerindeki sürahide yoğunlaşma lekeleri oluşana kadar kıpırdamadım. Ellerimin ve dizlerimin üzerine tırmanıp yatağa doğru sürünürken dişlerimin arkasına bir inilti hapsettim.

Florian, ben kendimi üzerine çekmeyi başardıktan birkaç dakika sonra döndü. Gözlerim kapalı olmasına rağmen uyanık olduğumu biliyordu.

Hiçbir şey söylemedi,

ve şezlonga doğru inerken onu dinledim. İlgisinin sıcaklığı hiç azalmıyordu. Olmaması gereken bir rahatlık.

Gitmedi.

Uykunun mavi gözler, bahar gökyüzü ve botların parmak uçlarına damlayan kanla birlikte gelip gidişini izledi.

[OceanofPDF.com](https://oceanofpdf.com)

FOUR

Tullia

Günler, farklı acıların bir araya bulanıklaştı.

Sebep sadece yaralarım olsaydı, o zaman belki katlanmak daha kolay olurdu.

Rüyalar artık rüya değil, kâbustu. Her zaman kâbus. Beni uyanık olduğum saatlere kadar takip ettiler ve bu birkaç saat onları tekrar ziyaret etmekle geçti.

Her şeyi tekrar gözden geçiriyorum.

Mesafe önemli değildi. Farklı bir âlem Molkan'ın bana ulaşmasını engelleyemezdi. İşkence, sessiz bir dehşetle beklediğim bir sabitti.

Kral'ın odalarına yaptığı ziyaretler gibi.

Eğer uyursa, bu onun yatağında olmazdı - ki bir zamanlar bana verdiği odalara gidecek ne enerjim ne de isteğim vardı. Onu uyurken yakaladığım zamanlar şezlongun üzerindeydi ve siyah kabızalı hançer elindeydi ya da ondan hiç uzaklaşmamıştı.

Sabah ışığı perdelerdeki aralıklardan sızıyordu.

Kral şezlongun üzerinde gölgede kalmış, uyanık ve bir belgeyi okurken çayını yudumluyordu. İri cüssesi öne doğru eğilmiş, parşömeni dizlerinin arasına almış ve kollarını kalçalarına dayamıştı.

Malikâneye döndüğümünden beri ilk kez saçlarını toplamış ve ensesinde toplamıştı. Mükemmel profilinin, okuduğu bir şeye kaşlarını çatarken hafifçe salladığı çenesinin çok fazla görünmesine izin veriyordu.

"Çay?" Florian bakışlarını parşömenden ayırmadan sordu.

Dirseklerimin üzerine çıktım. Hareket etmek daha kolaydı ama her şey hâlâ çok hassastı. Hâlâ ağrıyordu ve çok kırılıyordu. Bundan nefret ediyordum. Belki de ağrılar sona erdiğinde, kâbuslar ve takip eden anılar da aynı şeyi yapabilirdi.

"Hayır, teşekkür ederim," dedim, bir bardak suya uzanırken biraz nefes nefese kalmıştım.

Her zaman doluydu. Çok az yemiş olsam da yanında her zaman taze bir şeyler bulunurdu.

Ne okuduğunu sormak istedim. Bunun kraliyet işi olduğunu varsayıyordum ve kendime bunu yapma izni veremezdim. Onun kim olduğunu ve gardımı bir zamanlar olduğu kadar düşürürsem neler yapabileceğini unutamazdım.

Uzuvlarımı yataktan kurtararak bacaklarımı hızla yatağın kenarına doğru salladım. Ayağa kalkarken dişlerimi sıktım.

Florian yardım etmeyi teklif etmedi. Beni yakalamasını takip eden günlerde ona yapmamasını söyledikten sonra. Yine de ben banyo odasına giderken beni izledi.

Her zaman izlerdi.

Kapıyı kapattım, bunun onu kızdıracağını biliyordum.

Tuvaletimi yaptıktan ve yüzüme su sıçrattıktan sonra nefes almak için ellerimi lavaboya dayadım. Kendime iyi olduğumu ve yansımamı barındıran gümüş yaldızlı aynanın şu anda kim olduğumun sadece bir görüntüsü olduğunu hatırlatmak için.

Kalıcı değil.

Gözlerim boğazımdaki yara izinden, o kafesin içinden uzanıp bana vuran yüzüklü elin yanağımda açtığı daha küçük yara izine kaydı.

Kabarık derinin küçük noktasına bastığımda parmağım titredi.

Kahkahalar rüzgârda uzaklardan gelen bir çan gibi yankılanıyordu. Sesi gittikçe yükselen bir şarkı.

Nefesim daha hızlı, daha sert geliyordu. Ciğerlerim sıkıştı, devasa banyo odası şimdi aniden çok küçük, çok kapalı-

Kapı açıldı.

Florian ahşap çerçeveye yaslandı. Yüz hatları sakın ve hareketsizdi ama yutkunduğunda boğazı sertçe düğümleniyordu. Yansımamı inceledi ve onun da benimle aynı şeyi görüp görmediğini merak ettim. Evcilleştirilemeyecek kadar kurcalanmış bir şeyi saklamanın anlamını görüp göremediğini merak ettim.

"Benimle dışarı gel, kelebek." Bu bir rica değildi. Aksine, yumuşak bir emirdi.

Temiz hava. Açık alan.

İhtiyacım olduğunu biliyordu. Belki de hissedebiliyordu.

Korku, ellerimin leğen üzerindeki inatçı tutuşunu bırakmasını engelledi. Daha fazla meraklı ve araştıran göz korkusu. Daha fazla bilinmeyen ve

Beklenmedik düşmanlar pusuda bekliyor.

Bu lanet topraklarda kimseye güvenilemeyeceğini unutma korkusu.

Porseleni kavrayışım sıkılaştı, parmaklarım itiraz ediyordu. Gözlerimi onun aynadaki yansımasından ayırıp kalan su taneciklerine bakarken konuşmadım, konuşabileceğimden de emin değildim.

Sonunda, gideceğini düşünerek başımı salladım.

Ama gitmedi.

Buza yaklaşan sıcaklığı sırtıma yayıldı, bir battaniye ve bir ilmik gibi. Orada durdu ve bana doğru uzandı. Suyu akıtırken kolu kalçama değdi. Nefes almak daha da zorlaştı. Çok yakınımdaydı. Çok fazlaydı.

Sadece zamanın düzeltebileceğini umduğum parçalara ayrılmamın sebebi oydu.

Ama umut edemezdim. Umut beni en çok inciten şeydi. Belki de ona inanma yeteneğimi elimden alan yaratıklardan daha fazla.

Parmaklarım yavaşça lavabonun kenarından çekildi. Sarsıldım ve beni susturdu. "İşte," diye fısıldadı, ellerimi toplayarak. Hâlâ arkamda durarak onları suyun altında tuttu. "Hisset."

"Soğuk," dedim aptalca ve istemeden.

Florian mırıldandı, gömleğinin kolları sıırılsıklamdı. Aldırmıyor gibiydi. Ellerimi çevirerek suyun her bir avucuma damlamasına izin verdi.

Yavaş yavaş kalp atışlarım yavaşladı. Nefes alışım da öyle.

Ağzını çıplak omzuma bastırdı. Başparmakları suyun altında ıslak ellerimi okşarken bile gözlerinin kapalı olduğunu görmek için aynaya bir kez daha bakmaya cesaret ettim. Kokusu daha baş döndürücüydü, topraksı notalar daha güçlüydü.

Eğer pişmanlığın bir kokusu varsa, o zaman belki de onu sürmüştür.

Yine de onu tanıdığım süre boyunca hiçbir empati ya da pişmanlık göstermemişken bunu yapabileceğine inanamıyordum.

"Benimle ne yapmayı planlıyorsun Florian?" Onu anlayamıyordum ve anlamaya çalışmak da şimdiye kadar işime yaramamıştı.

Gözleri aynada benimkilerle buluşmak için açıldığında, asla olmayacağını biliyordum. "Sen nasıl izin verirsen."

Ancak tek hissedebildiğim o olduğunda, tek görebildiğim o gece yarısı gözleri ve tek duyabildiğim o sözler olduğunda, kendini gitmeye zorlar gibi oldu.

Yatak odasına döndüğümde Florian dışarı çıkıyordu. "Kıyafetlerin hâlâ rahatsız edici olabileceğini biliyorum, ama öneririm," dedi,

ıslak kollarını sıvadı. "Sizi görmek için günlerdir beni rahatsız eden bir ziyaretçiniz var."

Ona ziyaretçi istemediğimi söyleyemeden kapılar kapandı. Ama istemediğimi biliyordu.

Sinirli ve huzursuz bir şekilde tekrar kralın yatağına tırmandım ve yatağın altına girdim.

Beni kimin görmek istediğini merak etmenin bir anlamı yoktu. Kimsenin isteyeceğini düşünmemiştim. Birkaç dakika sonra Florian, Gane'in içeri girmesine izin verdiğinde neredeyse şok içinde ayağa kalkacaktım.

Kral cine, "Sana söylediklerimi unutma," demiş.

Gane başıyla selam verdi ve Florian bir süre beni sonra dışarı çıkıp kapıları kapattı.

Aklıma gelen onca soru arasında kendimi ilk olarak "Sana ne söyledi?" diye sorarken buldum.

Crustle'ın kasaba kütüphanecisi, etrafındakiler tarafından sersemletilmiş gibi görünerek ekose gömleğini buruşturan askıları kavradı. Bir o yana bir yana dönüyor, iri badem gözleriyle lüks yatak odasını süzüyordu.

Şaşıracakını tahmin etmiştim.

Bir kralın özel odasında duruyordu.

Sonunda başını salladı ve ayaklarını sürüyerek yatağa yaklaştı. Beni hızlıca incelerken kıllı yüz hatları endişeye benzer bir ifadeyle kırıştı. "Flea, gökyüzüm. Nasıl olduğunu anlatmaya başlayamam-"

"Sana ne söyledi?" Tekrar sordum.

Gane kaşlarını çattı. Yüzümü incelediğinde hafifledi. "Uzun süre kalmayacağım ve seni üzmeyeceğim."

Öfkelendim ama tek arkadaşım olan yaratığa baktıkça kızgınlığım azaldı. Bunun bir ziyaret olmadığını anlamaya başladığımda ilgisizliğim geri geldi. "Seni yine onun için casusluk yapman için gönderdi, değil mi?"

Öfkeyle pantolon askısını çekiştirdi. "Majesteleri benden böyle bir şey istemedi."

"Majestelerinin buna ihtiyacı var mıydı?" Gözlerimi onun karanlık gözlerinden ayırıp tavana bakmaya çalışarak, "Majestelerinin buna ihtiyacı var mıydı?" diye sordum.

"Pire." Gane içini çekti ve boğumlu ellerini önünde kavuşturdu. "Kral sadece endişeli. Ben de öyle. Yaşadıkların-"

"Ne kadar ?" Ortaya çıkarılmış gerçeklerin etrafında dans etmekten yorulmuş bir halde sordum. Ne demek istediğimi biliyordu, o yüzden hiçbir şey söylemedi.

"Hiç gerçekten umursadın mı?" Sorunun gereksiz olduğunu biliyordum. Öfkeli olduğumu biliyordum. Gane umursuyordu, yine de onca yıl boyunca orta topraklarda bilmeden tamamen yalnız kalmış olma ihtimalim...

Bu dünyanın karanlığının henüz dokunmadığı son renk parçasını da silme gücüne sahipti.

"Saçmalama, Flea." Sesi sertleşti. "Bana böyle korkunç bir şey sorman bile kralın ciddi endişesini anlaşıyor kılıyor."

"Folkyn'den tahliye edilmiş gibi yaparak yıllarca hizmet ettiğin kral." Kasıtlı olarak durakladım, sonra ekledim, "O kral mı?"

Gane, sanki yine kütüphanesini karıştıran bir çocukmuşum gibi bana homurdanmaya ya da hırlamaya hazır görünüyordu. Burnu seğirdi ve gözlüklerini yeniden yerleştirdi. "Gitmem için izin verildi."

"Kralınıza sadık kaldığınız sürece." "Yanan gökler, Flea." Ayağını yere vurdu. Neredeyse gülecektim.

Onu görmek hayal kırıklığını yatıştırmış gibiydi. İncelmiş dudakları kıpırdadı ve kızarmış yanaklarını itti. "Kralla aramızdaki anlaşmadan bahsetme iznim yok ama seni buraya gelmemen konusunda uyardığımda ciddi olduğuma söz verebilirim."

"Olduğum yerde kalsaydım, Florian'ın istediği zaman beni planlarına dahil etmesi çok daha iyi olurdu."

"Bana verilen görevleri yerine getirirken sizin güvenliğinizi de sağlayabilirim."

Tıpkı perilerde sonsuza dek olduğu gibi - sonsuz çifte anlamlar ve aldatmacalar.

Başımın altındaki yastığı sıktım. "Neden buraya geldin?"

Sanki bu aptalca bir soruymuş gibi kaşlarını çatı. "İyi olup olmadığını kendim görmek istedim. Beni korkuttun. Molkan'ın sana yaptıkları-" Gözlerim kapandığında durdu. "Özür dilerim, Flea."

" yok," diye yalan söyledim. "Ben sadece..."

Yutkundum. "Yorgunum." "O zaman ben gidiyorum."

Gözlerimi kapalı tuttum ve itiraz etmedim.

Gane kımıldamadı. "Aradığın cevapları sadece kralda bulabilirsin." Ses tonu yumuşadı. "Şunu bil ki, senden hiçbir zaman bir şey saklamak istemedim ve onun niyetinin de hiçbir zaman tam olarak farkında olmadım."

Onun kapıya doğru ağır ağır gidişini dinledim; kütüphane, peynir ve mürekkep kokusu onu takip ediyordu.

Melankoli ve nostalji kalbimi parçaladı. Gözlerimi açıp avizeye bakmak için döndüğümde gözlerim yaşardı. "Özür dilerim, Gane."

Durdu. "Ne için gökyüzünde?"

Her şeyi söylemedim. Çünkü o kadar çok aşılmaz pişmanlık duymama rağmen, asla pişman olamayacağım çok şey de vardı. Ne kadar yanlış olursa olsun.

Başıma bir şey gelirse, duygularımın beni ele geçirmesine izin verdikten sonra ona karşı kötü hisler beslediğime inanmasını istemiyordum.

"Seninle çok kötü konuştuğum için."

Alay etti. "O zaman hâlâ başka goblinlerle tanışmadın."

Gülümsememek için dudaklarımı ısırdım ama ona baktım. Islak gözlerini aydınlatan yumuşak gülümsemesi göğsümdeki keskin kalıntıların bir kısmını köreltti. "Döndüğümde bana biraz çay ve peynir ayırır mısın?"

İçtenlikle kıkırdadı ve kapının kollarını sıktı. "Göreceğiz bakalım." Çıkarken kuru bir sesle mırıldandı: "Kralın bir daha çok uzaklara gitmene izin vereceğini sanma, Pire."

Uzanan eller, acıtıcı tokatlar ve kendi yakıcı etimin kokusu beni uyumdan etti.

Bir çılgılla mavi gözlere uyandım. Florian üzerimde belirdi, yüzüm ellerinin arasındaydı. Nefes ciğerlerimi çok hızlı genişletti, göğsüm yükseldikçe yükseldi ve patlamak üzereydi.

"Yavaşça," dedi. "Nefes verin."

Yaptım. Bu yeterli değildi. Oda etrafımda dönüyordu, bulunabilecek tek sükûnet onun gözleriydi.

"Hisset," dedi başparmağıyla yanağımı okşayarak. Diğer eliyle alnımdaki terli saçlarımı düzeltti.

Gözlerinin içine baktım.

Mavi. Derin, derinliksiz, dikkat dağıtıcı mavi.

Yatağın yanında dizlerinin üzerindeydi ve görüşüm açıldığında gözlerinin kenarlarındaki ince çizgileri fark ettim. Alnımı okşayarak gülümsedi ama dudakları da çenesi gibi gergindi. Ne olursa olsun, onu görmek dikkatimi daha da dağıttı.

Nefesim düzleşti.

Sonra Gane'in ziyaretini hatırladım. Bu yaratığın daha yeni yaşamaya başladığım hayatımı mahvetmek için yaptıklarını hatırladım. Ellerini kavradım ve yüzümden çektim. Hâlâ hassas olmasına rağmen avizedeki mumlara bakmak için sırt üstü döndüm.

"Seni benimle konuşmaya zorlayamam," dedi Florian, şimdi ayakta idi. "Ama konuşmanı isterim."

"Ve kendi seçtiğim bir hayatı yaşamak istiyorum," diye mırıldandım. "Yirmi yıl oldu ve bu henüz gerçekleşmedi."

Yataktan uzaklaşan adımları hızlandı. O zalim soğuk sesine geri döndü. "Seni esir mi tutuyorum, kelebek?"

Yutkundum, ses kulaklarımda yankılandı. "Gideceğim Florian," diye yemin ettim ve dönüp ona baktım. "Gitmek zorundayım ve sen de bana izin vermek zorundasın."

"Öyle mi?" Kaşlarını kaldırdı ve yavaşça yatağa doğru yürüdü. "Peki sonra ne olacak?" Gözlerinde tanıdık bir parıltıyla alay ediyor gibiydi. "Sonra ne olacak, cesur yaratık?"

Bilmiyordum.

Ne olacağı hakkında hiçbir fikrim yoktu ve o da bunu biliyordu. Bu yüzden hiçbir şey söylemedim.

Tekrar yatağın yanına eğildi. Saçımı kulağımın arkasına sıkıştırmak için neredeyse ırkiliyordum. Önce kulağımın kemerini, sonra da çene çizgimi takip etti, gözleri ay ışığının aydınlattığı karanlıkta parlıyordu.

Sesi neredeyse bir fısıltı gibiydi. "Gerekirse benden kaç ve saklan, kelebek." Dudaklarını ağzımın köşesine bastırmak için yakınımaya eğildi, gözleri parladı ve benimkini deldi. "Sikimi şu anda olduğundan daha da sertleştir."

İğrenerek arkamı döndüm. En çok da kendimden, çünkü bedenim onun yaptığı her bir iğrençliği bir anda unutuvermişti.

Kendimden nefret etmem için beni terk ederken boğuk kıkırdaması aklımdan çıkmıyordu.

[OceanofPDF.com](https://oceanofpdf.com)

FIVE

Florian

Uyku ona işkence ediyordu ama yine de ihtiyacı vardı.

Her ne kadar çoğu derisinden kazınmış ve etinden çekilmiş olsa da, demir kalıntıları kalmış ve iyileşme sürecini yavaşlatmıştır.

Onun acı çekmesini, terlemesini, korku ve dehşet içinde inlemesini izlemek tekinsiz bir işkenceydi. İzliyordum ve bunu durduramayacağımı biliyordum. Tonikler ancak bir yere kadar işe yarardı.

Kaçınmak nafileydi.

Kâbuslarını tekrar tekrar görmek zorunda kaldı. Tullia'ya yardım etmek için bir toplantı daha talep ettiğimde Darva her yönden iyileşmesi gerektiği konusunda beni uyarmıştı. Biliyordum ama yine de içim kan ağlıyordu.

Onunla yüzleşmek zorundaydı, yoksa onu tüketecekti. Onu yok eder.

Ben de nöbet tuttum. Bir yandan Lilitha'nın en sevdiği buzdan heykelleri oyarken bir yandan da Molkan Baneberry'yi nasıl yok edeceğimi düşündüm.

Oyun zamanı bitmişti.

Değer verdiği her şey, egosunun değer verdiği her şey onunla birlikte acı içinde ölecekti.

Tullia'nın nefes alış veriş değişti ama ben ona bakmadım. O iri kara gözlerini açıp hemen burada olup olmadığımı kontrol ederken ona mahremiyet yanılsaması verdim.

Son altı gündür bunu yapıyordu.

Farkında olduğumu ona bildirmek gibi bir isteğim yoktu. Çünkü durmasından korkuyordum ve bu hoşuma gidiyordu. Hayır, bayılıyordum. Gözlerini açar açmaz aradığı tek şey bendim.

Kendine bunun başka bir tehdit olduğum için olduğunu söyleyebilirdi ve bunların her yerde gizlendiğini öğrenmişti. İçten içe, bundan daha fazlası olduğunu biliyordu.

Her zamanki gibi konuşmadı. Arkadaşım önce beni, sonra da elimdeki buzdan heykeli inceledi.

Eğer konuşursa, bu genellikle kışkırtmak için bir iğneleme ya da yemesi, içmesi ve benimle konuşması için yaptığım ricalara düz bir yanıt olurdu.

Her şey bir yana, bu beni en çok mahvetti.

Kandırdığım ve çaldığım yaratık bir zamanlar merak, umut ve sorularla doluydu. Beni sonsuza kadar sinirlendirmesi gereken sonsuz bir huşu. Bunun yerine, dünyaya onun gibi bakma arzumu ateşledi. Uzun zamandır görmediğim ve daha önce hiç görmediğim şeyleri görmemi sağladı.

Öyle ki, bana gökyüzünün altındaki her şeyi sorması için kaşınıyordum.

Bunu ondan almıştı. Molkan.

Hepimizi buraya getirmek için işlediği suçlardan bile daha kötü hissettiren bir suç.

Babam bana sabrın çileli sanatını öğretmişti. Her şeyde titiz bir özen ve kararlılık bize istediğimizi verecekti.

Bu intikam arayışındaki sabrım, her dikkatli strateji ve mükemmel plan, bana öngörülemeyen bir şey getirmişti. Hiçbir intikamın yerine koyamayacağı bir şey. Dayanılmaz derecede paha biçilemez bir şey.

Bir zayıflık, diye uyarmıştı Fume. Aynı fikirde değildim ama belki de haklıydı.

Çünkü sabrım artık tehlikeli bir şekilde tükenmişti.

Ayağa kalktım ve gül heykelini yavaşça komodinin üzerindeki tepsiye yerleştirdim.

Hançeri de, her odamdan çıktığımda yaptığım gibi.

Tullia'nın bakışları, her uyandığında yaptığı gibi, beni kapıya kadar takip etti.

Shole bir meyhanenin çürüyen cesedinde bekledi.

"On dakikanız var," dedim selamlama amacıyla.

Tezgâhların arkasındaki ahşap raflara örümcek ağları tırmanmış, cam şişeler tozla kaplanmış ve kadehler zaman ve bakımsızlıktan lekelenmiştir.

Ölümün en yakın arkadaşı ve her yüksek rütbeli yaratığın en iyi dostu ve en kötü kabusu olarak ün kazanmış olan erkek umursamadı.

Özel olarak görüşmemiz gerektiğinde içtiği viski şişesinden kendine de aldı. "Çok cömertsiniz, soğukkanlılığınız."

Şehrin dışında, Sabah Ayazı Vadisi'nin eteklerindeki köyün yakınlarında, yangından harap olmuş binalar topluluğunun ortasında bir meyhane vardı.

İki katlı mola yerine sadece gezginler ve sadakatsiz eşler uğrardı. Bu yüzden burayı on yıl önce, ellerini yıkayan çiftçiye dönüşmüş bir barmenden satın almıştım.

"Beni iğrendirmekte asla başarısız olmuyorsun."

"Bazı şeylerin kaderi sonsuza dek harika tatlar vermektir," diye söylendi Shole ve bir yudum daha aldı. Tunik koluyla ağzını sildikten sonra şişenin kapağını kapattı. "Son birlikler de yarın sonuna kadar görev yerlerine dönmüş olacak."

Tezgâhın yarısındaki çürük tabureyi onunkinden aldım.

"Gerçi bana sorarsanız..." Yüzünü bana döndü. "Kaçınılmaz olarak onları Baneberry'ye geri göndermek için hepsini geri çekmek, kaynakların ve enerjilerinin korkunç bir israfı gibi görünüyor."

"Savaş olmayacak." Düşünmekten huzur duymak şöyle dursun, söyleyeceğimi hiç düşünmediğim sözler. Ne yazık ki, Molkan'dan her şeyi almanın başka bir yolunu bulacaktım.

Her şey bitene kadar haftalarca karımdan ayrı kalmayı gerektirmeyen bir yol. Onu riske atamazdım ve ordumuzun planlarımızı bensiz yapmasına izin veremezdim.

Shole, sanki bir şakanın can alıcı noktasını bekliyormuş gibi tuhaf bir ifade takındı.

Sonra homurdandı. "Çok komik."

"Bunu henüz açıklamadım." Gözlerinin içine baktım. "O yüzden çeneni kapalı tut."

Parmak eklemlerini tezgâha vurdu. "Çok yaklaştık."

Kraliçemiz tam oradaydı..." Islık çaldı ve gözlerini tavana dikti. "Ve şimdi şükürler olsun ki öyle değil." Ses tonum konuşmasını önerdi

Daha fazla konuşmadım ve sindirmesi için ona biraz zaman verdim.

İhtiyacı olan tek şey bir andı. "Goblinden haber var mı?"

"Hiçbir şey." Gane'in Tullia'dan o sefil sarayda olanlarla ilgili hiçbir şey öğrenememiş olması beni çok kızdırmıştı.

Doğru söylediğine inanıyordum. Sadece bana rapor verdiği yıllar boyunca anlattıklarını öğrendiğim için değil, aynı zamanda isteksiz karıma çok değer verdiğine inandığım için. Ona yardım edeceğini hissederse ona ihanet ederdi, böylece ben de ona yardım edebilirdim.

Tullia'nın yardımımı istememesi dışında. Tek istediği beni terk etme özgürlüğüydü.

Eğer bunu gerçekten isteseydi, belki de ona vermeyi düşünürdüm. Bir gün. Belki. Şu anda, Molkan'ın algılanan zafer dilimi başımızın üzerinde asılı dururken, benimle en güvendeydi.

Benden ne kadar nefret etse de bildiği bir gerçektir.

Güvensizliği olmasaydı, bir zamanlar umutsuzca ait olmak istediği bu dünyaya karşı duyduğu yeni korku olmasaydı, çoktan kaçmaya çalışacağından emindim.

Malikâneye döndüğümde onun tekrar gitmiş olduğunu görmeyi aklım almıyordu. Onun kokusundan ve paniklemiş kurttan başka bir şey bulamamanın hatırası bile beni yeniden hasta ediyordu.

Hâlâ orada olduğundan emin olmak için odama geri dönmeden önce Shole konuştu. "Orta topraklarda cisimlenmeden önce şehirde neler olduğuna dair daha fazla konuşma var."

Bekledim.

"Güya Molkan onu saraydan sürgün ederken etkileyici bir konuşma yapmış," dedi. "Bir muhafız kulesinden suyun karşısına taşınmış. Tullia'nın sizin adınıza onu kandırmak için gönderilmiş bir hain olduğunu vatandaşlarına bildirmekle ilgili bir şey."

Dişlerim gıcırdadı. "Buna gerçekten inanmış olması beni şaşırtmazdı."

Shole çenesinin üzerindeki gümüşe yakın kılları ovuşturdu.

Elbette dahası da vardı ve böyle bir tereddüt ona hiç yakışmıyordu. Tüccar konuşmaktan neredeyse insanların iç organlarını çıkarmaktan hoşlandığı kadar zevk alıyordu.

Tullia'nın çıplak, dehşet içinde ve kanlar içinde şehrin sokaklarında dolaştığı düşüncesi beni tedirgin etmenin ötesinde, "Kelimeleri zamanında ağzından çıkaramama beceriksizliğin sınır bozucu olmaya başladı," diye homurdandım.

Ahşap tezgâhtaki içki lekelerine baktım, gözlerimi her birine sabitledim, böylece ondan bilgi alıp gitmemek için kendimi zor tuttum.

Kıkırdaması kısa sürdü ve ardından bir iç çekiş geldi. "O güvenilirmez kaynağın söyleyecek daha çok şeyi vardı ama balo sırasında yapılan konuşma hakkında. Molkan'ın orada bulunan herkese Tullia'nın casusluk yapmak için gönderildiğini söylediğine dair söylentiler duyduğunu iddia etti."

Çoktan söylediği gibi ters ters baktım.

Shole gerildi. "Ve kendilerinden biriyle evlenme kisvesi altında."

Ayağa kalktığımda tabure yere çarptı, öfke anında kanımı kabarttı. Pencerelelerin üzerindeki panjurlar dışarıdaki rüzgârın uğultusuyla gıcırdadı.

Shole ellerini kaldırdı. "Bakın, bunu paylaşmak niyetindeydim ama zamanı değildi ve emin olmak istedim. Benzer hikayeler duyduğum için bu toplantıyı düzenledim. Sakinleşmiş olabileceğinizi de düşündüm." Bana dikkatle baktı. "Görünüşe göre yanılmışım."

Ben ilerledim. "İlk başta bana söylemeyerek hata yaptın."

Ayağa kalktığımda taburesi çürümüş ahşap zemin üzerinde gıcırdadı.

"Kim?" diye hırlayarak onu ittim. Tökezleyerek geri çekilirken parmaklarım kıvrıldı ve kendime bu serseriye hava karardıktan sonra eğlenmek için şehre gizlice inen olgun bir hıyar olduğumdan beri tanıdığımı hatırlattım.

Ayrıca, onu öldüremezdim. Ona ihtiyacım vardı.

Çelik grisi tünüğünü fırçaladı. "Hiçbir fikrim yok, Flor. Öğreneceğim." Dudakları kıpırdadı. "Ama bir kavgaya tutuşursak acele etmem, bunu sen de biliyorsun."

Gerçekten de, o pislik benim kim olduğumu hiç umursamamıştı. Eğer onu kızdırırsam, beni daha da kızdırırdı.

Geri adım attım, sonra volta attım.

Öfkem dinmiyordu. Botum bir masanın altındaki örümcek ağlarıyla kaplı sandalyeye çarptı. Duvara çarpıp kırıldı ve parçalara ayrılarak yere düştü.

"Molkan'ın yalanlarından biri daha olabilir. Baneberry Sarayı'nda başka neler olduğuna gelince, avlanmaya devam edebilirim," dedi Shole. "Ama bunu eşin Florian'dan daha iyi kimse bilemez."

Çiftleşme bağına bilen birkaç kişiden biriydi.

Yakınımızda olanlar bunu hissedebiliyordu ve mülkümdekiler evimin yakınında nefes almalarına izin verilmeden önce gizlilik yemini etmişlerdi. Molkan'ın sayısız aptalca hamle yapmış olmasının artık bir önemi kalmamış olsa da, yine de bu haberin yayılmasıyla yaratığımı daha fazla üzmemenin en iyisi olduğunu düşündüm.

"Avlanmaya devam et." Adım atmaya devam ettim. "Biraz sabırla, o-"

"Benimle konuşmuyor." Kelimeler düzensiz bir nefesle patladı. Parmaklarım saçlarımda gezinerek ensemdeki bağdan kopardı. Deri şerit yere düştü. Onu orada bıraktım. "Benden nefret ediyor."

"Elbette," dedi Shole kuru bir sesle. "Kesinlikle bu yüzden sana daha önce hiç erkek görmemiş gibi bakıyor." Kendine biraz daha viski aldı ve yudumlamadan önce homurdandı. "Kocaman gözleri ve hepsi."

Göğsüm sıkıştı.

"Eğer benim muhteşem fikrimi istiyorsan, ki ikimiz de istediğini biliyoruz." İçkisini yudumladı. "Muhtemelen senden nefret etmesi gerektiğinden nefret ediyor ama etmiyor. Zamanla iyileşecek ve bundan bahsedecek." Geçirdi. "Ama sen bunu zaten biliyorsun ve sabırsızsın." Bakışları sessiz saniyeler boyunca adımlarımı takip etti. "Kendini suçluyorsun" sonucuna vardı.

Tahtalı pencerenin önünde durdum. Bir yumruğun açtığı delikten, moloz yığınlarıyla kaplı caddenin karşısındaki bina kalıntılarının etrafına yığılmış kara baktım. "Onun yaraları benim başarısızlıklarımın bir sonucu."

Onun söz konusu olduğu pek çok küçük başarısızlık, sonunda aşılabilir bir hata yaratmıştı.

Tüccar oflayıp pufladı ve şişeyi bir gümbürtüyle yere bıraktı. "Ve sen de onun seni suçladığına inanıyorsun." Soru değildi.

Tullia beni suçladı, haklı olarak.

"Onu orta topraklarda bıraksaydım, bunların hiçbirini bilmeyecekti." Şimdi onu takip eden dehşeti asla bilmeyecekti.

Beni asla tanımayacaktı.

Dayanılmaz bir düşünce, yine de onun uykusunda çırpınışını ve inleyişini her izlediğimde içimde savaşıyordu. Onu aldığım için asla pişman olamazdım. Onu tanıdığımı. Onu benim yaptığım için. Bu onu defalarca aldatmak anlamına gelse bile.

Ama amansız takiplerim yüzünden onun başına gelenler için sonsuza dek pişmanlık duyacaktım.

Onunla eğlence evinde tanışmamla sıcakla ilgilenmem arasında bir yerde bir şeyler değişmişti. Şimdi, bu değişim göğsümde her gün artan bir güçle çarpıyordu.

Artık bunu görmezden gelemezdim ve geri alınamazdı.

Tek seçenek teslim olmaktı.

Elbette çok inatçı davranmıştım. Tullia'yı neredeyse alacak olan tehditleri fark edemeyecek kadar içimdeki savaşa dalmıştım. Parmaklarımın arasından kayıp Molkan'ın eline ne kadar kolay geçebileceğini fark edemeyecek kadar ileri gitmiştim.

"Kötü haber getirdiğim için üzgünüm." Shole'un ses tonundan hiç de üzgün olmadığı anlaşılıyordu. "Ama korkarım bu konuda zafer kazanacağınızı iddia edemezsiniz."

soğukluk. Öyle ya da böyle Folkyn'e ulaşacaktı ve Molkan zehrini ona akıtacaktı."

Gözlerim kapandı.

Haklı olabilirdi ama bunu daha fazla tartışmak istemiyordum. Malikânenen yeterince uzun süre uzak kalmıştım. "Zaman doldu."

Karanlık, bayat odadaki toz zerreciklerini kapıp götürmeye başladığında Shole yine homurdandı. "Bunca yılını en ufak bir ayrıntıyı bile kaçırmamak için intikam almaya adanmışsın ama karın söz konusu olduğunda zerre kadar sabrın yok."

Daha doğru sözler hiç söylenmemişti.

OceanofPDF.com

SIX

Tullia

Kar boş otlakları kapladı ve balkonun üzerine kalın bir şekilde yığıldı.

Bir battaniyeyi gevşekçe göğsüme çekerek önünde durduğum kapıya kırağı yapışmış, altın öğleden sonra tonlarına çekilmiştim. Kışa boğulmuş araziye içime çekerken nefesim camı buğulandırdı.

Beni öldürmeye çalışan muhafızlarla ayrılmadan önce Kreed kışın buzlarının çözüldüğünü söylemişti. Ben bile kendim görmüştüm. Güzelliğin büyüüne kapılmış olsam da, neyin değiştiğini merak etmekten kendimi alamıyordum.

Tüm bunlar olurken, içimden bir ses beni dürtüklüyordu.

Her şey Hellebore'a ilk geldiğim zamanki gibi görünüyordu ama yine de hiçbir şey eskisi gibi değildi. Dünya donuklaşmıştı. Bir zamanlar ıslıl ıslıl parlayan, umut vaat eden her şeyi gri kaplamıştı.

Kalmak istemedim.

Ve taşınmak gibi bir isteğim yoktu.

Kapılar açıldı. Florian'ın artan kokusu yabancı bir şeyle karıştı. Küflü bir şey. Ve likör.

Ses tonum hem düz hem de alaycıydı. "Daha çok zevk evlerini mi ziyaret ediyorsun?"

Adımlarında bir duraksama olmadan giyinme odasına girdi. Ceketini çıkarırken bir hışırtı duyuldu. "Terk edilmiş bir taverna aslında."

Bana nerede olduğunu söylemesine şaşırarak neredeyse dönüp ona bakacaktım. Onun yerine nefesimin buğusundan yaptığım hançeri camın üzerinde izledim. "Yüce bir kralın böyle bir yerde ne işi olabileceğini sormaya cesaret edebilir miyim?"

İğnelememe aldırmadan hemen cevap verdi. "Shole ile buluşma." Kararlı bir şekilde ekledi, "Meyhane kesinlikle gizli tutulacak. Sadece o ve generallerimden biri buranın sahibi olduğumu ve kullandığımı biliyor."

Tekrar şok oldum, parmağım durakladı.

Hayal meyal, bahsettiği erkeği hatırladım. Gümüş rengi saçları vardı ama fazla değildi. Don Festivali'nden önce fuayede buz mavisi gözleriyle bana bakarken iri yarı ve korkutucuydu.

"Ve şimdi de ben." Bardağın üzerinden nefes verdim ve Florian'ın buzdan oymaya bayıldığı gülü çektim. "Neden?"

Belki de yalan söylemişti. Gerçeği ayrıntılı gerekçeler ve açıklamalarla ilk kez gizlemiyordu.

"Sen sordun," dedi çok basitçe, sesi artık daha yakındı.

Omurgam onun tepkisinden ve yakınlığından dolayı çelikleşti. "Yalancı."

Florian ofladı, arkamda dururken çıkardığı ses saçlarımı karıştırdı. "Senden biraz dürüstlük beklediğimi itiraf edersem benden daha da mı nefret edeceksin?"

"Kesinlikle." Gerçi bu sözde küçümseme yoktu, gerçeklik de yoktu. Olsa olsa bir teselliydi. Bir takas peşindeydi, bu da her şeye rağmen nerede olduğunu paylaşmakta samimi olabileceği anlamına geliyordu. Test etmek için biraz daha derine indim. "Bu Shole senin için kim?"

Dikkatli parmakları sırtımdaki saçları taradı. Koyu mürekkebin iyileştirici canavarlığını incelemek için omuzlarıma doğru kaydırды. Elleri damganın kabarık ve hassas etinin üzerinde gezindi. Sanki yaralı deri onun dokunuşunu arıyormuş gibi tüylerim diken diken oldu.

O , "Bir dost," diye mırıldandı.

İstemediğim halde ürperdim. "İnsanın sadece arkadaşı olan biriyle gizlice buluşmasına gerek yoktur."

"Aynı zamanda derin bağlantıları olan yetenekli bir savaşçı ve suikastçı." Mırıldandı. "Güzelce kabuk bağlar."

Bunun üzerine burnum kırıştı. "Güzel," dedim kısık bir kahkaha atarak. Florian sonsuza dek sırtımda taşıyacağım yılan hakkında tek kelime daha edemeden boğazımı temizledim. "Arkadaşın senin için bir avcı o zaman."

"Ne kadar da zeki olmuşsun kelebek."

"Hayır." Avucumu bardağın üzerine koydum ve parmaklarımı açarak yaptığım karalamaları mahvettim. "Gözlerim düzgün bir şekilde açılana kadar aptallığım üzerimden alındı."

Hava buz gibi oldu.

Öyle ki, sıcaklık arayışıyla neredeyse ona dönüşecektim. Enerjisi - hoşnutsuzluğu- tenimi ısıran bir ayaza dönüşürken battaniyeyi göğsümün üzerinde sıkıca kavradım.

Ellerini omuzlarıma koydu. Ölümcül bir sessizlikle, "Seni dövdü mü?" diye sordu.

Dokunuşunu omuz silkerek uzaklaştırdım ve perdeleri aralayarak diğer cam kapıya doğru yürüdüm.

Florian ipucunu aldı ve takip etmedi. Kıştan harap olmuş krallığına ve iğrenç planlarına yönelmek için gitmesini bekliyordum. Ben de öyle umuyordum. Sadece bana artık başa çıkamayacağım kargaşalar yaşatmayı bırakması için değil, aynı zamanda Folkyn'den kaçmaktan daha fazlasını arzulamaya başladığım için.

Planlarının yürürlüğe girmesini istedim. Rahatlamak istedim. Yeni bir tür özgürlük istiyordum. Bunu ancak Molkan Baneberry'nin ölüm haberiyle bulabileceğimi biliyordum.

Sahip olduğum tüm hayalleri yok eden babamın yaptıklarının bedelini ödemesini istiyordum.

Florian'ın farklı arzuları var gibiydi.

"Tullia." Sesinde ıstırapla karıştırılabilecek bir saldırganlık vardı. "Uykunda ağladığını ve titrediğini görmediğimi mi sanıyorsun?"

Sersemlemiş bir halde, çok sıkı tuttuğum perdeleri açtım ama ona bakmaya cesaret edemedim. Ona bakmak, onun söz konusu olduğu durumlarda asla tam olarak üstesinden gelemeyeceğim bir zayıflığı ortaya çıkardı.

"Bana ne olduğunu anlat," diye yalvarır gibiydi. "Eğer ben değilsem, o zaman birine söyleyin. Gane'i çağırabilirim."

"Neden?" Teslim oldum ve yüzümü ona döndüm. "Ona anlattıklarımı bana karşı kullanabilesin diye mi?"

Yüz hatlarının mükemmelliğine okunamayan bir şey çarptı. Onları solgunlaştıran, ağzını gevşeten ve kaşlarını çattıran bir şey.

Yaptığım her neyse ve onun çürümüş kalbinin hızlı atışları dışında tüm vücudunu taşa çevirmiş olması dikkatimi çekmiş, yaklaşmıştım.

Günaha girdim ve kendime sadece bir dokunuş izni verdim. Elimi yanağına koydum.

Gözleri kapandı. Boğazı düğümlendi.

"Sormaktan vazgeç." Ayak parmaklarımin ucuna kalkıp çenesine doğru fısıldadığımda gözleri parlayarak açıldı ve aramaya başladı: "Beni bir daha kandıramazsınız Majesteleri. Buna izin vermeyeceğim."

"Seni kandırmak mı?" diye sordu kaşlarını kaldırarak.

Beni o kadar çok şekilde kandırmıştı ki, açıklamaya ihtiyacı yoktu. Ama en çok canımı yakanı paylaşmakta bir sakınca görmedim. "Beni baştan çıkardın," dedim.

"Beni sikmekten zevk aldığın için önemseddiğini düşündürdün."

Hırıltılı sözleriyle dudakları kıvrıldı. "Seni becermek mi?"

"Evet, Florian," diye tısladım. "*Sik beni.*"

"Sözcük dağarcığının ne kadar da harika bir şekilde kirleniyor." Karanlık, ürkütücü ve parçalayıcı, gözlerini doyuruyordu. Kükremeye hazır bir gök gürültüsü bulutu gibi üzerimde belirdi. "Hepsi bu kadar mıydı, kelebek?" Dişleri alt dudağında. "Seni sadece ben mi *becerdim*?"

Kanım ısındı ve geri çekilmeme neden oldu. "Her şeyin bundan ibaret olduğunu çok iyi biliyorsun çünkü bunu sen planladın, *kocacığım.*"

"Sadece bir erkeğin düzenleyebileceği çok şey var Tullia." Ağzından çıkan her kelime zehirle kaplıydı. "Ve seni istemek hiçbir zaman kötü planlarımın bir parçası olmadı, bu yüzden bana bu kadar itibar etmeyi bırak."

Kalbimin keskin duruşu midemi alçalttı. "Yalanların cezbedici olabilir ama görebildiğim tek şey onlar." Gözleri parladığında elimi kaldırdım. "Sakın buna cüret etme."

Beni görmezden geldi.

"O zaman gözlerin hiç açık mı?" Beni balkon kapısına yasladı ve ellerini başımın iki yanındaki cama bastırdı. Kendi gözleri eğik, bakışları benimkileri arıyordu. "Açık olduklarını sanmıyorum, *karıcığım.*"

Şaşkın ve köşeye sıkışmış bir halde ona baktım ve bana zarar vermeyeceğini kendime hatırlattım. Hiç vermedi.

En azından fiziksel olarak hiç olmadı.

"Öyle olsalardı, istediğimden çok daha fazla önemseddiğimi görürdün." Güldü ama bu gülüşte mizah yoktu. "Senin için korktuğumu görürdün. Senin için işkence ettim ve öldürdüm. Seni geri almak için çaresizlikten deliye döndüm ama yapamadım Tullia. Sana ulaşamadım." Göğsü kabardı. "Ne zaman uykuya yaklaşısam, dehşetten uyuyamadım." Kalın kalın yutkundu. "Sana neler yapabileceğini düşündüm ve sen..."

Nefesim kesilmiş bir halde ellerimi arkamdaki cama dayadım.

"Sen inanıyorsun..." Elleri kapıdan aşağı kayarken başı omzuma doğru eğildi. "Senin için başka bir gizli gündemim olduğuna inanmayı *seçiyorsun.* Belki de buna inanmaya ihtiyacın var ve bu nedenle belki de sana izin vermeliyim, ama lanet olsun..."

Denesem bile konuşamazdım.

Gerginliğin arttığını hisseden Snow mızızlandı ve yatakta uyuduğu yerden kalktı.

Florian inledi. Geri dişlerini yaladı ve sert bir kahkaha daha attı. "*Lanet olsun.*"

Çaresizlik içinde, tek yapabildiğim onun odasından çıkışını izlemek oldu.

Gece oldu ama kral geri dönmedi.

Kan sıçramış botların ve vücudumdan çözülmeyen zincirlerin kâbusları arasında, rüyaların bakışları ziyaret etti. Dudakların ve dişlerin rüyaları. Çok derin ve nadir kahkaha patlamalarının ve güvenmemem gerektiğini bildiğim umut verici dokunuşların rüyaları.

Bir erteleme. Karanlığa karşı savaşı kazanamayan biri.

Şafakla birlikte ter içinde uyandım. Snow ve Florian ortalıkta görünmüyorlardı ama kokuları tazeydi. Ben uyurken dönmüştü, komodinin üzerindeki kahvaltı tepsisinin üzerinde hâlâ yeni oyulmuş gibi donmuş duran buzdan hançer de bunu kanıtlıyordu.

Titreyerek sürahiden yudumlarken onu inceledim, soğuğa ihtiyacım vardı. Hâlâ boğazımı kavuran kuru sıcaklığı bastırmaya ihtiyacım vardı.

Onu yere bırakıp ağzımı sildim, sonra meyve kâsesinden birkaç üzüm kopardım. Avucumun içinde titremeleri durana kadar onlara baktım ve yulaf ile Kreed'i düşündüm. İkizleri, Olin'i ve nazik etimi koparmak için bekleyen tüm malikâneyi düşündüm.

Olin, belki de, diye düşündüm bir parça mizahla, bir üzüm çiğnerken.

Anılara hangi yönden bakarsam bakayım, Kreed'in Molkan dışında kimseden nefret ettiğine dair bir kanıt bulamamıştım. Aşçıyı görmek istesem de görebileceğimden emin değildim.

Ama ne kadar görkemli ve uygunsuz bir şekilde rahatlatıcı olsalar da bu odalarda sıkışıp kalamazdım. Yaralarım o kadar iyi iyileşiyordu ki, dikkatsiz davranmadığım sürece nadiren keskin bir acı hissediyordum.

Davranışlarımdaki dikkatsizliğim onları ilk etapta kabul etmeme neden oldu. Beni tutsak eden onları kızdırma korkusu değildi.

Sadece korkuydu.

Kaseden ne kadar çok meyve seçersem, içimdeki çukur, dizginlemek için mücadele ettiğim çok sayıda çirkin duyguyla o kadar çok yanıyordu.

Bu odalarda ne kadar uzun süre kalırsam, o kadar uzun süre iltihaplanacaklarımı biliyordum.

Bu yüzden yatakta kalmak yerine ayağa kalktım ve bir zamanlar kendime ait olduğunu söylemekten heyecan duyduğum odalara geçişi sağlayan kapıya doğru yürüdüm.

Korku galip gelmeden kapıyı açtım.

Karanlık ve dar koridor, demir parmaklıklar arasından bana şüpheyile bakan altın gözler dışında hiçbir ışığın olmadığı, kirli bir karyolanın bulunduğu bir zindana geri döndüğümde beni duraksamaya zorladı.

Nefes alarak üçe kadar saydım. Sonra koştum.

Odanın kapısına öyle sert vurdum ki, kolu çılgınca kavrayıp ahşabı iterek açmaya çalışırken sırtım çığlık attı.

Yatak odasına adım attığımda ciğerlerim genişledi, nefesim patladı.

Yatak hazırlanmıştı. Okuduğum kitaplar hâlâ komodinin üzerinde duruyordu. Perdeler bir zamanlar tercih ettiğim gibi yarıya kadar çekilmişti.

Her şey aynen bıraktığım gibiydi. Baneberry'de sadece birkaç gün geçirmişken neden değişiklik beklediğimden emin değildim. Neredeyse bir hafta bile olmadı.

Hayatın nasıl değişebileceğini, kalplerin nasıl kırılabileceğini ve dünyanın tek bir kararla nasıl tanınmaz parçalara ayrılabilceğini en iyi hikayeler anlatırdı. Ama bunun gerçek olmaması gerekiyordu. Böyle olmaması gerekiyordu.

Bunların hiçbirisi bir gün bulmayı hayal ettiğim şeylere benzemiyordu.

Gözyaşlarımın hücumuyla gözlerim kapandı. Onları açtım, öfkeyle yüzümü sildim ve hışımla odanın öbür ucundaki soyunma odasına gittim. Kapı bıraktığım gibi açıktı. Karanlık küçük alanı kaplamıştı.

Hepsinin nerede olduğunu bilmek için aplik yakmama gerek yoktu

Askıdan pamuklu bir gecelik alıp üzerime geçirdim. Yumuşak leylak rengi kumaş daraltıcı değildi. Ayrıca yeterince sıcak da tutmayacaktı. Bu yüzden lacivert kadifeden bir pelerin alıp omuzlarıma attım ve koltuğun yanında bıraktığım bir çift çizmeyi giydim.

Günlerdir ilk kez giyinmiş olabilirdim ama şık olmanın yakınından bile geçmiyordum. Saçlarım dağınıktı. Dün Florian'ın yokluğunda banyo yaptığımdan beri taramamıştım. Ama umurumda değildi. Koridora çıkıp merdivenlere doğru yürüdüm.

Tipik sessiz telaş malikâneyi doldurdu.

Neyse ki taş korkuluklara tutunup merdivenlerden inerken kimseyle karşılaşmadım. Nereye gittiğim ya da daha uzağa gidecek cesareti bulup bulamayacağım hakkında hiçbir fikrim yoktu ama ikinci katın sahanlığına ulaştığımda durdum.

Tavandan tabana cam bölmelerden kışın parlak ışıltısı içeri giriyordu.

Malikânenin ortasındaki avlu yeni kürekle temizlenmişti ama kar şimdiden yere, çitlere ve banklara yığılmaya başlamıştı.

Merdivenlerden inmeye devam ettim ve sağa saparak yemek misafir odalarını geçip ahşap ve camdan yapılmış uzun kapıya yöneldim. Kapı kilitli değildi. Kışın soğuğuna doğru adım atarken, karın sert parıltısından ve yukarıdaki bulut tozlu maviden neredeyse ürküyordum.

Avlunun en sol köşesindeki bankı seçtim ve yüzümü gökyüzüne çevirdim.

Soğuk.

Yanaklarımı öptü ve ciğerlerimi doldurdu. Onu daha iyi hissedebilmek için pelerinimi çıkarmak istedim.

Avludaki siyah bir dalgalanma bakışlarımı indirdi.

Florian, elinde mavi bir gülle, odalar arasından arka bahçeye uzanan tünelin taşına yaslandı. Rüzgâr arkasındaki kemerden ısılık çalarak geçti ve bağlı saçlarından kurtulan telleri sert çene çizgisinin üzerinden fısıldadı.

Ve beni inceleme şekli, ağzını hafifçe eğerek neredeyse düşünceli görünmesi...

Belki de her şeye rağmen umursuyordu.

Belki de bu yüzden hâlâ nefes alıyordum ve almasam da onun için önemliydi.

Belki de eşler arasındaki bağ, şehvet ve kaçınılmaz özlem suçluydu. Sebepler ne olursa olsun ve bir zamanlar doğru söylediğine inanmakta güçlük çeksem de, önceki gün söylediklerinden dolayı suçluluk duyuyordum.

Onu bastırmaya çalıştım. "Önerdiğin gibi dışarı çıkayım dedim."

"Bunu görebiliyorum."

Kucağımdaki ellerime bakarak, "Bana Gane'den bahset," dedim.

Beni kesinlikle reddedecekti. Gidecek ve ben onun varlığını arzularken bile bana istediğim mahremiyeti sağlayacaktı.

Çizmeli adımlarının çıtırtısı duyuldu. Ama beni şaşırtarak avluyu geçip yanımdaki banka oturdu.

Fazla yer bırakmadı, dizleri açıldı ve biri benimkine çarptı. Elbette kasıtlı olarak. Bunu sadece eğlenceli bulacağını bildiğim için hareket etmekten kaçındım. Ve bu eğlence, onun güzel yüzüne bakmak için kaşınmama neden olacaktı.

Florian bana gülü uzattı. Alırken parmaklarımız birbirine değdi ve koyu renkli yapraklara yapışan kırağları inceledim.

"Gane kendi isteğiyle Crustle'a gönderildi."

O kadarını zaten biliyordum. "Karısı öldükten sonra ayrılmak istediğini söyledi." dedim.

Ona bakmasam da, sapındaki bir dikene dokunduğumda bakışlarını ellerimde hissedebiliyordum.

"Başarısız olacağını bildiği ve yakalanmak istemediği halde benden çalmaya kalkıştı. Onu sürgüne göndermek yerine, Lilitha'yla bir zamanlar kullandığımız kan taşlarından birini verdim, ona Orta Diyar'ın şehir kütüphanesinde bir iş buldum ve ilgi çekici her şeyi rapor etmesini söyledim."

"Kan taşı mı?" Ona bakarak sordum.

"Alarm gönderiyorlar." Bakışları elimdeki gülde kaldı. "Lilitha'nınki bir kolyeye dönüştürüldü. Benimki bir tüy kalem. Onlar aileme aitti. Annem öldükten sonra babam onları bize verdi. Lilitha büyüdüğünde ve beni endişelendirmek için sonsuz yollar bulduğunda çok işe yaradılar."

Florian'ın komodininin çekmecesinde bulduğum kolyeyi ve Gane'in mutfağındaki dolabın içinde dokunmama asla izin vermediği mücevherli tüy kalemini hatırladım. Eşyalarına dokunmama nadiren izin verirdi, bu yüzden bunu hiç düşünmemiştim. "Nasıl çalışıyorlar?"

Florian işaret parmağını köpek dişlerine götürdü ve ısırıldı. Pedin üzerinde cazip bir kan damlasıyla çıktı. Elimi çaldı ve parmaklarımı açtı. "Kanını taşla bastırırsan sadece ikisi de parlamakla kalmaz..." Avucumdaki çizgilerin üzerindeki kanının parlaklığı beni büyüledi, neredeyse ne hakkında konuştuğumuzu unutupordum. "Taşın ikizinin sahibi tarafından garip bir his hissedilir. Etrafınızdaki enerjiyi rahatsız eden bir tür titreşim."

Gözlerimi kırıştıtararak trans halinden kurtuldum, elimi geri aldım ve tekrar güle baktım. "Demek sana benim bir Dönüşen olduğumu söyledi."

"O yaptı."

Bunu dile getirmek istemedim ve zorunda da değildim. Gane'in Florian'ın odasına yaptığı ziyaretten önce de şüphelendiğim bir gerçektir bu. Hâlâ da şüpheleniyordum, sadece

farkında olduğunu biliyordu. "Beni izliyordun. Yıllardır beni izliyorsun."

"Hayır," dedi.

Ona kaşlarını çatmıştı. "Yalan söylüyorsun."

"Değilim." Bakışlarını şiddetlenince dudakları seğirdi. "Hayal kırıklığına mı uğradın, tatlı yaratık?"

Homurdanarak başka tarafa baktım. " de bile, *kocacığım*."

İtirafından önce eğlenerek bir nefes verdi. "Crustle'daki tek genç ve safkan peri sen değildin, bu yüzden büyüüp seni görene kadar güvenle bir şey varsayamazdım. Ama Gane'e sana göz kulak olmasını söyledim."

Kanı avucumda kururken, bunu ve anıları düşündüm. "Asma kilit," dedim, yıllar önce dokunduğumda nasıl açıldığını ve apartmandan kaçamadığım zamanlarda kütüphaneye girmemi sağladığını hatırladım.

Florian mırıldandı. "Gane'in fikri. Senin bir Dönüşen olduğundan şüphelenmesine rağmen, sen ona söyleyene kadar asla emin olamadı."

Bunun ne zaman olduğunu hatırlayamıyordum ama Rolina küçükken beni o kadar korkutmuştu ki dikkatli davrandığımı biliyordum. Bunu uzun süre kendime saklamıştım. "O zaman sonunda beni izlemeye başladın."

"Seni ilk kez zevk evinde görmüştüm," dedi. "Vahşi Av'la yaşadığın çileden sonra, olgun bir yaşta olduğunu ve eğer onun kızıysan, Molkan da çabalarından haberdar olmadan önce harekete geçmem gerektiğini biliyordum."

Bu hiçbir şeyi daha iyi yapmadı.

Folkyn hakkında pek bir şey bilmeyecek kadar küçükken işaretlenmiş, felakete mahkum edilmişim ve bunu asla bilemedim.

Olsaydı bile, muhtemelen bunların hiçbirinden kaçınamazdım.

Molkan olduğu gibi kalacaktı; bir yalancı, çıkarıcı bir erkek ve bir ruh hırsız. Florian yine de onu küçük düşürmek için beni kullanacaktı.

Ve Gane'in sadakati Florian'a olacaktı.

"Sahip olduğun bir eğlence evi," dedim, aklıma geldikçe sessizce gülerek. "Rolina'nın hiç borcu yoktu, değil mi?"

"Bilmek istediğim bir şey yok," diye onayladı.

İnanılmaz ama aynı zamanda çılgınca akla yatkın. Bilmek istediğim onca şey arasında, bir sonraki soruyu sormadan edemedim: "Neden bir

zevk evi mi?"

"Artık onun da sahibisin." Şaşkın sessizliğim karşısında oflayıp puflayarak, "Büyükbabamındı. Sık sık ziyaret ederdi ve babam da ekstra para ve istihbarat sağlamak için vefat ettiğinde onu elinde tutmayı tercih etti."

"Ve sen onu ikincisi için sakladın."

"Elbette," dedi düşmanca ses tonuma rağmen kendini beğenmiş bir ifadeyle. "Bu tür bilgilerin hem yararlı hem de son derece eğlenceli olduğu kanıtlanmıştır."

Yanağımın içini ısırarak gülümsememi engelledim.

Soğuk bir dakika boyunca başka bir şey söylenmedi. İtiraf ettiği her şeyi yutmak kolay olmamalıydı. Belki de şokun ve tiksintinin geçmesi için zamana ihtiyacım vardı. Belki de bunu bekliyordum. Belki de bu ihanet dünyasında bir damla dürüstlük elde ettiğim için minnettardım.

Florian sonunda, "Sana değer veriyor," dedi. "Gane. Ne zaman seni sorsam, kim olduğunu doğrulamaktan kaçınmaya çalıştığını gördüm. Hatta bazıları bir goblin için seni çok çabuk önemsediyi bile söyleyebilir."

Gözyaşlarım parmaklarımın arasında döndürdüğüm gülü bulanıklaştırdı. Buna cevap vermedim.

Sessizce, "Bana güvenmemen için sana yeterince sebep verdiğimi biliyorum. Her şeyden sonra, şu anda birine güvenmenin ya da bunu denemeye istekli olmanın pek olası olmadığını biliyorum."

Haklı olduğu halde bunu reddetme -ona benzemediğimi söyleme-dürtüsünü görmezden geldim.

Yavaşça çenemi kavradı ve gözlerimi kendisine çevirmeye zorladı. "Ama bu değişecek keleşim. Zamanla güvenini kazanacağım."

Ona bakınca inanmamak mümkün değildi. Sesini sertleştiren ciddi tını ve gözlerini karartan kararlılık. Yutkundum, boğazım ve göğsüm dayanılmaz derecede gergindi. "Sevgili intikamınızı almak için benim size güvenmeme ihtiyacınız yok Majesteleri."

Ona bu şekilde hitap etmem sırtmasına neden oldu. Alt dudağımı okşadı, kendi dudakları yumuşak bir nefesle ayrılırken gözleri her özelliğimi keşfediyordu. "Aradığım şey bir zamanlar olduğu gibi değil."

Bakışlarım göğsüne kaydı. Soğuktan etkilenmeyen ve gömleğinin her zamanki gibi görmezden geline düğmelerinin ortaya çıkardığı açık tene. "Hiçbir şey değil, kocacığım." Sonra gülü bıraktım ve ayağa kalktım, karla kaplı taşı geçmek için geceliğimi topladım.

Kapıya ulaşmadan önce Florian, "Dikkatli ol, karıcığım," dedi. Gözlerini dizlerinin arasında kenetlediği ellerinden kaldırırken omzumun üzerinden baktım.

Onları bana verdi, içinde o tanıdık muziplikten bir ipucu vardı. "Ya da bana böyle hitap etmekten hoşlandığına inanabilirim."

Öfkelendim ve çok ağır adımlarla yürümeye devam ettim, kıkırdadığında sırtımdaki hassas deriyi zar zor .

O öğleden sonra bir kez daha soğuğu arzuladım.

Avlu boştu. Snow kemerli tünelden geçip diğer taraftaki araziye doğru ilerlerken sık sık böyle olup olmadığını merak ettim.

Malikânenin çatısından düşen kıpkırmızı sarmaşıklar, güllerden oluşan çitler ve kışın beyaz ve kristal dekoru dışında görülecek pek bir şey yoktu. Gevrek ve sessizdi, bu da onu mükemmel kılıyordu.

Ama uzun süre yalnız kalmadım.

Kapı açıldı. O konuşmadan önce kapandı. "Seni burada bulabileceğime dair bir fısıltı duydum."

Kreed.

Tuhaf hissettirecek kadar gerçek bir gülümseme yüzümü yeniden şekillendirdi. Ama gözlerim onun yıpranmış botlarını, pantolonunu ve lekeli önlüğünün örttüğü tuniğini tararken yüzümdeki gülümseme azaldı.

Aşçının karanlık bakışları nemliydi, kendi gülümsemesi kapalı dudaklı ve endişeliydi ve çenesi kaskatı kesilmişti.

Gözlerim dolduğunda gözlerimi kaçırdım.

Sürünerek dakikalarca orada durdu, sonra nihayet bankta yanıma oturdu. Bana hiçbir şey sormadı. Sadece dizlerini açarak oturdu ve elleriyle kalın kalçalarını ovuşturdu.

Siyah pantolonunun kumaşını sıyırırken çıkardığı ses bakışlarımı çekti.

Denedim ama söyleyecek bir şey bulamadım. Saçma görünmeyen hiçbir şey. Sonunda "Baş belası ikizler nasıl?" diye sormaya karar verdim.

Kreed ofladı, elleri hareketsizleşti. "Florian'ın senin yokluğunda saklamaya çalıştıkları kurdu çalmasına hâlâ kızgıyım."

Bu beni şaşırttı ama belli edecek kadar da değil. "İyi o zaman," diye karar verdim, sesimde hafif bir törpü vardı.

"Güzel, Prens," diye onayladı Kreed.

"Tullia," dedim bir an sonra, zorlamaya yüreğim elvermediği için ve bunu kastettiğimi anlamasını umarak. "Sadece Tullia."

"Peki." İç çekiyormuş gibi yaptı. "Görünüşe göre sen bir kraliçesin zaten."

Neredeyse gülecektim ama boğazım düğümlenip gözlerim daha da ıslanınca bunun yerine burnumu çektim. Gözyaşlarımın gitmesini dileyerek aşçının saçları tozlanmış ellerine bakmaya devam ettim.

Belki de fark etmişti ve bu yüzden bir tanesini aramızdaki küçük boşluğa taşıdı. Avuç içi gökyüzüne bakacak şekilde ters çevirdi.

Sonunda ona baktığımda, kar yağmaya başlarken onu bulutlara bakarken buldum. Gözleri kapalıydı, beyazlar kalkık yüzünü noktılıyor ve kirpiklerine yapışıyordu.

Ben de başımı kaldırdım ve elimi onunkinin üzerine koydum. Parmakları hemen benimkilerin arasından geçti ve sıktı. Ben de sıktım, içimde bir şeylerin kilidi açılmış ve gözyaşı tehdidi durdurulamaz bir çığa dönüşmüş olsa bile.

Yanaklarımdan ve çenemden aşağı kayarak boynumu gıdıkladılar. Daha hızlı geldiklerinde nefesim kesildi.

Kreed küfretti ve beni kendi tarafına çekti, markalı sırtımdan habersizdi ya da belki de unutmuştu. Aldırmadım. Acının şiddetli parıltısını umursayacak kapasitem yoktu. Omuzlarım titrerken ve Kreed başımı göğsüne bastırırken, titreyen bedenim onunkine yaslandı.

Hiçbir şey söylemedi. Hıçkırıklar kesilmeyi reddederken ve ısırap etime saplanan herhangi bir bıçaktan daha kötü yakarken söylenecek hiçbir şey yoktu.

Kar yağarken bana sarıldı ve kalbimin kırılması sona erdi.

SEVEN

Florian

Çalışma odamın kapısını açık bırakmaya alışmışım.

Sesi duyduğumda hemen odadan çıkıp merdivenleri çıktım.

İkinci katın sahanlığına çıktığımda avluyu cama doğru döndüm. Orada, daha önce olduğu gibi köşeye sıkışmış olan Tullia'nın beyaz-sarı saçları, başının üzerine düşen kardan daha koyu bir tonda parlıyordu.

Yalnız olmadığını fark ettiğimde daha hızlı düştü.

Kreed, beklediğim bir şekilde yas tutarken ona yakın durdu. Artık gerçekleştiğine göre, memnun olduğumu söyleyemezdim.

Parmaklarım taş korkulukları sıkıca kavradığı için ağrıyordu. Buz kabuklandı ve avuçlarımın altından yayıldı. Onları çıkardım, asla evcilleştirmeyi umamayacağım büyü ve karışık duyguları dizginlemeye çalışırken dişlerim birbirine çarptı.

Ben olmalıydım. Ben olmalıydım. Onu rahatlatması gereken kişi bendim. Ona sarılmalıydım.

Sadece ben.

Görünüşe göre onun mutsuzluğunu kıskırtan kişi, onu yatıştıracak kişi olamazdı.

Kendinden nefret etme ve kıskançlığın acı tadı, bükülen tırtıklı bir bıçak gibi bastırdı.

Bu yaratık. Asla iki yıldız vermemem gereken bu tatlı ve ekşi prenses kesinlikle her şeyi altüst etmişti. O ilk yıldız gözlü bakışıyla, narin ama keskin yüz hatlarına parlaklık veren şaşkınlığıyla, masum pençelerini derinlere batırdı.

Onu defalarca mideye indirdikten sonra onları serbest bırakabileceğimi düşünmüştüm. Onunla yeterince zaman geçirdikten sonra canlı zihninden ve bağımlılık yaratan lezzetli ruhundan bıktım.

Bunun yerine, sadece daha fazlası için acıkmışım.

Mythayla'nın beni düşmanımın kızına bağlamak için yaptığı iğrenç bir şaka. Aşağılayıp öldürmeyi ve yaklaşan son darbemin bir uyarısı olarak Molkan'a teslim etmeyi planladığım bir yaratık.

Dönüşüm geldikten sonra birçok geceyi eğlendiren tanrıçaya lanet okuyarak geçirdim.

Safça, kendimi sürekli rahatlattım. Kendime, onu öldüremezsem bile en azından masum mucizesinin dikkatli bir şekilde aşındırılmasıyla pençelerini gevşetebileceğimi söyledim. Karnımı doyuracak kadar seksle ve babasının benden ve krallığımdan aldıklarını sürekli hatırlatarak.

Onu kullanıp atabileceğimi düşünmüştüm. Bana bahşedilen zalim kaderden kaçabileceğimi.

Elbette o pençeler daha da derine saplanmıştı. O kadar derine ki, eğer onları çekip çıkarırsa, her zamankinden daha kötü kanayacaktım.

Gerçekten zalimce.

Siktir et.

Tullia olanlardan dolayı benden neredeyse benim kendimden nefret ettiğim kadar nefret edebilirdi ama bunu yapamazdım. Sadece bu kadarına tahammül edebilirdim. Ona ihtiyacı olan her şeyi verecek kişi ben olmam gerekirken, başka bir erkeğin yaratığımı rahatlatmasına seyirci kalmayı reddettim.

Mythayla bunu benim lanet kaderim haline getirdiğinde.

Kreed'in Tullia'ya romantik bir ilgi duymuyor olması önemli değildi. Önemli olan tek şey, ona verdiği şeyi istiyor olmamdı; onu bırakacak kadar güven. Ama onu kollarından koparma niyetim, arkamdan gelen adım sesleriyle suya düştü.

Olin yanıma geldiğinde gözlerimi kapatarak içimden lanet okudum.

Tullia ve Kreed'i görünce mırıldandı, sonra zencefil çayını yudumladı. "İlerleme, sanırım."

Alay ettim ve tekrar arkadaşşıma baktım.

"Katılmıyor musun?"

Buna bir yanıt vermedim. Karşı çıkmadım. Yapamazdım ve ikimiz de bunu biliyorduk.

"Yapması gereken bu Florian."

Benimle. Hırıltımı geri çektim çünkü haklıydı. Haklıydı ve bu durumdan nefret ediyordum çünkü kendimi çıldırtacak kadar yanlış hissediyordum.

Zihnindeki sessiz kükremeyi okumuş gibiydi. "Utanç buna izin vermez. Seni bu kadar yakınına almasına izin vermez."

Bu bir diken gibi battı. Onu uyarmak için ters ters baktım. "Tullia utanılacak hiçbir şey yapmadı."

"Sizin için belki, ama onun için..." Annemle babam evlendiğinden beri aileme hizmet eden kâhya karla kaplı gökyüzüne baktı. "Verdiği her karar, bulmaya çok hevesli olduğu erkekten aşağılanma ve vahşetten başka bir şey görmemesine neden oldu." Bakışları alçaldı. "Onu koruması gereken babasından."

Bu nazik sözler öfkelenendirirken göğsüm yandı.

"Geçecek." Olin, Tullia ve Kreed'i bir süre daha inceledikten sonra çayını yudumladı. "Yakında öfke gelecek. Hepinizin aşına olduğu türden." Bana döndüğünde lavanta rengi gözleri parlıyordu. "O zaman belki de" -çoğunun fark ettiğinden daha fazla önemseddiği halde umursamıyormuş gibi omuz silkti -"Geri dönecek."

Kapalı dudaklarımın arkasından dişlerimi yaladım, gergin çenemi açmaya çalıştım ama başaramadım.

"Ama artık eskisi gibi bir yaratık olmayacak Florian." Olin merdivenlere ulaştığında, merdivenlerden inmeden önce mırıldandı, "Bunu herkesten daha iyi biliyorsun."

Ellerim parmaklığa geri döndü.

İçimdeki sıcaklık sabitlendi. Parmaklıklarda buz kabuğu kalmamıştı. Tullia'nın omuzlarının titremesinin durmasını izlerken kar yağışı yavaşlamaya başladı.

Bir dakika sonra doğruldu ve yanaklarını sildi. Sonunda gitmek için hamle yaptım ve başını kaldırıp baktı.

Gözlerimiz buluştu ve kilitlendi, dudakları ayrıldı.

Bana izin verdiği sürece ona bakabilirdim ama Olin'in sözleri devam edince gözlerimi ondan, ayaklarımı da sahanlıktan ayırdım.

Geri gelmesine ihtiyacım vardı, sonrasında kim olursa olsun.

-Bu da çaresiz tutuşumu gevşetmem gerektiği anlamına geliyordu.

Her nasılsa.

EIGHT

Tullia

Her zamanki gibi Florian yemeğimi odalarına götürdü.

Ama bu sefer, bir şeyler yediğimden emin olmak için kalmadı.

Şaşkınlıkla gidişini izledim. Ama ona rutin muhafızlık görevlerinden birini bırakmasını gerektirecek kadar acil olan şeyin ne olduğunu soramayacak kadar yorgundum.

Kısa sürede umursamayı unuttum. Birkaç kaşık güveç ve bir bardak su içtikten sonra, Kreed'in göğsüne ağladığımdan beri üzerime çöken yorgunluğa teslim oldum.

Rüya görmedim ve kabuslar şafak vakti malikânenin üzerinde parlayan parmak uçlarını okşayana kadar geri dönmedi.

Uyandığımda kral en sevdiği tüneğinde oturuyordu. Nefes nefese kalmış bir halde saç tellerimi yüzümden iterek doğruldum ve suya uzandım. *Gerçek değil*, diye tekrarladım sessizce göğsümün kabarmasını kontrol etmeye çalışırken. *Şimdi bitti*.

Yine de sanki hiç bitmeyecekmiş gibi geliyordu. İşkence ve musallat hiç bitmeyecekmiş gibi. Florian'dan hiçbir şey saklanamazdı.

Tamamen uyanıktı ve ellerini iki yana açtığı dizlerinin arasında kavuşturmuş beni izliyordu. Başparmakları birbirine sürtünüyordu. Ya uyumamıştı ya da benden çok önce uyanmıştı, çünkü odunsu karamel kokusu, siyah pantolonu ve ona uygun uzun paltosuyla yeni günü karşılamaya hazır görünüyordu.

Yakası yüksekteydi, uzun saçları bağlanmış ve altına sıkıştırılmıştı.

Yanaklarının uçurumları, çenesinin sert açısı ve parlak mavi gözlerinin üzerindeki kara kaşlarının sert duruşu beni yeniden nefessiz bırakma özgürlüğüne sahipti.

Bir haftadır çıplaktım. Ben kan ve kusmuk kokarken, bana şarap ve yemek atılırken beni yıkamış ve kucağına almıştı. Hayır.

Gözleri, elleri ve ağzı bundan çok önce vücudumun her santimini dolaşmıştı.

Bu nedenle yatağımı göğsümün üzerine çekmekte gecikmem aptalcaydı. Aptalca ama yine de yaptım.

O da bunu biliyordu. Dudaklarıyla birlikte gözleri de seğirdi. Ama çenesi sabit ve sıkı duruyordu. Elleri, yapamayacağı bir şeyden kendini vazgeçirmeye çalışıyormuş gibi dizlerinin arasında sıkıştı.

"Turuncu-kahverengi gözler ve şarap kırmızısı dudaklar," dedi sonunda, sesi hırçındı.

Molkan'ın taht odasındaki tütün saplı erkek açık gözlerimin önünden geçerken yanıt veremedim.

"Bunu defalarca mırıldandın, kelebek." Florian dudaklarını yaladı ve bakışlarını ellerine çevirdi. "Az önce uyurken."

Ne düşündüğünden emin değildim. Mırıldandığım yaratığın benim için bir şey ifade ettiğinden mi korkuyordu, yoksa bana bir şey yaptığından mı şüpheleniyordu? Ama orada değildi. Gerçeği dişlerimin arasına hapsetme ve serbest bırakmanın neye mal olabileceği korkusuyla onu yakınımda tutma arzusu yoktu. "Bir erkek," dedim, sesim çıkmadan. Parmağım yanağımdaki küçük yara izini buldu.

"Bana vurdu ben..." Florian başını kaldırdı ama ona bakamadım. Yatak takımını ittim ve ayağa kalktım. "Ben lanet bir hayvan gibi kafesteyken."

Tepkisini göremeden oradan ayrıldım ve kendimi banyo odasına kapatarak yaptığım itiraftan kaçtım.

Döndüğümde Florian gitmişti.

Nedenini biliyordum ve umursamanın ötesinde başarılı olmasını umuyordum.

Avludaki kar, dizlerime kadar inen botlarımı ayak bileklerime kadar kapladı.

"Dışarıda olmak için biraz fazla soğuk, değil mi?" Kreed kapıdan sordu.

İçeriye gitmek isterse diye Snow için kapıyı açık bırakmışım.

"Kurt öyle düşünmüyor gibi," dedim avludan geçerken bıraktığı izlere bakarak.

Kreed oflayıp pufladı ve nemli bankta bana katıldı.

Aramıza sessizlik yerleşmişti ama rahatsız edici değildi. Islak ellerimi paltomun üzerinde gezdirdim. Bir süre kuşluk güneşini örten kara bulutlara baktıktan sonra, "Özür dilerim," diye mırıldandım.

"Ne için gökyüzünde?"

Ayaklarım karın altındaki taşı görene kadar kaydı. "Gözyaşlarımla önlüğünü mahvettiğim için."

Kreed kıkırdadı. "Bu eski şeyi mahvetmek için birkaç cılız gözyaşından fazlası gerekecek." Onu göğsünden çıkardı, sonra ellerini karnının üzerinde kavuşturdu. "Muhtemelen çok ihtiyaç duyulan bir temizlik yapmışsındır."

Bunun benim için yaptıklarını unutmamı sağlamaya yönelik berbat bir girişim olduğunu bilmeme rağmen yine de homurdandım.

Sesi ciddileşti. "Onu uzun zamandır böyle görmemiştim Tullia."

Kimi kastettiğini biliyordum ve nasıl cevap vereceğimi biliyordum.

"Babası ve kız kardeşi gidene kadar burada değildim ama onların yokluğunun onu nasıl değiştirdiğini gördüm." Kreed gökyüzüne baktı. "Öyle bir şekilde ki, giderken onun kalbini de yanlarında götürmüşler gibi görünüyor. Ama sen..."

Bana baktığında bakışlarını tutmak için mücadele ettim.

"Sanki ne kadar istemese de ona geri verdiniz ve şimdi uzun zamandır onsuz yaşadığı bir şeyle pratik yapamıyor."

Parmaklarım kucağымda kıvrıldı. Kraldaki değişikliklere karşı bağıışıklığım yoktu.

-Sıcaklar henüz geçmeden önce bile fark ettiğim değişimler ve biraz özgürlük kazanmak için ona aşık olduğumu söylemişim.

Sadece ona güvenemiyordum. Bir de ondan nefret etmem gerekiyordu.

Florian benimle neden evlenmek istediğini ilk öğrendiğimden beri düşmanımdı ve Molkan da ulaşmam gereken kurbandı.

Artık doğru ve yanlış diye bir şey yoktu. Sadece cinayet, kötülük ve her fırsatta canavarlar vardı.

Kreed onlardan biri olmasa da Florian hakkında sormak istediğim soruları kendime sakladım ve başımı öne eğdim. "Ona karşı daha nazik olmam gerektiğini mi ima ediyorsun?"

Kreed'in kaşları kalktı. "Kaba davrandığınızın hiç farkında değildim."

Gülmekten kendimi alıkoydum, çünkü bu malikânedeki personel muhtemelen bir sürü hikâye ve varsayım duymuş ve paylaşmıştı.

Kuş sesleri dikkatimi çatıya çekti, bir sürü kar yağışı arasında malikânenin üzerinden uçuyordu.

"Annem Hellebore'un batı ovalarında soylu bir kadının aşçısıydı," dedi Kreed, sessiz ve elleri karnının üzerinde sımsıkı durarak. "Adı Mucinia'ydı ve birkaç çalışanı dışında yalnız yaşardı. Ailesi ben doğmadan yüzyıllar önce ölmüştü ve çiftliği en yakın kasabaya sadece bir saatlik mesafede olmasına rağmen nadiren oradan ayrılırdı."

Bunun eğlenceli bir hikâye olmayacağını sezmiştim. Bu yüzden güneş bulutları yararken ve duvarlardaki koyu sarmaşıklar kan kırmızısı parıldarken bakışlarımı çevremize sabitledim.

"Babamın kim olduğunu bilmiyorum ve annem de bana söylemeyi reddediyor. Sonunda, yakındaki köyde bir erkekle tanıştı ve aşık oldu, bu yüzden taşınmaya karar verdi. Mucinia, ancak evinin aşçısı olarak onun yerini almaya razı olursam buna izin söyledi. Yirmi yaşına yaklaşıyordum ve yıllarca mutfakta onunla birlikte çalıştıktan sonra annem bu görevi bana vermekten hiç çekinmedi."

Kraliçe Aura'nın sözleri, bir zamanlar verdiğim tepkiyi -şok ya da dehşetle- vermek istediğimde aklıma geldi.

Biz insan değiliz.

Kreed'in annesi muhtemelen sevgilisiyle yeni bir hayat kurmak için onu terk ettiği için suçluluk duymuyordu.

Kreed sanki düşüncelerimi sezmiş gibi, "Aldırmadım," dedi. "İşlerin çoğunu zaten ben yapıyordum çünkü annem aylardır çiftlikten gizlice kaçıyordu ve o metanetli bir kadındır. Beni sevdiği kesin ama ona göre ben artık büyümüşüm ve o da beni yetiştirerek görevini yeterince iyi yapmıştı."

Buna katılmadığımı söyleyemem.

Folkyn'de tanıştığım tüm periler arasında Kreed en çok empati kuranıydı. Nadir bir durum olduğunu keşfetmiştim, bana anlattıkları da bunu doğruluyordu. Yaramazlık ve aldatma yoktu. Hayatından zevk alıyordu ve hayatındaki herkesle arkadaşlık etmekten hoşlanıyor gibiydi.

"Ondan hoşlandım," dedi Kreed, sert bir itirafla. "Mucinia. Bana bir an fazla uzun bakması ve bana biraz fazla dokunması hoşuma gidiyordu. Annem gitmeden önce bile hoşuma gitmişti. En çok da beni elinde tutmak istemesi ve annem gider gitmez beni yatağını paylaşmaya davet etmesi hoşuma gitmişti."

Bunun nereye varacağını tahmin etmişim ama yine de gözlerim hafifçe açıldı.

Kreed bunu fark edip kıkırdadı ama ona baktığımda buz tutmuş çitlere gülümsüyordu. "Biraz ahlaksızca belki de." Omuz silkti. "Belki de bu yüzden ondan bu kadar çok hoşlandım. Ne yazık ki, kurallar ya da belirli beklentiler olduğunu bilmiyordum. Bu yüzden at eğitmenlerinden birine ilgi duyup ondan biraz fazla hoşlanmaya başlayınca işler ters gitti."

"İkizler...?" Bu kadar açık konuşmalı mıydım emin değildim.

"Mucinia onların annesiydi." Kreed başını salladı. "Ben çiftlikten ayrıldıktan birkaç ay sonra doğdular." Traşlı çenesinin arasından çıkan koyu renkli tüyleri kaşıdı. "Sadece eğitmen değildi. Kasabada başka dişiler ve erkekler de vardı. Beni onunla yakaladıktan sonra aptalca ona hepsinden bahsettim. Yıllardır başkalarıyla görüşüyordum ve hep..."

"Sen sadece onun eğlenmesine yardımcı oluyordun," diye onun yerine sözünü bitirdim.

"Kesinlikle," dedi. "Bana karşı hisler beslediğini biliyordum ama bu hislerin derin olduğunu bilmiyordum." Sert bir kahkaha attı. "Bizler gerçekten de aşağılık yaratıklarız. Özür dilemeliydim ama bana gitmemi söylemeye cüret ettiği için o kadar öfkeliydim ki bana bağırdığında ben de ona bağırdım ve sonra..." Derin bir nefes verdi. "Öylece ayrıldım ve bir daha arkama bakmadım."

Her zaman, Fae'lerden daha intikamcı bir yaratık olmadığı söylenirdi. Şimdi bunu kendi gözlerimle gördüğüme göre, o kadar da şaşırmamış olmalıydım. "Oğullarını senden sakladı."

"Gerçekten de alçakça." Bir kez daha gökyüzüne baktığında dişleri parladı, kahverengi gözleri nemlendi. "Malikânesini ele geçiren yeni sevgilisi tarafından öldürülene kadar var olduklarından haberim yoktu."

"İkizler." Buna tanık olacakları düşüncesi paniğe yol açtı.

"Mucinia'nın çiftçilerinden biriyle birlikte yakındaki köye kaçtılar. Dillon onların benim olduğunu biliyordu." Gülüşü acıydı. "Ertesi gün kasabaya gidip krala ve dolayısıyla bana ulaşmanın bir yolunu sormasaydı, böyle bir şeyi benden sakladığı için onu öldürmek üzere ovalara dönecektim."

Bunun üzerine burnum kırıştı. "Kralın parasının ya da kulağının peşindeydi."

Kreed yine güldü. "Gördüğüm kadarıyla senin gibilerin yöntemlerine bir ay öncesine göre çok daha fazla alışmışsın."

"Keşke olmasaydım." Bir zamanlar olduğum kişinin parçalanmış parçaları göğsümün içinde kıpırdandı.

"Hmm." Botlarındaki karı tekmeledi. "Ne olursa olsun, minnettarım ve bu yüzden hala nefes alıyor."

Bu nazik dev erkeğin birine zarar vereceğini hayal bile edemezdim. Yine de ona baktığımda ve gözlerindeki öfke parıltısını gördüğümde, bu değişti.

Başka bir erkek de benzer şekilde ortaya çıkmıştı. Trajik bir geçmişi ve belirsiz bir geleceği olan yalnız bir kraldan başka bir şey değilmiş gibi görünmüştü -tüm bunların nedeni yasak aşktı.

Bir hile olduğunu çok geç öğrenmişim.

Yine de yanımdaki aşçı maske takmıyordu. Geçici de olsa bir rahatlık. Ayak bilekleri çaprazdı. "Mucinia'dan kimseye bahsetmedim."

"Kimse yok mu?" Şok sesimi yükselterek sordum. "Florian her şeyi bir araya getirdi."

"Elbette," dedim kuru bir sesle.

"Ya öyle ya da Dillon tarafından bilgilendirildi." Kreed'in sırtışı düştü. "Olin'e söylemeliydim demiyorum, çünkü ikizler gelene kadar söylenecek bir şey yoktu. Kalp kırıklıklarımız da dahil olmak üzere deneyimlerimiz bize aittir ve tanrıça adına, Mucinia kalbimi bir değil üç kez kırdı." Kıkırdaması mizahtan yoksundu. "Ama belki de ona en azından buraya işe alınmadan önceki hayatımdan bahsetseydim bu darbeyi hafifletebilirdim." Öfkeleni. "Kahretsin, hem onun hem de kendim için."

Başka kimseye söylememişken bana söylemeyi seçmiş olmasına biraz şaşırmıştım, söyleyecek söz bulamıyordum.

"Bunu benimle kalp kırıklığınızı paylaşmanız için paylaşıyorum. Yeterince biliyorum ve seni ayrıntıları açıklamaya zorlamayacağım." Kreed kaslı bir omzunu kaldırdı. "Ama sen bana kendinden bir parça verdin, ben de sana kendimden bir parça vermenin adil olacağını düşündüm."

"Adil oyun," diye mırıldandım dudaklarımı okşayan bir gülümsemeyle. "Adil oyun mu?" diye sordu, kafası karışmıştı.

Başımı salladım. "Boş ver." Sonra elini çaldım ve sıktım. "Teşekkür ederim."

O da benimkini sıktı. "Eğer birine söylersen, bundan kurtulabildiğim sürece sana arzu ettiğin her yemeği yaparım."

Kahkaha patlamam de şok etti. Boğuk ve beklenmedik ses çenemi ve omuzlarımdaki gerginliğin bir kısmını gevşetti.

Aşçı sırtıttı, kar kadar parlaktı. Solduğunda ondan bahsedeceğini tahmin etmeliydim. "O senin eşin."

Elimi geri çektim ve bakışlarımı botlarıma çevirdim.
Eğlenen bir ses çıkardı. "Yüce bir peri kralına bağlanmaktan ancak sen rahatsız olursun."

"Onunla tanıştın, değil mi?" Kreed'in
gürleyen kahkahası beni ürküttü.

Hâlâ botlarıma bakarken gülümsemekten kendimi alıkoydum. "Tüm bunların sebebi o, Kreed."

Bir an sessiz kaldı. "Sanırım bunun tamamen doğru olmadığını biliyorsun." İçini çektiğinde ona sert bir bakış göndermekten kaçındım. "Sağlama ve yok etme gücüne sahip kraliyet lanetlidir."

Kaşlarımı çattım. "Güçlü ama lanetli değil."

"Cadıların yöntemiyle değil, miras aldığı yeteneklerle. Siz soyluların hepsi lanetlisiniz. Sadece bazıları diğerlerinden daha kötü durumda."

Bu beni duraksattı. "Diğerlerinden daha fazla güç mü demek istiyorsun?"

Kreed'in gözleriyle karşılaştığımda gözlerinde bir parıltı belirdi. "Bazı iklimler diğerlerinden daha değişken olduğu için." Sonra karla kaplı avluyu işaret etti. "Bunun gerçekleşmesi için Molkan'ın yok edilmesi gerektiğini düşünüürken sen gitmesini sağladın Tullia."

"Kış mı?" Asmalara ve çitlere kristaller gibi yapışan kırağları inceleyerek sordum.

Cevap vermedi. Korkutucu boyuyla güneşi engelleyerek ayağa kalktı ve sadece "Sen de geri dönmeyi başardın" dedi.

Bu şaşırtıcı sözlerle baş başa kaldım.

Zihnim geriye, sığağa ve Florian'ın odasından çıktığımızda kışın buzların çözülmeye başladığına doğru dönerken kelimeler birbirine karıştı.

Günlerce bana işkence etmiş ve tapmıştı, her ayrıntıya öylesine bağlanmıştı ki sanki onun dönüşünü bekleyen bir dünya hiç olmamıştı. Ve her gece geçtikçe, keskin kenarları daha az keskinleşti.

Kahkahaları ve şakacılığı daha az görülmeye başladı.

Karla yığılmış avluyu bir kez daha incelerken kalbim ve midem şiddetle düştü. Farkındalık artık görmezden gelinemeyecek kadar derinlere yerleşmişti.

NINE

Florian

Hücrelerde iki erkek kanlar içinde durmuş gözlerini bakıyordu.

Asil olmayan ilk asili bulmak, karıma eziyet eden diğer iki kurbağayı bulmayı daha da kolaylaştırdı. İlk köpeğini kaybettiğinde onların ve diğerlerinin isimlerini de bırakmıştı.

Aşırı kan tüketiminden hoşlanmayan bir krallığın en keskin dişlerini kaybetmeyi bu kadar önemseyeceği kimin aklına gelirdi?

Gecenin son konuğu Shole'nin kemerindeki hançeri kapmaya çalışırken çenesine yediği bir yumrukla demir kafesine yığıldı.

Turuncu kahverengi gözler. Şarap
kırmızısı dudaklar. Lord
Hummington.

O ve karısı bir zamanlar güneydoğuda, Baneberry ile orta topraklar arasındaki sınırı kaplayan geniş bir araziye sahipti. Elbette bu, Hummington'ın bağımlılığı nedeniyle neredeyse tamamını satmadan önceydi.

Yemekten çok kan içerdi.

Uykusunda eşimi takip eden gözlerindeki inatçı parıltıya ve kanlı dudaklarındaki alaycı kıvrıma bakılırsa, neden burada olduğunu çok iyi biliyordu. Böyle bir kibir muhtemelen onu başka bir damarla ziyafet için yaşayacağına inandırmıştı.

Onun yanıldığını kanıtlamak için sabırsızlanıyordum.

"Tanıştırmaya gerek yok," dedim ve bıçağımı kolumdan çıkarıp demir parmaklıklar boyunca sürükledim. Misafirlerimiz her çınlamada daha da sertleşti. "Bu doğaçlama toplantının asıl konusuna gelelim."

Shole kıkırdadı.

"Buluşma mı?" diye alay etti yakaladığımız ilk erkek, inanamayarak. "Bize vahşi hayvanlarmışız gibi davrandınız. Kim olduğumuz hakkında en ufak bir fikriniz var mı?"

"Şimdi, şimdi..." Kafesinin önünde durdum. Yavaşça sııttım. "O iğrenç ellerini onun üzerine koyduğunda karımın kim olduğu hakkında bir fikrin var mıydı?"

"Ona kimse dokunmadı," diye yalan söyledi ve neredeyse takdire şayan bir inançla.

Yanıındaki erkek Riccard Leafglow, Baneberry soylularının en eski soylarından birinden geliyordu. Ne yazık ki henüz bir varis doğurmamıştı. Aksine inanacak kadar kendini beğenmiş olsa da, soy onunla birlikte sona erecekti.

Parmaklıkları kavradı, sonra bir tıslamayla geri çekildi, ellerine baktı, sanki demire dokunmakla kabarcaklarmış gibi. "Kralımız onu gecenin eğlencesi olarak kafese kapattı. Baktıysak ne olmuş? Herkes baktı. Tanrı aşkına, bir podyuma yerleştirilmişti."

Her santimim erimiş öfkeden başka bir şeye dönüşmedi.

Shole alçak sesle ısıık çaldı. "Konuşmaya devam edersen bu *çok* hızlı bir buluşma olacak." Çenesini ovuşturan elinin arkasına bir kahkaha bastırdı. "Gerçekten de öyle." "Bizi burada tutamazsınız," diye bağırdı ilk erkek. "Biz soyluyuz ve

Dolayısıyla bu bir savaş eylemidir."

Kafam karışmış gibi yaparak şakağıma vurdum. "Adın neydi senin?"

Ölüm karşısında bile öfke dolu bir ifadeyle, "Kim olduğumu çok iyi biliyorsun," diye mırıldanırken ağır favorileri ve örgülü sakalı derisindeki benekleri gizleyemiyordu. Ağzındaki kanı temizledi, diş etleri henüz iyileşmemişti. "Az önce dişlerimi söktün, seni hayvan."

Fume boğazını temizledi.

Onu görmezden geldim ve elimi açtım. Buz parmak uçlarımdan kıvrılıp keskin taşlara dönüştü. Taşları yüzüne doğru fırlattığımda soylunun gözleri büyüdü.

Eğildi ve çoğu toprak duvara çarparak parçalandı, ama birkaçı yüzünü örten ön koluna saplandı. Ayağa kalkarken sesinde bir titreme vardı, sanki tekrar saldıracağımdan korkuyormuş gibi yüzünün yarısını kapatmaya devam ediyordu. "Ben Appleton Heights'tan Jon Milstread."

"Hmm." Kaşlarımı kaldırdım ve yanağıma kaşıdım. "hiç duymadım."

Shole yarı inledi, yarı ve demirden etkilenmeden arkamdaki boş hücrelere yaslandı. Gençken ve olduğundan daha korkusuzken kendini buna karşı belli bir tolerans yaratmaya zorlamıştı.

Şimdi bile.

Öfke Milstread'in dudaklarını ve yanaklarını şişirdi. Pişman olacağı sözler sarf etmekten akıllıca kaçındı.

"Ama merak ediyorum," dedim hücresinin önünde bir ileri bir geri yürüyerek. "Senin gibi aristokrat bir erkeğin kafesteki kadınları dürtükleyerek ne işi var?"

Yumruklarını iki yanına indirip sıkı, başı cılız omuzlarından fırlamak üzereydi. "Ben öyle bir şey yapmadım."

Görünüşe göre konuşkan biri olan Leafglow, "Yaptın Milstread. Onun kışını çimdikledin."

"Seni hain pislik," diye kustu Milstread, öfkesini yanındaki parmaklıklar arasından Baneberry soylu arkadaşına yöneltti.

"Ona bilmek istediği şeyi söyleyebilirim. Şimdiden yemeğe ve iyi bir yıkanmaya ihtiyacım var."

Milstread, Leafglow'u bir aşağı bir yukarı süzdü. "Bu bozuk saatle ilgili, değil mi? Sana borcumu ödeyeceğimi söylemiştim."

"O bir aile yadigarıydı ve iki bin yıldan daha eskiydi, seni ayyaş." "*Ben mi?*" Milstread neredeyse çılgılık atacaktı. "Neden, eğer o kadar sarhoş olmasaydın

ve hareket eden her şeye bakıyor olsaydık, belki de hiçbirimiz burada olmazdık."

"Gözlerin ve ellerin senin kendi sorunun, Milstread."

"Ama önce sen ona dokundun ve sonra da beni cüret ettin." "Önce sen bizi sattın."

Merdivenlerin dibinde bekleyen Fume'a baktım. Sanki çenelerini kapatmaları için aptalları öldürmek istiyormuş gibi yüzünü ovuşturdu.

Onlar ileri geri tartışmaya devam ederken, ben de baştan çıktım. Ama henüz değil.

Ta ki onlara ve o baloda karımın yanına yaklaşan diğer tüm cüretkâr piçlere hatalarının büyüklüğünü anlatana kadar.

Başımı merdivenlere doğru salladığımda Fume elini bıraktı, omuzları rahatlamıştı.

Yeraltı zindanına giriş sağlayan küçük beyaz kulübeyi çevreleyen karla kaplı ağaç sırasına doğru yürürken Shole bizi takip etti.

Fume, Shole'un arkasından kapıyı kapattı. Soylulardan hiçbirinin kulak misafiri olabilecekleri bir şeyi paylaşacak kadar yaşamayacağını görmek anlamsızdı.

"Baneberry'nin sularında ne var?" Shole gülerek şöyle dedi. "Yetişkin erkeklerin derisini giyen bir grup bebek. Zavallılar."

Asiller hep aynıydı. Bir zamanlar ben de pek farklı değildim. Bu yüzden yorum yapmadım ve Fume'a "Nirra hâlâ burada mı?" diye sordum.

Başını salladı. "Sırada kimin avlanacağı konusunda bilgi bekliyorum."

Shole bir tütün çubuğu yaktı ve dumanını soğuk havaya üfledi. "Seni tatmin etmek için o taht odasının tamamından vazgeçmeleri gerektiğini düşünmeye başlıyorum, Flor."

Homurdandım, ağaçların arasından malikâneye doğru bakıyordum. "Öyle olsun." Bacalar tütüyordu ama çok az pencere ışıldıyordu. Tullia'nın uyuyup uyumadığını ya da avludan başka bir yerde dolaşmaya karar verip vermediğini merak ettim.

"Yemin ederim..." Shole arkasındaki kapıyı işaret etti ve bir nefes daha vererek, "Birkaç yıl önce Leafglow'un kuzenine karşı bir poker oyunu kazanmıştım," dedi.

Fume gözlerini Shole'un görüş alanından uzakta, ağaçlara doğru çevirdi. "Hummington'ı aldığını gören oldu mu?" diye sordu tüccara.

Yıllarca birlikte çalıştıktan sonra bile ikisi arasında düşük bir düşmanlık vardı. Shole sokakta büyümüştü, Fume ise babamın gözde generali olan ve babamın ölümünden sonra emekli olan annesi tarafından yetiştirilmişti.

Ömür boyu dostum, suikastçı ve casusa dönüşen savaşçının bu kadar nüfuz sahibi olmasını takdir etmiyordu, çünkü bunu hak ettiğine inanmıyordu.

Shole'un aldığı terbiyeden sonra Fume'a bunu söylemeye hiç zahmet etmemiştim. Generalimin cehaletini çoğu kişinin beklediğinden daha iyi tolere eden Shole da öyle. Bu öyle bir hoşgörüydü ki, çoğu zaman Fume'u ne kadar sinirlendirdiğinden gizliden gizliye hoşlandığını düşünmeme neden oluyordu.

Shole cevap vermekte acele etmedi ve ben de gitmeleri için hazırdım. Ellerim kan dökmek için kaşınıyordu. Bu ve en iyi zamanlarda bile onların küçük oyunlarına pek ilgi duymuyordum.

"Yapmışlarsa kimin umurunda?" Sapını indirdi. "Mesaj mesajdır General, soylular geri dönmediğinde herkes bu mesajı alacak."

"Bu aceleye gelmiş gibi görünüyor." Fume kollarını kavuşturdu ve karda bir taşa tekme attı. "Onlar soylular. Bu beklenmedik ve ciddi sorunlara yol açabilir."

"Fark etmediysen diye söylüyorum," dedi Shole, "yıllardır kasıtlı olarak sorun yaratıyoruz. Peki *sizin* sorununuz tam olarak nedir?"

Fume'u tanıyan herkes, kim olursa olsun yeni gelenleri hoş karşılama konusundaki isteksizliğinin farkındaydı. Görünüşe göre Shole, Fume'un karıma karşı duyduğu ihtiyatsızlığı ortaya çıkarmak ve bunu bana duyurmak istiyordu.

Tullia'yı kraliçesi olarak tutma kararımdan memnun olup olmaması umurumda bile değildi. Yeter ki ona saygı duysun.

Fume'un sessizliği anlamlıydı.

Neyse ki sabrım resmen tükenmişti.

"Bana bir iyilik yap," diye kestirip attım, ikisinin de bakışlarını üzerime çektim. "Sorun çıkarmayın ve son derece iyi haberler olmadıkça beni rahatsız etmeyin."

Görevden alındıklarını anlayınca, her biri bana başıyla selam verdi. Shole'un ki sırtarak geldi ve "Çok fazla eğlenmemeye çalış, soğukkanlılığın" dedi.

Karların içinden malikâneye ve onları bekleyen yemeklere doğru yürümelerini izledim, sonra kapıyı açtım ve karanlığa döndüm.

OceanofPDF.com

TEN

Tullia

Tıkırtılar dikkatimi karla aydınlanmış geceden çaldı. Bir dakika sonra Olin içeri girdi. "Bir mektup almışsınız."

Florian'ın odasının kapısını açık bırakmışım. akşam yemeği için aşağı inmeye cesaret edemedim. Ama yapmadım. Kâhya yemeğimi çoktan getirmiş ve Florian'ın yatak odasına eklediği küçük masanın üzerine koymuştu.

Balkon kapısından döndüğümde Olin bana sabırsız bir değerlendirme yaptı, sonra da balmumuyla mühürlenmiş zarfı yemek tepsisinin yanına koydu. "Bu öğleden sonra serçe aracılığıyla geldi."

"Önce Florian inceledi," dedim açıkça. Bu beni ne şaşırttı ne de gerçekten rahatsız etti. Zaten ziyaret etmiş olan Gane dışında, yazışmak istediğim kimse yoktu.

Olin'in bıyığı seğirdi. "Size hitaben yazılmıştır." Bu net sözler, sanki bu gerçeğin bir anlamı varmış gibi söylenmişti.

Bir kez başımı salladım ve balkon kapısından içeri bakmak için geri döndüm, onun gidişini bekliyordum.

Gitmedi. Boğazını temizledi ve "Yemeğinize dokunmamışsınız." dedi.

"Yakında olabilir."

Yine de oyalandı. "Mektubu , değil mi?"

Cevap vermedim. Gerek olmadığı gibi, iki erkek ahırların ve otlakların arasından malikâneye doğru yürüyordu. Gümüş ve beyaz sarı saçları ve koyu renk giysileri kar ve gecenin gölgelerine karşı çok belirgindi.

Shole ve Fume.

Kâhya kapının girişinde durduğu için onları göremiyordu. Ona iki savaşıncının neyin peşinde olabileceğini sormak üzereyken, arka bahçe yolunda gözden kaybolduklarında bunu yapmaktan vazgeçtim ve aklıma geldi.

Ormandaki zindan.

Belki de buraya birini getirmişlerdi. Malikânenin ana girişine varmak yerine, bu saatte kıştan harap olmuş malikânede yürümeleri için başka bir neden düşünemiyordum.

Olin, rahatsızlığının farkında olmamı istediğini belli eden bir şekilde içini çekti.

Duymazdan geldim ama bakışlarım hâlâ uzaktaki ormanlık alana sabitlenmişken sordum: "Florian nerede?"

"Bazı işlerle ilgileniyor," diye cevap verdi Olin yumuşak bir sesle. "Muhtemelen yakında dönecektir."

Cevap olarak hiçbir şey söylemedim, tekrar gitmesini bekledim. Bir süre sonra nihayet gitti. Ayrılırken söylediği sözler endişe verici bir aciliyet iması taşıyordu. "En azından mektubun kimden geldiğine bak."

Kapıları kapattı ve ben de masaya baktım.

El değmemiş yemeğimin yanındaki mumun alevi kalın zarfı yarı gölgede bıraktı. Ormana son bir kez baktıktan sonra balkon kapısından çıktım ve mektuba doğru ilerledim.

Ateşe yaklaştırırken elim titredi. İade adresi yoktu. Sadece bir isim vardı.

Peony Boneblood.

Bir zamanlar ikinci bir deri gibi yanımda taşıdığım merak ve onunla birlikte bana neye mal olduğunun canlı hatırlatıcıları yeniden oluşmaya başladı. Mektubu yere bıraktım, bardakta kalan suyu boşalttım ve yaklaşan soğuktan arınmak için banyo odasına doğru ilerledim.

Daha sonra, daha önce giydiğim kürk astarlı bornozu giydim. Dizlerime kadar uzanan kraliyet mavisi bir ipekti. Balkona dönmeden önce yatakta kıpırdanan Snow'un çenesinin altını kaşıdım.

Karanlıkta başka kimse yürümüyordu. Uzakta hiçbir ışık parlamıyordu.

Yine de beklemeye devam ettim.

Ateş kısık yanıyordu ama onu beslemedim. Bornozu çıkardım ve sezlongun üzerine serdim, sonra yatağa tırmandım ve biraz daha bekledim.

Uyku hiç gelmedi. Kral da gelmedi.

Döndüğümünden beri, sonunda odasına yerleşmediği tek bir gece bile olmamıştı. İtiraf etmekten hoşlanmasam da, ben uyurken orada olacağını bilmek beni rahatlatıyordu. Uyandığımda orada olacağını bilmek, değilse bile varlığına dair bir kanıt bırakacağını bilmek.

Saat alt kattaki fuayede çaldı. Gece yarısı.

Kraldan boş ama onun giysileri ve benim bornozumla kaplı şezlonga baktım. Sonra yataktan kalkıp onu ve kuruması için ateşin yanına bıraktığım botlarımı giydim.

Onu odaların içine hapsettiğimde Snow sızlandı. Zindanda birini bulsam bile ne bulacağımdan emin değildim ve eğer çok uzağa giderse kurdu avlamak için çok geçti.

Rüzgâr ılık çalıyor ve beyaz bulutlarla dans ediyordu. Kar buz parçaları gibi düşüyor, soğuk ıslaklığın bornozumun kumaşının altına sızmasıyla kabarıyordu. Dizime kadar inen botlarım kısa sürede havayla baş edemez hale geldi.

Umursamadan ahırların ve terk edilmiş seranın yanından geçtim. Çorak ağaçlar hayalet nöbetçiler gibi sallanıyor, nabzımı hızlandırıyordu. Gözlerimi siper ettim, saçlarım etrafımda savrulup yanaklarıma yapıştı ve önümdeki ağaç sırasına doğru ilerledim.

Küçük kulübenin kapısını açtığımda neredeyse menteşelerinden kopacaktı ve rüzgâr onu yakaladı. Sırtımdaki acı verici spazma karşı dişlerimi sıktım, etim ve kaslarım bu beklenmedik güce hazırlıksızdı.

Bir iniltinin ardından aşağıdan bir küfür yükseldi.

Toprak merdiven boşluğu loş bir şekilde aydınlatılmıştı. Florian'ın kokusu ağır bir şekilde kan kokusuna karışmıştı.

Kapıyı kapatıp merdivenlerin dibinde birinin belirmesini beklerken iniltiler bitmek bilmeyen bir ulumaya dönüştü.

Florian hâlâ buradaysa, belki de gürültüden girişimi duymamıştı. Ses ondan gelmemişti. Ne olursa olsun, kendime bir an daha oyalanma izni vermedim. Aceleyle merdivenlerden indim.

Sonra donup kaldım.

İkiz hücrelerin kısa sırası arasında tavandan bir peri sarkıyordu. Parmakları yoktu. Kan, bağlı bileklerinden aşağıya doğru akarak karnından çıkan kanla birleşiyordu.

Sol taraftaki hücrelerde iki ölü mahkûm vardı. Yakından incelediğimde erkek olduklarını tahmin ettim.

Biri duvara yaslanmıştı, kayıp elleri yanında duruyordu ve göz çukurları boştu. Diğer peri ise yayılan bir kan ve eriyen buz havuzunun içinde yüzüstü yatıyordu. İç organları gövdesinin altından dışarı bakıyordu. Kalbi kopmuş elinin içine yerleştirilmişti.

Bekledim, ama hiç gelmedi - tiksinti.

Bunun yerine, her cesedi hayranlıkla inceledim.

Florian varlığıma şaşırmış gibi görünmüyordu. Çoğu kişinin emrettiği şeyi yapmasını sağlayacak bir tempoyla, "Yatağına dön kelebek," derken kıpırdamadı bile.

Önünde asılı duran erkeğin vahşileşmiş yüzüne baktım ve tanıdım. "O." Yutkundum ve Florian'ın ters dönmüş bir kovanın üzerinde oturduğu yere geçtim, kana bulanmış bir hançer dizlerinin ve parmak uçlarının arasında dönüyordu. "Onu bulmuşsun."

Turuncu benekli kahverengi gözler. Şarap kırmızısı dudaklar.

"Lord Hummington." Bu isim, daha önce duyduğum bir sese ürkütücü derecede yakın, soğuk ve gerçekçi bir tonda söylenmişti. "Geldiğinden beri neredeyse hiç konuşmadı."

Benimle dans ettikleri için üç erkeği gözlerim görmeyene kadar donduran bir kralın ses tonuydu. Nezaketi geride bırakmanın eşiğindeki bir erkeğin ses tonuydu. Ya da, cesetlere bir bakış atarak, şimdi bunun bir benzerine geri döndüğüne karar verdim.

Molkan'ın balosunda kafese kapatıldığım sırada bana vuran lordu inceledim. Etrafında yavaş daireler çizerek yürürken onu inceledim, asil bedeninin harap oluşuna ve içinden sızan korkuya hayret ettim; bu korku, olduğu yaratık için oldukça uygun görünen sümüksü bir yağdı.

"Hiç gelmedin," dedim Florian'a, Lord Hummington'ın göğüs kafesinin altındaki derin ve sızıntılı oyuğu incelerken.

Florian'ın bakışları ısıtan bir ağırlık, sözleri ise buz gibiydi. "Senin için sorun olmayacağını düşünmüştüm."

"Huysuzluk sana yakışmıyor," dedim, onunla işkence ettiği erkek arasında dururken gülümseyerek.

Kral kısık gözlerle bana baktı, gözlerinin altında hafif bir karanlık lekesi vardı. Saçlarının çoğu ensesindeki bağdan kurtulmuş, siyaha yakın parçalar kanla parlıyordu. Endişelenmeme neden olan şey onun kirli hali değildi.

Yorgunluktan oldu.

Yavaşça ve gözlerimi onunkilerden ayırmadan hançeri parmaklarından aldım. Tırnağımı sivri bıçağın üzerinde gezdirdim.

Kaşlarını çattı. Bu hareket kaşlarından birine bulaşan kurumuş kanı çatlattı. "Git, Tullia."

"Neden?"

Kirli elini ağzına götürdüğünde daha fazla kan yanağını ve çene çizgisini süsledi. Titremesi gözünden kaçmadı. "Bunun bir açıklama gerektirdiğini sanmıyorum." Hançer için elini uzattı.

Kaşlarım kalktı. Elimdeki silahın ağırlığı korkutsa da deri kabzası rahatlatıcı ve sıcaktı. "O zaman bunun da öyle olduğunu düşünmeyeceksin." Bilincini kaybetmekte olan erkeğe döndüm.

Ve bıçağı karnındaki yaraya batırıp çevirerek onu uyandırdım.

Çığlık attı.

Elimden kan fışkırdı, o kadar sıcaktı ki ürperdim.

Florian ayağa kova devrilmişti ama beni durdurmadı.

Lord tıslayıp bana tükürdüğünde ve ben bıçağı tekrar çevirdiğimde değil. Diğerleri gibi bana musallat olan gözlere baktığımda ve hançeri çektiğimde değil; sadece tekrar tekrar etine saplamak için.

Gözlerim kapandığında ve vücudu çöktüğünde bile gözlerimi ondan ayırmadım. Ölmemiştı ve ölmesine hazır olmaktan çok uzaktım.

"Tullia."

"Yapma," diye uyardım Florian'ı.

Çeliğin ete batma sesi, bıçağın kemiği çentiklemesi ve kasları oyması, kalbimin ayak uydurmak için davul çaldığı bir koro haline geldi. Tekrar ve tekrar ve tekrar.

Kan püskürdü.

Tenimi ve soğuk havayı kıpkırmızı bir sisle kapladı, sonsuza dek akmasını görmek istediğim bir nehir gibi kolumdan aşağı döküldü. Kuşlar, alaycı bakışlar, çimdikleyen parmaklar, iğrenç hakaretler, cüretkâr eller ve bir canavardan başka bir şey olmadığı ortaya çıkan bir babanın gürleyen sesi...

Florian beni belimden yakalayana kadar hırladığının, belki de çığlık attığının farkında değildim.

Ona döndüm, daha fazlası için vahşi ve çaresizdim.

Parmakları bileğime dolandı; bıçağı tutan elini sanki vücudumda açılan her yaraya merhem olacakmış gibi kaldırdı ve

ruhum. Beni serbest bırakmasını talep etmeye çalıştığımda parmağını dudaklarıma bastırarak beni susturdu.

Göğsüm kabardı. Gözlerim acıdı ve sulandı.

Florian bana baktı, kendi vahşiliği hala bakışlarında, en karanlık gece gökyüzünde ezilmiş ve yayılmış yıldızlar gibi duruyordu. Bakır kokulu parmağı dudaklarımı ovuşturdu. Çoktan kana bulanmışlardı ama umurumda olmazdı.

Yüzümdeki kanlı saç tellerini düzeltti ve kulağımın arkasına sıkıştırdı. "Tatlı yaratık, şu haline bak." Ama sözlerinde eriten bir şefkat, dokunuşlarında ise gözlerinde parlayanla eşleşen bir hürmet vardı. "Arkanı dön."

Yaptım ve eli hançerin kabzasının üzerinden benimkine doğru ilerlerken, arkama yakın durdu. Diğer eli nemli ipeğinin üzerinden kalçama doğru ilerledi. Soğuk damarlarımda sıcaklığın gezinmesine neden olan ve beni güçlendiren bir ağırlık.

Yaptığım şeyden dehşete düşmeliydim. Lordun gövdesinde yaptığım hamurumsu karmaşadan iğrenmeliydim.

Sadece hâlâ nefes alıyor olması beni dehşete düşürdü.

Başı öne eğik olsa da göğsü sığ ama emin adımlarla inip kalkıyordu. Bilincini geri kazanamayacak ve bu zindandan canlı çıkamayacaktı.

Florian'ın çenesi omzuma doğru eğildi. Fısıltısı saçlarımı karıştırdı ve kulağımı ısıttı. "Bitir işini." Hançeri tutuşunu bıraktı.

Öne doğru bir adım atarak elimi lordun göğsüne soktum ve artık hareket etmediğini görene kadar ittim de ittim.

Sonra orada durdum. Canının bedeninden ayrılıp yaldızlı sandaletli ayaklarının altındaki toprağa düşüşünü izledim.

Parmaklarım kabzadan ayrıldı. Hançer yumuşak bir yankıyla yere çarptı. Elim acıdı. Bunu memnuniyetle karşıladım, açtım ve kapattım, bir yandan da yaptığım korkunç ölüme hayranlıkla baktım. Ciğerlerim ağırlaşmıştı ama nefesimi verdiğimde her yeni nefes günlerdir almadığım kadar kolay geliyordu.

Gözlerimi kapattım ve bunun tadını çıkardım.

Florian'ın dokunuşu kaldı. Sonunda geri adım attığımda döndüm ve beline sarıldım. Ona bakarken kendimi kelimelerden yoksun buldum. Hiçbiri yoktu ve çok fazlaydı. Fısıldayabildiğim tek şey "Teşekkür ederim," oldu.

Kaşlarını çattı, ona tam olarak ne için teşekkür ettiğimi değerlendiriyor gibiydi.

Açıklamamı istemesi için ona zaman vermedim. Ayak parmaklarımın üzerine kalktım ve onu öptüm.

Şok onu sakinleştirdi ama sadece bir süreliğine.

İnledi. Hem eziyet hem de rahatlama içeren gırtlaktan gelen bir ses. Sonra yüzümü kavradı ve aç dudaklarımı bastıra bastıra karşıladı, başımı eğip ağzımı kendi ağzıyla açtığında dilim hazırды.

Pantolonunun kemerini açmak için aramıza uzandığımda küfretti. Alnı benimkine düştü, "Kendinde değilsin" derken yüzünde acı dolu bir ifade vardı.

Bu nefes nefese bir uyandırdı. "Haftalardır kendimi bu kadar iyi hissetmemiştim."

Ses onu sersemletti ama tekrar ağzını aradığımda benden kaçtı ve gözlerini kapattı. "Solacak ve sonra benden bir kez daha nefret edeceksin." Sesini kalınlaştıran şehvet yüzünden sözleri derinleşti. "Bununla başa çıkabilirim ama kendinden nefret etmenle başa çıkamam."

"Majesteleri." Pantolonunun üzerinden sertleşmiş sikini okşadım, dudaklarım çenesini sıyırdı. "Beni inkar mı edeceksin?"

Boğazı düğümlendi. Eli yanağımda titredi. "Asla."

Bornozumu yırtıp açtım ve ona tırmandım.

Beni yakaladı ve ağızlarımız tekrar birleşti. Demir hücrelere doğru tökezleyerek geri döndük. "Söyle bana," dedi boğuk bir sesle. "Söyle bana-"

"Florian, sana ihtiyacım var," diye nefes aldım.

"Nereye?" Üst dudağımı ısırды ve kıcıımı sıktı.

"Her yerimde." İnledim ve ona karşı sallandım. "İçime."

Yere indik, bacaklarım hâlâ ona dolanmıştı. Onu pantolonundan kurtardığımda dişlerinin arasından tıslayarak bir nefes aldı.

Emri gergindi. "Dizlerinin üstüne çok." Yaptım ve o kendini bedenime bırakırken ikimiz de inledik. Gözleri, yarı yarıya ve gök mavisi bir şekilde birleştiğimiz manzaradan uzaklaştı. "Siktir."

Beni gördüğünde burun delikleri alevlendi. Kanla ıslanırken, aceleyle açılmış bornozum göğüslerimi ve gövdemi ortaya çıkarırken ve dudaklarım dişlerimin arasında sıkışmışken, sırtım kamburlaşarak hepsini yuttum.

Saçlarını ve omzunu sıkarak uzun ve yüksek sesle inledim, duyumdan sayıklamaya yakındım. Bir daha asla karşılaşamayacağımı düşündüğüm türden yakıcı bir büyü. Kalçamı ve bacağıma tutuşu, yakıcı bakışları seve seve takacağım bir damgaydı ve bu kadar mutlu bir şekilde dolu hissetmenin verdiği haz beni tüketen bir ateşti.

Etim ve kemiklerim uluyan bir açlıkla uyanmış gibiydi.

Titreyerek doğruldum, sonra başını boynuma doğru ittim. "Beslenmen gerek."

Karşı çıkmadı ve tereddüt etmedi. Önce öptü, sonra boğazımın kıvrımını yaladı ve burnu çarpan nabzımı sıyırdı. Düzensiz bir nefesle eli eğik başımın arkasına kayd ve köpek dişleri deldi.

Ben yokken ya da odasında kilitli kaldığım sırada beslenip beslenmediğini merak etmeme gerek yoktu. Çok daha nazik olmasına rağmen, kırık bedenimi kütüphaneden çaldığında üzerine saldıığım aynı umutsuz vahşilikle benden beslendi.

O böyle yaptıkça, ben de onun üstünde sallanıyordum.

Uyuşturucu sıcaklık her uzvumda yüzüyor ve tenimin altını gıdıklıyordu. Daha fazlası için inledim ve coşkuyu kovaladım. Kalçalarım titreyerek ve ellerim bağlanmamış saçlarına dolanarak onun üzerinde öğüttüm.

Serbest bırakılma şiddetle ve sessiz bir çığlıkla geldi.

Florian'ın iniltisi, ağzı boynumdan ayrılırken soluk soluğaydı. Sıkışan bedenim kendi salıverilmesini sağlayana kadar beni onun üzerinde hareket ettirirken kalçamı ve kırımını sıktı.

Boğazımdan yukarı doğru bir kan yolu yaladı. Altımda seğirirken, "Beni mahvediyorsun," diye gürledi.

Başım eğildi, nefeslerim hızlı ve yakalanmadan çıktı.

Ağzıma sahip olduğunda umursamadım ve eriyen ürpertileri sürdük. Açlıkla onu öptüm, hâlâ açlık çekiyordum. O da öyleydi. Sadece bunu hissetmekle kalmadım, aynı zamanda içimde sertleşmeye devam etti.

Közleri kovalamaya ve kalçalarımı daha keskin bir şekilde eğerek onları alevlere dönüştürmeye fırsat bulamadan karanlık beni sardı.

Bana daha sıkı sarıldı ve odalarına geldiğimizde ağzım onunkinden ayrıldı.

Florian'ın içinde durduğu neredeyse karanlık yatak odasına göz kırptım. Hâlâ onun kollarındaydım, bacaklarım ona sarılmıştı ve vücudu hâlâ benimkiyle birleşmişti.

Yaşadığım şoku fark edince ağzımı gevşeten bir kıkırdama çıkardı. Üst dudağımı ısırdı ve "Enerji yarıkları bile seni benden alamaz" dedi.

Ona baktım, bakışlarındaki açlık gölgeli odada mavi bir ışıkla parlıyordu. Kömür rengi saçlarının kalın telleri yanaklarını ve kan izlerini çerçeveliyordu. Birbirimizi içimize çekerken dudakları aralandı.

"Tullia," diye başladı.

Ama ben konuşmak istemedim.

Onu öptüm, aceleyle ama dudaklarının yumuşaklığından zevk alarak. Onları yaladım, ısırđım, dilimin altında küçük bir kan damlası oluşurken onun baş döndürücü tadıyla inledim.

Kral öpücüğü yumuşattı ve yatağı doğru döndü.

Kurt yere sıçrarken Snow ofladı, pençeleri şakladı.

Beni yatağı yatırdı, yavaşça içimde hareket ederken boğazımı takip edip öptü. Eli başımın yanında duruyordu ve ben ağzıma bastırmasını arzuluyordum. Kirli parmaklarının ağzıma girmesini ve dilime sürtünmesini diledim.

Onun yerine boğazımı öpmeye devam ederken parmakları yan tarafımı sıyırmadan önce meme ucumu okşadı.

Açtığı delikleri yaladığında gözlerim acıdı - sanki ikimiz de bundan zevk alırken tenimi sakatladığına pişman olmuş gibiydi. Ve gözyaşlarım düşmekle tehdit ederken, kalbim her nefes bir öncekinden daha başarısız olana kadar sıkıştı ve sıkıştı.

Kesik kesik bir nefesle göğsünü ittim.

Florian durakladı, sonra ayağı kalktı ve kaşlarını çatarak bana baktı. Gözlerimi aradı. "Seni incittim mi?"

Birçok yönden, söylemedim.

"Tam tersi." Sııttım. "En azından bu durumda."

Daha yukarı itti ve oturmak için yatağı üzerinde serbestçe yuvarlandım. Beni durdurmadı, bu da beni daha çok sinirlendirdi.

"Florian, ben istemiyorum..." Nasıl söyleyeceğimi bilemiyordum, söylemek zorunda kalmak da istemiyordum. Bir elimi saçlarımın arasında gezdirdim, parmaklarım kanla kaplanmış düğümlere takıldı.

Florian orada durdu ve beni izledi. Ürkek avına ne yapacağını bilemeyen bir avcı gibi.

Gözyaşı tehdidi geri döndü ve boğazımdaki yanma şiddetlenirken eğdim.

"Sana bir banyo hazırlayayım," dedi, kelimeler hafif bir törpü taşıyordu. Çünkü ikimiz de hâlâ hissediyorduk. Daha fazlası için açlık.

Bunu kendimizde olduğu kadar birbirimizde de hissettik, sezdik.

İşimin bitmediğini biliyordu ama taş gibi sert olmasına rağmen devam etmedi. Banyo odasına gitmeden önce Snow'a odama girmesini emretti.

Hayal kırıklığına uğramış bir iniltiyle yere kaydım. Benden başka bir ilk hareket bekliyordu. Bana söyletecekti.

Güzel.

Eğer istediğimi elde edeceksem, o zaman *tamam*. getirilmiş kelimeler bir nefes patlamasıyla serbest bırakıldı. "Bana kırılabilir bir oyuncakmışım gibi davranılmasını istemiyorum."

Florian anında geri döndü.

Ölçülü adımlarla önümde dururken gözünü bile kırpmadı. Karanlık onu görmezden geldiği bir sevgili gibi kucakladı. Seyrek mum ışığı gövdesinin belirgin kıvrımlarına ve yüzünün keskin tepelerine ulaşıyordu.

Hiçbir şey söylemedi.

Dar pantolonu mükemmel kışının yarısına kadar inmişken bile muhteşemdi. Ve hala çalıştığım nedenlerden dolayı, o benimdi.

Bana yaptıklarına ve yapamadıklarına rağmen, bu kral tamamen benimdi.

Bunu sessizce de olsa kabul etmek bana ona benden istediği şeyi verme cesareti verdi - tam olarak ondan istediğim şeyi dile getirdim.

"*Seni* istiyorum." Botlarımı çıkardım ve bornozumun kollarımdan yere kaymasına izin verdim. "Ellerinin saçlarıma, boğazıma ve ağzıma dolanmasını istiyorum. Parmak uçlarını kalçalarımda ve uyluklarımda morluklar olarak taşımak istiyorum." Gözlerim pantolonunun üzerinden açıkta duran ve sertleşmiş sikine kaydı. Bakışlarıyla buluştuğumda boynum geriye kıvrıldı ve fısıltıyla söylediğim sözler daha da ses kazandı. "Beni kısıtlamadan becermeni istiyorum."

Yine de konuşmadı. Sadece baktı. Neredeyse dik dik bakıyor gibiydi. Ama o da bunu istiyordu.

Göğsünün şiddetli yükselişinde bunu görebiliyordum. Dişlerini sıkarak yavaşça hava verişinde. Gözlerinde parlıyordu, gözbebeği genişliyor ve açık mavi parlıyordu.

Ve yüz hatlarındaki her türlü yumuşaklık, bana haddimi bildirme ihtiyacıyla silinip gittiğinde bu durum doğrulanmış oldu. Çok sevdiği ve hayatının her alanında ihtiyaç duyduğu kontrolü geri alma arzusuyla.

Nefesimi kesen bir sırtıyla serbest bıraktığı bir ihtiyaç. "Bana gel." Üç kelimenin sesi çıkmıyordu.

Yine de bir emri hiç bu kadar derinden hissetmemiştim. Ayağa kalktım, o da dudak büktü.

Ne istediğini anladığımda gözlerim büyüdü. Ama bunu ben istemiştim. Bunu ben istemiştim. Bu yüzden yere eğildim ve botlarının ucuna kadar süründüm.

"Güzel" diye mırıldandı. Sonra çömeldi, parmağıyla çenemin altını okşadı. Gözleri benimkileri aradı, kapüşonlu ve ısıtılı. "Benim vahşi küçük

kelebek."

Gözlerimi kırpıp istemeyerek, kalbim küt küt atarken ona baktım. Bir sonraki emrine fısıltı yumuşaklığında bir öpücük eşlik etti. "Şimdi git ve o güzel kanlı ellerinle duvara yaslan."

"Hangi duvar-"

Başını eğdi.

Ağzım kapandı. Ayağa kalkıp kapılar ve çekmeceler arasındaki en boş alana doğru dönerken nabzım kulaklarımda çılgılık atıyordu.

Arkamda buz gibi bir esintiyle beni takip etti.

Ellerimi taşın üzerinde düzleştirirken titriyordu. Sinirden değil ama heyecanla katmanlanmış tanıdık bir korkuyla.

"Çok iyi." Kirli bir botla bacaklarımı açtı, sonra çıplak sırtıma eğilip omzuma doğru gürlledi, "Sikimi istiyor musun, tatlı yaratık?"

Başımı salladım.

Saçlarımı yumruğunun etrafında topladı. Bekledim, her geçen saniye daha da sabırsızlanıyordum. Gözlerimi ona çevirip ters ters baktığımda kıkırdadı, sonra omzumun derisini ısırды. "Kafanı oynatman yeterli bir cevap değil."

Kelimeler nefesimle birlikte titriyordu. "Onu istiyorum."

Tenime karşı mırıldandı, saçlarımı çekiştirirken başım öne eğildi. Dudakları kulağımın hemen altını okşadı ve durdu. "Ne istiyorsun?" diye fısıldadı kabaca.

"Sikini istiyorum."

Eli sırtımın harap olmuş derisi üzerinde gezindi. Parmağını ıslak göbeğimle buluşana kadar arkamdan geçirdiğinde gerildim ama bunun daha iyi bir nedeni vardı. Birini yavaşça içime daldırdı, sesi cüretkâr ve çok yumuşaktı. "Peki bunu ne için istiyorsun?"

"Beni doldurmak için," dedim çaresizce.

"Yani sikimin o mükemmel amına girmesini mi istiyorsun?" "Florian, *lütfe*."

Kalçalarımı titreten bir kahkaha atarak inledi. "Ne kadar tatmin edici sözler, sevgili dostum."

Eş kelimesi beni sakinleştirdi.

Fark etti. Tabii ki fark etti. Parmağını geri çekti, sonra iki parmağını soktu. "Doğru olmasına rağmen reddediyorsun. İliklerinize kadar hissetmenize rağmen

hiçbir şey bundan daha doğru olamaz." Parmakları bedenimi terk etti. Ben ona dönene kadar saçlarım çekildi. "Em," diye emretti.

Dudaklarımı parmakların etrafına sardım, onun serbest bırakması ve benimkiler bana daha fazlasını vermesi için duyduğum arzuyla karıştı.

Yarı baygın gözler ağzımı, her özelliğimi inceledi. "Çok itaatkâr." Parmaklarını vücuduma geri götürdü. "Çok açgözlü." Dudakları dudaklarımın üzerinde kapandı. "Benim eşim." Üst dudağımı yalarken gözleri benimkileri tuttu. "Karım." Klitorisimi ovmak için parmaklarını serbest bıraktı. "Benim lanet kraliçem."

Kırıldım.

Vahşi bir zevkle sırtıp, "Bedenin benim için sana sonsuza dek ihanet ediyor," diye mırıldanırken, içimden öyle hızlı bir serbestlik geçti ki, neredeyse düşüyordum.

Florian ben hala parçalıyken saldırdı.

Kolunu karnıma doladı ve eliyle kalçamı kavradı. Acımasızca küfretti, başı geriye düştü. Damarları ve kasları gerildi. Dudaklarından hırıltılı bir "Siktir" fısıltısı çıktı.

Ellerim duvardan aşağı kaydı ve o içime girerken ben dik durmaya konsantre oldum. Sonra geri çekildi.

Ve bana tam olarak istemeye cesaret ettiğim şeyi verdi.

Üzerime eğilip dişlerini omzuma geçirirken hınzırca bir kıkırdama tenimi yaladı, hamleleri derine işledi. Çekilen kanı yaladı, beni bir damla bile merhamet göstermeden sıkırmak için geri çekilirken inledi.

İnleyemiyordum. Kıcıımı kesinlikle morartacak kadar sert kavramak için saçlarımı tutmayı bıraktığında zar zor nefes alabiliyordum. Küfredebilirdim. *Dahası*, sadece onun cezalandırıcı tutuşu ve itişleriyle ayakta durarak nefes nefese kalmış olabilirdim.

Bir orgazm daha yaklaşıyordu ve eğer umursayacak bir yerim olsaydı yere düşmekten korkardım. Ama olmadı. Elleri, güçlü vücudu ve çıkardığı gırtlaktan gelen sesler, beni çözme konusundaki hassasiyeti ve sarsılmaz kararlılığıyla birleştğinde patlamama neden oldu.

Alçak bir kükremeye benzer hayvani bir sesle içime boşaldı ve beni kendine çekti.

Dizlerini bükerek içime doğru sallandı ve memnuniyetle inlerken omzumun kıvrımından beslendi.

Sonunda konuştuğunda sesi kısıktı ve dilini açtığı deliklerin üzerinde gezdiriyordu. "Daha iyi misin, kelebek?"

"Yeterince yakın, Majesteleri," diye mırıldandım, göremediğine sevindiğim bir gülümsemeyle ön kolunu belimden kavradım.

Bunu hissetmiş olmalı ki eğlenerek mırıldandı. Tembelce boynumu yaladı ve öptü, sonra beni kollarına alıp yatağın ucuna oturttu. Sonra söz verdiği banyoyu yapmaya gitti.

Mutluluktan sersemlemiş bir halde, bir yandan nefesimi tutarken, bir yandan da kapıdan onun bakışlarını yakalıyordum.

Saçlarımdaki ve vücudumdaki kanı bir kez daha yıkarken yorgunluğa teslim olma dürtüsüne direnmek bir mücadeleydi. Ama zindandaki iki ölü erkeğin kim olduğunu sorduktan sonra daha fazlasını öğrenmek istedim.

"Onları nasıl buldun?"

"Ben yapmadım." Gözlerimi deviremeden çenemi eğdi ve saç çizgimdeki son köpükleri de temizlemek için başımdan aşağı bir bardak su daha döktü. "Shole onları buldu."

"Senin avcın," diye hatırladım. "Suikastçi."

Florian başparmağıyla alnımdaki suyu sildi, sonra beni havuza inmeme için bıraktı. Çıktığında saçlarını yüzünden geriye doğru düzeltti ve yanaklarındaki kanı temizledi.

Bunu onun için yapmak çok cazip geliyordu. Ama onun benimle ilgilenmesi başka bir şeydi, böyle bir yakınlığa karşılık vermek başka bir şeydi. Bunu onun kadar kabullenmiş görünmüyordum. Hâlâ şaşkıındı ve beni sinirlendiriyordu.

Benim lanet kraliçem, demişti ve öyle güçlü bir inançla söylemişti ki, bunu kastettiğini inkâr etmek -onun için intikamdan ve zevkli bir vücuttan daha fazlasını ifade ettiğimi- imkânsızdı.

Uzun kirpikleri minik su taneciklerini yakaladı. Bazıları yanaklarının uçurumlarından süzülüp gözlerini kırptığında çenesine düşüyordu. Büyülenmiş ve hâlâ sersemlemiş bir halde yolculuklarını izledim. Onu özlemi andıran boş bir acıyla izledim.

Vücudundan daha fazlası için bir açlık.

Fiziğindeki ölüm ve yıkımı özenle temizledi, ancak gözleri bir kez bile benden ayrılmadı.

Muhtemelen üzerimde büyüü görebiliyor aldırmadım.

Ama havuzun köşesindeki taş basamakta oturduğum yere doğru ilerlerken konuştuğunda biraz rahatladım. "Milstread yakalandıktan sonra diğerleri kolayca avlandı."

"Daha işin bitmedi." Saçlarını sabunlamamış olmasına rağmen temiz olan vücudundan bahsetmiyordum.

Babamın balosu sırasında bana eziyet eden diğer domuzları avlamaktan bahsediyordum ve bu kocam da bunu biliyordu.

"Hayır," dedi.

Belki de yapmalıydım ama onları korumak umurumda değildi. O akşam yaşadığım dehşetten zevk alabilecek herhangi bir yaratık çok daha kötü şeyler yapabilirdi.

"Birinin eşi ya da sevgilisi bile vardı," diye itiraf ettim, geniş göğsünü kaplayan koyu mürekkebe bakarak.

Kız kardeşinin isminin eski dilde yazılı olduğu dövme.

Molkan'ın öldürdüğü prensese olan saplantısı yüzünden duyduğu tiksintinin anısı kemiklerime kadar işledi.

Lilitha bir saplantıydı, bırakmadığım bir bağımlılık.

Yani onu öldürmüştü. Dizlerimin arasında duran erkeğin kalbini dolduran bir rengi dünyadan çalmıştı.

Florian çenemi kaldırdı, başparmağıyla alt dudağımı okşadı. Dilediği gibi gözlerim onunkilerle buluştu. Çenesi sıkılmış olsa da sözleri nazikti. "Ayrıntıları hatırlamak için kendini zorlamana gerek yok. Ama avladığımız kişilerin bunu hak ettiğinden emin olmak seni daha iyi uyutacaksa, bulunduklarında sana haber veririm ve kontrol edebilirsin."

Karanlık bakışlarını aradım. "Bunu mu demek istiyorsun?"

Dudaklarını burnumun ucuna değdirmek için başını eğdi. "İstediğimi biliyorsun," diye fısıldadı.

Kaşlarımı çattım. Sözlerinden değil ama kalbimin bu tatlı hareket karşısında yerinden fırlamasından.

Her zaman olduğu gibi, sudan çıkmadan önce burnumu hafifçe ısırdı. "Daha iyi misin, kelebek?" Soruyu mizahla süsledi.

Havuzun sıcaklığından çıkarken gülümsememi bastırdım ve buna karşılık vermemeye karar verdim. Bunun yerine, yaydığı havluyu kaptım ve vücuduma sardım.

Florian oflayıp pufladı ve ateş yakmak için beni yatak odasına kadar takip etti, havlusu ağzını kurutan kalçalarına yapışmıştı.

Masaya oturdum, saçlarım sıırılsıklamdı ve el değmemiş yemeğimin yanındaki ekmek yığını yırttım. Sertleşmişti ama umurumda değildi. Bir parça çiğnedim ve bir bardak su daha doldurdum, büyüyen alevleri körüklerken kralın sırtında parlayan kaslara hayranlıkla baktım.

Cevabı zaten bildiğim halde, "Yine şezlongda mı uyuyacaksın?" diye sordum.

"Hayır." Ocağın yanındaki küçük yığından bir kütük daha alıp ateşe verdi.

Yeniden stoklanması gerekiyordu. Boş boş, bu ebedi kışa dayanmak için kaç ağaç kesileceğini merak ettim. Sonra Kreed'in avluda anlattıklarını daha çok merak ettim.

Bir lanet, bu kralın damarlarında akan kış, geleneksel anlamda olmasa da.

Suyu yere bıraktım ve taşın üzerindeki halı parçalarının üzerinden balkon kapısına doğru yürüdüm. Perdeleri araladığımda Kreed'in söylediklerinden sonra kar yağışının durduğunu görmek beni şaşırtmadı.

Yine de bunun nedeni hala sarsıcıydı. Kemiklerimin derinliklerinde bir kıvılcım hissettim.

Gitmesini sen sağladın.

Florian'ın kolları beni arkadan sardı.

Ben onlardan kurtulamadan saçlarıma "Uyu kelebek" diye mırıldandım. Sonra kirlenmiş bornozumu aldı ve yıkanmış giysilerimizi toplanmak üzere sepete koymak için banyo odasına girdi.

Snow'u tekrar içeri aldım ve yatağa süzıldüm, nevresimi yukarıya çektim ve perdelerde bıraktığım boşluktan baktım. Yatak kısa sürede Florian'ın ağırlığıyla alçaldı ve ben onun kucaklamasına hazırlandım. Bir yanımda bunu arzularken, diğer yanımda bunu istemeyi reddediyordu.

Ateş çıtırdarken ve uyku beni yavaş yavaş gece gökyüzünün daha net görüntüsünden çalarken, yatağın genellikle uzandığım tarafında kaldı.

ELEVEN

Tullia

Bir zamanlar sahip olduğu kral ayrıcalıklarına izin veremememe rağmen, şaşırtıcı bir pozisyonda uyandım.

Florian sırt üstü yatmış başka bir buz heykelini oyuyordu. Gözlerimin açılmasına neden olan şey bıçağının kaşınmasıydı. Elleri, onun için rahatlatıcı olduğunu varsaydığım o özenli tavırla göğsünün üzerinde çalışıyordu.

O sırada başım onun kucağındaydı. Çok sert ve çıplak kucağında.

Ayağa kalktığımda alçak sesle ve uykuyla karışık bir kıkırdama çıkardı. Snow ne yatağın ayak ucundaydı ne de kapıdaydı. Bir süre önce dışarı çıktığını tahmin ettim.

Gülümsemesini görmek kendimden nefret etmemi azalttı. Sadece bir parça. "Orada kendi yolunu buldun, tatlı yaratık."

Güneş perdelerde bıraktığım aralıktan dans ediyordu, parlak ve görkemliydi ama beni evlenmeye ikna eden acımasız yaratık kadar büyülü değildi.

"Önce göğsüm," dedi heykelden bir buz tabakası sıyırıp yere atarak. "Sonra horladığımdan şikayet etmeden önce başını boynuma soktun. Sonra, şey..." Kucağına doğru sıırttı. "Görünüşe göre bu tamamen gitmen için yeterli olmamış."

"Bunların hatırlamıyorum," dedim, hem de çok sert bir şekilde.

Bana kanıtı gördüğümü söyleyen bir bakış attı. Bu bakış yumuşadı, kaşları düştü ve ağzı gevşedi, lacivert bakışları uykuda buruşmuş halimde gezinirken aydınlandı.

Hızla ısınarak, onu yastık olarak kullanmaya karar vermeden önce uyuyakaldığım yatağın diğer tarafına uzandım.

"Sen de horluyorsun, haberin olsun." Kendinden fazlasıyla memnun görünerek ukalaca ekledi: "Çay fincanının altına sıkışmış bir sinek gibi."

Ona inanıp inanmadığımdan emin olamayarak ters ters baktım.

"Bunu bana şimdi mi söylüyorsun?" "Bunu daha önce yapmak akıllıca görünmüyordu."

"Beni yanlış niyetlerine inandırmaya çalıştığın zamanları mı kastediyorsun?"

Dişlerini alt dudağının üzerinde gezdirdi. "Kesinlikle."

İnledim ve yüzümü yastığa çevirdim. Aramıza koyduğum boşluk, ellerini incelerken ve karnının alt kısmındaki kıllara göz atmaya devam ederken onun cazibesini hafifletmek için hiçbir şey yapmadı.

Ereksiyonu yatak takımını yırttı. Belki benim horlamam da o kadar kötü değildi.

Görmezden gelmekten memnun görünüyordu. "Sızlanmadın. Terlemedin de."

Yüzüne bolca göz kırptım. Gözleri heykelinde kalmıştı. Parmaklarının altında daha fazla buz toplanırken, başka bir gülün yükseldiğine karar verdim. "Hiç rüya görmedim," diye fark ettim yüksek sesle.

Florian gülü bitirince birkaç saniye hayranlıkla inceledikten sonra komodinin üzerindeki tabağa koydu.

"Görebilir miyim?" Ben sordum.

Kaşları çatıldı, ama onu aldı ve beni bekleyen avucumun içine koydu.

Güneş ışığı buzun üzerinden kayarak yatağın ve kralın göğsünün üzerine kristal ışık spiralleri gönderdi. Yan yattım ve vücut ısımin buzu çok çabuk eritmesini engellemek için elimi düzleştirdim.

"Onları huzursuz olduğunda oyuyorsun," dedim haklı olduğumu bilerek. "Endişeli."

Yanıt vermemesi bunu doğruluyordu. Tomurcuktan çıkan yaprakların izini sürmemi izledi. Sonra mırıldandı, "Lilitha büyüdüğünde bile onları severdi, çünkü hiçbir zaman nasıl yapılacağını öğrenecek kadar uzun süre oturacak sabrı olmadı."

Bu sevgi dolu sözler bakışlarımı onunkilere çekti. Yüz hatlarındaki şiddetli sertlik, uyku sersemi haliyle bütünleşmişti. Bekledi, gözleri ağzımdan ayrılıp benimkilerle buluştuğunda uzun kirpikleri kalktı.

O halde prenses de kış büyüüne ya da en azından bir türüne sahipti. Lilitha ile ilgili çok fazla sorum vardı. Çözülmesi gereken çok fazla yalan ve gerçek.

Yine de "Öğrendiğinizde kaç yaşındaydınız?" sorusundan başka bir şey soramadığımı fark ettim.

"On iki yıl."

Alay ettim. "Tabii ki."

"Ben de uygulamalı öğrenen biriyim." Mırıldanan kelimeler alay ediyor ve sınıyordu. Ama hatırladım. Asla unutmam mümkün değildi.

Buzu okşadım, sonra parmağımın soğuk ve nemli pedini dudaklarıma götürdüm. "Oh?" Tadı yoktu ama yine de onun tadını alabiliyordum. Döndüğümünden beri viski içtiğini görmemiş olsam da, bir miktar viski ile kış.

Florian'ın bakışları ağzımın üzerinde daraldı.

Üzerine doğru süründüm ve gülü tabağa geri koymak için komodine uzanırken gülümsememeye çalıştım. "Özür dilerim Majesteleri," diye fısıldadım, göğsüm tam çenesine yakındı.

Su bardağını kaptım ve boşaltmak acele etmedim. Sonra bardağı yere bıraktım ve nefes nefese ağzımı .

Çok hareketsizdi. Tenlerimiz birbirine değmiyordu bile.

Sonunda, üzerine doğru süründüğümde, usulca hırladı ve üzerime yuvarlandı. Üstümde o kadar yakın duruyordu ki siyah saçları yanaklarımı gıdıklıyordu. Gözleri benimkilerden hemen önce parladı. Açık bir cerulean rengine yerleşene kadar mavi katmanlar arasında hareket ettiler.

Bir parmağımı esnek ağzına bastırdığımda göz kapakları aşağı indi. "Bu seni affettiğim anlamına gelmiyor, Florian."

Sırıttı. "Enfes bir yaratık." Önce ısırıldı, sonra parmağımı öptü. "Beni affetmeni istemiyorum." Dudaklarımız kenarlı bir fısıltıyla sıyrıldı. "Sadece teslim olmana ihtiyacım var."

Buna bir yanıt veremeden ağzı benimkini kaptı.

Sert ve sadece hissederek beni içine çekti ve inledi. Meme ucumu dişlerinin arasına almak için geri çekildiğinde yatak onunla birlikte alındı. Yaladı ve çekiştirdi, sonra gırtlaktan gelen bir gürültüyle içine çekti. Nefes verişine çakıl taşlarıyla kaplı sözleri eşlik etti. "Bana ihtiyacın varmış gibi kokuyor."

"Florian..." Başına uzandım, tüm o gür saçlar parmaklarımı bekliyordu.

Ama ayrık dudaklarını karnımın üzerinde gezdirdi ve doğru indirdi. Ellerimden kaçarken gözleri parladı. "Bahse girerim senin de tadın hoşuna gidiyordur."

Bacaklarım ardına kadar açıldı. Bu daveti bana memnuniyet dolu bir bakış atarak kabul etti.

Bakışları kalçalarımın arasına geri döndü ve sert bir nefes veriş omuzlarını sarstı. "Şimdiden çok hazırım." Yine de bu onu caydırmadı. Başını eğdi, burnunu sürttü ve dudaklarını şişmiş göbeğime bastırarak delicesine yumuşak bir öpücük kondurdu. "Hayal ettiğimden de iyi."

Nefesim kesildi. "Canavarlar rüya görmez Majesteleri."

"Öyle mi?" Dili bir fiske vurdu ve kalçalarım titredi. Kollarını kalçalarım doladı ve kalçalarımı kavrayarak beni yatağa yapıştırdı. "O zaman neden gözlerimi kapattığımda tek gördüğüm sen oluyorsun?"

Bu tehlikeli topraklardan gelen pek çok kişi gibi, bu kral da manipülasyon sanatında son derece ustaydı. Sıcaklık hâlâ midemde sıkıca sarılıydı. Kalp atışlarım kulaklarımda bir şarkıya dönüştü, daha fazlası için dans ediyordum.

"Bir keresinde bunu daha önce hiç yapmadığını söylemiştin." diyecek kadar eridim. Kalın bir şekilde yutkundum. Dilini düzleştirip beni yavaşça yaladığında sırtım dikleşti. "Benden önce."

Alçak bir uğultu ürpermesine neden oldu. "Ve sen yalan söylediğime inanıyorsun." Beni ayırdı ve nefesim kesildi, duyum zihnimi tutarlı düşüncelerden arındırdı. Yavaşça bir kez daha yaladıktan sonra klitorisimin hemen altında durdu. "Muhtemelen inanmaman gereken birçok şeye inanıyorsun. Şu anda bunu değiştiremem." Sesi sertleşmişti, parmakları kalça kemiklerime batıyordu. "Ama..."

Dili bir kez daha içimde gezindi ve ellerim saçlarına gömüldü.

"Canavar gibi seni boşaltabilirim." Sonunda klitorisime diliyle üç yavaş tur attı, sonra onu öptü ve yaptı.

Skies, o yaptı.

Kapalı gözlerimin ardında güneş ışığı ve karanlık çarpıştı.

Kalçalarım başını kavradı, kendim yastığa döndüm ve parmaklarım saçlarına dolandı. Çekiştiriyorlardı ama işi bitene kadar rahatlamıyordu. Daha yüksek sesle inledim - sesi bastırmakta başarısız oldum.

Teslimiyetin sesi.

Florian üzerime süründüğünde sersemlemiş bir halde gözlerimi açtım. Kabaran göğüslerime baktı, tenimin kızarmış halini dikkatle inceledi.

Burun delikleri genişledi, parlayan gözleri ihtiyaçtan ağırlaştı. "Babam bir keresinde bana bir şeyler biriktirmemi söylemişti," dedi. "Eğlenmemi ama saklamak istediğim kişi için bir şeyler saklamamı."

İtirafı göğsümü bir ilaç ve bir bıçak gibi delip geçerken ona bakarken nefes almayı unutmuştum. Şüphesiz, ağzını ilk kez bana açtığında beni elinde tutmak istediğini bilmiyor olamazdı.

Kalçalarımı zevk evine geri götürdü. Hâlâ bunu istediğine inanmakta zorlanıyordum.

Beni öldürmeye niyetliydi.

Seni gördüğüm an, hayatına asla son veremeyeceğimi anladığım andı.

Cevap vermemi beklemedi. Ona yalancı dememi beklemedi.

Başını ve kalçalarını indirdi. Kendimin tadı dilimde onun tadıyla karıştı, uyuşturan bir iksir.

Yine inledim, bacaklarım beline dolandı. Yüzünü kendime doğru tuttum, siki vücuduma girdiğinde parmaklarım yanaklarında ve saçlarında kıvrıldı. Yutkundüğüm bir iniltiyle kendini oturttu ve elim sırtının üst kısmının pürüzsüz genişliğini dolaşmak için yüzünü terk etti.

çıkmadan önce alt dudağımı emdi. "Beslenmen gerek." Kaşlarımı çattım.

"Ben-"

Beni sert ve inatçı bir şekilde öptü ve ters ters baktı. "Bu bir rica değildi."

Önce ona, sonra da bıyıkları iyice terlemiş çene çizgisine baktım. Yaladım ve fısıldadım: "İhtiyacın var, değil mi?" Kelimeler alaycı olsa da zehre batırılmıştı. "Ben, tamamen senin merhametine kalmışım." Başını kaldırdı ve dilim sallanan boğazına doğru ilerlerken siki inanılmaz derecede derine indi.

"Adil oyun, sevgili dostum" demeden önce adem elmasını yaladığımda derin bir iniltiyle ödüllendirildim. Elini altımdan başımın arkasına doğru kaydırana kadar bu söz beni gerdi. Ağzımı omzunun ve boynunun kıvrımlarına doğru itti. "Eğer ben senin merhametine kaldıysam, sen de benim merhametime kalacaksın."

İstesem de hareket edemezdim.

Her yerimdeydi, içimdeydi, sıcak ve soğuktu ve her duyumu bastırıyordu. Ve ben istemedim. Gözlerim kapandı ve dudaklarım tenini aradı. Tam dudaklarım geri çekilirken, o itmeye başladı.

Dişlerim etini deldi ve boğuk bir inilti çıktı.

Küfrederken başımın yanında duran ön kolu sıkıştı, sırtındaki elimin altındaki kaslar titriyordu.

Onun özü hoş karşıladığım bir zehirdi. Onun soğuk sıcaklığını bedeninden kendi bedenime çekerken tat alma tomurcuklarım tanıma ve neşeyle karıncalandı. Emdim ve yaladım, kalçaları sarsıldığında ve siki tam ihtiyacım olan yeri dürttüğünde kapalı göz kapaklarımın arkasındaki karanlıkta yıldızlar geziniyordu.

Kralın gırtlaktan gelen onayı beni cesaretlendirdi, daha sert emerken dilimi yaladım.

" bu, kelebek." Dudakları ve alçak kahkahası kulağımı okşadı. "Kanımı iç ve tohumumu al, lanet olası yaşam gücümü, olduğun gibi meydan okuyan ama açgözlü küçük yaratık gibi."

Kalçaları kaba sözlerine eşlik ediyor, beni mahvediyordu.

Tekrar boşaldım, bedenim titriyordu ve tamamen kapana kısılmıştım. Bir tutsak, istekli ve akılsız, hiç ayrılmak istemediğim halde onun altında kıvrandım. Gözyaşlarım gözlerimi yaktı, orgazmın yoğunluğu hala beslenmeden kıvılcımlanan zevke çarpıyordu.

Kahkahası hınzırcaydı, düzensiz nabzıma bastırıldığı öpücük taparcaydı. "Bana bak." Uzaklaştı. "Mükemmel." Parlayan ve gözyaşı dolu yüzüme bakan kapüşonlu gözlerde zevk parlıyordu. "Gerçekten de adil oyun."

Konuşmadım ve ne söyleyeceğimi bile bilemedim.

O memnun gözler yüz hatlarımı inceledi ve kanlı dudaklarımda durdu. "Çok mükemmel." Sonra yanağımdan bir damla gözyaşı yaladı.

Ve ben buna dayanamıyordum, onun şefkatli zalimliğine.

Hâlâ titriyordum, kelimelerim dişlerimin hafif takırtıları arasında ısırılıyordu. "Kes şunu." Diğer yanağıma yaladığında yüzünü kavramaya çalıştım ve göğsümde bir şey çatladı. "Florian," diye hırladım ya da hırlamaya çalıştım. Zayıf kollarım düştüğünde sesim daha çok bir yakarışa dönüştü.

Burnumu öptü ve ben de hırladım. Kıkırdadı, çığ ve gerçek. "O lanet dişlerini göstermene bayılıyorum." Sonra elini boynumun dibine atıp beni ciddiyetle sikmeye başlarken ağzımızı kapattı.

Konuşmama izin vermemesi en iyisiydi. Dudaklarının her sahiplenici okşayışında ve kalçalarının her güçlü itişinde erirken, konuşmak istemedim. Bana, belki de kasıtlı olarak, bundan başka bir şey istemeye cüret ettiğimi unutturdu.

Tehlikeli olduğu kesindi ama unutmak da güvenliydi.

TWELVE

Tullia

Daha sonra, zihnim mutlu bir şekilde boşken, yüzümdeki kanı yıkadım ve uyluklarımın arasını temizlemek için bir bez hazırladım.

Florian onu yatakta yayılmış halde bıraktığım yerden hızla kalktı. göğsü kabarıyor ve ön kolu gözlerini kapatıyordu.

"Nafile." Ellerini banyo odasının kapı çerçevesine dayadı. Kaslar esnetildi. Her yerde. "İşimiz daha bitmedi."

Gerçekten de, diye düşündüm, bezdeki suyu sıkarken aynada onun sertleşmiş sikini fark etmekten kendimi alamadım. Birleşmemizden dolayı hâlâ nemliydi ve dikkatim onu seğirtir gibiydi. "Sanırım yeterince şey yaptık."

"Ne yeter?" Dişleri dudağına yapıştı ve sırtışıyla birlikte sürüklendi. "Zina yapmak, belki?"

Onun bu yönünü daha fazla görmek -insanların bahsettiği ve benim sadece nadir anlarda gördüğüm eğlenceli yönünü- bir zevk olsa da, bununla ne yapacağımdan emin değildim. Elbette bunun tadını çıkarabilirdim ve çıkarıyordum da, ama bunu tamamen yapamayacak kadar da dikkatliydim.

Yine de, aylar önce o zevk evinde ona böyle bir söz söyledikten sonra ne kadar utandığımı hatırlayarak kumaşa gülümsedim. "Görünüşe göre evlendik. Bu kelime artık geçerli değil."

"Görünüşe göre." Buz gibi sıcaklığı sırtıma yaklaştı. "O zaman sevişelim mi?" diye sordu, dudaklarını saç tellerime sürterek. Ağzı şakağıma ulaştığında gözlerim kapandı. Orada, kendi göğsümde hissettiğim sıkı bir nefesle kokumu içine çekti. "Peki," diye fısıldadığında gözlerim açıldı ve bez elimden alındı. "İzin ver."

Baneberry'den döndükten sonra beni çok daha kötülerinden arındırmışken itiraz etmenin ya da utanmanın bir anlamı yoktu.

Yere çömeldi. "Omzumu tut ve ayağını bacağıma doğru kaldır."

Onu kavradım ve ayağımı dizinin üzerine koydum. Beni silerken gereğinden fazla özen gösterdiğinden tahrik olmuşum.

"Sana izin vermezdim," dedi boğuk bir sesle. "Eğer hâlâ içinde oyalandığım gerçeği olmasaydı."

Yanaklarım kızardı ama hızla artan ihtiyacım kısa sürede bastırıldı.

Ayağımı taşın üzerine koydu. Bezi durulamak için ayağa kalktığı anda elim sert göğsünden aşağı kayd. "Teyzen sana bir mektup göndermiş," dedi ve çok basitçe. "Açmadığın bir mektup."

Yeni ısınan her kalp atışından buz damlamaya başladı.

Akan suya göz kırptım. "Teyze?"

Bezi sıktı, aynada gözleriyle karşılaştığı anda kara kaşları kırıştı. Bir süre sonra yüz hatları her zamanki kayıtsız haline büründü. Tam olarak kahkaha sayılamayacak kuru bir ses çıkardı. "Anladığım kadarıyla sana onun hakkında pek bir şey anlatmamış."

"Bu teyze hakkında mı?" Molkan'dan bahsettiğini bildiğim için sordum. "Yok bir şey. Kim o?"

"Annen, Corina..." Florian elindeki bezi leğenin kenarına bıraktı ve bana döndü. "Kraliyet ailesinden uzak duran küçük bir kız kardeşi vardı."

Söyleyecek tek bir kelime bulamadan ona baktım, bir sürü soru yine kafamı kurcalıyor ve beni felç ediyordu.

Dışarıdan bir geldi.

Banyo odasının kapısının arkasından yeni bir bornoz çıkardı ve bana uzattı. "Gel, yemek yiyelim ve konuşalım."

O kahvaltımızı hazırlarken ben de dişlerimi ve saçlarımı fırçaladım ve teyzenin bu yazışmasına bir anlam veremedim.

Banyo odasından çıktığı anda Florian tamamen siyah giyinmişti. Kapakları açıp gümüş tepsiden kâseleri çıkarırken ipek gömleği açıkta kalmış, bana kendi göğsüme bastırdığım göğsünü göstermişti.

İki sandalyeden birini çözdü ve ben oturunca diğerine çöktü. Saçları hâlâ dağınıktı. Bu odalardan çıkarken de öyle bırakacağını umuyordum; ellerime dolanmış ve kokumu taşıyordu.

O bulaşıklarla uğraşırken ben de doldurduğu suyu yudumladım, sonra tanımak isteyip istemediğimden emin olmadığım teyzemden gelen açılmamış mektuba baktım. Bu konuda gerçekten ne hissettiğimden emin değildim ama "Nerede o?" diye sordum.

Florian önüme bir kâse çilek koydu. "Bunlardan beş tane ye, ben de sana söyleyeyim."

"Bana rüşvet mi veriyorsun?"

"Bana döndüğünden beri yeterince yemek yemiyorsun."

Bana geri döndüğünden beri.

Bu sözlerin şaşırtıcı etkisini daha iyi görmezden gelmek için çatalımı bir yaban mersinine sapladım. "Beni çaldığından beri mi demek istiyorsun?" Çiğnedim ve ona sııttım, gözlerim dalgalanan kirpiklerimin altında kısılmıştı. "Yine."

Kendi gözleri kısıldı ve dudakları büküldü. "Buna inanmak seni daha iyi hissettirecekse, seni düzeltme zahmetine girmeyeceğim."

Homurdandım. Ama daha fazla meyve yiyip Peony Boneblood'un el yazısının zarif kıvrımlarını incelerken gülümsemem azaldı. "Benden ne istiyor olabilir ki?" Bu sorunun fısıldanmaması gerekiyordu. Kulağa bıkkın ve korkulu gelmemesi gerekiyordu.

"Kaçınılmaz olarak öğreneceğiz, ama belki de..." Florian çayını karıştırdı. "Bazı gerçekleri paylaşmak için. Bildiğim kadarıyla pek oyun oynayacak birine benzemiyor."

Bunun üzerine, buna hazırlıklı olduğunu hissederek başımı kaldırdım. Yine de söyledim, ama küçümsemekten çok mizahla söyledim. "Senin gibi, kocacığım."

Karanlık bakışlarını benimkilerden ayırmadan yulaf dolu kâseyi bana doğru itti. "Ye, *karıcığım*."

Su bardağının arkasına bir gülümseme daha sakladım. Bardağı yere bırakırken, sonunda sorma isteğime karşı koyamadım: "Bunu nasıl yaptın? O sözleşmeyi defalarca okudum."

"Biliyorum," dedi, ilahi ağzını eğlendirerek. "Çok sevimli bir şekilde titizsin." Henüz yulafa dokunmadığımı fark edince, "Çift taraflıydı, kelebek." diye kabul etti.

Ve kanım parşömene akmıştı.

Öfkelenmekten çok etkilendiğim için yanıt alamadım. Ben de onun şaşkınlığımdan duyduğu memnuniyeti görmezden geldim ve yemeğe başladım.

Daha kendi yulafına bile bakmadan bir kapı daha .
Bu seferki daha yüksek sesliydi. Neredeyse acil.

"Girin," diye seslendi Florian, çayını yudumlarken hâlâ beni izliyordu.

Snow, kralına bakmadan önce bana göz kırpan Fume'un önünden yatak odasına koştu. Girişte ağzını kapatıp kaskatı kesilen çenesinin sert duruşu, belli ki söylemek için acele ettiği şeyi paylaşmakta tereddüt ettiğini gösteriyordu.

Ama bunu ciddiye almadım. Çizilmiş yüz hatlarını ve tipik parlak mavi gözlerindeki solgunluğu gözlemlediğimde değil.

Korku. Ondan nazik bir ölümcüllükle yayılıyordu.

Snow yanıma geldiğinde ona oturmasını söyledim ve Florian da Fume'un sıkıntılı halini hissedince elimi başının üzerine koydum. Bakışlarını benden ayırdı ve sert sorusuna uymayan bir özenle çay fincanını yere bıraktı. "Ne oldu?"

"Dışarı," dedi Fume ve ayrılmadan önce kralı beklemedi. Florian da onu takip etti, peşinden giderken kokusuna iğrenç bir soğuk karışıyordu.

O endişeliydi ki Fume'un açtığı kapıyı kapatmadı.

Her ne olduysa, iki erkeğin bunu tartışmak için merdivenlere gelmemesine neden olacak kadar kötüydü. Kulak misafiri olmak için hareket etmeme gerek yoktu ama bir şey kaçırmadığımdan emin olmak için çığnemeye ara verdim.

"Sınırdaki doğu karakolu yok edildi." Kral cevap vermeyince Fume tekrar konuştu. "Varoluştan silindi, Florian."

Florian'ın sorusu çok uzakta gibiydi, sanki kendisine söylenenlere inanamıyordu. Hayal bile edemiyordu. "Tüm görev mi?"

"Evet, Flor. Gitmişler. Çadırlar, atlar, hatta lanet eşyalarının çoğu.

Lanet olsun gitti."

Sessizlik çöktü.

Pamuk inledi ve kulakları dikilmiş halde yere yığıldı.

Florian'ın bir sonraki sorusu klinikti, hatta mesafeliydi. "Tanıklar?"

"Hayatta kalanlardan biri açıklığa yakın bir yerde görev yapıyordu," dedi Fume.

"Hazırlanın ve onları koruyun. Seninle orada buluşuruz." Bir dakika sonra Florian geri döndü ve doğruca soyunma odasına doğru yürüdü.

Kaşığımı bir çınlamayla bıraktım ve takip ettim.

Diz hizasında siyah çizmeler giyiyordu. Kıpırmızı püsküllü pelerini askıdan sökülmüştü. Kapıda beni görünce dondu kaldı.

Yüz hatları ne kadar kasvetli olursa olsun geri adım atmak istemeyerek çerçeveyi kavradım. "Beni de yanında götür."

"Duydun." Kapalı dudaklarının arkasından dişlerini yaladı. "Tabii ki duydun." Kuru bir kahkaha atarak pelerinini omuzlarına attı. "Kulak misafiri olma konusundaki yeteneğin olağanüstü, kelebek."

Bu sözlerin canımı yakmasına izin vermedim. "Kapılardan biri açık bırakılmış, Majesteleri."

Burnunun kenarını sıktı. Sertçe nefes verireli yanına düştü. "O zaman ne bulacağımız hakkında hiçbir fikrim olmadığını biliyorsun."

"Yok bir şey," dedim, kırıcı olmadan ve bir adım daha yaklaşarak.

"Sesinden anladığım kadarıyla o."

Bana öyle bir baktı ki, beni görüp merak ettim. Sanki Bu konuşmayı yapıyor olmamızı hazmedemiyordu. Bu kadar korkunç bir şey onun başına gelmişti, halkının başına gelmişti.

Tam o anda cisimlenip beni arkada bırakacağını düşünürken, "Giyin" dedi. İki dakika içinde çıkıyoruz."

şok için zaman yoktu ve gülümsemenin de zamanı değildi. Ama buna izin verdiği için rahatladığımı da inkâr edemezdim.

Bitişik kapıdan odalarımaya koştum, aceleyle giyinme odasına girip askılardan giysilerimi çekerken kar iz bırakıyordu.

Florian başka bir giysiye yere atmamı engelleyerek elini bileğime doladı. Bileğimi ağzına götürüp içine çekti, sonra "Otur ve botlarını giy," dedi ve hemen uygun bir şey buldu.

Gövdemi saran ve hafif bir ağırlıkla ayak bileklerime kadar inen sade ama zarif yün astarlı mavi elbiseyi giymeme yardım etti. Sonra kollarımı siyah ve gri kürklü bir paltonun içine soktu.

Ben gözlerimi devirmekten kaçınırken o siyah botlarımı bağlayıp bağlamadığımı kontrol etti. "Gitmemiz gerek," dedim ki bu gereksizdi.

Bunlar onun savaşçılardı. Aciliyetin ağırlığını çok daha fazla hissetti Ben.

Ancak Fume'un verdiği habere rağmen Florian sırtarak ayağa kalktı Tam heybetli boyuyla. Bana baktığında endişesi azaldı, ağzını sıktı. "Belki de-

"Belki de bu cümleyi bitirmemelisin." Haftalardır uyumadığım yatağın krem rengi çarşafına kıvrılmış olan Snow'a parmaklarımı şaklattım. "Tabii beni kızdırmak istemiyorsan."

Kurt bizi koridora kadar takip etti, sonra da merdivenlerden inerek gözden kayboldu. "Baş belası yaratık." Florian merdivenden inerken elimi tuttu ve bana yaklaştı. "Eğer gerçekten benden kaçmak istiyorsan, burası denemek için güvenli bir yer olmayacaktır." Sesi yumuşak, neredeyse şakacıydı ama ona baktığımda bakışlarında kopan fırtına ciddi olduğunu gösteriyordu.

Başımı salladım ve diğer elimi tutarken kaşlarını çattı, ben de "Biliyorum" dedim. Bu söz ağzımdan çıkar çıkmaz cisimlendik.

Yakınında durduğumuz sınırdan yayılan anlık bahar kokusu, cisimleşmenin neden olduğu baş dönmesini gideren bir yumruk oldu.

Florian diğer elini bırakırken benimkini daha sıkı kavradı. "Kelebek mi?"

Başımı sallamamı kabul etti, belki de sınırdan mümkün olduğunca uzağa kaçma içgüdümü sarsmak için biraz zamana ihtiyacım olduğunu biliyordu.

Taş, ahşap ve baca dumanı solumuzdaki ormanlık alanın içinden görünüyordu. Bir köy. Açıklığın geri kalanını kilometrelerce uzanan ağaçlar çevreliyordu. Güneşin altında parıltıyan metale benzeyen şey dışında ürkütücü bir şekilde boş olan bir açıklık.

"Julan," diye bilgi verdi Florian. "Baneberry sınırına en yakın köy. O kadar yakın ki" - beni de yanına alarak ilerledi - "Baneberry'nin Riddlen adlı bir kasabasındakilerle dereleri paylaşıyorlar." Bazı silahlara güvenli bir mesafede durdu ve kokusunu aldı; neredeyse asidik bir ısırtığı olan garip bir aroma.

Arkamızda Fume, kamplarının kayboluşu sırasında görevde olan savaşçılarla sessiz bir sohbet içindeydi. Cadılar, kokular ve hakkında çok az şey bildiğim diğer terimlerle ilgili fısıltılar ve mırıltılar, alçak arazi nedeniyle kolayca taşındı.

Florian elimi bıraktı, emri sertti. "Burada bekle."

Savaşçılarından arta kalanların arasında yürürken ani ve boğucu yeni bir dehşetle onu izledim.

Bir kalkana tekme atarak onu ters çevirdi, ardından çömelerek bir bıçak aldı.

Dilimi ısırarak için sahip olduğumun farkında olmadığım bir güç gerekiyordu. Silahı bırakmasını ve bu tuhaf kokunun bu kadar güçlü bir şekilde yayıldığı yerden uzaklaşmasını talep etmemek için. O başka nesneleri incelerken ellerim önümde kıvrıldı, tırnaklarım derime battı.

"Kulp yok," dedi hepimizin duyabileceği kadar yüksek sesle. "Deri ve kayış yok." Çizmeli ayaklarının dibinde salınan otları inceledi, esinti saçlarını yanağına savuruyordu. Kaşları toplanırken ve parmakları birbirine sürtünürken düşünceli bir halde buna aldırış etmedi. "Sadece metal armalar, mataralar ve silah parçaları."

Gözlerim sıra sıra dizilmiş çadır kazıklarına takıldı.

Savaşçılar öylece gitmemişlerdi ve kaç tanesinin burada konuşlanmış olduğunu bilmesem de, kalan mandalların çokluğu

Arkalarında kanlı kanıtlar bırakmadan yakalayıp öldürebilecekleri çok fazla kişi vardı.

Tek bir kan lekesi bile görünmüyordu. En ufak bir koku bile yoktu.

Tenimi kaşındırdı ve beni açıklığı çevreleyen gökyüzünü ve ağaç tepelerini araştırmaya sevk etti. Kuş sesi yoktu. Frostfall Dağları'nın sert ikliminde bile her zaman kuş sesleri vardı. Malikânenin dışında her zaman hayat vardı.

Gözlerimin Florian'dan ayrılmasına izin vermeyerek dinlemeye çalıştım. Ormanın derinliklerinden sadece belli belirsiz sesler geliyordu.

Florian nihayet döndüğünde nefes almak daha kolay geldi. Ama bakışlarında bir bilme kıvılcımı parıldasa da, odalarında kalbime ve bedenime eziyet etmekten sonsuz zevk alan kralın her izi silinmişti.

Teklif ettiği eli tutmadım ama Fume ile buluşmak için onunla birlikte yürüdüm.

Generalin arkasındaki savaşçılar eğildiler ve başlarını öne eğdiler. Bunu bana yaptıklarında gözlerimi kırptım, içlerinden biri çok iyi bildiğim bir dehşetle bize bakarken ellerim daha sıkı kenetlendi.

Ne kadar güvende olursanız olun sizi kovalayan, pençeleyen ve yiyip bitiren biri.

Sadece dördü kalmıştı. Tanrıçanın kaç kişi olduğunu bildiği dört kişi. Üniformalarının mavisi, karanlığın ziyaret ettiği bu aydınlık yerde göze çarpıyordu.

"Melaina." Florian'ın bakışları acı çeken kadının üzerine düştü. "Ne olduğunu gördün."

Benzer bir üniforma giyen ama rütbesinin işaretlerini taşıyan Fume kenara çekildi ve savaşçıya öne çıkmasını işaret etti.

Söğüt gibi kadın başını tekrar eğerken sivri çenesi hafifçe titredi. "Kralım, bu şimdiye kadar gördüğüm hiçbir şeye benzemiyordu. Bunu tarif edebilir miyim bilmiyorum."

"Dene," dedi Florian. "Eğer bunun tekrarlanmasını engellemek istiyorsak, burada neler olduğuna dair bir fikir edinmeliyiz."

Sesindeki soğuk otorite daha fazla tereddüde yer bırakmıyordu.

Melaina'nın gri renkli bakışları kralının ötesinde, yoldaşlarını en son gördüğü yerde gezindi. "Tüm kamp sisle kaplıydı, ki bu çok da olağandışı bir şey değildi. Ama sonra yoğunlaştı, kesinlikle her şeyi kapladı..." Ağzı titredi ve gözlerini kapattı. "İşte o zaman çığlıklar başladı. Yardıma koştum ama yaklaştıkça sis olmadığını hissettim."

Keder onu ağır bir pelerin gibi örtmüş, sözlerini ve narin yüz hatlarını soldurmuştu. Bu yaratıklardan bazılarının ruhsuz olmadığını görmek onu rahatlatmamıştı. Aksine, bazılarının hiç ruhu olmadığını daha da netleştirdi.

"Diğerleri geri döndü ama o zamana kadar çığlıklarla birlikte rengi solmaya başlamıştı. Çözülene kadar izlemek ve beklemekten başka bir şey yapamadık." Bir zamanlar ne olduğunu görür gibi tekrar açıklığa baktı. "Onların yüzünden kıpkırmızı oldu..."

Kanlarından.

Sarı ve altın sarısı kır çiçekleri, el değmemiş gibi görünen koyu zümrüt çimenlerin uzun bıçaklarıyla birlikte sallanıyordu. Metal damlaları ve çadırların bulunduğu yerdeki hafif düzlük, manzarayı bozan tek şey gibi görünüyordu.

"Peki ya çözüldüğünde?" Florian sesini biraz daha yumuşatarak bastırdı.

"Gitti." Melaina yutkundu, tek bir damla gözyaşı yanağından süzüldü. "Çadırlar, atlar ve kaçamayan hayvanlar..." Daha fazla gözyaşı dökölüp kelimelerini boğarken omuzları gibi başı da titredi. "Gittiler, sanki hiç var olmamışlar gibi."

THIRTEEN

Tullia

Melaina'nın unutulmaz açıklamasından hemen sonra malikâneye döndük.

Florian beni bıraktı ve antrede bekleyen Shole'la birlikte çalışma odasına doğru yürüdü; Shole, Florian ve ailesinin portresinin bulunduğu duvardan doğrulurken yüz hatları asıktı.

Hiçbiri bu yeteneğe sahip olmadığından, Fume'a hayatta kalan savaşçıları dağlardaki kışlaya götürmesi söylenmişti. Shole ve Florian saklandıktan birkaç saniye sonra başka bir savaşçı daha geldi.

Sadece bir savaşçı olmadığını, beni gördüğünde derin bir şekilde eğildiğinde fark ettim. Ceketini bir generalin kırmızı arması süslüyordu. Erik rengi saçları kısaydı, keskin elmacık kemiklerini ve asil çene hattını çerçeveliyordu. Doğrulurken ve gülümserken koyu kirpiklerle çevrili ela gözleri parlıyordu.

Karşılık veremedim ama çalışma odasının kapısının ardında kaybolmadan önce bir kez başımı salladım.

Merdivenin dibine oturdum, yazıyla yazılmış kapının ardında konuşulanları duyamıyordum ve umursamıyordum.

Beni dışlamıştı.

Onu çalışma odasına kadar takip etmeye kalkışmamıştım. Yine de dışlanmıştım. Buna şaşırmamalıydım. Florian'ın alışık olduğu bir şeydi bu, güvendiği kişilerle son derece önemli meseleleri konuşmak.

Fume'un giriş salonuna gelişine dumanlı bir koku eşlik etti. Bana bakmak için kısa bir süre durakladıktan sonra çalışma odasına doğru yürüdü. Kapı, beni ürküten bir sesle arkasından kapandı.

Gerçekleşmeyecek bir şeyi beklemenin faydası yoktu. Ayağa kalktım ve ayaklarımı sürükleyerek yukarı çıktım.

Olin'in adımları arkamda . "Nereye gidiyorsun?"

Bunun çok açık olduğunu düşünmüştüm ve omzumun üzerinden bakarkenki düz ses tonum ve bakışlarım da aynı şeyi ifade ediyordu. "Florian'ın toplantısını bitirmesini beklemek için."

"Davet edilmediğin bir toplantıya," dedi, dudaklarının eğlenen kıvrımı bıyıklarını oynatarak.

Ona küfretmekten kaçınmak için parmaklıkları sıktım. "Senin havanda değilim, Olin."

Gözleri büyüdü, sonra da alay etti. "Ben de şimdi her şeyin farklı olduğuna inanıyordum."

Sertleşerek yemi yuttum. Merdivenlerin son katının yarısında durdum. "Bu da ne demek şimdi?"

"Siz bir kraliçesiniz" -zarif parmaklarını inceledi- "ve kraliçeler artık beklemez." Bir omzunu eğdi. "Ama ben ne bilirim ki, havamda falan değilim." Bununla birlikte burnunu havaya dikti ve merdivenlerden ikinci kata çıktı.

Florian'ın çalışma odasının üstündeki odada, kulak misafiri olmak ve dedikodu değirmenini sürekli çalıştırmak için küçük bir delik açmış olması beni şaşırtmazdı.

Aslında kötü bir fikir değil.

Sinirim bozulmuştu ama sadece haklı olduğu için. Kendimi kraliçe gibi hissetmesem de, olduğum şey bir kraliçeydi. *Kim* olduğumu göremesem bile. Şu anda olduğum kişi tanıdığım bir şey değildi. Bir zamanlar kucaklamaya çok istekli olduğum her şeyden korkan bir yaratık.

Yıllarca tek başına doldurduğu yerlere sığmaya çalışırsam kocam tarafından reddedilmekten korkan bir aptal.

Avluyu gösteren cam sıraları bakışlarımı yakaladı.

Kar yağışı tamamen durmuş, işçiler eriyen pisliği temizlemeye başlamıştı.

Hayal etmeye bile cesaret edemeyeceğim kadar çok güce sahiptim. Yine de kendimi bu krallığın ve kralın işlerinin daha derinlerine yerleştirmek için aşağıya inme düşüncesi kemiklerimi sızlattı.

Ve bundan nefret ettim.

Öyle ki, omuzlarım yükselip ayaklarım hareket edene kadar kendimden duyduğum nefretin uzuvlarıma -kalbimdeki çatlaklara- dolmasına izin verdim.

Kapıyı çalmadım. Kralın çalışma odasının kapısını açtım ve arkamdan kapattım.

Sonra donup kaldım.

Dakikalar önce gördüğüm kadın savaşçı duvardaki haritalardan bana baktı, ela gözleri ıslık ıslık ve ağzı kralının göremeyeceği bir sırtışa dönüştü.

Fume kaşlarını çatı ve oturduğu koltuktan kalkmaya hazırlanıyor gibiydi. Bana teklif etmek için değil, beni yoluma göndermek için. Yanında oturan Shole sırıttı ve merakla bana baktı.

Hepsini görmezden geldim ve doğruca masasının ötesindeki pencerelerden birine bakan krala baktım. Ellerini arkasında kavuşturmuş, çakıl taşlı yola bakmaya devam ederken, "Burada işimiz birazdan bitecek Tullia," dedi.

Kelimeler beni beklenmedik bir rahatlıkla terk etti.

"Kalmak istiyorum." Fume öksürerek şaşkın kahkahasını gizlemeyi başaramadı.

Sinir kanımı kaydattı, omurgamı daha da çelikleştirdi.

Florian hiçbir şey söylemedi. Ama perdeleri kapattı ve lacivert bakışlarındaki hoşnutsuzluğu tüm ağırlığıyla bana yansıtmak için döndü.

Kapının yanında durdum, ellerimi önümde kavuşturdum ve ona elimden geldiğince rahatsız olmayan bir gülümseme vermeye çalıştım.

Kaşları kalktı. Yarıda kestiğim konuşmaya dönerken dikkatini bana sabitledi. "Onları incelt ve dağıt, Nirra. Biz onları eve götürmek için planlar yaparken hazır olduklarından emin ol."

"Ev mi?" Fume sordu. "Florian, burada duramayız, yoksa bu işin sonu gelmez."

Kendimi içeri almadan önce neler konuşulduğunu merak ederek başımı krala doğru eğdim.

Florian içini çekti ve Fume'a baktı. "Lanet olası yüzünü göstermeye bile cesareti olmayan bir düşman tarafından daha fazla savaşçımızın öldürülmesine izin vermeyeceğim."

"Bir cadı," dedi Shole. "Öyle olmalı."

Fume sanki bunu zaten yapmış gibi, "Peri büyüydü," dedi.

"Bu kadar çok savaşçıyı tek seferde parçalayabilecek bir peri söyle." Shole bekledi, sonra ellerini açtı. "Doğru. Yapamazsın amına koyayım."

Fume, "O halde birden fazla kişiydi," diye itiraz etti.

Shole başını salladı. "Peri büyüü gibi kokmadığını bile söylemiştin."

Fume isteksizce itiraf etti, "Hem cadı hem de peri gibi kokuyordu." Durakladı. "Ve demir."

Bu tür atışmalar, general ve paralı askerlerin genellikle birbirleriyle çalışmasına izin verilmediğini merak etmeme neden oldu. İki erkek sandalyelerinin kollarına yaslanıp cadı ve peri büyüğü arasındaki farkları tartışırken en azından benim varlığımla ilgili şikâyetler unutulmuştu.

"Engin dünya deneyimim sayesinde General, cadı büyüğünün *çok* özel bir kokusu olduğunu öğrendim," diye alay etti Shole.

"Sen de öyle," diye homurdandı Fume.

Shole tehditkâr bir sırtıyla, "İşte bu, kışkımda bir sopa eksikliği olurdu," dedi. "Seninkini çıkarırsan sen de biraz daha yaşayabilirsin."

Elimde olmadan homurdandım.

Nirra dudaklarını ısırdı, Fume yavaşça dönüp bana bakınca gözleri büyüdü.

Shole fark etti ve gülümsemesi genişledi. "Yeni kraliçemiz çok daha fazla saygıya layık." Küçümseyerek ayağa kalktı ve sandalyesini işaret etti. "Buyurun, yerime oturun Majesteleri. Zaten bu huysuz herife bu kadar yakın olmaktan bıktım."

"Ayakta durmaktan mutluluk duyarım," dedim. "Ama teklifiniz için teşekkür ederim."

Shole başını eğdi. "Akıllıca bir seçim." Bana yaklaşırken fısıldadı: "Bahçede biraz yürümek ister misin?" Büyük ve nasırlı bir el uzattı. "Oldukça güzel çözüldüklerini duydum."

Gülmemek için kendimi zor tutarak, ellerimdeki sıkı kilidi açtım ve ona bir kahkaha attım. Onu eğlendirmek, şimdiye kadar topladığım bilgilerin yanına daha fazla bilgi koymamı sağlayabilirdi.

Florian çok yumuşak bir sesle, "Shole," dedi.

Shole hemen elimi bıraktı. Kapıyı açıp gitmesi için geri adım attığımda göz kırptı.

Fume ayağa kalktı. "Sanırım konuşacak pek bir şey kalmadı."

Florian, generalini uyardığı her halinden belli olan bir bakışla, "Ama çok var," dedi.

Fume'un sert gövdesi daha da gerildi. Ama bir kez başını salladı.

Başka bir yere bakarak, çalışma odasından çıkarken ona geniş bir alan bıraktım. Florian Nirra'ya, "Emirlerinizi aldınız," dediğinde ben de onu takip etmek üzereydim.

"Elbette kralım." Selam verdi ve muhtemelen ileri karakolları görmek üzere odadan çıktı.

Yalnız kaldığımızda Florian masasındaki yüksek arkalıklı sandalyeye oturdu. "Bana gel Tullia."

Ses tonu bana azarlanacağımı söylüyordu. Böyle bir şeyle karşılaşmak umurunda değildi. Ben ona baktım, ifadesiz yüz hatlarını inceledim, o da bana baktı.

Çalışma odasından çıkıp kurdumu aramaya gittiğimde beni durdurmadı.

OceanofPDF.com

FOURTEEN

Florian

Tullia'nın reddi göğsümdeki itaatsiz organı sıkı bir yumruğa dönüştü.

Bunu ve ona dönmek için duyduğum sabırsızlığı görmezden gelmek için elimden geleni yaptım.

az önce ne olduğunu tartışmak.

Hellebore'da yaşayan az sayıdaki cadıdan biri olan Sonbahar, daha dün savaşçılarımın dolu olan arazinin çevresinde yürüyordu. Büyükannesi uzun yıllar boyunca annemin yakın arkadaşı olmuştu. Onun vefatından sonra, kendi halkımın tedarik edemediği ilaçlar ve kaynaklar için bu bağlantıyı sürdürdüğümünden emin oldum.

Cadı çimenlerin arasında kalan bazı metalleri inceledi, turuncu saçları rüzgârdan ıslanmış yanaklarına savruldu. Önce gökyüzüne, sonra da açıklığı çevreleyen ağaç tepelerine baktı. "Bunu duyuyor musun?"

Geriniyordum ama hiçbir şey olağan dışı değildi. Uzaktan kurt ve kuş sesleri geliyor, yakındaki mağaralardan büyük hayvanların gürültülü nefesleri duyuluyordu. Julian sakinleri sessizdi, şirin köylerinin bu kadar yakınında olanlardan sonra evlerine kapanmışlardı. "Hiçbir şey duymuyorum."

"Aynen öyle."

Kaşlarımı çatmaktan kaçınarak cadının değerlendirmesini bekledim.

"Ulaşabildiği vahşi yaşamı aldı," dedi sonunda, metal bir matarayı tekmeleyerek. "Geri kalanlar sisin gelişini hisseder hissetmez dağılırdı. Görünüşe göre kalbi olanları ve toprakla beslenmek için çözünebilir herhangi bir şeyi alıyor."

"O zaman bir çürüme sisi," diye onayladım. "İçimizden biri tarafından kullanılıyor." Bu yetenek yaygın değildi, bu da suçluyu bulmamıza yardımcı olacaktı.

"Evet." Sonbahar çömelip birkaç otu fırçaladı. "Burada, büyüünün toprağı beslediğı yerde daha parlak büyüyor." Ayağı kalktı ve eliyle

Ayağa kalktım. "Şurası loş ve demir izleri var."

"Kokusunu almıştık."

"Periler demir büyüyle çalışmazlar çünkü bu çok açıktır ve büyük fedakârlıklar gerektirir."

"Görünüşe göre düşmanlarımız avantaj elde etmek için ne gerekiyorsa feda edecekler," dedim soğukkanlılıkla.

Cadı dans eden saçlarını kulağının arkasına kıvrıdı. "Ona ne yaptığını duydum," dedi ve bir adım daha yaklaştı. "Bununla bir ilgisi olabilir mi?"

Soğuk kanımı kabarttı ve alçak sesle söylediğim sözlerime sızdı. "Karımın bununla hiçbir ilgisi yok."

Tullia henüz bunu itiraf etmemiş olsa da, bu noktada bağlılığı yadsınamazdı. Ailesini bulmuştu ve canavar onu kısa hayatında ikinci kez bir kenara atmadan önce ruhunu ikiye bölmüştü.

Autumn aramızdaki mesafeyi korudu, kokusu bir korku katsayısıyla artmıştı. "İsteyerek ya da farkında olarak yaptığını söylemiyorum kralım."

Bunu bir anlığına özümstedim. Tullia'yı nasıl bulduğumu, yaralarına yapışmış battaniyeyi çıkarırken attığı çığlıkları ve hiç bitmeyeceğinden korktuğum kâbusları hatırladım... "Bu mümkün görünmüyor."

"Doğru büyü ve malzemelerle her şey mümkündür," dedi cadı dikkatli bir şekilde. "Ayrıştırma yeteneğine sahip olan kişi tek başına hareket etmedi. Ne yazık ki bu sis, onu kullananların kokusunu bile yok ediyor."

"Onları mükemmel bir suikastçı yapıyor." Eğer işler farklı olsaydı, ordumun bir birimini yok etmeselerdi, o zaman bu sinsî pislikleri kendim işe almayı düşünürdüm. Açıklığa baktım, öfke parmaklarımı kıvırıyordu. "Cevap isteyen kederli ailelerim var. İntikam."

"Aramaya devam edeceğiz, ama şimdilik..." Autumn yanıma geldi ve ikimiz de açıklığı gözlemledik. "Bunun bir cadının yardımıyla büyüünü güçlendiren bir peri olduğunu biliyoruz."

Dönüp pelerinimi silktiğimde Tullia balkon kapısından kıpırdamadı.

Onu şezlongun üzerine attım ama o hâlâ camdan öteye, eriyen araziye bakıyordu. Kaygı, şekerli tatlı kokusunu olgunlaştırmıştı. Ama omuzlarının sert duruşu ve narin çenesinin inatçı yüksekliği bana onun sadece endişeli olmadığını söylüyordu.

Dönüşen kraliçem çok sinirlenmişti.

Artık bitmemiş kahvaltımızdan boşalan masaya oturdum ve beklemeye başladım.

Onu öfkeli görmek beni sık sık heyecanlandırırsa da, o sevimli öfkesini üzerime salana kadar onu dürtmek . Hele ki öfkesinin ardındaki neden korku değil de incinmiş duygularsa.

Duygular her zaman işleri berbat eder.

İşçiler çılgınca çamuru kazırken ve kışın toprağın çiçek açmasına izin verecek kadar uzun süre geri çekilmesini umarken, krallığının durumu bunun en iyi örneğiydi.

Ama bunu yapamazdım - annem öldüğünde babamın yaptığı gibi hiçbir şey hissetmeme yeteneğini kullanamazdım. Halkımızın çoğunun inanmayı sevdiği gibi, bunu sadece krallığın iyiliği için yapmamıştı. Hayır, ona en yakın olanlar bunu zorunluluktan yaptığını biliyorlardı.

Kendini acıya karşı uyuşturmasaydı o yirmi yıl boyunca hayatta kalamazdı.

Lilitha'nın ölümü, hiçbir karışımın ve kaçış yönteminin gizleyemeyeceği bir uçurum yaratmıştı. Kız kardeşim hiçbir şeyi yarım yamalak yapmazdı. Ölümünde bile.

Sonunda Tullia varlığını kabul etmeye tenezzül etti. "Toplantınızı böldüğüm için kızgınsınız."

O haklıydı. Sinirlenmiştim.

Gerçi şimdi, çalışma odasını terk ederek bana itaatsizlik ettiği için mutluydum. Bu bana, ona kızgın olmadığımı fark etmem için zaman vermişti. Bir açıklama bile yapmadan onu antrede bırakıp gittiğim için kendime kızmıştım.

"Şok oldum," diye karar verdim.

"Ben de öyleydim." Tullia kapıdan dönerek beyaz-sarı saçlarını omzunun üzerinden topladı. Yabani bukteleler bir göğsünü örtüyordu. "Böyle bir şey yapmayı düşünmem bile beni şok etti." Parmaklarını birbirine doladı, dişleri dudağını sıktı. İç çekti ve serbest bıraktı. "Bu benim tarzım değildi ve saygısızcaydı."

Lanet olası gökyüzünün anası.

Sanki yüzme bilmeden suda ilerliyor gibiydim. Yine de romantizm ve ortak hayatlar gibi tipik olarak korkutucu şeylerle ilgili deneyimsizliğime rağmen, "Bu bir özür mü kelebek?" demenin yanlış olduğunu biliyordum.

Tullia şu anda benim sert mizahımı takdir edebilecek durumda değildi.

Ayakta olsaydım beni dizlerimin üzerine çökertebilecek bir bakış fırlattı, sonra balkon kapısına döndü.

Kuruyan dilimi neredeyse yutuyordum.

Değişken olabilirdi, ama o anda, seçtiğim elbiseyi ve beni yanıt vermeye değmez bulan hoşnutsuzluğu giyerken, hiç kimse onun kraliyetten başka bir şey olduğunu bilemezdi.

Kraliyet ailesiyle nasıl başa çıkılacağını biliyordum. Beni ayağa kaldıran ve odanın diğer ucuna sürükleyen panikle nasıl başa çıkacağım hakkında hiçbir fikrim yoktu.

Gerçekten de keşfedilmemiş bir bölge.

Arkasından yaklaştığımda, üst kollarını kavradığımda ve o da buna izin verdiğinde rahatlardım. "Özür dilemeni gerektirecek bir şey yok." Omuzlarının bir parça düştüğünü hissettim. Dudaklarım kulağının altındaki yumuşak deride gezindi ve fısıldamadan önce kokusunu derin derin içime çektim: "Seni terk ettim, hem de korkunç bir şeyin keşfine seni de dahil ettikten sonra."

Sessizliği göğsümde sürüklenen bir bıçak gibiydi. Ama sonunda söylediği şey derimi yüzdü. "Beni unuttun."

Bu saçmalığa neredeyse gülecektim. "Sana unutulabilirmişsin gibi mi davranıyorum?"

"Demek öyle." Dönüp bana baktı. "Ve ben sadece başkalarının sana erişmek için kendilerine yardım etmelerini izledim, aynısını yapmaya çalışmak gibi bir niyetim yoktu." Fikrini neyin değiştirdiğini sormadan parmağını dudaklarıma bastırdı. "Oyun oynamak istemiyorum."

Bu kelimelerdeki hüznü yaktı. "Sana bilmek istediğin her şeyi anlatacağım."

Dokunuşunu geri çekti. "Yine de bu şeylerle uğraşırken yanında ben olmayacağım. Benimle, hepimizle ilgili olan ve yardım etmek istediğim şeyler."

Ah, bu karımın bana ne konuda yardım etmek istediğini tam olarak biliyordum - ne istediğini ve neye ihtiyacı olduğunu *tam olarak* biliyordum - henüz bunu dile getirmeye hazır olmasa bile. Zindanda sikime bindiğinden beri bunu biliyordum, kanlar içindeydi, kana susamışlığı karanlık bakışlarında hâlâ parlıyordu.

Bu kadar iyi giyindiğinde intikam açlığını gizlemek mümkün değildi.

Ama şimdi onu böyle bir itirafta bulunmaya zorlamanın zamanı değildi. "Çok fazla şeye katlandın..." Başını eğip acı bir kahkaha attığında sözümü yarıda kestim.

"Bana gerçekten güvenmiyorsun, değil mi?" Gözleri benimkileri ararken nemlendi. "Belki de o çürümüş zevk evinde ilk kez tarif ettiğin gibi, ihtiyaçlarını karşılayacak itaatkâr bir eş istiyorsun, ama kendinden çok az şey paylaşmaya istekli değilsen ikisine de sahip olamazsın Florian."

Göğsüm gerildi. Soruma inanamadım. "İhtiyaçlarımı karşılamak mı?"

"Ne dediğimi anlamıyorsun." Geri adım attı ve gözlerindeki kararlı karanlıkla beni ikiye böldü. "Kraliçeniz tam da istediğiniz yerde olabilir Majesteleri, bir kez daha merhametinize kalmış durumda." Başını salladı. "Ama bana sahip olamazsınız." Bununla birlikte beni kanlar içinde bırakmaya cüret etti.

Buz, o ulaşamadan kapıları kapattı. Ben kendimi kontrol düşünemedim.

Ama bunu istemiyordum ve tek hissedebildiğim sürekli derinleştirdiği yarasıyken onu tuzağa düşürdüğümü fark edecek durumda değildim.

Tullia çizdiği kanın tahtaya sürünmesine bakarken elleri iki yanında yumruk oldu.

Öfke ve korku, tanıştığımız o lanet olası ilk akşamlarda içimde yarattığı yabancı karmaşayla savaşıırken, yavaşça yatak odasına doğru yürüdüm. Raftaki viskinin tıpasını kapattım ve küçük bir bardak doldurdum.

"Kapıları aç, Florian."

Yudumladım ve boğazımı zaten kavurmakta olan yanıkla birleştirdiğini hissettim.

Tullia bana doğru yürüdü ve bardağı kaptı. Ona sııttım ama yatağın üzerinden ateşe doğru fırlattığında bardak düştü. Bardak tahtaya çarptı. Alevler parlıyordu ama o sadece bana bakıyordu. "Aç şu lanet kapıları."

Parmak eklemlerimi yanağına sürttüm.

İrkildi, neyle oynadığımı görmek için beklerken kalbi gümbür gümbür atıyordu.

Çünkü her zaman bir şeylerle oynuyordum ve bunu oynamaktan en çok keyif aldığım yaratıktan iyi kimse bilemezdi.

Bu beni caydırmadı. "Güvenin bununla bir ilgisi yok, kelebek." Şaşkınlık altın kaşlarını çattı. O görkemli dudaklar daha tam olarak ayrılmadan konuştum. "Seninle her zaman ne yapacağımı bilemeyeceğim çünkü bunu daha önce yapmadım."

Farkındalık onun narin yüz hatlarına yayıldı. Viski rengi gözleri parlarken ve yanakları açık pembeye boyanırken ortaya çıkan sonuç nefes kesiciydi.

Aradaki küçük mesafeyi kapattım ve çenesini çaldım. Islak gözleri benimkilerle birleşene kadar eğdim. Sesime eğlence karıştı. "Henüz güvenmemem gerekse de sana güveniyorum. Sana güveniyorum çünkü güvenmek istiyorum." Başparmağım yemyeşil alt dudaklarını sıyırdı. "Çünkü seni arzuladığım kadar hiçbir şeyi arzulamamıştım."

Yutkundu, yumuşak parmakları bileğime dolandı. "O halde sana başka seçenek bırakılmadı." Bunu kastetmiş olsa da, kelimeler onun tatlı zehrinden yoksundu.

Parmakları bileğimde ve ön kolumda gezinirken bir ürpertiyle savaştım. "Kesinlikle."

O kadar yaklaştı ki ayak parmaklarının ucuna kalktığında burnu benimkine değdi. "O zaman bana *güvenin* Majesteleri, hislerimin karşılıklı olduğunu söylüyorum."

Sadece güvenin teslim edilmesinden değil, nedeninden de bahsettiğini anlayınca, sertleşmiş sikim seğirdi ve kalbim baş döndürücü bir şekilde çarptı. Onun da benim hissettiklerimi hissettiğini zaten biliyordum; hangi yöne ateşlenirse ateşlensin, her alışveriş ve dokunuş sırasında bunu hissediyor ve görebiliyordum.

Ama beni terk etmeden önce yaptığı itirafa yakın bir itiraf duymak...

Ağzını ve vücudunu kendime bastırdım, bana tırmanırken kolum kışının altında morartıcı bir bant oluşturdu ve parmaklarım o karlı saçların arasında kayboldu. Onu kapılara ve eteklerini beline doğru ittiğimde kapılar takırdadı.

Sikimi kurtarmak için aramıza uzandı ama ben bekleyemedim.

Dokunuşuyla beni kızdırmadan önce onu çaldım ve sıcak ve ıslak amının büyüüne kapıldım. Vücudu benimkini açgözlü bir sıkışma ile karşılarken, nefesi dudaklarımda zaferin en tatlı sesiyle kırıldı.

Beni hem rahatlatan hem de öldürücü arzuyla kör eden saniyeler boyunca hareketsiz ve derin kaldım. Bu dışının içinde olmak daha önce hissettiğim hiçbir şeye benzemiyordu. Sadece zevk verici değildi; hayati bir şeydi. Olduğum her şeyi güçlendiren ve zayıflatan bir gereklilikti.

İlk başta, bunu yapanın sadece çiftleşme bağı olduğunu düşünmüştüm. Ama meraklarımızı ve doymak bilmeyen iştahlarımızı görmekle geçen günlerden sonra da azalmamıştı. Bağlar yatıştırılabilirdi. Vahşi teslimiyetten sonra evcilleştirilebilir ve hatta bazen reddedilebilirdi.

Ama onsuz yaşayamadığım bu zehir daha da kötüleşmişti.

Beni doyuran ve yeniden aç bırakan seks değildi. O kadındı. Karanlık masumiyet. Sinsi güven. Meraklı açlığı. Ruhlarımızın gölgesi ne kadar farklı olursa olsun, benimkiyle eşleşen inatçı kararlılık.

Saçımı çekiştirerek dudaklarını ayırdı. Nefes nefese kalmıştı. "Bu delilik, Florian."

"Hiç endişeli görünmüyorsun."

Tullia güldü ve ben de sarhoş edici sesi tatmak için ağzını geri aldım.

OceanofPDF.com

FIFTEEN

Tullia

Florian elinde akşam yemeği ve sabırsız bir kuyruk hareketiyle yemeğinin yere bırakılmasını bekleyen Snow'la döndü.

Yeni yıkanmış ve bornoz giymiş olarak masaya otururken Florian banyo odasında yıkandı. Koltuğuna giderken ıslak ellerini silkeledi, sonra o göz alıcı zarafetiyle aşağı indi. "Kamptakilerin çoğu artık dağlara geri dönüyor," diye bilgi verdi tabakların kapaklarını kaldırırken.

Yeşil fasulye ve et yığınlarından yükselen buharı izledim, en iyisinin bu olduğunu bilmeme rağmen bunun akıllıca olup olmadığını düşündüm.

Bir bardak su doldurup önüme koydu. Onun yokluğundan rahatsız olmadığımı, aksine olayların bu tehlikeli dönüşüne kendimi kaptırdığımı hissetmişti. Beni kapıya dayayıp becerdikten sonra ona yapması gereken şeyle ilgilenmesini söylemiştim, çünkü ya bunu tekrar yapmaya ya da derisinden kurtulmaya hazır görünüyordu.

Florian'ın kontrole ihtiyacı vardı ve Molkan neredeyse yirmi yıldır elinde tuttuğu sıkı kontrolü artık kırmıştı.

İki kere.

Tüm o savaşçıların yok edilmesinden Molkan'ın sorumlu olduğuna şüphe yoktu. Sadece tek bir yaratık Florian'a karşı böyle cesur bir hamle yapmaya cesaret edebilirdi.

Ve muhtemelen bunu yapmak için sarayının güvenli duvarlarını bile terk etmemişti.

Yani.

Öğleden sonrayı Kreed'le birlikte avluda geçirmiştim. Bir arkadaşı vardı. Sis yüzünden birimin varlığı silinmişti. Bu yüzden, çözülmüş çitlerin ve asmaların üzerinde yeni tomurcukların açmasını izlerken onunla ihtiyaç duyduğu kadar oturdum.

Florian yemeğini şeytani babamın kafasıymış gibi oydu.

"Verdiğin karardan dolayı kendini rahat hissetmiyorsun," diye tahmin ettim.

Çoğu zaman yemeğime de aynı şekilde davranırdım. Bu gece, etin Molkan'ın acımasız elleri olduğunu, tercih ettiği gibi arkasına kenetlendiğini ve bir domuz gibi kafeslendiğini hayal ederek dilimlemekte acele etmedim.

Rahatlık artık bir anıdan ibaretti, bu yüzden hayal gücümün sağladığı küçük tatlar sessizce tadını çıkardığım bir lükstü.

Florian söylediklerimi ne inkâr etti ne de kabul etti. "Molkan'ın intikamı korkakça ama aynı zamanda sinir bozucu derecede mükemmel."

Gerçekten de öyle. Bu tanrıça lanetli kıtada hiçbir yaratığın karşımda oturan erkekten daha sabırlı olamayacağını düşünmüştüm. Yanlış düşünmüştüm.

"Daha önce bir cadıyla tanıştım." Suyunu yudumladı ve gözlerini ayırmadan ateşe baktı. Suyu bıraktı ve dişlerini yaladı. "Sonbahar. Büyükannesi ve annem yakın arkadaşlardı ve o da bölgeyi inceledi."

Etimi dilimlemeye devam ettim. Yemeden önce parçalara ayrılmasını istiyordum. "Ne söylemek zorunda kaldı?"

"Bir perinin bir cadıdan güçlendirme yöntemleri aradığına inanıyor. Tam olarak kim olduğunu bilmenin bir yolu yok, çünkü sis kokuları siliyor." "Çoğu." demeden önce bir duraklama oldu. Demir kalıntısı tespit edildi."

Bu benim ona bakmamı sağladı. "Neden demir kullansınlar ki?" Elbette, et yiyen büyü kendi başına yeterliydi.

"Derimizle nasıl etkileşime girdiğinden dolayı olduğunu varsayıyorum. Bu nedenle, sihirle birleştğinde, ikisi tamamen etkisiz hale getirebilir." Gevşek yüz hatlarımı inceledi. "Ve çok daha fazla yaratığı öldürebilir."

Gözlerimi kırpıştırarak tabağıma baktım. Ama artık o kadar aç değildim, o şekilde ölmenin nasıl bir his olduğunu unutmuştum; kapana kısılmıştım, yanıyordum ve sonra... yok oluyordum.

Belki de diğer yollar kadar acımasız değildi, diye düşündüm acımasızca. Öldürmeyen ama sayısız kez ölümü dilememe neden olan yollar. Belki de çoğu ölümle karşılaştırıldığında, sis o kadar da korkunç değildi. Sis in oyuncu sıyrıklarıyla kıyaslandığında-

"Bana bak."

Kaba emir beni sarmal düşüncelerimden kopardı.

Florian'ın bakışları karanlıktı. Yemeğime başıyla işaret etti. "Yeterince öldürdün, kelebek."

O haklıydı. Küçük bir kanlı et havuzu oluşturmuştum. Küçük parçalardan bazılarını bıçakladım ve bunun için hiçbir mazeret göstermedim. Ne ihtiyacı vardı ne de istiyordu.

Bir.

Ben çiğnedim, o da çiğnedi ve sessizce birbirimizi izledik.

Sıcak bir sessizlikti. Kar, çıtırdayan ateşin önünde ayaklarıyla ilgileniyor, akşam yemeğini çoktan bitirmiş ve kâseyi yalayıp temizliyordu.

"Kaç tane?" Sonunda biraz su yudumlayarak sordum. Ne demek istediğimi anladı. "Elli üç."

Başımı salladım, öfke parmaklarımı camın etrafında sıkıca kıvırdı.

"Bazı aileleri ziyaret etmeye başladım," dedi.

Bir insanın, hatta onun kadar intikamcı ve kayıtsız birinin bile bu büyüklükte bir haberi nasıl verebildiğini anlamak zordu. "Böyle bir şeyi nasıl başarıyorsunuz?"

Yemeğinin büyük kısmını bitiren Florian çatal bıçak takımını yere bıraktı. "Gerçekten de hiç keyifli değil." Alevlere doğru baktı. "Bir keresinde, birkaç yıl önce, birisinin kardeşi, onu bilgilendirmek için restoranına girer girmez bir tencere haşlanmış yumurtayla benden kurtulmaya çalışmıştı."

Uygun olmadığını bildiğim için kendimi gülümsemekten alıkoydum.

"Kent o genç savaşçının adıydı. Molkan'ın casuslarından biri tarafından kandırıldı. Kaybolduktan birkaç gün sonra yakındaki bir köyün eski bir kuyusunda cesedinin yarısı bulundu. Diğer yarısı ise çok fazla bira içtiği bir gecenin ardından aptalca uzaklaştığı kampa geri gönderilmiş."

"Sanırım Kent'in kardeşi bunu söylememi engelleyebilirse böyle bir şeyin yaşanmayacağını düşündü." Alevlere bakmaya devam etti. "Ama bu öğleden sonra farklıydı. O..." Kaşlarını çatı ve bana baktı. "Bu üç aile çok sessizdi."

İçimdeki dürtüyü bastıramadan yerimden kalktım ve masanın etrafında döndüm.

Ellerim onunkileri kavradı ama onu ayağa kaldırmama izin vermedi, böylece artan tüm dehşeti kısa bir süreliğine de olsa unutabilecektik. Sandalyesini geriye itti ve beni yayılan dizlerinin arasına çekti.

Şok olmuş bir yarı kahkaha kuru ses tonumu hafifletti. "Ben de senin kalpsiz olduğunu düşünüyordum."

Kucağına oturmak için alçaldığımda dudakları kıvrıldı. "Tam olarak değil, öyle görünüyor." Ağır saç tellerini kulağımın arkasına doğru kaydırды, başparmağı kavisin üzerinde gezindi ve sesi derin bir fısıltıya dönüştü. "Hayal kırıklığına mı uğradın, kelebek?"

"Son derece," diye fısıldadım, sonra yaklaşan dudaklarından, her düşünceyi bulandırmadan ve gerçekten de bana ondan başka her şeyi unutturmadan önce .

Yüksek sesle iç çekiyormuş gibi yaptı.

O suyuna uzanırken ben de gömleğinin bir düğmesiyle oynadım. "Bu cadı kim olursa olsun, ayırıştırma yeteneği bir periden geliyor. Basitçe kaynağa gitmeliyiz." Yutkunurken boğazının düğümlemesini ve bardağı yere bırakmasını izledim, son sözlerim çok daha az ses çıkarıyordu. "Yoksa kim bilir bunu ne kadar ileri götürebilirler."

"Basitçe," diye mırıldandı Florian, sanki böyle bir kelimenin varlığından emin değilmiş gibi. "Böyle devam ederse kaynağa karşı harekete geçecek gücümüz kalmayacak, kelebek." Sırtıma dolanan kolu sıkılaştı. Üst baldırımı okşayan parmakları karnıma doğru ilerlerken, tutuşu rahatlıktan sahiplenmeye dönüştü

-Endişeli. "Ya çok az şey bildiğimiz halde şimdi harekete geçeriz ya da neyle karşı karşıya olduğumuzu öğrenene kadar geri çekilir ve yeniden toplanırız."

Kaşlarımı çatarak göğsüne baktım. "Artık istediği zaman bize ulaşabilecek bir yolu olan bir korkakla karşı karşıyayız." Bu bükülmez gerçeğin ağırlığının derimin çok derinlerine sızmasına izin vermemeye çalıştım. "O durdurulmalı."

Zaten bildiği halde sordu, gözleri parlıyordu, "Neyi kurcalıyorsun tatlı yaratık?"

"Bir keresinde savaşa gideceğini söylemiştin." Çeneme uzandığında elini tuttum ve kucağımda açtım.

Ses tonu bile bilgi doluydu. "Çatışmaya girmeyi reddeden bir düşmanla savaşmak zordur ve korkaklığına izin vermek muhtemelen sisle birlikte bu planı hayata geçirmesi için ona zaman kazandırmış olsa da, savaş artık onu durdurmak için yeterli değil."

Parmaklarının benimkilere kıyasla uzunluğunu, kalınlığını ve hafif nasırlarını inceledim. "Yürüyüş yaptın." Kanımın durmaksızın akmasıyla ısınan soğuk metal masaya zincirlenmişken verilen mesajı hatırladım. Asla unutmayacaktım. "Baneberry'ye ciddi ciddi saldırmaya niyetliydin."

Florian inanılmaz derecede hareketsiz kaldı. "Peki sen bunu nereden biliyor olabilirsin?" "Gönderdiğin zehirli ulaktan," dedim sesimi çıkarmadan ve gözlerine baktım.

"Haber Molkan'a ulaştığında..."

Yüz hatları kırıştı, sonra taşa dönüştü.

Ellerimize baktım. "İhtiyacın olan bahanenin ben olduğumu sanıyordum." Ama sonuçta ortada bir savaş yoktu. Savaş yoktu. Kan döküldüğüne dair hiçbir şey duymamıştım. Tıpkı Molkan'ın tahmin ettiği gibi, Florian geri çekilmişti.

Sürekli olarak, bunun ne anlama gelebileceğiyle yüzleşmeyi başaramadım.

"Bahane," diye tekrarladı, sanki ekşi bir şey tadıyormuş gibi. Yanağımı ve çenemi kavradı ve bakışlarımı kendisine çevirmeye zorladı. Samimiyet sesini sertleştirmişti.

"Senin için savaşmaktan çok daha kötüsünü yaparım ve umarım sonunda bunu anlamaya başlamışsındır."

Ona bakarken kalbim düzensiz atışlarla çürüyordu. "Umuda inanan biri olduğunu düşünmemiştim."

Başparmağı dudaklarımın köşesine dokundu. "Baş belası bir şekil değiştiren onun tatlılığıyla beni zehirlemiş olabilir."

Güldüm ama gözlerimi yaşartacak kadar yumuşak bir öpücükle ağzımı çaldığında göğsünü ittim. Şüphelerimi daha fazla kendime saklayamazdım. "Birçok perinin çürüme yeteneği var mıdır?"

Her muazzam büyü yeteneğinde olduğu gibi, bunun da önemli bir yerden miras alınmış olması gerekiyordu.

Florian da bunu doğruladı. "Eski kraliyet soyundan ve asil soydan geldiği için biraz nadir olsa da..." Dişleri dudağını sıyırdı, gözleri şehvetle parladı. "En az birkaç yüz dolar bahse girerim."

Bu, yorgun kemiklerimin derinliklerinde hissettiğim şeyi değiştiremedi. "Sanırım kim olabileceğini biliyorum, Florian."

Başını eğerken gözleri karardı. Yüzümü bıraktı ve elini uyluğuma götürüp beklemeye başladı.

Onun için hiçbir şey hissetmedim. Kendime izin veremezdim. Avrin bana yardım etmiş olabilirdi ama üzerime salınan dehşeti durdurmak için de hiçbir şey yapmamıştı. Aksine, denememişti bile.

"Av Crustle'ı ziyaret ettiğinde bir sis kullanıldı." Bunun anısı, koruyucumun basitçe ortadan kaybolduğu kolaylık, gerçekleştiği gece kadar parlaktı. "Rolina üzerinde kullanıldı."

Kral altımda gerildi. "Kim tarafından kullanıldı?"

"Avrin. Molkan'ın danışmanı," dedim. "Sağ kolu. Her ne olursa olsun."

"Molkan ne olmasını istiyorsa o." Dirseğini masanın üzerine koyarak Florian kollarla kaplı çenesini ovuşturdu. "Böyle bir pozisyon şimdi daha mantıklı geliyor." Ne kadar küçük olursa olsun, bu ismi vermekten dolayı içimde oluşan çatışmayı görmüş gibi bakışlarımı süzdü. "Avda bir kardeşi var."

Başımı salladım. "Bana öyle söyledi, evet."

"Bunu sana o söyledi," diye tekrarladı, gözleri daralırken düşünceli hali artık bir entrikaya dönüşmüştü. "Bunu sana öylesine söyledi, değil mi?" diye sordu soğuk bir sesle. "Ya da belki sana işkence ederken?"

"Akşam yemeğinde, aslında."

Sözler her ne kadar gerçek olsa da, Florian'ın parmaklarının çenesinden kivrılmasına ve yüz ifadesinin silinmesine neden oldu.

"İlginç," dedi sonunda.

Bakışlarını tuttum - saklayacak bir şeyim olmadığını görmesine izin verdim. Bana istediği her şeyi sorabilirdi.

O yapmadı.

"Diyelim ki Avrin." dedi. Yoğun bakışları tekrar ateşe yöneldi. "Molkan'ın yanından fazla uzaklaşmaz ve uzaklaştığında da avın korumasına ve cisimlenme yeteneğine sahiptir."

Rakiplerini iyi tanıyordu. Ne kadar iyi olduğunu merak edip sormadan bana dönüp baktı ve "Shole ile konuşmam gerek" dedi.

Tabii ki öyle yaptı. Yine de kızgınlık duymadım, sadece reddetmem gereken bir anlayışa sahiptim.

Her şey göz önüne alındığında, yapamazdım. Halkının harekete geçmesine ihtiyacı vardı. Benim de ihtiyacım olduğunu inkâr edemezdim. Belki de artık bir zamanlar inandığım gibi bir tiran da. En azından tamamen değil ve sebepsiz de değil - ki bunu bana düşmanı göstermişti.

"O zaman git. Uyumak istiyorum."

Kucağından inmemi engelledi ve düşük kaşlarıyla yüzümü değerlendirdi. Sonra boğazımı kavradı ve beni öptü, ağzıma fısıldadı, "Berbat bir yalancısın, ama döndüğümde seninle ilgileneceğim."

"Tutamayacağın tehditlerde bulunma."

Florian şafak ufku ışıkla boyayana kadar dönmedi.

Varlığı, parmaklarını yastığın üzerindeki saç tellerimin üzerinde gezdirmesiyle anlaşıldı.

Uykunun bulanık sisi içinde, tekrar gitmeden önce onun değişmesini izledim, sonra kalkmak için acele etmedim. Kabusların kalıntılarını giderden aşağı yıkadım, suyun onları sonsuza dek götürmesini diledim. Molkan'ın sesinin zihnimden silinmesini diledim.

Şu bir bak. Zayıf ve pis yaratık.

Saç fırçasını tutuşum kaydı.

Onu yere bıraktım ve giyecek bir şeyler bulmak için odalarımaya doğru ilerledim. Onları hâlâ benim olarak düşünmek tuhaftı. Bunların hiçbirini benim değildi. Yine de hepsi benimdi ve nefes aldığım sürece de öyle olacaktı.

Bir zamanlar Florian'la evlenmenin neler getireceğini safça kabullenmişim. Şimdi ise onun karısı olduğuma inanmak şöyle dursun, bunu düşünmekte bile zorlanıyordum.

Hellebore'un kraliçesi olduğumu.

Snow'un pençeleri halıların arasındaki taş boşluklara çarptı. O perdeli yatağın üzerine oturdu, ben de bilekten genişleyen uzun kollu bordo bir elbise seçtim.

Zengin kadife yumuşak bir kucaklamaydı, gövdeyi sarıyor ve boynumdan çeneme kadar yükseliyordu. Ne bir planım ne de uzağa gidecek enerjim vardı. Bir zamanlar yaptığım gibi Kreed'le mutfakta kahvaltı etmek istiyordum, bu yüzden basit bir çift siyah bot seçtim ve Snow'a beni aşağıya kadar takip etmesini söyledim.

Aşağıda kapılar açıldı.

Merdivenlerden tereddütle inerken sesler geliyordu, kadınsı ve biraz tanıdık.

Olin fuayeye döndü ve beklenmedik misafirlerimizi karşılamaya uygun bir şeyler giydiğimi fark edince neredeyse rahatlamış görünüyordu.

Queen Aura ve Queen Mercury.

Şaşırtıcı bir şekilde, kâhya başını bana doğru eğdi. Belki de bir kraliçe gibi davranmam gerektiğine dair azarlamasından sonra, bana bir kraliçe gibi davranma zamanının gelmiş olabileceğini fark etmişti. "Tullia, Kraliçe Aura ile tanıştın, bu da eşi Kraliçe Mercury."

Mercury öne çıkarken, sayısız kıvrımı sevgiyle saran kahverengi bir elbise sabah ışığında altın renginde parılıyordu. Karısının kıyafetiyle keskin ama bir şekilde uyumlu bir tezat oluşturunuyordu. Aura deniz yeşili ağdan uzun bir elbise ve altında uyluğun ortasına kadar uzanan turkuaz ipekten bir slip giymişti.

Merkür'ün ametist gözleri, bileklerini ve kulaklarını süsleyen mücevherler kadar parlaktı. Yakut dudaklı bir gülümsemeyle başını eğdiğinde buğday rengi saçları omuzlarının üzerinde dalgalanıyordu. "Senin hakkında çok şey duydum, Dönüşen."

Şaşkınlığımı kenara bırakıp onları karşılamak üzere fuayeye doğru ilerlerken Snow yanımdan ayrılmadı.

"Askeri yardıma ihtiyacınız olabileceğine dair söylentiler de buna dahil." Aura beni merdivenlerin altında karşıladı ve elimi tuttu. Bilerek sıkarak beni kendine çekti. Fısıltısı soğuklaşırken yeşil gözleri karardı. "Ödediğinden emin olmak için."

OceanofPDF.com

SIXTEEN

Florian

Üç ceset, kahvaltımın oyulmasına ve tüketilmesine seyirci kaldı.

Bir elma.

Bana muhteşem ve çok ihtiyaç duyduğum şekillerde ısınmaya başlayan karımla bir yemeğin tadını çıkarmayı tercih ederdim. Ama bu durumdan dolayı artık yerimde duramıyordum. Hatırlamadan neredeyse hiçbir şeyin tadını çıkaramıyordum.

Arkadaşımın kalbini ve ruhunu parçalamıştı.

Ve şimdi, elliden fazla savaşçı basitçe... gitmişti.

Çekirdeği Lord Hummington'a fırlattım. Büyüleyici bir sesle çürüyen yanağına çarptı, sonra da kanlı toprağa düştü.

Ölüm kokusu beni nadiren rahatsız ederdi. Geçmişte bunu rahatlatıcı bile bulmuştum. Ne kadar hoşgörölü ve dokunulmaz pislikler gibi devam edersek edelim, bunun gerçek olduğunu bilmek.

Gereksiz bir gayretle çiğnerken, Tullia'nın ilahi dudaklarından dökülen kelimelerden bu yana yüzüncü kez neyi ifşa ettiğini düşündüm.

Avrin.

Onunla yemek yemişti. Molkan'la ona yaptıklarından sonra bunun pek bir anlamı yoktu. Bana daha fazlasını anlatması için ona baskı yapabilirdim. Benden bunu bekliyor gibiydi ve kesinlikle yapmalıydım.

Bir şey beni durdurmuştu. Korku belki de. Çünkü onun adını teslim etmekte biraz tereddüt etmiştim.

Onun yerine, Molkan'ın kuklasını konuşmak için Shole ile buluştum. Yollarımız ayrılmadan önce de bir emir eklemiştim: Molkan'ın Tullia'nın tamamen bana ait olduğunu öğrenmeden önce onunla evlendirmeyi düşündüğü kişinin Avrin olup olmadığını öğrenmek.

Fume geldi ve ısıklık çaldı. "Birileri kendini biraz fazla kaptırmış."

"Yaptı ve muhteşemdi." Eşimin yaptığı sanat eserlerinden kurtulmak neredeyse utanç vericiydi.

Tullia'nın Lord Hummington'a açtığı sayısız delikten sinekler ve pek de sevimli olmayan diğer yaratıklar sürünerek çıkıyordu. Aslında bir kafa ve uzuvlardan başka bir şey değildi. Ama yakından bakarsanız bunu görebilirdiniz.

Ona bahsettiği serbest bırakılmış keder ve öfkenin güzel izleri.

Benim naçizane fikrime göre, ondan bu kadarını bile hak etmiyordu.

Üzerine tünediğim kovadan kalktım. Fume, Tullia'nın böyle bir vahşeti yapabileceğine inanmıyormuş gibi cesede baktı.

Kuşkusuz, lordu kesmek için o bıçağı benden aldığımda ben de çok şaşırmıştım. Anında ve son derece tahrik olmuş hissettiğim için de şok olmuştum.

Bunların hiçbirini yüksek sesle itiraf etmeyeceğimden emindim, hele Fume'a hiç. "Parmaklarının bir kısmını aldım," dedim ona. "Ve tabii ki köpek dişlerini de."

"Elbette," dedi dalgınca.

Kıkırdadım, sonra içimi çektim ve omzuna vurdum. "Korkmayın, eminim kraliçeniz düşmanlığınızı zamanında affedecektir. Affetmezse, seni incitmesine izin vermeyeceğim." Vurgulamak için durakladım. "Çok fazla." Daha da vurgulamak için onu daha sert alkışladım.

Generalim ve arkadaşım uyarıyı yüksek sesle ve net bir şekilde aldılar.

"Ona karşı hiçbir kötü niyet beslemiyorum, Florian." Sonunda gözlerini kırıştırdı ve bir elini kabarık saçlarında gezdirdi. "Sadece dikkatli planlarımızın, bunca yıllık çalışmamızın elimizden kayıp gitmesini istemedim." Çenesi sertleşirken eli düştü. "Şimdi olduğu gibi."

"Her ne olursa olsun," diye sertçe söyledim, çünkü o haklıydı ve kontrolü yeniden ele almanın bir yolunu bulmak için daha hızlı çalışmamız gerekiyordu. "Bu Tullia'nın suçu değil." Toprak tavandaki kirişte hâlâ asılı duran cesede baktım. "Bu benim hatam."

Fume bunu yalanlamadı.

Dışarıdaki ıslak çimleri ezen ayak sesleri sessizliğe karıştı. Henron'un sesi, toprak dolu merdivenlerin üzerinde kayarak dururken onu takip etti. "Majesteleri?" Sanki beni aramak için malikânenin etrafında daireler çizmiş gibi nefes alıp veriyordu.

Fume kafasını uzattı. "O burada."

"Gökyüzü." Henron rahatlayarak sızlandı. "Merhametli Anne."

Fume elini salladı. "Tükür gitsin."

"Majestelerine acilen malikanede ihtiyaç var. Oleander." Seyis duraklayarak derin bir nefes çekti. "Kraliçeler. Geldiler."

Fume bana kocaman gözlerle baktı.

Aura'nın bu ziyaretle ne yapmaya çalıştığını bilmediğim için yürümeye vaktim yoktu.

Cisimlendiğimde Fume'a şöyle dedim: "Soyluların bertaraf edilmesini sağla, ben de karımın yanında nefes almana izin vermeyi düşünüyüm."

OceanofPDF.com

SEVENTEEN

Tullia

Buz gibi bir esinti Florian'ı kemerli girişten avluya kadar takip etti.

Merkür yeni güllerin doğuşunu hayranlıkla izlediği yerden döndü. çitin içinde. "Varlığıyla bizi kutsamaya tenezzül ediyor."

Yanımdaki Aura çay fincanını boyalı dudaklarına götürdü ve homurdandı. "Ölüm kokuyorsun, sevgilim."

Bu, gözlerimi kralinkilere çekti. Ellerini uzun siyah paltosunun üzerinde gezdirdi. Elleri temizdi. En azından öyle görünüyorlardı. Yüksek gövdesini eğerek Aura'nın elini kavradı ve ağzına götürdü.

Onu öptü, sonra da Merkür'e aynı selamlamayı verdi. Ama buna kuru bir soru eşlik ediyordu. "Varlığınıza endişe duymalı mıyım?"

Koluna bir şaplak attı ve onu sarılmak için şok eden bir güçle kendine çekti. "Kreed'in minyatür keklerinin tarifini bize vermezsen olacaksın."

"Gerçekten de öyle." Aura aramızdaki tepsiden son bir tane aldı ve hafif bir iniltiyle şekerli kabartmanın etrafında konuştu. "Çok güzel."

Merkür'ü serbest bırakan Florian ofladı. "Asla teslim olmayacak"

Merkür, çoğu kişinin gözünü korkutacak bir şekilde kaşlarını çatarak krala baktı. Geri çekilip başını bana doğru eğdiğinde bu sadece onun sırtmasına neden oldu.

"Utanç verici." Aura parmaklarını yaladı. "O halde belki de teklifimizi yeniden gözden geçirmemiz gerekecek."

Florian'ın bakışları sonbahar tadındaki güneşin parıltısı altında menekşe mavisi bir renkte yanıyordu. Gülümsememi çay bardağımın arkasına sakladım. Gözleri kısıldı, iki kraliçe arasında gidip gelirken omuzları gerildi.

Merkür kıştan harap olmuş bahçeyi incelemeye devam etti ve parmak uçlarından bir ay ışığı topu gibi sızan sıcaklığı tomurcuklara verdi. "Oh, bu kadar gergin olma, sevgilim. Sana hiç kötü haber verdik mi?"

Florian Aura'ya kaşlarını kaldırdı. "Buna dürüstçe cevap vereyim mi?"

Aura kızmış gibi yaptı. "Molkan'ı ezme çabalarınızda size yardımcı olmaya hazır olduğumuza karar verdik."

Florian'ın gözleri hafifçe açıldı, sonra bana göz kırptı. Onlara fikirlerini neyin değiştirdiğini sormadı ama Aura'ya bakarken dişlerinin arasından bunu yapma arzusu geçtiğini biliyordum. "Hazırsınız," dedi basitçe.

"İşte böyle dedi," diye şarkı söyledi Mercury, çitlerin arasında ilerlerken gülmek üzereydi.

"Sevgili eşiniz," dedi Aura fazlasıyla keyifle, "savaşçılarınızı yiyen bu sis hakkında bizimle sohbet ediyordu. Bu kadar çok ruhun bir çırpıda yok edilmesi devam edemez."

"Ve devam edecek," dedi Merkür. "Bu malikâneyi işgal edenlerin hepsi olmasa bile, bir alay daha kesinlikle çok yakında düşecek."

Çay fincanını tutuşum sıkılaştı.

Florian o kadar şaşırmamıştı ki, avluya gelmeden birkaç dakika önce yaptığım gibi, Baneberry ve Hellebore arasındaki bu savaşın Oleander ile hiçbir ilgisi olmadığını hatırlattı. Ama kapıdan arka bahçelere açılan kemerli tünele kadar olan yolu adımlamaya başladı.

Aura bir yandan çayını höpürdetirken bir yandan da bana yan gözle baktı.

Merkür bana daha önce söylenmiş olanı, Florian'ın şimdi anladığı şeyi dile getirdi. "Elinde böyle bir silah varken, Molkan Hellebore'un ordusuyla yetinmeyebilir," dedi. "Seninle de."

Florian kemerli geçitte durdu ve gözlerini gölgelere dikti. "Çok daha fazlasını almaya çalışabilirdi."

Babam Folkyn'in her alemini kendi merhametine bırakabilir, zalim ellerinin avuçlarından yiyebilirdi.

Sessiz bir dakika boyunca bunu düşündük ve bir ürperti omurgamı dikleştirdi. Molkan'dan ve ona yakın olanlardan gördüğüm yalanlar ve acımasızlık düşünüldüğünde bunu hayal etmek o kadar da zor değildi.

Florian, "Muhtemelen o da bunun farkına varmıştır," diye tahmin yürüttü.

"Eğer ilk testini yapmadan önce yapmamış olsaydı." Aura çay fincanını tabağına koyarken porselenlerin çarpışması keskindi. "Öyleyse içeriye geçelim mi?" Bir yanıt beklemedi.

Merkür güllerle uğraşmayı bıraktı ve kapıda karısına katıldı.

Onların malikâneye girişini izledim, sonra ayağa kalktım ve Florian yaklaştığında ona baktım. "Savaşçıların eve dönmesi emrini çoktan verdin."

Parmak eklemlerini yanağımda gezdirdi, sonra elini nazıkçe belime koyarak önünden yürümemi istedi. "Henüz hiçbir şeye karar vermedik, kelebek."

İçeri girerken gülümsedim. "Tabii ki."

Gerçekten de bir karar verildi ve bu karar rahatlık sağlamaktan çok uzaktı.

Belki de sadece fazla alaycı davranmıştım. Florian'ın çalışma odasında tanık olduğum konuşmayı tekrar tekrar düşündüm. Ateşin önünde oturmuş, söylenmemiş şeyler ile söylenmiş olanlar arasındaki boşlukları arıyordum.

Snow yatağın üzerinde horluyordu, çamurun altında saklı hazineler için eriyen araziye keşfetmekle geçen bir günün ardından bitkin düşmüştü. Merkür ve Aura gittikten sonra onu balkondan izlemiştim, hava serindi ama cam kapıların arkasında kalmamı gerektirecek kadar değil.

Beş yüz savaşçı Aura ve Merkür'den gelecek emri bekliyordu.

Aura, daha fazlasına ihtiyaç duymamız halinde elimizde mevcut olanın küçük bir kısmı olduğunu söylemişti. Baneberry ve Hellebore arasındaki düşmanlığa katılma konusundaki önceki isteksizlikleri göz önüne alındığında, bu fazlasıyla cömertti.

Oleander'ın gündemi ne olursa olsun, bu güçlü bir bağlılık göstergesiydi.

Kraliçelere düşkün da, Vahşi Av'dan gelen o kışkırtıcı ziyaretten ve Rolina'nın ölümünden bu yana Folkyn kraliyetinden gelen her türlü nezaket eyleminin arkasında her zaman bir gündem olduğunu öğrenmiştim.

"Bu sadece sisle ilgili olamaz. Başka bir şey istiyor olmalılar," dedim Florian banyo odasından çıktığında.

Yatak odasına elinde bir tarak ve belirgin kalçalarına yapışmış bir havluyla girdi. "Herhangi bir art niyetleri yoksa hayal kırıklığına uğrarım."

Alevlere gülümsedim.

Arkama geçip bacaklarını kalçalarımın doğru açtığında enerjisi bedeninin önüne geçmişti. Saçlarım sırtımda toplanmıştı, parmakları gövdeyi gevşekçe örten havlunun üzerindeki çıplak teni gıcıkliyordu.

O saç tellerini tarayıp çözerken, benim parmaklarım da kucağımda dolanıyordu. "Peki sizin gizli amacınız nedir, Majesteleri?" Alaycı bir şekilde soracaktım ama onun yerine fısıldadım. "İçinde oynayacak daha fazla karanlık bulmak için uzaklaşmadan önce iyice uykuya daldığımdan emin olmak mı?"

"Uyumak istediğini söylemiştin," diye hatırlattı bana, bir düğümü nazıkçe çekiştirerek. "Bilmen gerekiyorsa, bu sabah katlettiğimiz soylularla biraz kaliteli zaman geçiriyordum."

Bu beni hızla rahatlayan halimden uyandırdı. "Neden?"

"Göndermem gereken bir mesaj vardı." Başka bir şey söylemedi, ben de söylemek istemediğini hissederek üstüne gitmedim. Ama ekledi, "Ve ben atlamıyorum, *karıcığım*."

Güldüm.

Mırıldandı, tarağı belimdeki tellerin arasından geçirirken yavaşladı. "Bu ses."

O göremese de gülümsedim ve gözlerimi kapatarak bir kez daha rahatladım. "Kraliçelerin ne istediğini düşünüyorsun?"

"Eninde sonunda ," dedi Florian ve çok sakindi. "Neden sadece açıklamıyorlar ki?"

"Bir müzakereyi doğurmak dikkatli bir beceri ve sabır gerektirir," dedi, ses tonunda soğuk bir mizah vardı. "Kandırılma ya da" -dudaklarını çıplak omzuma koymak için durakladı- "daha çok istedikleri bir şeyi keşfetme ihtimaline karşı tüm arzularını saklamak her zaman daha iyidir."

Ağzının sıcaklığı ve sözleri bir ürperti uyandırdı. "Böyle bir beceriyi öğrenmen ne kadar sürdü?"

"Babamın, hazinemizin bir kısmı kendi yoksun hayatlarına karışana kadar onun kurduğu hayatı durmaksızın didiklemeye çalışan insanlarla uğraşmasını onlarca yıl izledim."

Molkan'ın Florian'ın ailesi hakkında söylediklerini hatırlayınca, farklı nedenlerle neredeyse ürperdim ve gözlerimi açtım.

Florian saçlarımı çözmeye devam ederken, itirafım güçlkle duyuluyordu: "Onlardan bahsetti. Molkan." O baharla yıkanmış bahçelerde yürürken yaşadığım ürpertici anılarla savaştıracak cesareti bulana kadar bekledi. "Annen ve babandan ve üçünüzün mükemmel görünen peri masalınızla nasıl kıskançlık kaynağı olduğunuzdan."

Tarağın dişleri hain işaretinin üzerinde daha nazikti, sanki sonsuza dek taşıyacağım yılanın her bir yara ezberlemiş gibiydi. O kadar uzun süre konuşmadı ki, konuşmayacağını düşünmeye başladım.

Bunu yaptığında sesi sertti. "Mükemmeldi."

"Lilitha'ya kadar," dedim, kırıcı olmadan. "Öyle diyorlar."

"Ve tamamen haksız da sayılmazlar, yine de bundan nefret ediyorum."

"Onun hakkında o kadar çok kişi konuştu ki Florian, ama senin söyleyeceklerini nadiren duydum."

Belki de zaman sorumluydu. Belki de söz verdiği gibi yapıyordu, güvenimi kazanmaya başlamıştı. Bilmiyordum. Ama bir zamanlar sahip olamayacağım şeyleri araştırmak için bir güvenle karşılaşmış gibiydim. En azından, kesinlikle kısıtlama olmadan değil.

Gerilmiş bir dakika daha sessiz kalmasına rağmen, cesaretlenmedim. Reddedilmekten ya da yeniden yönlendirilmekten korkmadım. Sadece bekledim.

"Kelimelerden daha güçlü bir şeyden bahsetmek zordur." İtirafı derimin altına batan bir ağırlık taşıyordu. "Hem kurtaran hem de yok eden bir şey."

Gözlerim nemlenirken ateş bulanıklaştı.

Gönül meselelerini konuşmak istememenin nasıl bir his olduğunu çok iyi bildiğimden, başka bir şey söylememeyi tercih ettim. Ateşi izledim, sıcaklığın ve tarağın her gıdıklayışının tadını çıkardım.

"Arada bir yerde doğdu." Alçak sesle söylenen sözler sessizliği bozdu. "Büyük çözülme haftasında gece ile şafak arasındaki kısacık anlarda. "Hiçbir zaman tanımlanmış bir alana sığmak istemeyen bir yaratık için uygun," dedi sessiz ve biraz mesafeli.

Taraması yavaşladı, tıpkı benim kalp atışlarım gibi.

"O ağlamadı ama babam ağladı. Acısı bu malikânenin bulunduğu dağı titretti. Hatta bazıları onun ıstırabını şehrin dışındaki kışladan hissettiklerini söylüyor. Annem kendi kanıyla dolu bir havuzda yitip giderken, o çaresizlik içinde, ölümle yaşam arasında gidip geliyordu."

Gözlerim, dizlerini büküp dev ayaklarını yere basmadan önce ayak parmaklarının kıvrılışını yakaladı.

"Durmuyordu." Kalın kalın yutkundü. "Her yerdeydi. Doğumun tehlikelerini biliyordum. Böylesine önemli bir yaratılışın gücü çaldığını ve bedenleri yenileyebileceklerinden daha hızlı tükettiğini ama bunu hiç görmemiştim..." Boğazını temizledi, taramaya devam ederken eli hafifçe titredi.

Saçlarımın daha fazla ilgiye ihtiyacı yoktu. Hayatım boyunca hiç bu kadar pürüzsüz ve açılmış olduğundan şüpheliydim. Ama onu durdurmaya cesaret edemedim.

"Ona söz verdim. Babam malikânedeki tüm kederli ruhlara ona yardım etmeleri, onu kurtarmaları için kükrerken, anneme onlarla ilgileneceğime söz verdim. Lilitha'yı kollarının arasından aldım ve sanki sadece bunun için gibiydi."

"Bilmesi gerekiyordu," diye mırıldandım.

"Kısa bir süre sonra, görmeyen gözleri hâlâ göğsüme yaslanmış kanlı bebeğin üzerindeyken, o gitmişti. Babam biliyordu. Hâlâ aşağıdaydı ama biliyordu. Ve onun böğürmesi ve kükremesi..." Sert bir şekilde nefes verdi. "Durdu. Sonra odalarından dışarıdaki çimenlere düşüşünü izledim. Ağaçların tepelerinden kuşlar ve dağlardan kalan karlar silkelendi."

Sonunda taramayı bıraktı. "Döndüğünde sanki ruhu gözlerini terk etmiş gibiydi. Kollarımdaki yeni kızına boş bir bakış attı ve bizi oradan uzaklaştırdı. Onu zapt etmek ve cesedini ortadan kaldırmak için yardım isteyen kadar günlerce annemin yanında kaldı. O zaman bile odalarında kaldı." Sert bir huff. "Ve nadiren ayrılırdı."

"Odaları nerede?" İçimde zaten bildiğime dair bir his olmasına rağmen sordum.

"Onların içinde oturuyoruz." Şok olduğumu ya da olmadığımı fark edince sert bir kıkırdama çıkardı ve ağzını omzuma bastırdı. "Yatak her zaman bana ait olmuştur."

Ona kaşlarımı çatmak için döndüm, çünkü bu yüzden sormamıştım ve o da fırsattan istifade yüzümü yakaladı. Beni öptü, bir kez ve uzun süre. Uzaklaşıp dudaklarını yalarken gözleri kapandı. "Gerçekten çok tatlı." Ayağa kalktı ve elinde tarağıyla banyo odasına doğru yürüdü.

Hâlâ onun dokunuşunu hissederek dudaklarımı araladım. "Onu sen yetiştirdin o zaman." "Ben büyüttüm," dedi.

Sorulacak onca soru varken, hiç beklemediğim biri beni serbest bıraktı. "Ona isim verdin mi?"

Geri döndü ve yatağı hazırladı. "Annem bir dişi taşıdığından şüpheleniyordu ve adını çoktan seçmişti." Yastıklar kabartıldı, sonra da giyinme odasına girdi. "Bir kez bile," dedi dar bir pantolonla çıkıp koyu gri bir tunik giydiğinde, "ailemizin başına gelenler için Lilitha'yı suçlamadım."

"Bu onu üzmüş olmalı," diye tahmin ettim. "Başkalarının ona böyle bir kalp kırıklığının nedeni olarak bakması."

"Ruhu ne kadar karanlık ve ahlaksız olursa olsun, ki onunki öyle değildi, bu herkesi üzdi."

Lilitha hakkında duyduğum diğer şeylerle bunu eşleştirmeye çalıştım, ancak ensesindeki kalın saçlarını sabitlerken kardeşini incelediğimde, görmezden gelmeye çalıştığım bir şeyle yüzleştim. Bir insanın korkunç derecede acımasız ve kurnaz olabileceğinin, ama bunun kalpsiz olduğu anlamına gelmediğinin inkâr edilemez kanıtı.

Bu, bir zamanlar çok fazla içtikleri anlamına geliyordu.

"Lilitha'dan daha çok seven, bu kadar canlı ve cesur bir yaratıkla hiç karşılaşmadım. Vahşi, kesinlikle" -kıkırdadı, kollarını düzeltti- "ama hayatının kısa kesileceğini bilip bilmediğini merak etmeme neden olan bir zevkle."

Daha fazlasını istesem de Florian'ın gitmesi gereken başka yerler olduğu belliydi. Muhtemelen kraliçelerle buluşmamızdan sonra.

"Dinlen." Çizmelerini giydi ve çekmecedan hançerini kaptı. "Eğer bunu yaparsak, haftalarca sürecektir berbat bir uyku ve yemek bizi bekliyor demektir."

Yatağın kenarına süründüm ve çenemi üzerine koydum. "Benden geride kalmamı istemeyecek misin?"

Durdu, sonra yavaşça döndü. "Eğer yanında değilsen zaferin bir anlamı yok, tatlı yaratık." Beni izlerken yüz hatlarında ateş ışığı titriyordu. "Ayrıca, en çok benim yanımda güvendesin."

Bir keresinde, bunun büyük bir yalan olduğunu düşünmüştüm. Bir keresinde, yapmayı planladığı şey için ona bir canavar olduğunu söyledim.

"Öyle olduğumu biliyorum," diye fısıldadığımda beni gerçekten duyduğunu umuyordum. "Ama zafer istemiyorum Florian," diye itiraf ettiğimde göğsümdeki ağırlığın bir kısmı dağıldı.

"Ne istediğini çok iyi biliyorum."

Sırıttım. "Peki seni bu kadar emin yapan ne?"

Kıpırdamadan, altın rengi ışık ve gölgeler içinde yatağın karşısından bana baktı. Mırıldanarak değerlendirme transından çıktı, "Gözlerindeki bakışı tanıyorum. Bunu düşündüğün zaman kalp atışlarının kabaran ritmini."

Kalp atışlarının durakladığını söyledi. "Neyi düşündüğümde?"

"İntikam, elbette." Dişleri yarım bir sırıtışla parladı. "Uyu. Yarın ata nasıl binileceğini öğreneceksin."
Sonra ortadan kayboldu.

OceanofPDF.com

EIGHTEEN

Tullia

Üç gün hazırlık telaşı içinde geçti.

Tüm bunların altında, malikânenin her yerinde gizlenen bir endişe vardı. Ölümcül sis haberi yayıldığına göre herkesin karşı karşıya olduğumuz tehdidin ortadan kalkmasını istediğinden şüphem yoktu ama bundan daha fazlası vardı.

Molkan'la hiçbir ilgisi olmadığını hissettiğim bir sabırsızlık akımı.

Belki de, nadiren kırılan kış ve potansiyel savaş yıllarından sonra bunu görmek için umutsuz ve yorgun bir arzudan bahseden bir sinirlilik.

Kahvaltı için mutfağa vardığımızda Arryn, Snow'la birlikte ortadan kayboldu ve bana merhaba demeye bile tenezzül etmedi.

Thistle kaldı, ben yemek yerken babasına et kesmede yardımcı oldu. Hain işaretinin hâlâ yaralı olup olmadığını sorduğunda, bir saat içinde geri dönmesi emredilerek hemen kovuldu. "Senin için kimseyi göndertme bana," diye uyardı Kreed. "Yapacak çok iş var."

Hayallerim ve okuduğum yolculuk ve savaş hikâyeleri buna hiç benzemiyordu.

Uzun yolculuk için erzak hazırlayan bir ev halkı ve bir toplantıdan diğerine koşturan bir kral değil, savaşa hazır bir karanlık yığını hayal etmiştim. Mantıklı olduğunu düşünmüştüm ama yine de o masalların ve saf hayal gücümün gerçek olmasını dilemiştim.

Gitmek için can atıyordum. Bunu da görmek için.

Kahvaltı kasemi ve bardağımı temizledikten sonra Kreed'e kuru et, meyve ve kuruyemiş dizisinin önünde katıldım. "Daha fazla kese var mı?"

Telaşlı aşçı bana göz kırptı.

Ona tartışarak zaman kaybetmemesini söyleyen bir bakış attım.

Mutfağın diğer tarafındaki depoyu işaret etti. Keseleri, bana kesik kafaları düşündüren kendir bir çuvalın içinde buldum. Fellan'ı, Zayla'yı ve şoförü. Metal bir masadan durmaksızın yere damlayan kanımı.

"Hepsini dışarı çıkarabilirsin," diye seslendi Kreed, beni bakır rengi sisin içinden etkili bir şekilde çıkararak.

Çuvalı elime aldım ve kaba kumaşın altındaki uyuşukluğu görmezden geldim. Bir zamanlar kahvaltı taburemin durduğu duvarı seçerek tabureyi yere bıraktım ve içinden yumuşak küçük poşetlerden bir avuç aldım.

Tezgâha doğru uçuştular. Bir tanesini kapıp açtım ve içine badem attım. "Biz yokken ne yapacaksın?"

"Diğer savaşçılarla birlikte malikâneyi ve personeli koruyun. Çoğunlukla eski askerler. Geri kalanların Hellebore nüfusunun en büyük kısmını barındırdığı için şehri gözetlemesi gerekiyor."

Ve böyle bir yıkım, çürüyen bir sisin serbest kalmasıyla muazzam olacaktır.

"Ama sanırım önce biraz kestireceğim," dedi, iri parmakları kurutulmuş etleri bir torbaya yerleştirmeye.

Zayıfça gülümsedim. "İyi fikir."

"Kış sadece buzları eritmekle kalmıyor," diye fısıldadı sessizlik içinde geçen birkaç rahatlatıcı dakikanın ardından. "Tüm bu olup bitenlere rağmen, birçok kişi kralı yıllardır böyle görmediklerini söylüyor."

"Ne gibi?" Aptalca bir şekilde bunu duymak zorundaydım.

"Asla bir zamanlar olduğu kişi olamayacak." Bu ifadenin ardındaki nazik ağırlık göğsüme çarptı. "Ama bu, şey"-omuz silkti-"öncesinden beri ona en yakın olduğu an."

Babası ve kız kardeşi öldüğünden beri, arkalarında çorak bir kalp ve bitmek bilmeyen bir kıştan başka bir şey bırakmamışlardı.

Bununla ne yapacağımı bilemediğim ve gözlerine bakamadığım için kaşlarımı çatarak elindeki poşete baktım. Ondan aldım ve tezgâhın üzerine koydum. "Bunları ben hallederim. Sen git devasa listendeki başka bir şeyle ilgilen."

"Sen kraliçe değilsin," dedi, aceleyle uzaklaşırken. "Sen lanet olası bir tanrıçasın."

Homurdandım, kendimi her ikisinden de çok uzak hissediyordum. Ama bana emanet ettiği görevin basitliği, zihnim keşkeler, anılar ve gelecek korkularıyla dönüp dururken bir nebze rahatlatıcıydı.

Dört gün içinde, Molkan'ı yalan tüneğinden indirmek için Baneberry'ye doğru yola çıkacaktık.

Sadece dört gün daha bekledikten sonra nihayet tadına bakabilirdim. Bir zamanlar bilmeden sahip olduğum o özgürlüğü. Ait olacağım bir yer ve beni isteyen bir aile bulmak gibi aptalca hayaller uğruna pervasızca terk ettiğim özgürlüğü.

Molkan'ın ölümünün ne getireceğinden emin değildim. O özgürlüğü geri getirecek miydi, yoksa sadece bana bir daha asla dokunamayacağı için rahatlama mı sağlayacaktı. Tek bildiğim buna ihtiyacım olduğuydu. İhanetinin acımasızlığını hissetmeden nefes almak için. Rüyaların kâbusa dönüşmesinden korkmadan uykuya dalmak için.

Aynaya bakmak ve umutsuz bir umut yüzünden verdiğim tüm aptalca kararlara rağmen bunun benim hatam olmadığını, iyi olacağımı ve bir daha *asla olmayacağını* bilmek.

Gece yarısı gözlerindeki eğlenen ışıltıya bakılırsa, onu geldiğinden çok daha geç hissetmişim.

Florian kapının yanındaki duvara yaslanmıştı, çizmeli ayak bilekleri çaprazdı ve açık paltosu yanındaki çuvala sürtünüyordu. Siyaha yakın saçları bağlıydı ama yine de derli toplu değildi, bir parçası yanağının şiddetli tepesine düşüyordu. "Saklanıyor musun, kelebek?"

İkizler dışarıdaki kapıdan içeri girerek küflü odaya gürültü ve serin hava getirdiler.

Florian'ı görünce donup kaldılar, sonra da eğildiler. Bu sırada Kar, krala taze avını teslim etmek için kasıla kasıla yanlarından geçti.

Thistle tavanı işaret ederek, "Görmeliydin Florian," dedi. "Kendisinden üç kat büyük bir kütüğün üzerinden uçtu ve ayağa yuvarlanmadan önce onu havada kaptı."

Florian, gerçekten de ruh halimi düşündüğünü gösteren bir yavaşlıkla dikkatini benden ayırdı ve kurdumu selamlamak için çömeldi.

Belki de artık onun kızıydı. Bilmiyordum, umurumda da değildi.

Snow zavallı tavşanın cansız bedenini pençeledi, kuyruğunu sallayarak krala bakarken kendisiyle gurur duyduğu belliydi. "Seni de yanımızda götürmeliyiz," dedi kurda, kulağının arkasını kaşıyarak. "Bizi biraz işten kurtarırsın."

Ölü yaratığa burnumu kırıstırdım, sonra Arryn babasına Snow'un ne yaptığını göstermeye çalışırken ve Thistle Florian'ı güneye yolculuğumuza onu da getirmesi için ikna etmeye çalışırken görevime döndüm.

"Burada sana ihtiyaç var," dedi Florian, nadiren duyduğum bir nezaketle. O alaycı yumuşaklıktan farklı bir yumuşaklıktı bu.

bana özel olarak. "Birinin Olin'in paniğini kontrol altında tutması gerekiyor."

Kreed homurdandı, sonra depodan çıkarken tavşanın burnunun dibinde asılı olduğunu görünce durdu. "Skies, Arryn, şu lanet şeyi mutfağımdan çıkarın."

Oğlu güldü. "Ama seyahatlerinde yiyecekleri şey bu."

"Sen ve kardeşin oyalandığınız için erzakları biterse belki," diye azarladı Kreed, pişirmek için hazırladığı bir parça eti tezgâha bırakırken. Bana yan gözle bir bakış gönderdi. "Tanrıçaya dua et de bitmesin."

Florian . "Tavşan bazı yerlerde hâlâ bir lezzet olarak görülüyor."

Kreed başını sallayarak, "Belki de ölümlü ve orta diyarlarda, Majesteleri," diye cevap verdi.

Florian buna itiraz etmedi ama Snow'u üst kata gönderdikten sonra, "Ne olursa olsun tavşanın geleceğimizde yer almasından korkuyorum," dedi.

Kreed gerildi ve benimle aynı anda tüm dikkatini krala verdi. "Gel, kelebek." Çenesini keskinleştiren acımasız bir sertlikle Florian elini uzattı. "Sizinle konuşmam gerekiyor."

Ellerimi bulaşık havlusuna sildim ve odayı geçtim. Ama sadece uzatılan ele bakabildim. Onu almak, başkalarının onun gerçekten kocam olduğuna ve yaptıklarını gerçekten affettiğime inanmasına izin vermek çok kolay olurdu.

Kolaydı ama bir türlü yapamıyordum.

Sobanın alevlerini beslemekle meşgulmüş gibi davranan Kreed'in önünde kesinlikle değil.

Ona elimden çok daha fazlasını vermişim, onu reddetmek anlamsız geliyordu. Yine de Florian benim her şeyime sahip olmadığını ve acımasız kararlılığına ve inançlarına rağmen asla sahip olamayacağını biliyordu. Tam olarak değil.

Sıkılmış çenesi kıpırdadı ama ben sessizce yanından geçip yukarı çıkarken hiçbir şey söylemedi.

Çalışanlar biz geçerken telaşlı hareketlerine bir baş selamından fazla ara vermediler. Florian bana büyük merdivenlerde yetişti. Hiç konuşmadı. İkinci kata çıkan sahanlıkta sağa döndük.

Balo salonunda fazladan çadırlar ve yatak örtüleri barındıran paketler, etraflarında küçük sandıklar içinde istiflenmiş diğer malzemeler vardı. Merdivenleri çevreleyen koridoru takip ederek diğer tarafa geçtik, boş bir oturma odasının ve bir avuç kapalı kapının önünden geçtik.

Koridorun sonunda, tam benim odamın altında, Florian başka bir kapalı kapının önünde durdu. Siyah pantolonunun cebinden paslanmış bir anahtar çıkardı. Tahta gıcırdayarak açılırken üzerine toz serpilmiş güneş ışığı sıçradı.

O bekledi, ben de önden girdim.

Ortada dev bir yatak duruyordu. Ahşap iskelet doğal haliyle bırakılmış ve dört direk üzerlerinde canlı çiçeklerle beyaza boyanmıştı.

Lilitha'nın odasında olduğumuzu sormadan biliyordum.

Bana hediye edilene çok benzeyen geniş alanı daha fazla koyu ve beyaz ahşap süslüyordu. "Bana verdiğin odalar bir zamanlar senin miydi?"

"Öyleydi," dedi Florian, sesine bir gülümseme yayılmıştı. "Siz gelmeden önce yeniden döşedim."

Sert bir karşılık vermekten kaçındım. Artık onlarla nadiren vakit geçirirken bu israftı. Çabaları aynı zamanda dayanılmaz derecede düşünceliydi; giysilerimi, kitaplarımı ve hatta banyo odasındaki malzemeleri seçerken gösterdiği özen.

Dayanılmaz derecede düşünceli ve inanılmaz derecede hesaplı.

Parmaklarımı üzerinde gezdirdiğim beyaz şifonyere gülümsedim. Sadece o böyle bir çelişkiyi işe yarıyormuş gibi gösterebilirdi.

Yine de o odaların katliama hazırlanan bir yaratık için güzel bir kafes olduğunu unutamıyordum.

Göğsümdeki sancı ayaklarımı hareketsiz bıraktı.

Parmağım, ortasından bir parşömen parçası sarkan bir kitabın üzerinde durduğunda daha da kötüleşti. Bu odayı dolduran tüm eşyalar arasında en çok bu kalbimi sızlattı. Lilitha hikâyenin nasıl bittiğini bilmiyordu.

Romanı dikkatlice elime aldım ve tozu üfledim.

Ölümlüler diyarından bir peri masalı. Çok sevilmiş, diye düşündüm, yıpranma izlerinin sadece yaşından kaynaklanmadığını, genç prensesin bu kitabı baştan sona sayısız kez okuduğunu gösterdiğini umarak.

Ne düşündüğümü bilen Florian sessizce, "Birçok hikâyeyi yarım bıraktı," dedi.

Romanı Lilitha'nın bıraktığı yere geri koydum ve onu odanın derinliklerine, kemerli pencere sırasının altında uzanan açık renkli ahşap raflara kadar takip ettim.

Üstlerinde kurumuş hokkalar ve tüy kalemler toz ve güneş ışığı topluyordu. Her boydan yaldızlı saç fırçaları bir sepetin içinde, dökülmüş teneke kutuların yanında duruyordu.

allık gibi görünüyordu. Tahtayı kızarmış pembe ve yakut kırmızısına boyamış, saç iğneleri renklerin arasına dağılmıştı.

Florian ellerini ceplerine sokarak son pencereye baktı. "Başladığı bir şeyi nadiren bitirirdi." Alaycı bir şekilde gülümsedi. "Buna, sadece onun sevgisini kuruyana kadar kullanmak isteyen erkeklerle yaşadığı yasak ilişkiler de dahil."

"O zaman Molkan ilk değildi," diye tahmin ettim.

"Ve her ne kadar aksini dilese de o sonuncu değildi."

Kafam karıştı ve söylediklerini özümserken bana dönük olmadığına sevindim. Bana anlatılanlarla uyuşmuyordu. Yine de babamın söylediği her şey büyük olasılıkla özenle hazırlanmış yalanlardan başka bir şey değildi, tıpkı korkunç balosunda konuklarına söyledikleri gibi.

"İşte bu yüzden hepimiz buradayız ve o burada değil." Bu karanlık sözler kız kardeşinin yatak odasının soğuk havasında süzüldü.

Babam hakkında konuşmak istemediğim daha fazla şey anlatırsa buna ihtiyacım olabileceğini hissederek yatağa oturmak istedim.

Lilitha'nın bıraktığı gibi muhafaza edilmiş gibi görünen diğer şeyin aksine, düzenliydi. Canlı yeşil çarşaflar ve zümrüt rengi battaniyeler her köşeye sıkıca sıkıştırılmıştı ve firfırlı yastıklar yatak başlığının önüne mükemmel bir şekilde yerleştirilmişti.

Sonra Florian'ın yanındaki haritayı gördüm.

Denize bakan bir uçurumun tepesinde duran güneşli bir evin büyük, yıkık dökük bir resmiyle kaplı bir harita. "Nerede olursa olsun orada yaşamak istiyordu." Tuvalinde üç sivri yırtık bulunan tabloyu duvara . "Hiçbir zaman öğrenemedim. Ölmeden kısa bir süre önce yok etti ve şimdi" -pencere pervazına yaslandı, ayak bileklerini çaprazladı- "bunu sakladığım yer orası."

"Gerçek harita," dedim, tasvir edilen manzara üzerindeki balmumu işaretleri inceleyerek.

Böyle bir haritayı daha önce de görmüştüm ama çok daha küçüktü. Bu açı ve boyutta, Mythayla kıtası kitaplarda okuduğumdan farklı görünüyordu. "Neredeyse sıkılmış bir limonu andırıyor." Başımı eğdim. "Ve balmumu işaretleri küflenmiş."

Florian çenesini ve ağzını ovuşturduğu elinin arkasına bir sırtış, hatta belki de sessiz bir kahkaha sakladı.

Kaşlarımı çattım, yanaklarım ısındı. "Öyle."

"Aynı fikirde değilim ama bunu ilk siz fark ettiniz..." Dişleri alt dudağını sıyrırken eli düştü.

Ayak parmaklarını kıvrıldı. Dikkatimi tekrar Mythayla haritasına verdim. "Benimle ne hakkında konuşmak istiyordun?"

"Sisten bir ziyaret daha oldu," dedi hemen. "Dün gece."

İçimde yayılan sıcaklık soğudu. Gözlerim kapandı. "Kaç kişi?"

"Otuzdan biraz az. Birliğin yarısından fazlası ondan kaçmayı başardı." Kollarını kavuşturup çenesindeki kılları okşarken ona baktım. "İki kez gece saldırdılar."

"Hayatta kalanlar ne söyledi?"

"Hiçbir şey göremediler. Sis çok kalındı ve tıpkı geçen seferki gibi çok az kaldı."

Neden tavşan yememiz gerekebileceğini söylediğini anlamaya başlamıştım. "Kahretsin," diye nefes aldım.

Florian haritaya bakarak ofladı. "Kahretsin gerçekten."

"Bu işaretli yerler tam olarak ne anlama geliyor?" Ama Lilitha'nın yatak odasının duvarındaki kıtanın şablonla çizilmiş ana hatlarına yayılmış balmumuna tekrar baktığımda anladım.

Kızıl lekeler Hellebore'un kuzeydoğusu boyunca ince bir şekilde gruplanmıştı ve güneye doğru ilerledikçe, Baneberry sınırına yaklaştıkça daha da kalınlaşıyordu. Savaşçılar daha küçük gruplara ayrılacak ve yolculuğun ilerleyen kısımlarında bir araya gelerek tek bir grup olarak ilerleyeceklerdi.

Florian da bunu doğruladı. "Askerlerimizin emirleri var ve daha fazla oyalanamayız demek istiyorlar." Doğruldu ve kapıya doğru ilerledi. "Hazır olun ya da olmayın, sabahın ilk ışıklarıyla yola çıkıyoruz."

NINETEEN

Florian

"Tekrar." Komutum en uzaktaki padokta keskin şekilde çınladı.

Ne malikânenin uzaklığı ve meraklı gözler ne de herkesin hazırlık telaşında olması önemli değildi. İsteksiz eşim hâlâ bir kılıcı nasıl kullanacağını öğrenmekten çok paranoyasıyla ilgileniyordu.

Arkasındaki ağaçlara bir kez daha baktıktan sonra dudaklarını yaladı. Sonra sanki etkili bir katil değil de profesyonel bir dansçı olmak için eğitim alıyormuş gibi bana doğru sıçradı. Bıçağını çok erken kaldırdı ve güneşin altında parlayarak yavaşladı ve hamle yaptı.

Kolaylıkla kenara çekilirken, kahkahalarımı sıkı dişlerimin ardına hapsettim.

Tullia bunu gözlerimde gördü. Vahşi bir kedi yavrusunu andıran bir sesle hırladı ve yumruğundaki hançerle bana doğru döndü.

"Birini öylece bıçaklayamazsınız. Bu-"

Tekrar saldırdı. "Evet, yapabilirim."

"Kelebek." Bileğini yakaladım ve bizi burun buruna getirdim. "Düşmanların bağlı ve parçalanmaya hazır olmayacak. Onlar yılların deneyimine ve yakıcı bir nefrete sahip savaşçılar."

Omuzları inip kalkıyor, göğüsleri göğsüme değiyordu. "Savaşçı olmak istemiyorum Florian" diye fısıldayana kadar dudaklarını öpüp dehşetini dağıtmaya ve mutfakta reddedildiği için onu cezalandırmaya hazırdım.

Ona böyle bir şey yapmayacağıma dair söz verme isteğimle savaştım. Onu koruyacağıma ve kötü niyetle ona yaklaşmaya cüret eden herkesi öldüreceğime söz vermek için.

Ciddiydim ama yine de yalan olurdu.

Önümüzdeki haftalarda böyle bir sözü tutmak için her zaman orada olamayabilirdim. Bunu bilmek, o korkunun iliklerime kadar işlediğini hissetmek

ögle yemeğinden sonra onu bu otağa sürüklememe neden oldu, oysa dikkatimi bekleyen ve sürekli büyüyen bir bok listesi vardı.

"Çok geç, kelebek." Ağzım yanağından kulağına doğru ilerledi, titremesi kulağını kıvırdı. "Sen zaten bir savaşçısın." Geri çekilmesine fırsat vermeden elimi sırtından saçlarına doğru götürdüm. Vücudunu kendime doğru çekerken titrek bir nefes boynuma dolandı. "Zavallı silah kullanma becerin ne olursa olsun."

Ofladı, elimden kurtulmaya çalıştı ama çok zayıftı.

Gerçekten istemediğini bildiğim halde onu serbest bıraktım ve geri çekildim. "Tekrar."

"Florian..." Tullia hançerin sivri ucunu dürttü, esinti örgüsünden kalın bukleler çalarak yorgunluktan ısınmış yanaklarında dans etti. "Oraya vardığımızda ne olacağını bilmek istiyorum." Soru yumuşaktı, ama altındaki his beni yanlara savurabilirdi.

Teselli etme dürtüsüne ve "Bana bak" diye emrettim.

Yavaşça yaptı, dudakları koyu renk gözlerinde parlayan eğlenceyle savaşıyordu.

Sipariş bir hataydı, onu yanımda götürmek de öyle, gerçi farklı bir şey hayal edemiyordum. Tuniği göğüslerini ve kalçalarını sımsıkı sarıyor, her birinin büyük cazibesini gözler önüne seriyordu. Pantolonu daha da kötüydü. Pantolon pantolon değil, bacak ısıtıcılarına benzer bir şeydi, kalçalarına ve baldırlarına kalıp gibi oturuyordu.

Annem beni sakatladı. Eğer bu son birkaç gün, önümüzdeki haftalarda beni nelerin beklediğinin bir göstergesiyse, o zaman çok tehlikeli bir şekilde boku yemiştim. En iyisi geride kalmaktı, çünkü bunun bana hiçbir faydası *olmayacaktı.*

Lanet kırıcım ve ızdırabım küçük bir kayayı dürtmek için botunun burnunu kullandı. Alaycı bir şekilde, "Bakıyorum, Majesteleri." dedi.

Bu boşuk kelimeler sertleşmiş sikimin zonklamasına neden oldu. Başımı eğerek iyi bir mizah taklidi yaptım, ancak onu yutmak için çimlere götürmekle çok daha az formda bir şey giydirmek için onu içeri götürmek arasında kaldım. "Bunu görebiliyorum." Sırıttım. "Aslında çok iyi."

Tullia ters ters baktı, sonra kaşlarını kaldırdı.

"Peki." Zorla iç çektim. "Ne olacağını bilmek ister misin? Ya da nasıl olabileceğini?"

"Oyun yok Florian," dedi sevimli bir şekilde sertçe.

"Bu bir soru, tatlı yaratık." Ben yaklaştığımda kalp atışları hızlandı. "Molkan'ın savunması bir sorun, yoksa var olmayı bırakırdı."

döndükten sonra."

O göğsüme kaşlarını çatarken ben de öylece kalmasına izin verdim.

Sonra bileğini tuttum, elini çevirdim ve bıçağın yıpranmış kabzasını yeniden tutmasını sağladım. "O duvarın ve koğuşların arkasında saklanmaya devam edecek. Bu yüzden saraya ulaşmalıyız ama bu hiç de kolay olmayacak."

"Asla gitmez."

Bir kez başımı salladım ve bıçak göğsümde, tam kalbimin üzerinde durana kadar elini çevirdim. Tutuşu artık inatçı ama sürdürülebilirdi. "Eğer kalp atışını hissetmek için bir fırsat yoksa, o zaman buraya bastıracaksın ve _."

"Beni içeri gönderin."

Kanımın sıcaklığı düştü, hava da onunla birlikte soğudu. Daha yüksek sesle, "Beni Molkan'a gönderin." dedi.

Damarlarımda ve göğsümde buz tüyleri dolaştı. Kendini açıklamasını bekledim. Zorlukla nefes alarak bekledim, bu kadar aptalca bir şey söylediği için lanet olası adımı gökyüzüne haykırana kadar onu cezalandırma ihtiyacını zorlukla dizginledim.

Ama mantıklı düşünmek içimde sürekli uyandırdığı canavarı alt ettikçe, bunun hiç de aptalca olmadığını anladım.

Ve onun bir öneride bulunmadığını anladım. "Bunu düşündün."

Elini indirdi, gözleri de öyle. Gözleri geri döndü, kirpiklerini açarak yüz hatlarımı incelerken şöyle dedi: "Aynı kanı taşıdığımız için gardiyanları beni dışarıda tutamaz. En azından içeri girip Avrin'in kulağını çekebilirim. Yapabilirim-"

"Neden seninle dalga geçsin ki?" Temel içgüdülerim bir tehdit kokusu olarak şaha kalktı.

Tullia tedirgin değildi. "Saraydan kovulduğumda prangalarımın kilidini açık bıraktı Florian, böylece onları çıkarıp cisimleşebildim. Molkan'a sadık olabilir ama bu onun yaptığı her şeyi kabul ettiği anlamına gelmez." "Bunun derece küstahça olduğunu söyleyebiliriz." İstesem de soğuşun sesimi ıslatmasını engelleyemezdim ve umursamadım da.

"Bunun bir hata olmadığından nasıl bu kadar emin olabiliyorsun?" Yaratığım sinmedi. Sadece gülümsedi.

Sonra lanet burnumu dürttü.

Hırladım ve attığı kahkahalar sahiplenme içgüdülerimi tipik yanan hallerine indirdi. Yanakları neşeye daha da renklendi, parlak

viski gözlerinde parlayan kahverengi benekler.

"Bu duvarları aşmayı ummak yeterli değil. Molkan'ın sonunu getirmek istiyorsak, ona ulaşmak için güvenilir bir yol bulmalıyız." Korkunç bir güvenle, "Ben o yolum," dediğinde mizah anlayışı kayboldu.

Katlandığı onca şeyden sonra, böyle bir cesaret beni bu saçma planı kabul etme konusunda daha da isteksiz hale getirdi. "Bunu düşüneceğim."

"Bunu düşünecek misin?" diye tekrarladı, altın kaşları inançsızlıkla yukarı kalkmıştı.

Şaşırması bile onu kızdırdı. Bana yaptıklarının derinliğini bilseydi, tereddüt etmeden kendini sunmayı düşünmeye bile cesaret edemezdi.

"Şu anda sana söylemek istediklerimi saklayacağım ve bunun yerine" - bakışlarım buz gibiydi - "benden bu kadarını alabildiğin için şanslı olduğunu söyleyeceğim."

İnleyerek, "Beni öldürmeyecek. Bunu ikimiz de biliyoruz."

Gerçekten de öyle, ama Molkan'ın ruhu için duyduğu endişe onu rahatlatmadı.

Gökyüzüne baktım, bunun onu daha fazla mahvedebileceği -beni mahvedebileceği- binlerce yolu düşündüm. Hiçbir fikri yoktu. Hiç. Ve eğer bilseydi...

O zaman belki de bunu sadece bana inat olsun diye yapmıştır. Adil oyun.

Yumuşak parmaklar kendi parmaklarımın soğuk uçlarına dokundu ve bakışlarımı aşağıya çekti.

Bir sıcaklık dalgası sırtımdan aşağı, ağrıyan kasıklarımına doğru yayıldı.

Tullia dişlerini alt dudacağının üzerinde gezdirdi. "Ona ulaşmak için planınız nedir?"

"Bellebon'un altında tüneller var" diyerek onu şok etmek bana tarifsiz bir zevk verdi. Şehrin kalbine ulaşmamız yeterli, orada bir tanesi saray arazisinin derinliklerindeki ormana açılıyor." İtiraf, yakınında başka kimse olmamasına rağmen keskin ve sessizdi. "Saray kapılarına karşı kaba kuvvetle birleştiğinde."

"O tüneller mühürlenmiş olacak."

"Biliyoruz." Ve onları nasıl açacağımızı da biliyorduk. Öncelikli odağımız bizi önceden karşılayacak tehditlerden kurtulmaktı. Ses tonu gözlerimin dolmasına neden oldu. "Ama nasıl bu kadar emin olabiliyorsun kelebek?"

"Bana tünellerden çaldığınızı söyledi."

Ona söyleyebileceği onca şey arasından buna inanmıştı ve haksız da sayılmazdı. Açılışı kurt gibi ve umursamaz bir sırıtişla yaptım. "Sana başka neler söylediğini paylaşmak ister misin?"

İsteğim göz ardı edildi. "Molkan seni durdurmak istiyor." "Öldü" derken uzun kirpikleri sarkmıştı. Bunu başarmak için beni kullanacak. Elbette senin ona gelmeni isteyecektir. Bizimle, senin yapabileceklerinle dikkati dağılacak, bu da savaşçılarına daha hızlı bir avantaj için daha fazla alan sağlayacak."

Bunun nereye varacağını tahmin etmiştim. Bu, duymaktan hoşlandığım anlamına gelmiyordu.

Dikkati dağılan tek kişi Molkan olmayacaktı.

"Ama eğer o kordonları kırabilirsek," dedi. "Belki benim kanım-"

"Dur." Dişlerim gıcırdadı. "Hâlâ senin yem olarak kullanıldığın fikrini sindirmeye çalışıyorum."

Tullia alnından öpebileceğim kadar yaklaştı, kokusu güçlü bir tatlılıktı ve parmakları benimkileri okşuyordu. "Eğer istekliysem kullanılmıyorum."

Neredeyse mırıldandığım kelimeler beni ele geçiriyordu. Beni dönüştürdüğü hayvana yenilmeden önce sııttım ve geri çekildim.

Benim zeki yaratığım bu dersten kaçamayacaktı.

"Seni öldürmeyecek olsa bile, ölümden daha kötü kaderlere karşı kendini nasıl savunacağını bilmelisin." Elindeki hançeri bir kez daha düzelttim. "Bu kadar konuşma yeter. Tekrar dene."

Harekete geçmenin verdiği bir rahatlık vardı.

Yine de malikâneden ayrıldığımızdan ve şehrin dışında bizi bekleyen savaşçılarla buluştuğumuzdan beri endişe hiç eksik olmadı. Yol boyunca daha fazlasıyla bir araya gelecektik.

Tek umudum ölümcül sisten kaçınmalarıydı. Hepimizin kurtulmasını.

Endişeli yaratığım çok az şey hazırlamıştı, ben de onun için fazladan bir şeyler hazırlamıştım. Ama getirmeyi seçtiği birkaç şey arasında teyzesinden gelen ve günlerdir komodinin üzerinde açılmadan duran mektup da vardı.

"Hâlâ göremiyorum," dedi Tullia, neredeyse bir saattir ilk kez konuşuyordu. Beni rahatlattı ve kafamı kurcalayan düşüncelerden uzaklaştırdı.

"Neyi kastettiğini sorabilir miyim?" Saçlarını kokladım, kokusunu ciğerlerimin derinliklerine çektim. Burnum kalın saç örgüsünü iterek boynunu gözden geçirdi.

Omuzlarını sıktı ve çok erken biten kısık bir kahkaha attı. "Kendi atım, çok yoğun bir dersten sonra artık binicilikte uzman olduğum için."

Aygırın sırtında sevişmeye çalışarak geçirdiğimiz bir dersin ardından, hayvan çiçek açan kır çiçeklerini koparıken ormanın çimenlerinde bitirmek için aşağıya inmiştik.

"Size daha pek çok ders verecek zamanımız olacak," diye mırıldandım, önümüzde dizilen savaşçılara bakarak.

Düşünüyormuş gibi yaparak mırıldandı.

Doğrusu, ormanda tekrar çözülmesini gerektirmediği sürece onunla dalga geçmeye hiç niyetim yoktu. Olduğu yerde iyi olduğuna karar vermiştim; kollarımın arasına sıkışmış ve atımın üzerinde bedenime yaslanmıştı.

Güvenli.

Tullia fark ettiyse de yorum yapmadı. Belki de katlandığı onca şeyden sonra benimle at sürerken kendini daha güvende hissediyordu. Özellikle de bu kadar savaşçının arasında.

Altmış kişilik bir grupta seyahat ediyorduk. Savaşçılarımızın çoğu çoktan yola çıkmış ya da görev yerlerine dönmüştü. Bizden sonraki saatlerde yüzlercesi daha yola çıkacaktı. Hepsine gruplara ayrılma emri verilmişti.

Molkan'ın casusları pusuda bekliyorsa, bu bizi sis için daha zor bir hedef haline getirirdi. Hepimize aynı anda ulaşamazdı.

Süslü arabalar ya da bayraklar yoktu. Kardeşlerimin arasında seyahat ettiğime dair hiçbir işaret yoktu. Zorunlu erzaklarla ve mümkün olduğunca az araba ve sandıkla her şeyi basit tuttuk.

Hiçbirinin ona zarar vermeyeceğini bilmeme rağmen, yine de Tullia'nın etrafının yabancılarla çevrili olduğunu fark ettim. Gergin duruşundaki tedirginliği hâlâ hissediyordum. Manzarayı bir zamanlar olduğu gibi coşkulu bir zevk ve merakla seyretmediğini fark ettim.

Etrafındaki her şeyi, en büyük tehdidi oluşturabilecek savaşçıların yanı sıra bedenlere bağlanmış ve heybelerden parlayan silahları işaretlediğini söyleyen bir dikkatle izledi.

Her ne kadar bunu fark ettiğinden ya da duyuları başka bir yerde meşgul olduğu için bunu yapabildiğinden şüphelensem de, endişesi kuşları ve diğer yaratıkları seyahat ettiğimiz yola yaklaştırdı.

Umarım yakında hafifler. Vahşı yaşamla olan yakınlığı, hareketlerimizin bilinmesinden daha fazlasını sağlayabilirdi. Yaratıklar , babasına tam olarak nerede olduğunu bildirebilirler.

Tam olarak nereye saldıracağımı.

Kişisel olarak bir şeyle ilgileneceğinden değil. O korkak, boğazıma kolay bir atış yapabilecek olsa bile değerli sarayını terk etmezdi.

Aygırım ofladı ve Tullia gözlerini çevremizden ayırmadan boynunu ovmak için öne doğru uzandı. Görev başındayken onu sevmemesini söylemekten kaçındım, çünkü bunu yaptığında hem onu hem de Hemlock'u rahatlatıyor gibiydi.

Hızlı bir tempoda ilerliyorduk ama yeterince hızlı değildik.

Kıştan harap olmuş yolu geçip bizi bekleyen ormanın önündeki tarlalarla buluştuğumuzda kaslarım gevşedi. Hepimiz atları dörtmala koştururken Tullia'yı "Dayan," diye uyardım.

OceanofPDF.com

TWENTY

Tullia

Ormanın dışında bir dere boyunca kamp kurduk.

Florian ve savaşçılar yaptı.

Çadırlar kurulurken ve atlar su kenarında bakılırken elimi ağacın kabuğuna dayayarak izledim. Varıştan birkaç dakika sonra yatak örtüleri hazırlandı ve uyku için vardiyalara karar verilmesi konuşuldu.

Neredeyse öğleden sonraydı.

Florian gece boyunca uzun süre durmayacağımız konusunda beni uyarmıştı. Sisle karşılaşmamak için gece boyunca hareket etmeli ve öğleden sonra dinlenmeliydik.

Dinlenmek ne kadar zor olursa olsun, yine de anlıyordum.

Savaşçılar yerlerini aldı. Bazıları ormanın derinliklerinde yürürken, diğerleri de dar nehri geçerek diğer taraftaki ağaçlardan nöbet tutmaya başladı.

Bu hiç rahatlatıcı değildi. Bu yolculuğa çıkmanın bana biraz huzur vereceğine inanmama rağmen, artık her şey bitene kadar huzur bulamayacağımı hissediyordum.

Kalçalarım ağrıyordu ve Florian'ın aygırının üzerinde geçirdiğim saatler yüzünden kığım uyuşmuştu ama uyumayı düşünemeyecek kadar adrenalin ve açık hava vardı. Ben tükenene kadar böyle bir şey olmayacaktı. Ağaçtan sıyrıldım ve sayısız savaşçıdan uzak durarak dere boyunca yürüdüm.

Konuşmaları ve kahkahaları, alçak sesle de olsa, tenime batıyordu.

Geçmeyi umdukları tavernalardan, başkalarıyla takas etmek istedikleri yiyeceklerden ve sevdiklerinin yolculuğumuz için yanlarında gönderdikleri tuhaf ve utanç verici eşyalardan bahsediyorlardı.

Beni tartışmıyorlardı. Özellikle de kralın yanında. Yapıp yapmamaları pek umurunda değildi ama beni izliyorlardı.

Herkes beni izledi.

Suyun kenarında, binici pantolonu giydiğimi hatırlamadan önce elbisemi toparlamaya çalıştım. Grubumuzdan ayrılma şeklim olmasaydı, koyu mavi kumaş ve ona uygun kalın tunikle onlardan biri gibi görünebilirdim.

Ama Florian beni kraliçeleri yapmış olsa da, ben onlardan biri değildim.

Beni bir değil iki kez reddeden krallık tarafından hain olarak damgalanmış bir şekil değiştirendim.

Suyun üzerine eğilip kollarımı çekiştirerek ellerimi temizledim, sonra da içmek için avuçladım. Dalgalar durulduğunda yansımam netleşti. Koyu renk gözler ve rüzgârla savrulan parlak saçlar. Saçlarımın çoğu örgümden kurtulmuştu, bu yüzden kıyıdaki sazlıkların arasına oturup onları düzelttim ve yaklaşan ayak seslerini dinledim.

"Acıyor mu?"

Ayağa fırlayıp Florian'ın bana verdiği hançere uzandığımda kalbimin atışı durdu, sonra kulaklarımda çığlık attı. Basit bir bıçaktı, kabzasında mücevherler ya da oymalar yoktu ama hafif ve iyi yıpranmıştı, bu da uygun görünüyordu.

Nasıl dövüşüleceği konusunda hâlâ hiçbir fikrim olmasa da, bir şeyi bıçaklamaktan çekinmeyeceğimi öğrenmiştim.

Dev bir ağaca yaslanmış olan savaşçı mavi şapkasının kenarını kaldırdı ve ben de tekrar kıyıya çöktüm. Adının Nirra olduğunu sanıyordum. Florian'ın generallerinden biri. Sisten gelen ilk saldırıdan sonra Florian'ın çalışma odasında yarıda kestiğim toplantının bir parçasıydı.

Gülümserken keskin ela gözleri şapkanın gölgesinde parıltıyordu. Şapkasını gözlerinin üzerine indirerek ellerini karnında birleştirdi. "Lütfen beni bıçaklamayın. Ben oldukça önemliyim."

Neredeyse homurdanarak kılıcı kalçamda kınına soktum, tüm bu eğitilmiş yaratıkların aksine, yaptığım gibi bakmam gerekiyordu. Ağaçların arasından kampa doğru baktım. "Neden burada uyuyorsun?"

"Benim soruma cevap verin, belki ben de sizinkine cevap vermeyi düşünürüm." Yüzünün yarısı kapalıyken birinin ona doğru ilerleyebileceğini düşünmeden, görebildiğim tek özelliği olan ağzını kıvrarak ekledi: "Kraliçem."

"Bana böyle seslenmene gerek yok."

Gülümsemesi genişledi. "Neden?"

"İkimiz de böyle bir şey olmadığımızı biliyoruz," diye mırıldandım ve tekrar suya döndüm.

"İlginç." Merak ses tonunu hafifletti. "Kan bağı sözleşmesi yok muydu? Ben farklı duydum."

Buna cevap vermedim. Yavaş akan dereyi, yosun kaplı kayaların arasında saklanan kurbağaları ve iribaşları inceledim. Öne doğru eğilerek parmaklarımı suya daldırdım. Hiçbir şey olmadı, ben de parmaklarımı oynattım.

Kurbağalar ve iribaşlar kaçıştılar.

Elimdeki ıslaklığı silkeleyerek generale döndüm. "Ne acıtıyor?"

"Hain markası."

Sanki bundan bahsetmek bile sırtıma yaklaşan başka bir bıçakmış gibi kaskatı kesildim. Artık acımıyordu ama derim zaman zaman hassaslaşıyordu. Yine de fiziksel acıdan bahsetmediğine dair bulanık bir his vardı içimde. Yine de sadece "İyileşti" dedim.

"Hmm." Bileklerini çaprazladı, çizmelerinin altı at pisliği ve çamurla kaplanmıştı. "Daha önce sadece bir tane görmüştüm."

"Sana göstermemi isteme şeklin bu mu?" Yapmazdım ve ses tonum da bunu ima ediyordu.

General kısık ama hoş bir sesle güldü. "Hayır, Kraliçe. Ama elbette, paylaşmak isterseniz, hayır demem."

Sinirlenerek, "Soruma şimdi cevap verebilirsin," dedim.

"Belki uykumdan sonra."

Öfkelendim, o görmese de ters ters .

Bir kakhaha daha. "Kraliyet parıltınızın tenimi kabarttığını hissedebiliyorum." Gülümserken dudaklarını yaladı ve kuru bir sesle, "Kraliçe gerçekten." diye mırıldandı. Sonunda beni şımartmaya tenezzül ettiğinde, kaçınmaya çalıştıklarıma geri dönmeye hazırdım. "Başımın üstünde tuvaller uçuşurken uyuyamıyorum. Küçük kulübemiz ben gençken alev aldı ve şimdi klostrofobi denen o güzel lanetten muzdaribim."

"Açık alana ihtiyacınız var."

"Kışlada bile uyumayacağım. Onların yarım mil ötesindeki terk edilmiş bir ahırını kendime ev edindim. Çürüyen çatıdaki delikler, uyuyana kadar gece gökyüzünü seyretmeme izin veriyor."

Olmaması gerekse de, kulağa biraz çekici geliyordu.

"Sebepleriniz farklı olabilir ama aynı şeyi arzulayacağınızı düşünüyorum." Şapkasını eğerek bana sert bir bakış attı, sonra yakındaki savaşçılara baktı. Şapkasının kenarını tekrar indirdi. "Eğer henüz yapmadıysanız."

Birkaç dakika boyunca ona öylece baktım, ne söyleyeceğimden emin değildim ama daha fazlasını söylemek için hafif bir eğilim taşıyordum.

Çubuklar çıtırdıyor, soğuk kocam yaklaşıyor.

Ayağa kalktım ama kalmayı tercih ederdim. Kalabalık bir grup yerine tek bir yabancınn yanında daha kolay dinlenirdim.

Kral önce Nirra'ya, sonra da kaşlarını kaldırarak bana baktı.

"Kraliçemizin yıldızlara bakmaya ihtiyacı var Majesteleri."

Florian başını eğdi. "Şimdi öyle mi?"

Nirra cevap vermedi, çünkü ona sormuyordu. Hâlâ bana bakıyordu. Bunu çürütmek üzereydim ama yapabileceğimden emin değildim. Bunun yerine, ona

Florian ona katıldığımnda küçük, kapalı bir gülümseme takındı.

"Korkarım ki çabalarım seni hayal kırıklığına uğratacak," diye mırıldanırken karşılık vermedi. Ben ne demek istediğini soramadan, az sayıdaki ağacın arasından bulut şeklindeki açıklığa doğru ilerledi.

Gözler diken gibi üzerimize dikildi, konuşma alçaldı.

Çenemi yüksekte tuttum ve açıklığın diğer tarafındaki ağaçlara doğru birçok çadır ve yatak örtüsünü yönlendirirken kralın sırtından başka hiçbir yere bakmadım.

Büyük ama basit bir çadır, kampın geri kalanından sağlıklı bir mesafede, içlerinde duruyordu. Üçgen değil, kare şeklindeydi ve içinde durabileceğimiz kadar yüksekti. Kapağı açtı, ben de içeri , sonra doğruldum, midem sıkışmıştı.

Branda kaplı zeminin üzerine iki yatak yayılmıştı. Yanlarında su mataraları ve yiyecek torbaları vardı.

"Kesinlikle malikâne değil ama iş görür diye düşündüm. Ancak" -yan tarafındaki hançere uzandı- "eğer yıldız istiyorsanız, o zaman bu ayarlanabilir."

Bıçak çadırın tavanına saplanmadan önce bileğini tuttum. "Bu gayet iyi."

"İyi," diye tekrarladı, sanki bu kelime kötü bir anlama geliyormuş gibi. Bana döndü, koyu mavi gözleri her özelliğimi inceliyordu. "Burada kimse sana zarar vermek istemiyor. Hepsi iyice değerlendirildi ve uyarıldı. Sana söz veriyorum. Bu ve bağlılığınız artık açıklığa kavuştu. Kimse buna cüret edemez."

Keşke ben de bu konuda onun kadar emin olsaydım. "Biliyorum," dedim, çünkü mantıklı yanım anlıyordu. Mantıkla ilgilenmeyen daha büyük parçalarımdı, o kadar kurcalanmışlardı ki hâlâ nereye uyduklarını anlamaya çalışıyordum.

Mantık ve kalp nadiren bir arada bulunurdu.

Bileğini bıraktığımda Florian kaşlarını çattı. Yatak çarşaflarına baktım. Çantalarımızın içine gizlice koyduğu küçük yastığı görünce göğsüm sıkışmıştı. "Ne zaman gidiyoruz?"

"Altı saat."

Uzun sürmedi. Sınıra yakın Oleander'ınki de dahil olmak üzere diğer birimlerle zamanında buluştuğumuzdan emin olmak için işleri hassas tutuyorduk.

Yine de altı saat küçük bir sonsuzluk gibi geldi.

Florian uyumadı.

Frostfall Dağları'ndan ayrılışımızın üzerinden neredeyse iki gün geçmişti ve ikimiz de uyumamıştık. Ben onun farkında olduğunu biliyormuş gibi yapıyordum, o da çadırın girişinde oturmuş, en ufak bir sese karşı tetikte bekliyordu.

Lurina'ya yaptığımız yolculuk dışında, yoğun ormanlık alanların arasında köylerden başka bir şey yoktu. Her durduğumuzda Florian'ın haritasını inceleyip önümüzde neler olabileceğini öğreniyordum.

Erzak stoklamamız gerekene kadar ormanda kalacak, kasabalardan ve ana caddelerden uzak duracaktık. Sadece daha iyi gizlenmek ve hareketlerimizi daha az tahmin edilebilir kılmak için değil, aynı zamanda nüfusun yoğun olduğu bölgelerde gizlenen casuslardan da kaçınmak için.

Uyumaya çalışarak geçirdiğim saatlerde sık sık Lurina şehrini ve evlerinden çıkıp iş yerlerini açmaya koşan uyanmış vatandaşları düşünürdüm. El sallıyorlardı, savaşçıların geçtiğini ya da devriye gezdiğini görmeye alışmışlardı. Kralın da onlarla birlikte yürüdüğünü fark ettiklerinde, merakları açık bir heyecana dönüştü. Hatta bazılarının sulu bakışları rahatlamaya işaret ediyordu.

Biliyorlardı.

Ve Ashen Sokağı'nda hiç gitmediğim çiçekçi de Molkan'ın bildiği anlamına geliyordu.

Ona söylediğimde Florian endişelenmemişti. "Çiçekçi artık orada değil," demişti, ondan sakladığım sırdan rahatsız olmamış gibi görünüyordu. "Sen kaçırıldıktan bir gün sonra kapattılar. Muhbirlerim bunu merak etti, biz de kontrol ettik. Hiçbir şey yok."

Düşmanlarının kraliyet şehrinde, burnunun dibinde dükkân açabilmesi en hafif tabiriyle tedirgin ediciydi. Ta ki Molkan'ın Hellebore'da ne kadar casusu varsa, Florian'ın da Baneberry'de bunun iki katına, hatta daha fazlasına sahip olduğunu kabul edene kadar.

Bağlandığım bu kral, ilk keşfettiğim kadar çıkarıcı ve acımasız olduğunu kanıtlamıştı. Gökyüzü, belki daha da kötüsü.

Ama bir canavarı yenmek için bir canavar gerekiyordu ve bulduğum tek rahatlık, daha büyük canavarı bir şekilde evcilleştirdiğimi bilmekten geliyordu.

Benden asla çok uzakta dolaşmayan biri. Nirra ve diğer iki savaşçıyla derin bir tartışma içindeyken bile, malikaneden ayrıldığımızdan beri giydiğimiz kıyafetleri yıkamak için banka diz çöktüğümde beni izledi.

Diğer savaşçılara bu görev verilmişti. Giysilerimizi toplamaya çalıştıklarında reddetmiştim. Eğer uyuyamıyorsam, yapacak bir şeyler istiyordum.

Aylardır yapmadığım bir işi yapmak tuhaf bir şekilde tatmin edici ve ayıltıcıydı. Rolina'nın elbiselerini ve apartmanda kendiminkileri yıkarken, tam olarak şu anda bulunduğum yerde olduğuma dair hayallere dalmak.

Giysileri, iki ağacın arasına gerilmiş bir telin üzerine asılmış diğer yıkanmış eşyaların yanına astım.

Yıkanmak güzel olurdu ama bunu yapmak için mahremiyet yoktu. Çıplak kalçalara ve ıslak göğüslere umursamadığım çok rastlamıştım. Kimse aldırıyor gibiydi. Tabii ki, buna alıştıklarında aldırılmazlardı.

Bunun nedeni vücudumu sergilemekten çekiniyor olmam değildi. Sadece görmek istediklerini bildiğim markayı kimseye göstermek istemedim.

Ayrıca Florian'ın ben suya tam olarak girmeden beni sudan çıkarabileceğini hissediyordum.

Ertesi öğleden sonra tekrar kamp kurduğumuzda giysiler hala nemliydi, ben de hemen astım. Bu sefer açıklık yoktu. Her çadır dev bir ağacın yanında duruyordu ve ateş yakmak minimum düzeyde tutuluyordu.

Savaşçılar uyurken ve ormanda devriye gezerken, Florian çadırımızın girişindeki tercih ettiği yerde oturuyordu. Beklediğim kadar çok konuşmamıştık.

bekliyordum. Zaten geri dönülmez bir şekilde zehirlenmişken beni iyileştirebileceklermiş gibi sarıldığım çekincelerden kaynaklanmıyordu.

Bunun nedeni, bir atı paylaşırken bile nadiren yalnız olmamızdı.

Saç fırçasını çantanın içine geri soktum ve geniş sırtına baktım. O da günlerdir yıkanmamıştı ama kokusuna eklenen koku onu daha az çekici yapmamıştı. Aksine, yeni kokusu kulağıma bir şeyler söylediğinde bacaklarımı atın etrafında daha sıkı kenetlememe neden oluyordu.

Sadece kendi yıkanmamış halimin o kadar da kötü olmadığını umabilirdim.

Saçları artık tutamları ensesinde küçük bir topuz oluşturacak kadar uzundu. Birkaç parça serbest kalmıştı. Onlara dokunmak istedim. Ona dokunmak. Elimi onun gergin sırtına koyup bizi bekleyen şeyle ilgili endişelerini yatıştırıp yatıştırmayacağını görmek istedim.

Hiçbir şey olmaz.

En azından duyulma korkumu görmezden gelebilirdim. "Kendini burada bulacağını düşünmüş müydün?" diye fısıldadım.

Yolculuğumuzdan başka bir şeyden söz ettiğim için şaşırmış gibi Florian hafifçe sarsıldı. Omzunun üzerinden baktı, dizleri güçlü kollarıyla sarılmıştı. "Beni hor görmek isteyen bir eşle mi evlisin?" diye alay etti. "Yoksa savaşa mı gidiyorum?"

Dayanamayıp gülümsedim. "Seni hor görmüyorum ve bunu sen de biliyorsun." Gerçekten öyle miydim, yoksa sadece kendime duyduğum nefreti gizlemek için mi öyle davranmaya çalışıyordum, merak ettim.

Kampı izlemeye devam etti. "İstiyorsun kelebek, tarif edilemez derecede rahatsız edici olsa da buna katlanacağım." Cırcır böcekleri cıvıladı ve ormanın derinliklerinde bir kurt uludu. Sonunda, "Hayır. Doğrusunu söylemek gerekirse, bundan kaçınmam gerekebileceğini düşünmüştüm." dedi.

"Tamamen aşağılanma planlarınızı bir kenara bırakıp Molkan'a suikast düzenlemek için," diye tahmin ettim.

"Kesinlikle." Kelimede her zamanki buz yoktu.

Uzun dakikalar boyunca ona baktım. Akşamın erken saatlerinin perküsyonu sakinleşti ve akıldan çıkmayan sorunun nihayet zar zor bir fısıltıyla beni terk etmesini sağladı. "Annemin beni doğurduktan sonra gerçekten öldüğüne inanıyor musun Florian?"

Daha da gerildi. "Evet." Boynunu kıvrırdı ve sessiz bir inançla ekledi: "Ama senin doğumun yüzünden değil."

Bu da kaşlarını çatmama neden oldu. "Hiçbir şey söylemedin." Kuşkusuz bunu beni birçok kez daha iyi etkilemek için kullanabilirdi.

"Çünkü kanıtım yok."

Mektup yine cazip geldi ve çantama bakma isteğimi görmezden geldim. "Peony'nin neler olduğunu bilmesi mümkün mü?" diye sordum. "Gerçeği paylaşmak için yazıyor olabileceğini söylerken kastettiğin bu muydu?"

"Bence bilen biri varsa o da odur."

Mırıldandığı sözler, belki de niyet etmediği başka bir alay gibi aklımda kalsa da, kendimi o paketi açıp mektubu okumaya ikna edemedim. Ve Molkan'ın bana anlattığı hikâyelerin hiçbirine artık inanamıyordum. Yıpranmış kemiklerin toza dönüşmesi gibi dağılana kadar her birini tekrar tekrar gözden geçirdim.

Hissettiklerimin doğru olduğunu bilmek için mürekkeple yazıldığını görmeme gerek yoktu. "Ne zamandır bunu düşünüyorsun?" Florian sordu.

"Çoğunlukla malikânedен ayrıldığımızdan beri, ama sanırım ondan önce de biliyordum. Onu sevdiğini söyledi," diye fısıldadım. "Annemi. Ama sevdiğin birine bunu nasıl yaparsın?"

"Corina'yı sevdiğine inanıyorum." "Aynı zamanda bu sevgiye içerlediğine de inanıyorum, çünkü bu onun hayal kırıklıklarını geri alınamayacak bir şekilde kız kardeşimin üzerine salmasına neden oldu." demeden önce bir duraklama oldu.

Molkan babasından, yaptıklarından beklenecek bir düşmanlıkla söz etmişti. Büyükbabam büyükannemi öldürmüştü. Ancak Molkan aynı şeyi kendi karısına da yapmış gibi görünüyordu. Kendisinin de bu kadar alçak olduğunun farkında olup olmadığını merak etmeden edemiyordum.

Öte yandan, canavarlar canavar olduklarına çok nadiren inanırlardı.

Molkan'ın yaptığı tüm zulümlerin bedelini ödemesini görmek için duyduğumuz ortak arzu olmasaydı, Florian'dan onu bitirmek için başka bir yol bulmasını ve bu işi bitirmesini istemeyi düşünürdüm. Ne kadar çabuk ölürse o kadar iyi.

Ancak bu yanma, onun kolay bir şekilde öleceği düşüncesiyle bile bir cehenneme dönüştü.

Kral büyüyen karanlığı titizlikle incelemeye devam etti. Başını hafifçe çevirerek hareket eden ve ses çıkaran her şeyi işaretledi. Omuzlarındaki sertliğin geri dönmesi, konuşmanın rahatlamasına yardımcı olduğunu fark etmemi sağladı. Çok az da olsa.

Buna güvenmek için kendime izin verememem, görevimizin onu bu kadar gergin hale getirmesinden hoşlandığım anlamına gelmiyordu.

Ben de sessizce, "Beni zevk evinizde ilk gördüğünüzde ne düşündünüz?" diye sordum.

"Sikimi içine sokmak için sabırsızlanıyordum."

O anki dürüstlük, dizlerimi göğsüme doğru çekerek boğduğum bir kahkahaya neden oldu.

"Doğru cevap, senin şimdiye kadar gördüğüm en büyüğü şey olduğun olurdu."

"Hayır," dedim arkasından gülümseyerek. "İlk cevabın bunu gayet iyi ifade ediyordu." Mırıldandı. "Öyle olduğunu varsayalım."

Gece kuşlarının sesleri ve daha fazla uluma, yaklaşan gecenin sesini yükseltti. Çadırların çoğundan horlama sesleri geliyordu. Yakında yola çıkmaya ve bir kez daha karanlığın içinden geçmeye hazır olacaktık.

Florian zar zor duyulabilir bir sesle "Peki sen ne düşündün?" diye sorduğunda önceden bir saat uyumaya çalışmayı düşündüm.

Sorduğu için şaşırmıştım, afallamış bir halde oturuyordum. "Tepkimi hatırladığına inanıyorum." Yine de ilk müşterimle tanışmak için özel odanın kapısından içeri daldığımda ne kadar gergin olduğumu düşündüğümde, yatak örtüsünden aşağı inerek ona yaklaştım. "Gördüğüm en korkunç şey olduğunu düşünmüştüm."

Yumuşakça homurdandı. "Başına gelen gardiyan düşünüldüğünde bu da bir şeydir."

Tekrar gülümsedim, göremediği için minnettarım. "Ve çok güzel," diye kabul ettim, çünkü daha fazlasını istediğini biliyordum, elimi uzun zamandır istediğim gibi sırtına koyarken.

Florian sanki dokunulduğunda nefes almayı bırakmış gibi hareketsiz kaldı.

Bir an sonra omuzları sert bir nefesle gevşedi. Cevap olarak hiçbir şey söylemedi ve ben de sessizliği doldurmaya çalışmadım, avucumun altındaki bağımlılık yaratan sıcaklığını hissetmek yeterli olmayana kadar memnun oldum.

Sonra başımı sırtına yaslamak için yaklaştım ve sonunda uykuya daldım.

TWENTY-ONE

Tullia

Florian'ın neye sahip olduğunu anlamam için iki gece daha at sürmem gerekecekti.

Takip ediliyorduk.

Ne düşmanlarımız ne de sadece kilometrelerce arkamızdaki birim tarafından değil, ormanın içinde yaşayan yaratıklar tarafından. Uğultular yaklaştıkça yaklaştı ama ilerlememizi engelleyecek kadar değil. Daha büyük hayvanların hırıltısı bizi duraksattı, bu yüzden tetikte kaldık ve onları cezbetmemek için elimizden geleni yaptık.

Nihayet banyo yapabildim.

Küçük bir dere, ormanın içinden geçerek kamp kurduğumuz dereye doğru akıyordu. Florian beni oraya götürdü, muhtemelen tuniğimin kaşınmasından şikâyet ettiğim için.

Ben derenin en derin kısmında yıkanırken o bana sırtını dönmüştü. Bana mahremiyet vermek için değil. Birlikte yaptıklarımızdan sonra bu gülünç olurdu. Hayır, kamp görünürde bile olmamasına rağmen kimsenin yaklaşmadığından emin olmak istiyordu.

Israrlı gülümsememi bastırarak sabunlandım ve çubuğu bir taşın üzerine koydum. "Muhafızlık görevi son derece gereksiz görünüyor, Majesteleri."

"Sadece yıkan, kelebek."

Vücudumdaki köpükleri durulamak için suyun içinde eğildim. "Peki ya sen?"

Cevabı kısa kesilmişti. "İşiniz bittikten sonra yapacağım."

Bitti vurgusuna *oflayarak* ellerimi sabunla köpürtüp kafa derimi ovdum, keşke onun yerine parmakları olsaydı diye düşündüm. Saçlarımı yıkamak için birkaç kez suyun altına daldım. Uzun saç tellerini sıkarak, "Bu seni koruyabileceğim anlamına mı geliyor?" diye sordum.

Kolları bağlı kaldı ve yüksek fiziği de sözleri kadar gergindi. "Nasıl isterseniz."

"Biliyorsun..." Yanağımı ısırdım, öğleden sonrasının ısıltısında onun etkileyici formuna utanmadan hayran olma özgürlüğünün tadını ıkarıyordum. "Burada olsaydın bunu daha iyi yapardım."

Florian daha da gerildi, sonra omzunun üzerinden baktı. Beni incelerken kısılmış gözleri parladı. Çenesi kaya gibi sertti, uyarısı dişlerinin arasından tıslıyordu. "Benimle oynamayı bırak, Tullia."

Kendimi daha fazla tutamayarak güldüm, neredeyse başım .

Yüz hatları yumuşadı. Sadece biraz. "Doğru. Yeterince temizsin." Sıktığı elinde boğduğu havluyu bankın üzerine bıraktı. "ık dışarı."

"Peki." Sahte bir kızgınlıkla i çektim. Ama gerçekten de işim bitmişti ve kimsenin sırtına bakmasını istemiyordum.

Yakalayamadığım bir şeyler homurdandı, havluyu kaptı ve açtı. Havluyu ıplak bedenime sararken gözleri daha da parladı.

"Bir havlu getirmişsiniz Majesteleri" diye haber vermek için öfkeli bir sıçramayla dereye girmesini bekledim.

Sabunu silip süpürdü. "Pantolonumu giyeceğim."

Yaprakların ve dalların arasından süzülen turuncu ışık ıslak tenini kaplıyor ve gözlerimi her sabunlu girintiye ve kaslı tepeye çekiyordu.

Elbette fark etti. Hırıltısı alçak ve gırtlaktan geliyordu. "Bizi ldrteceksin."

"Ben mi?" diye sordum, inanamayarak. Ama görevimi yapmak için döndüm, kimsenin yaklaşmadığından emin olmak için izledim, ancak kastettiği şeyin bu olmadığını çok iyi biliyordum.

Florian sadece bir dakika sonra bitirmiş gibi hissetti. Yosunlu kıyıya fırladığında su şırıldadı.

Stark ıplak.

Sonra gerçekten izledim, her kasım kaskatı kesilmişti ve ellerim havlunun sert kumaşını tutuyordu, kimsenin onu görmediğinden emin olmak için. Eğer endişe ve kıskançlığın bu sıkıcı birleşimi onun hissettiklerinin bir rneğiyse, onu kızdırdığım için pişman olmuştum.

Florian bana doğru sinsice yaklaştı, tanrıça tarafından oyulmuş her bir özelliği keskinleştiren tehditle bile ağız sulandırıyor. Tehditleri algılamaya, orada olmayan gözlerin gezinmesine ve ziyafet çekmesine o kadar odaklanmıştım ki bunu beklemiyordum.

Elini benimkine kenetledi ve arkasından ekiştirilirken ciyakladım. Beni alırlarla çevrili bir ağaca doğru sürükledi, havlu neredeyse kayıyordu.

Beni ağaca doğru kaldırdığında yukarı doğru kaydı. Fısıltısı sertti, tüylerimi diken diken ediyordu. "Sen bizim ölümümüz olabilirsiniz."

Burnu köprücük kemiğime değdiğinde sııttım. Nefes aldı, sonra nemli teni yaladı ve ben de bacaklarımı beline doladım. "Ama ne kadar keyifli bir son olurdu."

"İkna edici bir argüman sunuyorsun." aresiz nabzımı öptü ve ona daha iyi erişim sağlamak için başımı eğdim. Çenemi yaladı. "Çok ikna edicisin."

Bunu yüksek sesli bir evet olarak algıladım ve bir kolumu omzundan ayırarak uzandım. Aleti bana dokunur dokunmaz vücudumun içine doğru itti ve nefesim kesildi. Sadece birkaç gün olmuştu ama bir anda alev almıştım ve serbest kalmaya açtım.

"Baş belası yaratık." Başını kaldırdı, gözleri gökyüzünü boyayan artık mavi kadar parlaktı. "Ses ıkaramazsın."

Onun üzerinde kaydım - hareket etmesine çaresizce ihtiyaç duyuyordum.

Kıpırdamadan durmak ona acı veriyormuş gibi yüz hatları buruştu. "Ciddiyim. Kimse seni duymayacak ya da biz eve dönene kadar bu bir daha olmayacak."

Home.

Göğsümde bir sızı filizlendi. Hellebore Malikânesi benim evim değildi. Hiçbir zaman da olmayacaktı. Yine de hiçbir yer, hem sığınak hem de hücre görevi gören bu kış yüklü malikâne kadar evim gibi hissettirmemişti.

Florian'ın alt dudağını ısırarak bu farkındalığın yarattığı paniği görmezden geldim. "O zaman sessiz olduğumdan emin olsanız iyi olur Majesteleri."

Anlayınca eliyle ağzımı kapattı. Diğer kıcıımı sıktı. Şehvetle değişen gözlerini vahşi bir parıltı aydınlattı. "Memnuniyetle, kelebek."

Sonra bana ikimizin de açlığını çektiği şeyi verdi.

Sırtım sert ağaç yaslandı, havlu belime düştü ve her seferinde daha da derinleşen itişlerle içime girdi. Damarlarımda bir rahatlama ve onun huzursuzluğunda sessiz ama güçlü bir şey dolaşıyordu. Bunu hissetmiş gibi görüldüğünde daha da yoğunlaştı.

Burun delikleri alevlendi, bir inilti onu terk etti ve sonra bana tekrar tekrar vurdu. Gözleri benimkileri tutuyordu. Titreyen parçalara ayrıldığım da bastırmayı başaramadığım iniltileri eliyle bastırdı.

Dişlerini sıkmış ve alçak sesle inleyerek onu takip etti.

Nemli saçlarına dolanan parmaklarımla boynunu kavradım. Eli ağzımda gevşedi ve nefesim kesilirken başımın omzuna düşmesine izin verdi.

"Sikeyim," diye homurdandı. Üzerimdeki kolunu ağaca dayayarak, kalçalarının kasılmış sarsıntılarıyla içimi doldurmayı bitirdi.

Gözlerimi açtığımda derenin karşısındaki yeşilliklerin arasında parlak yeşil bir çift gördüm. "Gerçekten de," diye fısıldadım, korku omurgamdan aşağıya doğru yayıldı ve onu kilitledi.

Bunu hisseden Florian gerildi. "Ne oldu?"

"Kurt," dedim, yavaşça suya doğru ilerlerken bakışlarımı yaratıktan ayıramıyordum.

Batan güneş ormanı gölgeler içinde bırakıyor, kurdun arkasındaki çalılıktaki sürüyü aydınlatıyordu.

Florian, "Derenin karşısında," diye tahmin etti. "Evet."

Tekrar küfretti, sonra da "Havluyu tamir et" dedi.

Ağaçla göğsü arasında ezilirken geldiğinde kendimi korudum. Tatmin olmuş bir şekilde beni yavaşça ayağa kaldırdı.

Florian döndüğünde kurt durdu. Görünüşe göre gri ve siyah yırtıcı artık daha büyük biriyle karşılaştığını anlamıştı. Bir adım geri çekilirken alçak sesle homurdanarak hoşnutsuzluğunu ifade etti. Onun büyüklüğü...

Gözlerimi kırptım. "Kar, yanında bebek kalır."

"Snow bir bücür ve bu yüzden ölmeliydi."

Kaşlarımı çatarak tısladım, "Yine de ben yokken seninle kalmaya zorlandığını duydum." Düşünmeden koluna vurdum, ses kurdu sakinleştirdi ve bazı kardeşlerini ağaçlardan öne çıkardı.

"Her ne olursa olsun, bu hayvanlar evcilleştirilmiş değil." Florian sesini alçalttı. "Kurtarılmaya da ihtiyaçları yok."

Dudaklarımı büzerek kaslı koluna doğru eğildim ve gergin bir kahkaha attım. "Hiçbir şey giymiyorsun."

"Hatırlattığın için teşekkür ederim."

Ben kahkahamı tutmayı başaramayınca, alfa kurt derenin dar ortasından atladı.

Florian beni arkasında tuttu ama silahı yoktu. İkimizin de yoktu. Kıyafetlerimizle birlikte derenin yanındaydılar.

Yumruğunun içinde hızlı çatlaklar halinde buz oluştu. Elinde hançeri andıran bir parça olan kral ileri doğru adım attı.

Kurt durdurdu, arkadaşları merhametle hâlâ derenin ötesindeydi.

Karanlık canavar yeşil gözlerini bana çevirdi ve ben yine bir sızı hissettim -Gergin uzuvlarımı sakinleştiren ve rahatlatan o garip sıcaklık. Florian'ın sırtına dokundum. "Bekle." Hâlâ kurda bakarak, "Belki de buradan gitmeliyiz," dedim.

"Günlerdir kampı izliyorlardı kelebek, sadece kolay bir avın gruptan uzaklaşmasını bekliyorlardı."

"Ya da merak ediyorlar."

"Et hakkında," dedi. "Ki bu da yıllar süren kış boyunca zayıf kaldı."

"Ama kış eriyor." Dağlardan uzaklaştıkça çimler daha yeşil, daha gür oluyordu. Hayvanlar daha boldu. "Bol miktarda yiyecek var, Florian."

Sonunda ne dediğimi anlamış gibiydi. Gözlerini kurttan ayırmadan, "Sadece seninle ilgilendiklerine inanıyorsun," dedi.

"Belki," dedim omuz silkerek ve sesimi unutarak. Suyun üzerinden bir kurt daha sıçradı. Bu kurt griydi ve siyah gözleri vardı. Daha küçük boyutuna ve alfasının hemen arkasında dururken aldığı kokuya bakılırsa bir dişiydi. Onları inceledim ve gülümsedim. "Onlar eş."

Florian da onları inceledi.

Onlara zarar vermeye karar verirse ne yapacağımı merak ediyordum, çünkü içimdeki huzursuz sessizlik onlardan herhangi birinin yaralanması ya da daha kötüsü düşüncesinden çekiniyordu.

Florian sonunda, "Benimle birlikte geriye doğru yürü," diye mırıldandığında rahatlama, yükselen gerginlik dalgasını yatıştırdı.

Biz buz bıçağını hazır tutarken o da hazır tuttu.

Kurtlar biz kampın dışına ulaşana kadar oldukları yerde kaldılar. Sonra hemen seviştiğimiz ağaca doğru sıçradılar, burunlarını yere dayadılar ve ağaç kabuğunu kokladılar.

Burnumu kırıştırdım.

Florian fark etti ve kıkırdadı.

Lezzetli ses, yanında durduğumuz ağacın arkasından tanıdık bir sesin çınlamasıyla aniden sona erdi. "Güzel kış, kralım." Şapkasıyla yüzünü yarıya kadar koruyan Nirra, ziyaretçilerimizden rahatsız olmamış ya da dinlenme noktasına bu kadar yaklaştıklarından habersiz, ağacın gövdesine yaslanmıştı.

Generali ve kurtları sersemleten bir kahkaha attım, çünkü Florian onlara daha fazla kulak asmayı reddederek dereye geri dönüp

giysilerimizi topla.

Canavarlar geri çekildi ve ağaçların arasına dağıldı.

Kurtlar bizi takip etmeye devam etti.

Kendimi ve giysilerimizi temizlemek ya da saatlerce at sürdükten sonra ağrıyan uzuvlarımı esnetmek için kamptan her uzaklaştığımda alfa varlığını hissettirdi.

Ertesi akşam, bir yuvanın yanına oturdu, eşi ona katılırken sabrı sonsuzdu ve talihsiz bir yaratığın evlerini terk edip bir sonraki yemekleri olmasını beklediler.

Bizi yemekle çok ilgilenmedikleri sürece umurumda değildi. Ama buna tanık olmadan önce çadırımıza geri döndüm.

Florian döndüğümde ona "Senin enerjine çekiliyorlar," dedi. "Duyguların. Belki ihtiyaçlarınız da, çünkü hepsi birbiriyle bağlantılı."

İkimizin de sayısız kez baktığı haritayı inceliyordu, yanında bir fincan et suyu soğuyordu. Uykusuzluktan gözlerinin altındaki gölgeler, koyu maviyi nadir ve paha biçilmez mücevherleri anımsatır hale getiriyordu.

Hiç uyumamıştı. Gördüğüm kadarıyla hayır.

Ben de pek iyi değildim ama tekrar yola çıkmaya hazırlanmadan önce gece yaklaştığında bir iki saat çalmayı başarmıştım. Dinlenebilmesi için zorlayıcı nöbet görevini devralma tekliflerimin hepsi "Bir dahaki sefere" mırıltılarıyla bir kenara itilmişti.

Yumuşak yalanlar. Biliyordum ama yine de karşı çıkmamıştım. Bu kadar kötüleşmesine izin vereceğini düşünmemiştim.

Doğuştan inatçılığı ve kontrol ihtiyacı onu lanet olası atının sırtından düşerken görecekti. Tek başıma ata binmeye hazır değilken bu hiç de ideal değildi. Birliğimizin geri kalanı ve karşılaşacaklarımız gibi onun da uyanık ve dinlenmiş olmasına ihtiyacım vardı.

Ben de oturduğu yatağın yanına çömelip haritayı parmaklarının arasından kaptım. Kaşlarını çatmasına aldırmadan katladım ve göğsünün içine yerleştirdim.

cebine soktum. Sonra çenesini kavradım ve iki yana yatırdım. "Kendine bir bak, Florian."

Kaşları havaya kalktı, hemen ardından bir sırtıma geldi. "Artık o kadar da korkunç değil miyim, kelebek?"

Dudaklarım kıpırdadı. Parmaklarım kalın kirli sakalının üzerinden yumuşak ağzına doğru ilerlemeye başladı. Onu serbest bıraktım ve suyu uzattım. "İç ve uyu. Şu anda bizi öldürecek tek şey, dinlenemeyecek kadar inatçı olduğun için atının üzerinde kalamaman."

"Sanırım çok *endişeli* demek istediniz" -çorbayı yudumladım- "o yüzden bunu dikkate almayacağım."

Kalçamdaki kınından hançerimi çıkararak, ondan önce çadırın girişine oturdum.

Ofladı ve teneke bardağı yere bıraktığını duydum. "Sanki sen orada otururken uyuyacakmışım gibi, yolmak için olgunlaşmışsın gibi."

"Kimse bana dokunmayacak," dedim, ciddiye dim.

Bir an sessiz kaldı. "Bu konuda oldukça emin görünüyorsun."

Kurtları kastederek, "Bana kendin söyledin ve yeni dostlarımız şu anda çadırımızın arkasında, ağaçların arasında kamp kurmuş durumdalar," dedim.

Florian küfretti.

"Dinlenseydin onları fark ederdin," diye takıldım, sonra omuz silktim. "Belki de."

"Belki de," diye karşılık verdi, küçümseyerek ama gerçekten sinirlendiğini belli etmeyecek kadar yumuşak bir sesle. "Seni koruduklarına inanıyorsun."

Bıçağı parmaklarımın arasında döndürdüm, keskin ucunun parıltısına hayran kaldım. Ne kadar az becerim olursa olsun, bir zamanlar hissettiğim kadar güçsüz olmadığımı hatırlatıyordu. "Ne yaptıklarını bilmiyorum ama atlar rahatsız olmuyor. Hiçbirimize saldırmadılar, saldıracaklarını da düşündürmediler."

Bir dakika geçti, keskin esinti saçlarımı hışırdattı. Çam ve dumanın sakinleştirici bir karışımını ve bir miktar nemi taşıyordu.

Uyuşukluk Florian'ın sesini derinleştirdi. "Bana onlardan ne hissettiğini söyle."

"Çoğunlukla kalp atışları," dedim. "Şu anda, tıpkı diğerleri gibi yumuşak atıyorlar." Sessizliği beni daha fazlasını söylemeye itti. "Ama gözlerimiz kilitlendiğinde, daha yüksek sesle atmaya başlıyorlar." Korkunç anıyı kendime saklama arzusu güçlüydü, ama yine de beklenmedik bir rahatlıkla beni terk etti. "O dağ yolunda at arabası beni kurtardı."

"Muhafızlardan," dedi Florian, sanki çok bastırırsa ayrıntı vermeyebilirmişim gibi, neredeyse çekingen bir tavırla.

"Evet. Öleceğimi sandım. Hatta hissettim." Yaşadığım o soğuk korku ve kesinlik enseme ürpertti - yerini başka bir şeye bırakmadan önce. "Onları daha fazla tatmin etmek için o muhafızlardan hiçbirine bakmak istemedim," dedim. "Bu yüzden Fellan'ın arkasındaki ata baktım. Gözlerimiz buluştuğunda, başka hiçbir şeye benzemeyen bir sakinlik hissettim. Dehşetim, her şey, damlıyor gibiydi."

"Enerjiniz birbirine değdi," dedi Florian. "Canavarın çaresizliğinizi kendi çaresizliğiymiş gibi hissetmesini sağlayacak şekilde birleşti."

Hâlâ gizemini korusa da mantıklı geliyordu.

"Sonra ne oldu?" diye sordu kral, sersemlemiş bir halde.

"At şaha kalktı ve boğazımı kesmeye çalışırken Fellan'ı yere düşürdü." Kuruyan dudaklarımı yaladım. "Onu ezdi ve Zayla ona yardım etmeye çalıştı, sonra sürücü..." Neyse ki başka bir şey söylememe gerek kalmadı.

Anlatmayı bitirdiğimi anlayan Florian fısıldadı: "Sonra cisimlendin."

"Çaresizlik," diye fısıldadım, bir zamanlar bana söylediklerinden bir gülümseme oluşmuştu.

"Peki bu çaresizlik sizi doğrudan Molkan'a mı götürdü?"

Crustle'dan alındığımı itiraf etmekten çekinerek ve nedenini bilmeden sadece "Hayır" dedim.

Bir mırıltıyla zaten o kadarını anlamış gibi görünüyordu.

Molkan'ın pençesine nasıl düştüğümün pek önemi yoktu, bu yüzden ona izin verdim. Belki de Florian başka bir şey söylemediğinde, bunun onun için önemli olduğunu düşündüm.

Bazı savaşçılar uyudu. Diğerleri yemek yerken kampın içinde sessizce sohbet ediyordu. Birkaçı, diğerlerinden dört ya da beş metre yükseklikteki bir kaya çıkıntısının üzerine tünemiş olan çadırımıza baktı.

Nirra dışında kimse benimle konuşmamıştı. Florian'ın onlara benim iyiliğimi düşündüğü için mi yoksa ilk düşündüğümünden daha sahiplenici olduğu için mi konuşmamalarını söylediğini merak etmeye başlamıştım.

Ona sormak için omzumun üzerinden baktım ve gülümsedim.

Kral her iki yatağın üzerine yayılmıştı, elleri başının yanında gevşekti, sanki uykuya yenik düşmeden önce parmaklarını işkence görmüş saçlarında gezdiriyormuş gibiydi. Kampa ve iki yanımızdaki ağaçlara bakarken, "Söz ver bana," diye mırıldandı.

Bu sözler kalbimi sıkıştırdı. Bıçağı parmaklarımın arasında inceledim ve fısıldadım: "Duyduğum ilk garip seste sizi uyandıracağıma söz veriyorum Majesteleri."

OceanofPDF.com

TWENTY-TWO

Florian

Koyu mavi tunik ve dar pantolon beni mahkum etmek için işlenmiş lanet bir suçtu.

Çok az uyumuştum, çok az kanım vardı, ondan çok az vardı. Gördüm. Kalın pamuk, kalçalarının, poposunun ve kalçalarının kıvrımlarına uyum sağlıyordu - tatlı göğüslerinin üzerinde öyle bir uzanıyordu ki, ona defalarca pelerin teklif etmeme neden oldu.

Tullia gördü.

Bazen benimle dalga geçerdi. Çoğunlukla ata bindiğimizde ve rüzgar yanaklarını pembeleştiren soğuk bir kirpik olduğunda ve örgüsüne ya da kulaklarının hassas kemerinin arkasına sıkışmayı reddeden saç dallarını kabarık düğümler halinde bıraktığında.

Diğer zamanlarda, sadece birkaç dakika önce olduğu gibi, çadırdaki yanına koyduğum pelerini görmezden geldi.

Yaratığım taşları tekmeledi ve çimlerdeki bir böceğe bakmak ya da bir kır çiçeğinin nadir renklerini incelemek için her gökyüzü lanet adımda çömeldi.

Bunun beni rahatsız ettiğini söylemek devasa bir yetersizlik olur.

Esas olarak hoşuma gittiği için, bir zamanlar açlığını çektiği ama o zamandan beri onu harabeye çeviren dünyaya duyduğu merakın yavaş ama emin bir şekilde geri dönüşü. O kadar hoşuma gidiyordu ki göğsüm yanıyor, bu his dişlerimin arasından kırılmış kelimeleri itiyordu. "Buraya manzarayı seyretmeye gelmedik."

Parmakları turuncu bir kır çiçeğinin dev yapraklarını okşadı. "O zaman neden kıcıma bakıp duruyorsun?"

Gülümsememi gizlemek için ağzımı ovuşturdum. İçimden bir kahkaha kaçtığı anda anlamsızdı.

"Majesteleri, tüm boş zamanımı size hayranlıkla bakarak geçirmediğim için kıskanıyor musunuz?"

Buna bir cevap vermedim. Buna ihtiyacı yoktu. Bunun yerine boğazımı temizledim ve "Yola devam etmeden önce çok az vaktimiz var ve senin uyumaya ihtiyacın var" dedim.

"Ben senden çok daha fazla uyudum," dedi sertçe, ayağa kalkıp benimle birlikte tarlanın derinliklerine doğru yürürken.

Uyumak imkânsızdı. Kendimi savunmasız hale getirmek bir şeydi, ama o sisin bir anda ortaya çıkabileceği bir an için bile onu terk etmek düşünülemezdi. Lanet kurtların sorun olmaya başladığından bahsetmiyorum bile.

Ne kadar hızlı gidersek gidelim ya da arazi ne olursa olsun bizi takip etmeye devam ettiler. Kuşlar da öyle, birkaç gün önce uykumdan uyandığımda onların varlığının diğer tüm sesleri bastıran korosunu fark etmiştim.

Tullia yetenekleri konusunda daha eğitilmiş olsa bile, yine de böyle olacağını biliyordum. Tıpkı damarlarımda dolaşan kışın krallığına yıllarca eziyet etmesi gibi, onun vahşi yaşamı kendine çekme yeteneği de kendi eziyetinin üstesinden gelene kadar bastırılamayacaktı.

Bu yüzden kontrol edebildiğimiz yetenekler üzerinde çalışırdık.

Yürümeyi bıraktım. Tullia da öyle yaptı, bana doğru dönerken aramızda birkaç adım mesafe bıraktı.

Gerçekten eziyet diye düşündüm.

Ama onun tam teslimiyetine duyduğum özlemi bir kenara ittim ve ellerimi önümde kavuşturdum. "Her cisimlendiğinde korkuyordun," dedim gereksiz yere, kelimeler amaçladığımdan daha soğuktu, çünkü böyle bir şeyi hayal etmek bile beni öldürücü kılıyordu. "Kendini tehdit altında hissettin."

Sanki o anılardan birinde kaybolmuş gibi, koyu renk gözleri arkamda bıraktığımız ağaçlara baktı, görmüyordu. Eli kalktı, parmakları boynuna doğru kaydı. Fellan'ın -şu anda Hiçbir Yer'in çukurlarında çürüyen melezin- açtığı yara izine.

Ona fark ettirmedim. Kimsenin izlemediğini düşünmediği sürece yara izine dokunduğuna nadiren şahit oldum.

Hep izliyordum.

"Hissediyor musun?" Göğsümdeki yanma sesimi alçaltarak sordum. "Nasıl hissettirdiğini hatırla."

Hafifçe başını salladı, eli düştü ve o kocaman gözleri benimkilerle buluştu. Bekledim ve o da fısıltıyla "Asla unutmayacağım" dedi.

Tanrıça beni al.

Kalın bir şekilde yutkundum, öfkemden aldığım tat asidikti. "Onu tutmanı ve incelemeni istiyorum." Yaşadıklarına dair hayalleri daha iyi görmezden gelmek için etrafında yavaş bir daire çizmeye başladım. "İçinde, cisimlendiğinde aradığın şeyin bir anlık görüntüsünü bulacaksın. Görmesi ne kadar zor olursa olsun, oradadır."

Sanki karanlıkta böyle bir şeyi daha iyi bulabilecekmiş gibi gözleri kapalıydı.

Belki de yapardı, ama yine de adım atarken gülümsememi sakladım. "Korkunun soğukluğu arasında bir sıcaklık çekirdeği. Bu yeteneğe sahip herkesin ilk cisimlenmeye başladığında tutunduğu bir ip."

"Güvenlik," diye fısıldadı, gözleri hâlâ kapalıydı, uzun kahverengi kirpikleri muhteşem yanaklarını süslüyordu.

"Eğer böyle adlandırmak istiyorsan, o zaman tamam. Bunu hissedin. Korku olmadan hissetmek için öne doğru çekin. Tehlikenin dehşeti olmadan. Acele etmeyin ve tamamen içine yaslanın."

Bekledim, onu defalarca kaçtığı daireden almaya hazırlandım.

Birkaç dakika sonra, "Hiçbir şey olmuyor" dedi.

"Öyle olacak," diye söz verdim. "Şimdilik kendini bu sığınma yerine götürülmüş olarak bulacaksın, ama yeterince pratik yaparsan, sanki her zaman yanı başında oturup bekliyormuş gibi o sıcaklığı çağırabileceksin. O zaman herhangi bir varış noktasını hayal edebilirsin ve seni enerjik alanlara itmeye yardımcı olacak güçlü bir arzu olduğu sürece, orada cisimleşeceksin."

"Ama ya hiç sıcak değilse?" diye mırıldandı. "Ya soğuksa?" Kaşlarımı çattım, yanında durakladım. "Soğuk mu?"

"Şu bahsettiğin ip." Gözleri açıldı. "Soğuk hissettiriyor."

Bunu düşündüm, bir an için kafam karıştı. Nihayetinde, bunun önemli olacağını düşünmedim. "Yeter ki korkunun aşırılıklarının ötesinde belirgin bir farklılık seni beklesin. Soğuğu öne çek, onu yakala." Sinirlerim bozulsada, "Bakalım ne olacak?" dedim.

Gözleri bir kez daha kapandı.

Volta atmaya devam ettim, pelüş dudaklarının kıvrımlarını ve yanaklarında tozlanmaya başlayan çilleri inceledim.

"Öğrenmen ne kadar sürdü?" diye sordu.

Birçoğu yaş, içki, uyuşturucu ve çok fazla ceset yüzünden bulanıklaşan anıların sisini ittim. Hatırladıkça içime bir sızı çöküyordu.

ıkarılamayacak kadar keskin dişleriyle ruhuma girdi. "Sanırım on yedi yaşımdaydım."

Tullia'nın dudakları b z lene kadar bu konuyu burada bırakmaya niyetliydim. Daha fazlasını öğrenmek istiyordu.

Güzel. İyiye işaretti, ben de memnuniyetle kabul ettim. "Kendimi annemin en sevdiği odada buldum. Zamanının çoğunu benimle geçirdiği odaya."

"Kütüphane," dedi Tullia.

Kaşlarımı kaldırdım ama o göremedi.

Merakımı sezmiş gibi nazikçe, "Bazı kitapların üzerinde bir kadın kokusu var. Seninkine benziyor ama karamel ve odunsu yerine karamel gibi." Elleri birleşti ve önünde büküldü. "Sadece tatlı. Lilitha'nın kokusu daha çok..." Vereceği cevabı düşünürken burnu hafifçe kırıştı. "Ballı."

Kalp atışlarım göğüs boşluğuma saplanan bir bıçağa dönüştü. Konuşamadım. Konuşabilseydim bile ne söyleyeceğimi bilmiyordum.

Tullia gözlerini açtı ve bana baktı. Onun

 n nde durmuştum, göğsüm sıkışmıştı.

Endişe kaşlarını indirdi ve ağzını sıktı. Duygudan yoksun bıraktığım yüz hatlarımı okumaya çalıştıktan sonra başını eğdi. "Demek annene cisimlendin."

Bir süre daha bakakaldım, esinti daha soğuktu ve sa  tellerimi yanaklarıma savuruyordu. Tullia beni tekrar uyarmadı. Karanlık bakışlarını yavaşça aydınlatan bir gülümsemeyle bekledi.

Kalbimi dizginlediğimden oldukça emindim, sonunda konuştum. "Babam her zaman o değil de o gibi göründüğü için sinirlenirdi." Acı tatlı anılar beni istila edince tekrar volta attım. "Rekabet iydi ve annem öyle olmasa da, kütüphanesine gelişimi kutlamaktan ve bunu yapar yapmaz babama haber vermekten sonsuz keyif alırdı."

Tullia alçak ve mide bulandırıcı bir kahkaha atarak beni kutsadı.

"Sonunda, belki bir ay ya da daha uzun bir süre sonra, bu sıcaklık hissinden yararlanarak ona bedenlenebildim. Beni hayal ettiğim herhangi bir yere götürecek bir araç olarak bu bağı kullanarak."

"Peki mutlu muydu?"

"Annem olduğu sürece en iyi ikinci olmaktan her zaman mutlu olmuştur." Belgesinin üstünden bakıp "*geç olsun g   olmasın*" derken kaşlarının aldığı yüksek kavisi hatırladım. Gözlerindeki parıltı zihnimde o zamanki kadar parlaktı.

"Her şeyden çok gurur duyuyordu." Adımlarımı yavaşlattım. "En hak etmediğim zamanlarda bile benimle hep gurur duyardı." Bu o kadar çok kez olmuştu ki, saymaya cesaret edemiyordum.

Tullia, sanki öyle olması gerektiği anlamına geliyormuş gibi, "Sen onun oğluydun," dedi.

"Babaların ve hatta annelerin her zaman sevgi dolu olmadığını herkesten iyi biliyorsun." Buna yanıt vermedi ve patavatsızlık ettiğim için kendimi yumruklamadan önce iç çektim. "Yapmamalıydım-"

"Yapma bunu," dedi.

Gerilerek onun yanında durdum. "Özür dilemek mi?"

Başını iki yana salladı ve bakışlarını bana doğru çevirdi. "Lafı dolandırmanı istemiyorum. Ne demek istiyorsan onu söylemeni istiyorum, hem de alışık olduğum bir çekingenlikle."

Bir kez başımı salladım ama "Neden?" diye sormak zorunda kaldım.

Dümdüz önüne bakarak ellerini sıktı ve yutkundu. "Başka her şey yalan gibi geliyor ve ben yalan istemiyorum." Durakladı, sonra fısıldadı, "Senden değil."

Gerçekten de ondan çok şey saklamıştım ve bunun sonucunda olanlar sonsuza dek peşimi bırakmayacaktı.

Çünkü daha açık sözlü olsaydım, o zaman -dişlerimden sonsuza dek taşıyacağı izler dışında- belki de boğazında ulaşabileceği bir yara izi olmazdı. Hain damgası olmazdı. Hissetmemesi gereken bir utanç ve kendinden nefret olmayacaktı.

Kalbi ve ruhu hâlâ bütün ve dayanılmaz derecede umutlu olacaktı.

Asla tam olarak söyleyecek cesareti bulamayacağım birçok şeyi dile getirmek için ağzımı açamadan Tullia gözlerini kapadı ve derin bir nefes aldı.

Nefesini verdiğinde konuşmasının bittiğini anladım.

Yine volta attım, ona daha fazla yer açmak için çemberi genişlettim ve uzaktaki ağaçları izledim. Duyu organlarım tetikteydi, kamptan gelecek bir bağırış ya da alanın ötesindeki çalılık ve yeşilliklerde şiddetli bir hışırtı bekliyordum.

Devasa kaya oluşumlarıyla çevrili küçük bir vadide duruyorduk, kuzeyde arkamızda ve güneydoğuda kamp kurduğumuz yerde orman vardı. Kayalar ve uçurumlar, ötesindeki köylerden sorun çıkmasını beklediğim kadar yakın değildi, ama burada uzun süre durmak isteyeceğim kadar da uzak değildi.

Düşmanın avantaj elde etmesi için çok fazla yol vardı. Çok fazla saklanma yeri.

Enerji ensemde ve sırtımın alt kısmında diken diken oldu.

Gözlerimi kısarak kayaları inceledim. Güneş alçaldıkça gölgeler tarlanın üzerine yayılıyordu. Gerçekten de erkenden yola koyulmak akıllıca olacaktı. Buluşma noktasına aceleyle gitmeden önce son mola yerimize kadar yetecek kadar dinlenmiştik. Sınırdaki bir karakol.

Harmony kasabasına yarın ulaşacaktık. Riskli ama çok ihtiyaç duyulan bir durak. Erzağımız azalıyordu ve yolculuğun geri kalanında bizi idare edecek daha fazlasına ihtiyacımız vardı. Bir hafta içinde sona yaklaşacak olan bir yolculuk.

Sonu ne olursa olsun.

İzleniyor olma hissi ve bizi bekleyen çeşitli keşkeler yüzünden dikkatim dağılmıştı, ne olduğunu görmedim. Ama hissettim - şekerli kokusu patlamadan bir saniye önce havadaki değişim.

Rüzgâr , ayaklarım da altımdan çekildi.

Görünüşe göre bu yaratığım söz konusu olduğunda durum her zaman böyleydi.

Gökyüzünden uçup gelen gülen bir kuş gibi tepeme konduğunda homurdanarak yere düştüm.

Gülüyordu. Haftalardır duymadığım kadar sert gülüyordu. Gerçek bir kahkaha. Yüksek yanaklarına kan hücum etmesine ve koyu kahverengi gözlerine bronz yıldızlar düşmesine neden olan türden.

Mavi kanatlı yalnız bir kelebek onun arkasından ağaçlara doğru süzüldü.

Söylememe gerek yoktu. Kahkahası solduğunda ne yaptığını çok iyi biliyordu. Yanakları uzun zamandır görmediğim bir bürünmüştü; solmakta olan güneş kadar sıcaktı.

Yaptığım her şeye rağmen, bana vermeyi reddettiği her şeye rağmen, cisimleştiği kişi bendim.

Ben onun sığınma yeriydim.

Ona baktım, örgüsünden kurtulmuş ve öğleden sonra ışıyla parlayan kır saçlarının çerçevelediği mükemmel yüzü. Gülümsemesi azaldı ama dudakları ayırık kaldı. Parmak uçlarımı yanaklarındaki sevincin üzerinde gezdirmek için uzandım, gülümsemesi gözlerinden kayıp giderken göğsüm sıkıştı.

Ani bir panikle, kalması için -onun kalması için- duyduğum ihtiyaçla mırıldandım, "Sırt üstü yatmamı istiyorsan tek yapman gereken bunu söylemekti, kelebek."

Kaşlarını çatması çok hoştu ama kuru sözlerim gülümsemesini geri getirmişti.

Ellerini göğsümün üzerinde gezdirdi, burnunun ucunu benimkine bastırđı ve bilerek amını ağrıyan ereksiyonuma soktu. "Belli ki bir şeyler ters gitmiş Majesteleri." Kalkarken, sikime yapılan ekstra işkenceden dolayı inlediğimde sırtıttı. "Tekrar deneyelim."

Hiçbir şey ters gitmedi ve o da bunu çok iyi biliyordu.

Bizi yuvarlayıp ellerini başının üstünde sabitlediğimde bir kahkaha daha kulaklarımı kutsadı. Gülümsemesi kaybolmadan önce o ağzı ele geçirdim ve dizlerimle bacaklarını iyice açtım.

Tullia, sikim pantolonumuzun içinden onun sıcak göbeğiyle buluştuğunda inledi. Başını çevirdiğinde dişlerim alt dudağının üzerinde gezindi. "Onlara hiçbir şey söylemedim, Florian." İtiraf, hem onu serbest bırakma konusundaki isteksizliği hem de farkında olduğumdan emin olma ihtiyacını ima eden aceleci bir patlamaydı. "Bana verdiklerinde..." Yutkundu, kirpikleri dalgalandı.

Benim olduğu için onu bir hain olarak damgaladıklarında.

Korku içime işledi.

Bileklerindeki tutuşum sıkılaştı. Benim aptal yaratığım kıvranıyordu, acı çeken sikime karşı kıvranırken gözlerinde bir kıvılcım vardı. "Ve bunun beni memnun ettiğini mi düşünüyorsun?"

Ses tonum onu sakinleştirdi.

Ama istesem de içimdeki soğuşun sesime sızmasını engelleyemezdim. Her biri bir öncekinden daha mide bulandırıcı olan hayaller zihnimi tırmaladı ve göğsümü parçaladı.

"Onlara duymak istedikleri her şeyi anlatmalıydın Tullia. Lanet olası ayın her gece ne şekilde olduğunu, kaç tane pelerinim olduğunu, hangi aptal sabunları kullandığımı, her şeyi. Bir yığın bok uydurmalıydın." Kelimeleri dişlerimin arasından geçirdim ve alnımı onunkine dayadım. "Sana zarar vermelerini engelleyecek *herhangi bir şey*."

Gözyaşları onunkilerde parladığında gözlerim kapandı.

Fısıltısı boğuklaşırken onları o şekilde tuttum. "Hayır, yapmamalıydım." Gözlerini açtığımda koyu renk gözleri benimkilere kaydđ, meydan okuyan gülümsemesi içimdeki çalkantıyı biraz olsun hafifletti. "Nasıl olsa bana zarar vereceklerdi."

"O kadar da değil," dedim bileklerindeki tutuşumu yumuşatarak.

Bir elini serbest bırakarak çeneme uzandı, parmakları kalınlaşmış kılların üzerinde gezindi. Onun dokunuşuyla gevşedi - ta ki onun hışırđılı ifadesi beni iliklerime kadar ürpertene kadar. "Sonuçta her şey aynı Majesteleri."

Eğer beni yatıştırmaya çalışıyorsa, başarılı olmaktan çok uzaktı. Gözlerimi dikip bakarken başımı kaldırdım. "Tullia-"

Parmağını ağızıma bastırdı, sonra dirseğinin üzerinde yukarı itti. O kadar nazikti ki beni bir kez daha mahvetti, dudaklarını dudaklarıma değdirdi. Geri çekilerek fısıldadı, "Biraz düşünüyordum."

İçimi çektim. "Bu konuda ne derler bilirsın."

Bana vermeyi reddettiği gülümsemeyi viski gözlerinden saklayamadı. "Baneberry Sarayı'nı çevreleyen muhafız kuleleri."

Zavallı sikim zonkluyordu, çünkü onun bunu bildiğim yere götürmesini bekliyordum.

"Molkan, sarayı korumak için kanıyla aşıl原因 eşyaların çalındığını söyledi." Yumuşak sözlerine bilmiş bir bakış eşlik etti, ancak kamp kimsenin duyabileceği kadar yakın değildi.

Muhtemelen bu düşüncelerini dile getirmek için şimdiye kadar beklemesinin nedeni de buydu.

"Onlar bir tür testti," diye itiraf ettim. "Ama onları almak bir hataydı, çünkü yerlerine gelenler çıldırtıcı derecede üstün."

"Muhafız kuleleri," dedi tekrar. "Onlar artık koğuşlar."

Yavaşça gözlerimi kırıştırdım, beni son derece mutsuz edecek kaçınılmaz öneriyi bekliyordum. En azından sikim dikkat çekmek için yalvarmayı bırakabilirdi.

"Eğer bir tanesi yıkılırsa, koğuşlarda bir boşluğa neden olur." Sessizliğime sinirlenerek dudaklarını büzdü ve "Sadece birini yıkmamız gerekiyor Florian" dedi.

Ve sabırlı olmaktan resmen bıkmıştım. "Hayır."

"Hayır mı?" diye tekrarlardı, kaşları havadaydı. "Hayır, yanılıyor muyum?" Ters ters baktı. "Ya da hayır, arazide cisimlenebilen tek kişi benken böyle bir şeye kalkışmama izin vermeyeceksiniz?"

Ayağa kalkmaya çalıştım ama o tuniğimi avucunun içine aldı. Önce tuniğe, sonra da ona sırtarak bakarak, "Çok tatlısın kelebek," dedim.

"Bana patronluk taslamayın, Kral. Bunu zaten konuşmuştuk. Bunu yapmak *istiyorum*."

Samimiyeti beni neredeyse "Ve ben de senin meydan okumanı sikip atmak, sonra da seni güvende tutmam için malikâneye geri götürmek istiyorum" dediğime pişman edecekti.

Dili yanağını dürttü. Dişlerinin arasından nefes verdi ve "Bir planımız vardı" dedi.

"Yapmadık," dedim, onu daha fazla kızdırmak için değil ama doğru olduğu için. "Kendini yaralamayı ya da daha kötüsünü garanti edecek bir fikrin vardı, ama şimdi..." Çenesini ısırdım. "Bir planımız var."

Gözleri benimkiler arasında gezinirken kirpikleri genişçe kırıştı. "Bunu mu demek istiyorsun?"

Benim bildiğimi biliyordu. "Diğerleriyle buluştuğumuzda generallerle birlikte burayı güçlendirmemiz gerekecek." Artık rahatlamış olan yüz hatlarına bakarken endişe bir parazit gibi içimi kemiriyordu. "Ama oraya yalnız gitmiyorsun ve bu tartışmaya açık değil."

Kapsamlı bir eğitim almamış olsa bile, benim yardımımı beni Molkan'ın korkaklık inine kendisiyle birlikte götürebilirdi. Tullia'nın Folkyn'e gelişinden bu yana Fume'un birden fazla kez işaret ettiği bir gerçek.

Bu gerçeği şiddetle görmezden gelmiş ve sonra da reddetmişim çünkü onu riske atamazdım - ne onunla ilk tanıştığımda ne de şimdi. Asla, eğer yardım edebilirim. Gerçi Molkan'ın mahvolmasını sağlamaya bu kadar kararlıyken bu artık kaçınılmaz .

"Biliyorum." Başını eğdi, gülümsemesi nazlıydı ve yanağı karlı saçlarıyla . "Zorba kocam bana eşlik edecek."

Kalbim sanki ona ulaşmak için göğsümü terk edecekmiş gibi yerinden fırladı. Ama o karıncalı farkındalık geri döndüğünde şaşkın sırtışıma düştü. Omurgamı sulandırdı, çeliğe çevirdi.

Ayağa fırlarken Tullia'yı da yanıma aldım.

On yıllardır duymadığım yüce bir çığlık Tullia'nın yüzündeki kanı çekerken, pullu canavar tarlanın ötesindeki kayalıkların tepesinde belirdi.

Onu kendime doğru çektim ve kampa geri döndük.

TWENTY-THREE

Tullia

Çadırların ve atların bulunduğu ağaçların önünde belirir belirmez Florian'a "Bu bir scalon mu?" diye sordum.

Korku ve adrenalin, çimenler gibi maddeleşmenin etkilerini bastırdı korkunç yaratığın aceleci adımlarıyla sarsıldı.

Kısa bacakları üzerinde tarlada bize doğru ilerliyordu, semender şeklindeki kafası yere yakın sallanıyordu. Gözlerimizi ondan ayırmadan geriye, ağaçların arasına doğru ilerledik. Koyu yeşil ve kahverengi, kalkan kadar büyük pullar canavarı kaplamıştı. Uzun kuyruğundan ve yanlarından sivri uçlar parlıyordu.

"Gerçekten." Florian hançerini ve daha önce taşıdığını görmediğim başka bir hançeri çıkardı. "Kışkırtılmadıkça genellikle sakın."

Daha uzağa çekildik, kalbim her nefes alışımında acı veren bir ağırlıkla şişiyordu. "Kesinlikle kışkırtılmış görünüyor." Gerçi nedenini bilmiyordum.

Uyanan savaşçılar, ormana ulaşan dev sürüngenini karşılamak için tam zamanında koşarak geldiler. Ağaçlar ve yapraklar ezildi. Savaşçılardan biri garip bir tıslama sesi çıkardı ve kollarını scalon'a doğru kaldırdı.

Yaratık ağzını açıp atların şaha kalkıp kaçmaya çalışmasına neden olan bir çılgılık daha atmadan önce sadece bir an durakladı.

"Saklan ama kaçma." Florian durdu ve önüme geçerek kıskanılacak bir sakinlikle, "Gerekirse kurtların yanında kal," dedi.

Öylece gideceğimi düşündüyse aklını kaçırmış olmalıydı. İstesem bile hareket edemezdim, çünkü scalon'un ilerleyişi yine engellenmişti. Bu sefer, rüzgar patlamaları ve sallanan metaller tarafından.

"Tullia," dedi Florian sert bir sesle. "Şimdi git."

İki arada bir derede kaldığını, kendisine en çok nerede ihtiyaç duyulduğuna karar veremediğini fark edince suçluluk duygusuna kapıldım ve ayrılmayı düşündüm.

Sonra Nirra çivili kuyruğunun şiddetli hamleleri arasında ileri atıldı.

"Kenarları yumuşak," diye bağırdı savaşçılarına. "Pulların altında. Oraya nişan alın." Ama Nirra hamle yaptığında scalon vurdu ve generalin kılıcı yaratığın kuyruğu tarafından havaya savruldu.

Savaşçılar kükreyerek ileri atıldılar, mavi bir öfke çemberi oluşturdular ve silahlarını hazırladılar.

Scalon onlara aldırış etmedi ve dişlerini generalin bacağına geçirdi.

Nirra çığlık attı, öfke ve acı dolu bir uluma. Esinti, sanki onu topluyormuş gibi sert bir rüzgâra dönüştü. Bir çığlık daha atarak ellerini canavara doğru savurdu.

Scalon kısa kesilen bir çığlıkla onu serbest bıraktı. Sarı gözleri şişti. Siyah damarlar belirdi ve çıkıntı yaparak hızla boğazına doğru ilerledi. Kol büyüklüğündeki dişleri ortaya çıkmış, sıra sıra dizilmiş keskin kılıçlar günün geç ışığında parlıyordu. Ağzı inanılmaz derecede genişledi, çatalı dili sertleşti ve uzun boynu fırlayıp büküldü-

Yaratık acı içindeydi.

"Ona ne yapıyor?"

Nirra'nın elleri hâlâ havadaydı. İki savaşçı öne doğru koştu. Biri kollarını Nirra'nın gövdesine doladı ve generali geri çekerken, diğeri kalkarıyla onları engelledi ve kuyruk darbesinden kıl payı kurtuldu.

Florian ilerledi. "Boğuluyor."

Dehşet beni sardı. Bu büyüklükte bir yaratığın yapabilecekleri düşünüldüğünde mantıksızdı. Yer tekrar sarsıldıkça daha da kötüleşti.

"Florian," diye bağırarak uyardım.

Tabii ki zaten biliyordu. Omzunun üzerinden, "Dediğimi yap," diye emretti, bir başka scalon çalılıklara çarptı, küçük ağaçlar kırıldı ve ardından eğildi.

Bu seferki çok öfkeliydi.

Geriye doğru tek bir adım atabildim. Ellerim yanlarımda açılıp kapandı, boştu ve titriyordu. Nirra kampa götürülürken ve tüm savaşçılar iki canavara yaklaşırken, Florian liderleri olarak Nirra'nın yerini alırken kendimi hiç bu kadar işe yaramaz hissetmemiştim.

Dehşet ve garip bir hüzün, kalbimin mideme inen ağırlığı tarafından anında bastırıldı.

Çılgın kocam kıvranan scalon'un yan tarafındaki sayısız dikenlerden birini yakaladığında, bunun gücü beni hasta etti ve felçli durumumdan itti. Kendini yaratığın sırtına çekmek için kullandı.

Savaşçılar canavarı altından bıçaklamaya çalışırken, Florian kendisine fırlatılan bir kılıcı yakalayarak bıçağı scalon'un bükülen boynuna saplamaya hazırlandı. "Kuyruğa dikkat et," diye bağırdı. "Biz yardıma ulaşmadan zehir yayılacak."

Kurtlardan gelen hırıltılar, ikinci scalon'dan gelen çığlıklara ve Florian'ın ilkinin öldürmek için hamle yaparken onun dikkatini dağıtma emirlerine katıldı.

Ama itilmişti. Scalon'un tüm vücudu şimdi bükülmüş, Nirra'nın büyüü onu serbest bıraktığında kraldan kurtulmak için çırpınıyordu.

Kuyruk yükseldi, dikenli bir uçla pullandı. Hiç düşünmedim. Sadece koştum.

Kurtlar hırlayarak, dinlenmek için seçtikleri kampın batı tarafından daha hızlı ilerlediler. Parlayan gözleri kaosu inceledi, sonra yavaşladıklarında bana baktılar.

İkinci scalon'un bakışları benimkilere kilitlendiğinde durdum ve yaratık bana ulaşmak için acele ederken onu geri itmeye çalışan savaşçılardan birini neredeyse eziyordu.

Ellerimi havaya kaldırdım, ne kadar işe yararsa yarasın, kalbim sessizdi ama kulaklarımda çığlık atıyordu. Geriye doğru sendeledim, yavaşça yanımdaki hançere uzanırken parmaklarım titriyordu.

Florian küfretti ve ben de ona ölümcül olabilecek bir bakış attım. Eğildi, scalon'un kuyruğunun dikenli ucundan zorlukla kurtuldu. Tekrar yükseldi, kaçmak için çok hızlıydı-

Çığlık attım.

Bana yaklaşan scalon dondu.

Zaman yavaşladı, sonra kulak tırmalayıcı bir şekilde durdu. İstirabımın yankısı ölmekte olan esintinin içinde kayboldu. Florian'ın sırtından birkaç santim uzaktaki kuyruk bir gümbürtüyle çimlere düştü.

Her şey durdu.

Nasıl, neden ya da neyin beni önümdeki yaratığa bakmaya ve tıslamaya ittiğinden emin değildim ama yaptım. Sıkıntım şiddetli bir onaylamama düğümüne dönüştü. Saçmaydı ama yine de aptal gibi görünmekten vazgeçme isteğimi görmezden geldim ve scalon'a ters ters bakmaya devam ettim.

Başka bir duyguya teslim olursam işe yaramayacağını biliyordum.

Mesajı almış gibi görünen scalon geri kaçtı ve ben aceleyle Florian'ın yanına giderken arkadaşına çarptı.

Bir elim hançerimin kabzasındayken diğer elimi tırmandığı canavarın önünde tuttum ve ona "Yere yat" dedim.

Ölümünden saniyeler uzakta olmasaydı yüzündeki şaşkın ifade komik olabilirdi. Florian başını salladı ve altındaki teraziye sert bir bakış attı. "Tullia, geri çekil-"

"Sen ona zarar vermeyeceksin, o da sana zarar vermeyecek."

Kurbağa ve kertenkelenin korkunç karışımı göz kırptı, dili açıldı ve çeneme yaklaştı. Rutubet ve sülfür kokusu burnumun seğirmesine neden oldu ama hareketsiz kaldım.

"O mu?" Florian kaşlarını çatı. "Kendine çok fazla güveniyorsun ve benim hoşuma gitmeyecek kadar yakınsın."

O zaman Avrin'in alaycı sözleri aklıma geldi. *Kelimelerin gerekmediği, sadece hislerin olduğu bir iletişim şekli. İşe yaramaz bir hediye, gerçekten.*

Önümde kaldırdığı eli titredi. Şüphe ve diğer umutsuz duygular tamamen içeri girmeden önce Florian kabul etti.

Kılıcı fırlattı, sonra yere atladı ve gümbürtüyle tırmandığı canavarı ürküttü. Yaklaştım ve Florian hareket edene kadar scalon bir kez daha bana odaklandı. Silahı geri aldı, gözlerini yaratığa dikmiş geri çekilişini izliyordu, çatallı dili titriyordu.

Belki de o kadar işe yaramaz değildir.

Söylediğim hiçbir şeyi anlamasalar da, büyük sürüngenler ne hissettiğimi anlayabiliyorlardı. Bu yüzden midem korkuyla çalkalanırken bile, rahatlamamı büyük bir minnettarlıkla örtbas ettim. Sonra daha önce hissettiğim o sakinliği geri gelmeye zorladım. Beni kurtaran ata baktığımda karşılaştığım huzur.

İhtiyacım kadar zorladım. Beni tamamen sarana kadar.

Bunu fark eden kral, benimle pulların arasına baktı. Sessizce, savaşçılara geri çekilmelerini işaret etti. Öyle de yaptılar, arkamızdan fazla uzaklaşmak istemiyorlardı, Florian yanımda kalmaya devam etti -kızılderililerden sadece bir adım ötede.

Yaratıklar hepimizi izledi ve inceledi, ama dikenli kuyrukları yavaşça sallanmayı bıraktı. Geniş burunları havaya kalktı, daha fazla tehdit için havayı koklarken yarıkları titriyordu.

Kalbimi yatıştırmak için tenimin altında yatıştırıcı bir şekilde fısıldayan soğuk bir okşayışa dönüşen o sakinlikle kıpırdamadan durdum. Kalp atışları kulaklarımda en az benimki kadar gürültülüydü, birleşik vuruşlar üçümüzü de rahatlatan bir davul sesi gibiydi. Ağaç dallarının salınan dansı ve vahşi yaşamın perküsyonu bir huzur kozasına dönüştü.

Orada, o huzurlu yerde kalmanın cazibesi o kadar güçlüydü ki, pullar geri çekilmeye başladığında gözyaşları yandı.

Nirra'nın küfürleri yankılandı, baloncuğu daha da parçaladı, sonra yarattığın çalıkların arasından ayrılışının çatırtı ve kırılmalarıyla ses seviyesi arttı. Trans bozuldu ve beni gerçekliğin ağırlığı içinde bıraktı.

Kurtlar homurdandı ve kampın diğer tarafına geri döndü.

Gözlerimi kapattım, Florian'ın yaralı olup olmadığını sorarkenki sesi çok yüksekti.

Ancak kendimi bir düzene soktukten sonra onları açtım.

Kralı görmezden geldim ve arkamızdaki kalın savaşçı hattını yarararak Nirra'ya doğru ilerledim. "Şifacılara ihtiyacımız var," dedim gereksiz yere.

Kalçasına sarılan bandajdan kan sızıyordu. "Harmony bir günlük mesafede," dedi Nirra dişlerini sıkarak, bir erkek

Altın sarısı saçlarıyla bandajı bağlarken berbat bir iş çıkarmış.

Florian yanıma geldiğinde ona baktım ve "Yakınlarda köylerden başka bir şey yok. Onlara ulaşmak için birkaç saat geri gitmemiz gerekecek ve geçitlerde daha fazla kafa derisiyle karşılaşma riskimiz var."

Tüm o dev kayalar. Onlardan kaçınmamızın bir nedeni vardı; vadide kamp kurmak için bataklıkların çamurlu kıyılarından geçtik.

"Orada şifacıları olmayacak," dedi Nirra. "Yakın zamanda işinize yarayacak bir şey de olmayacak."

Florian neredeyse boş gözlerle generalinin ısırılmış bacağına baktı.

Erkek savaşçı yüzünü buruşturarak yaptığı işi incelerken, "Harmony yapacak," dedi. "Onu orada maddeleştirebiliriz."

Nirra onun yüz ifadesine güldü, sonra da yüzünü buruşturdu. "Çok riskli. Ya grup olarak ziyaret ederiz ya da hiç ziyaret etmeyiz." Lanet okudu. "Dev kurbağayı öldürmeliydin, Florian."

Kral sırtıttı. Çenesini sıkkan endişeyi gizlemeyi başaramadı. "Brink," dedi. "Onu arabaya yerleştir."

Nirra'yı saran savaşçı başını salladı. Generali tutarak ayağa kalktığında ela gözleri bana dikildi. Belki biraz temkinli.

Florian, Brink ve Nirra'yı kampın içinden dere kenarına bağlanmış atlara kadar takip etti, halkına verdiği emir aciliyetle yankılanıyordu. "Şimdi gidiyoruz." Sonra bana döndü, bakışları gece gibi karanlıktı. "Görünüşe göre sana söyleneni nasıl yapacağın konusunda bir derse daha ihtiyacın var."

Az önce yaşanan her şeye rağmen, bu düşünce midemde bir sıcaklık yarattı. Eli kalçamı çaldığında gülümseyerek bunu sakladım. "Ve eğer sen

zehirlenmiş olsaydım, bana bir şeyler öğretecek başka birini bulmam gerekirdi." Gerildi. fkesi ve enerjisi beni seçtiğim kelimeler için pişman etti.

"En tatlı yaratık." Ağzı yanağıı okşadı, elinin sıcaklığı belimi dağılıyordu. Derin bir nefes aldı, sonra "Hiçbir şey, ölüm bile beni senin açğözlü ihtiyaçlarını karşılayabilecek tek kişi olmaktan alıkoyamaz." diyerek bıraktı.

Bir adım geri çekildi ve tarlaya doğru baktı; orada da karabaşlar artık kır çiçeklerini kemiriyordu.

Çadırımıza doğru ilerleyişini, olgunlaşmış kokusunu, tehdidinin ve ağzının yumuşak sıyrıklarını izledim.

OceanofPDF.com

TWENTY-FOUR

Tullia

Harmony kasabası, kayalık uçurumlar ve sık ormanlık alanlarla desteklenen ve Heartline Nehri tarafından nazikçe kucaklanan küçük dairesel bir topluluktur.

Bir grubumuz nehri geçerken nehir boyunca ağaçların arasında kamp kuruldu.

kemerli köprüden kasabaya doğru ilerlerken, Nirra arabayı çekiyordu.

Taş ve ahşap evler, ince Arnavut kaldırımli sokaklarda bodur ve mükemmel bir şekilde sıralanmıştı. Sabah ayazı, evlerin ve vitrinlerin üzerinde sürünen sarmaşıkların yapraklarına ve çiçek yapraklarına yapışmıştı.

Solmakta olan kışa rağmen, pencerelerin altındaki düzenli ahşap kutularda ve evleri ayıran bahçe yataklarında sayısız renkte çeşitli cinsler gelişti. Siviller kapı aralıklarından ve pencerelerden başlarını uzatıyor ve biz geçerken yer açmak için sokaktaki faaliyetlerini durduruyorlardı.

"Efsaneye göre Mythayla burada huzur bulmuş," dedi Florian. "Orta topraklarda öldürülmeden önce."

Saatlerdir rüzgâr ve toynak seslerinden başka bir şey duymadığım halde yumuşak ses tonuyla konuşması eyeri daha sıkı kavramamı sağladı. "Bir keresinde toprakların bu yüzden büyük bir kolaylıkla teslim edildiğini okumuştum."

"Orada küçük periler topluluğu yaşıyordu," dedi. "Çoğu insan kraliçeden rüşvet alarak taşındı, çünkü kraliçe onların koşullara karşı direnç göstermeyeceğine güvenmiyordu. Toprağın lanetli olduğuna inandıkları için bunu yapabilecek araçlara sahip olmaktan memnundular."

"Nemli," dedim, beklenmedik bir nostaljiyle kapana kısıldığım hareketli kasabayı düşünerek. "Ve bir tür hapisane, kesinlikle, ama lanetlenmiş değil."

Kral nefes nefese bir of çekti ve saçlarımı kokladı. "Uzun zaman önce yaşanmış bir geçmişin lekesini saklamasının nedeni pekâlâ bu koşullar olabilir."

Burnunun boynuma kısa süreli dokunuşu omuzlarımı kamburlaştırdı ve göremese de hissedebileceğini bildiğim bir gülümsemeye zorladı.

Bir zamanlar bir tanrıçaya sığınak olan bu şirin kasabadan geçerken sessizliğe geri döndük.

At sürerken nadiren konuşurduk. Sürdürmek zorunda olduğumuz tempo konuşmayı zorlaştırıyordu, toynakların gürültüsü ve küçük arabaların çingirakları arasında duyulabilecek tek ses genellikle rüzgârdı. Ancak sırtıma baskı yapan uyarılma, hızımız yavaşladığında bir tür alay beklememe neden oldu. Açlığının enerjisinden bahsetmiyorum bile - serenat yapan buz gibi bir sıcaklık.

Ne yazık ki, müstehcen hiçbir şey söylememiştir.

Doğruca onun yanına gitmem sürpriz olmadı. Benim için değildi. Bunun olabileceğinden şüphelenmek oyalanmamın sebebiydi. Yeşil soğanlarla karşılaşmamızın şoku ve adrenalini geçtiğinden beri, o kır çiçekleri tarlasında altındaki zeminde nasıl sersemlediğini tekrar tekrar hatırladım.

Ortaya çıkardığı gerçeklerden saklanmaya devam etmek boşunaydı.

İtiraf etmek istediğimden daha fazla önemsemişimi kanıtlamıştı. Bu kralı önemsemekten fazlasını yaptığımı. Bunu biliyordu ama isteksiz olduğumu da biliyordu. Bir zamanlar safça güvendiğim gibi hiçbir şeye güvenmek istemediğimi.

Özellikle de o.

Nirra'nın iniltisi düşüncelerimi böldü. Kasabanın merkezinden geçen uzun caddenin sonunda, iki katlı büyük bir evin önünde durduk.

Gözlerimi kısarak kemerli pencerelerin kenarındaki soluk mavi panjurlara baktım ve "Burada kim oturuyor?" diye sordum.

Florian atından indi. "Lord Jedworth ve onun üç baş belası kızı." Ses tonu en iyi ihtimalle kayıtsızdı. "Gerekli bir kötülük. Ondan uzak durabileceğimizi umuyordum ama şehirdeki en iyi şifacılarla erişimi var."

Kaşlarımı çattım ama daha fazlasını isteyemezdim.

Florian iki yamalı aygırın çektiği arabaya doğru yürüdü, ben de Hemlock'un dizginlerini tuttum. Homurdanan general dikkatle kollarına aldı ve kısa taş yolun sonundaki kapıya kadar taşıdı.

Arkamda, atlarının üzerinde bekleyen savaşçılar, kralları elleri dolu bir şekilde evin kapısını tekmelerken beni merak ve dalgınlık karışımı bir bakışla izliyorlardı.

Onlara küçük bir gülümseme sundum ve bana en yakın olan kadın başını sallayarak bana karşılık verdi. Sonra lordun çalışanlarından biri kapıyı açıp nefes nefese kalınca geri döndüm. Florian'ın ziyaretini beklemediği için özür dileyerek eğildi.

Nirra, "Gökler aşkına, kıymetli lordunuzu getirin ve bana biraz içki bulun *lütfen*," diye yakındı.

Bandajı şimdi kıpkırmızı olmuştu. Gözlerim ona takıldı. Gözlerimi kırptıktan sonra bile tek görebildiğim kendir kumaş ve kan sıçramış botlardı.

Yazık oldu, çünkü telaşlı erkeğin Nirra'ya tepkisini görmek isterdim.

"Elbette," diye kestirip attı. "İçeri buyurun." Evin içinden şöyle dediğini duydum: "Onu alt kattaki mutfığa götürebilirsiniz Majesteleri. Oradaki eski bir masa bozulursa kolayca temizlenebilir."

Kapı çarptı.

Hemlock ofladı ve parmaklarımı yelesinde gezdirdim. Buna tahammül etse de kulaklarının arkasının kaşınmasından hoşlanmıyordu ve otlayacak ya da içecek bir şey olmadan boşa kalmaktan da hoşlanmıyordu.

Üst kattaki pencerelerden birini örten dantel perdeler kayarak parlak mavi bir gözü ve pürüzlü bir yanağı ortaya çıkardı.

Küçük çevremize bir bakış tedirginliği ateşledi, kalçalarım Hemlock'un etrafında kilitlendi. Yanı başımızdaki komşu bungalovların pencerelerinden artık daha fazla apartman sakini görünüyordu.

Devasa aygır tetikte, ona komut vermem için hazır bekliyordu ama yine de yapabileceğimden emin değildim.

Bunu, izlenmeyi ve incelenmeyi kabullenmeyi öğrenmem gerekiyordu ve öğreniyordum da. Ama bu, yaşayacağımı hiç düşünmediğim bir rahatsızlıktı. Bu nedenle, kafeste olmayan bir kuş gibi alay edilmiş, değerlendirilmiş ve dürtülmüş hissederek bu durumla başa çıkmakta zorlandım.

Özgürdüm.

Yine de bu eskimeyen paranoya farklı şekilde bağıırıyordu.

Derin bir nefes aldım ve harfleri sessizce okumaya başlarken yavaşça bıraktım. Neyse ki Florian ben M harfine ulaştığımda geri döndü, pelerini rüzgârda savrulan saçlarının dallarıyla birlikte arkasından süzülüyordu.

Lord kapıdan fırladı ve kralın peşinden aceleyle yola çıktı. Florian'ın dışarıda beklediğimiz için mi acele ettiğini merak ettim.

Sisin bizi burada bulması pek olası değildi. Elbette, sonsuz büyülü ve şiddetli olasılıkların olduğu bu yerde hiçbir şey gerçekten olasılık dışı değildi. Bir şey

Nirra ile ilgilenmek için gereken süreyi aşarsak bizi ziyaret etmeye karar verebilir.

"Bana birkaç saat verin, Majesteleri. Sevdiğiniz viskiden bende var," diyordu lord Florian'ı sokağa kadar takip ederken. Bir Fae erkeğine göre kısa boyluydu, asi kahverengi bukleleri al yanaklarında favorilere dönüşüyordu.

Her parmağında altın bir yüzük vardı, mücevherler sabah ışığında göz kırparken o sinirli bir şekilde el kol hareketleri yapıyordu. "Size en iyi ikramları sunacağız. Tanrıça biliyor ki siz ve cesur savaşçılarımız bundan daha fazlasını hak ediyorsunuz, o yüzden bunu bir ziyafet haline getirelim..." Çamurlu gözleri beni bulduğunda gözlerini kırıştırdı. "Skies, tıpkı annene benziyorsun."

Florian Hemlock'a ulaştı, yüz hatları o tipik hareketsizlikle gergindi. Çizmelerini üzeniye geçirdi ve ata bindi. Ağırlığı ve sıcaklığı gerginliği hemen hafifletti. Dizginleri tuttu, parmakları kasıtlı olarak benimkileri okşuyordu.

"Tullia senin kraliçen, Jedworth," dedi Florian soğuk bir sesle. "Hiç şüphesiz bunun farkındasınız."

Lord başıyla kalın çenesini salladı. Eğilerek selam verdi. "Özür dilerim kraliçem."

Rahatsız etti. Başlık ve bana hitap etmek zorunda bırakılması. Ama çileden çıkaran kocamı baltalayamazdım.

En azından çok fazla değil. Lord'a belli belirsiz bir gülümseme sundum.

"Tullia." "Güzel bir kraliçe için güzel bir isim," dedi gözleri parlayarak. Doğruldu ve kestane rengi yeleğinin yakalarını çekiştirdi. Dişlerini göstererek beni geri götürmekle tehdit eden kızarmış köpek dişlerini ortaya çıkardı.

Başka bir lordla taht odasına geri döndüm. Beni o kadar aşağı gören biri bana dokunabilirdi. İncitebileceğini.

Artık ölü, diye hatırlattım kendime. Yutkundum, onun hayatına son vermenin nasıl bir his olduğunu hatırladığımda rahatlatıcı bir sıvı uzuvlarıma hücum etti.

Sanki ruhumun çalınmış bir parçasını geri almıştım.

Florian kulağımın dibinde hafifçe homurdanarak beni anılarımdan kopardı. Lord'a, "Pekâlâ," dedi. Hemlock döndü ve lordu geri geri giderek yoldan çekilmeye zorladı. "Bu akşam döneceğiz, yeter ki Nirra'ya iyi bakıldığından emin ol Jedworth. Günün ilk ışıklarıyla yola çıkmaya hazır olmasını istiyorum."

Lord Jedworth'un gözleri neşeye doldu. "Elbette kralım."

Arnavut kaldırım sokaktan aşağı, uzaktaki köprünün parıldayan lambalarına doğru ilerlerken Florian'a sessizce sordum: "Kan mı sebep oluyor?"

Birinin köpek dişleri bu şekilde kızarır mı?"

"Tütün de öyle," dedi. "Çoğunlukla, hijyen ve bakım eksikliği ile uzun yıllar boyunca bolca tıkmak." Yüzümü buruşturdum. Bunu hissetti ya da gördü, kadife bir hoşgörüyü, "Ölümsüzlüğe yakın olmak insanı çürüten dişlerden muaf tutmaz," dedi.

"Kes şunu." Bir kahkaha attım. "Peki bu ziyafet ne olacak? Bu iyi bir fikir mi?" "Kesinlikle hayır," dedi hemen, sanki çoktan tüm yolları düşünmeye başlamış gibi yanlış gidebilir.

Vatandaşlar artık evlerinin dışında duruyordu. Bazıları yanımdan geçerken eğilip reverans yaptı, diğerleri el salladı ya da sadece şaşkın şaşkın baktı.

"Çok güven verici," dedim kuru bir sesle. "Teşekkür ederim, Majesteleri." "Rica ederim." Dudakları kulağıma fısıldadı. "Benim güzel isimli güzel kraliçem."

Homurdandım, sonra kıkırdayınca gülümsedim.

Tüm savaşçıları lordun küçük malikânesine sığdırmak, davet ettiği misafirlerin sayısı göz önüne alındığında neredeyse imkânsız bir başarı olurdu.

Birliğimizin yarısından fazlası kampta kalarak dinlenmeye ve nöbet tutmaya devam etti. Birkaç savaşçı Florian'ın emirleri doğrultusunda kasabada devriye geziyor, ikramlar ve selamlar sunan vatandaşların sevgi ve hayranlıklarını hevesle içlerine çekiyorlardı.

Atlar da geride kaldı. Her ne kadar yorgun olsak da, vadideki zorlu yolculuktan sonra bedenlerimizi hareket ettirme özgürlüğü kaslarımızı uyandırdı ve gevşetti.

Ama gerginliği tamamen üzerimden atamadım.

İnsanlar her yerdeydi. Fırfırlı ve parlak elbiseler ve paltolar içinde, bir canlılık sürüsü gibi vızıltılı gruplar halinde dolaşıyorlardı.

Uzun avlu, parıldayan ışıklarla süslenmiş kapalı bir avludan küçük bir göle doğru uzanıyordu. Ateşböcekleriyle ışıldayan fenerler, çit boyunca lezzetler ve kaliteli şaraplarla dolu masaların üzerine dizilmişti.

Bize eşlik eden savaşçılar etraflarında duruyordu. Bazıları daha sonra yemek üzere ceplerine yiyecek koydu. Diğerleri büyüyen kalabalığı izledi.

Krallarını temkinli ve eğlenceli bir şekilde görmeye gelen konuklar.

Yarım gün, bu büyüklükte bir toplantıyı bir araya getirmek için yeterli bir zaman gibi görünmüyordu. Öte yandan Harmony kasabası büyük değildi ve vatandaşlar yine de akın akın geliyordu.

Şekil değiştiren bir peri gecenin eğlencesi olarak ortaya çıktı ve avlunun ortasındaki bir podyumdan dikkatleri üzerine çekti. Mavi saçlı dişi sadece birkaç saniye içinde önünde duran kaslı kadın savaşçının aynadaki görüntüsüne dönüştü.

Minyon bedeninin nazik ama hızlı büyümesi ve değişimi karşısında büyülenmiş bir haldeyken, ancak etrafındakiler alkışlayıp gülünce transımdan çıktım.

Florian avlunun arka tarafında yanımda sert bir şekilde durmuş, kendi getirdiği viskiyi içiyor ve etrafı izliyordu. Bulduğumuz yeri bilinçli olarak seçtiğini fark ettim. Gölün kenarını çevreleyen çimenlik, uzun ev sırasının iki ucundaki sokaklara hızlı bir kaçış sağlıyordu.

Tuniklerimiz ve pelerinlerimizle böyle bir durum için son derece yetersiz giyinmiştik.

Kendime bir tatlı kek ve limonlu su daha ikram ettikten sonra umursama isteği bulamadım. Şaraba dokunmadım, büyümeye devam eden bir kalabalığın arasında gardımı biraz bile düşürmenin kötü bir fikir olduğunu biliyordum.

Parmaklarımı yaladığımda, Florian'ın gözleri ağızıma kayarken, bizi buraya başka bir nedenle yerleştirdiğini anladım. Bu bilgiyle gelen sıcaklık göğsümdeki bir çatlağı kapattı. "Teşekkür ederim," diye fısıldadım.

Florian'ın bakışları daraldı.

"Beni uzak tuttuğun için..." Bunu dile getirmekte zorlanınca, "Ne kadar çoklar" diye mırıldanmaya karar verdim.

Göğsümü daha da ısıtan bir an için beni inceledi. Sonra bakışlarını, misafirlerine gelişimizle ilgili gerçeği pek de anımsatmayan büyük bir hikâye anlatırken sırttan ve neredeyse bağırmak üzere olan lorda çevirdi.

"Bir gün," dedi Florian sessizce, hâlâ lorda bakarak, "bunu benimle konuşacaksın, kelebek."

Hiçbir söz vermedim. Bunun yerine, gözlerimi çimenleri süsleyen çok sayıda insanın üzerinde gezinmeye zorladım.

Pullu bir peri ile göz göze geldiğimde şaşkınlık beni belirsizlik korkusundan -bütün bunlar hakkında konuşup konuşamayacağımı bilmemekten- uzaklaştırdı.

Çok uzun zaman önce o ticaret çadırında Rolina'yı reddeden erkeğe benzeyen bir kadın.

Sadece fenerler ve renkli giysilerle aydınlatılmış kalabalığın derinliklerine baktığımda daha fazla pullu periyle karşılaştım. "Pullar," diye fısıldadım Florian'a. "Bu perilerin pulları da benzer bir renkte koyulaşıyor."

Avluda parlak mavi yelekleriyle duran üç çalgıcıdan havalanan flüt sesleri uçtu.

Kral yaklaştı ve sesini alçak tuttu. "Çok uzun zaman önce, bir peri eşine ihanet ederek başka biriyle yattı." Kadehinden bir yudum alırken kolu benimkine değdi. "Ve böylece yarı peri yarı cadı olan eşi, scalon kanından yapılmış bir iksirle onun soyunu lanetledi. Onsuz doğurduğu her bebek pullu olacaktı."

Kaşlarım havaya kalktı. "Bu doğru mu?" Elbette, bu da başka bir peri masalıydı.

Florian, savaşçı onu bir tür hikâyeyle büyülerken gülerek başını geriye atan sürüngen dişiye dikkatle baktı. "Hor görülmüş bir aşığın gücünden asla şüphe etme, kelebek." Viskisini tekrar yudumladı. "Özellikle de olağanüstü yetenekleri olan birinin."

Kalabalığın arasından bir grup kadın bize doğru ilerlediğinde müstehcen sözleri boşa çıktı. Her biri etkileyici göğüslerinin çoğunu ortaya çıkaran parlak bir elbise giymişti.

İnledi. "Siktir."

Onlardan Florian'a baktım. "Kim bunlar?"

"Lord Jedworth'un kızları." Bana şaşkınlıkla karışık bir bakış attı. "Benimle dans et."

Bu bir rica değildi.

Viskisini omzunun üzerinden fırlattı, kadeh bir sıçramayla göle ulaştı ve elimi tuttu. Beni o kadar yakınına çekti ki omuzlarının gevşediğini hissettim. Bu sırada vücudunun benimkine değen sıcaklığı ve sertliği her yerimi taşa çevirmişti.

"Gittiler mi?" Elim göğsünün üzerinde aramıza sıkışmış ve ağzım tehlikeli bir şekilde boğazına yaklaşmış halde sordum.

"İlerleyişlerini durdurdular ama izliyorlar." "Strateji yapıyorlar, şüphesiz." diye homurdandı.

Bizi yavaşça bir o yana bir bu yana sallarken gülümsememi köprücük kemiğine sakladım.

"Çok gerginsin kelebek," diye mırıldandı saç çizgime doğru. Parmaklarını sırtımın alt kısmında gezdirerek gıdıklıyordu. "İnsan ormanı medeniyete tercih ettiğini düşünebilir." Alaycı ses tonu, bunun nedeninin sadece çevremizdeki insanlar olmadığını bildiğini ima ediyordu.

Burnumun köprüsü çenesine değdi. Kalınlaşmış büyümenin kılları tüylerimi diken diken etti. Kokusu burnuma doldu ve isteğim dışında uzuvlarımı yumuşattı. "Bunu mu tercih edersin?"

Kesinlikle endişeliydi ve son derece tetikteydi. Ama açık gökyüzüne çıkmak için malikânenen ayrıldığından beri ondaki farkı inkâr etmek mümkün değildi. Huzursuzluğu yatışmıştı. Kontrol ihtiyacı, yaptığı hareketlerle yatışmıştı.

Sanki soru onu şaşkına çevirmiş gibi, cevap vermek için bir an bekledi. "Bazen. Şu anda," diye homurdandı, "kesinlikle."

Gülmekten kendimi alıkoydum ve döndüğümüzde masanın ucunda bizden sadece birkaç adım ötede duran üç dişiye gözüm takıldı. Bir tanesi kralına doğru hışımla koşuyor gibiydi - kraliçesiyle dansı lanetlenmişti.

Durduramadım ve denemek de istemedim, elim Florian'ın göğsünden sırtına doğru hareket etti.

Nedenini biliyorsa bile bir şey söylemedi ve ben de saçları dökülmüş boğazına bakmayı tercih ettim.

Belki de ona sarılmışken gözlerinden saklanabildiğim içindi. Bilmiyordum ama yalnız kalması daha iyi olan gerçekler bir fısıltıyla serbest kaldı. "Baneberry'nin çöküşünü denetlemek için sınıra gelebilirdiniz Majesteleri." Eli benimkinin etrafında sıkılaştı, hafifçe sallanmamız yavaşladı. "Tüm bu geceleri düzgün yemekler yiyerek, yatağınızda dinlenerek ve avizenize bakarak geçirebilirdiniz."

Kaba soru bir parça mizah içeriyordu. "Yatağım ve avizem mi, karıcığım?"

Bu sataşmayı cevapsız bırakmaya karar vererek bekledim.

Şakağımı ısıtan bir fısıltıyla teslim oldu. "Buna ihtiyacın vardı ve ben bilmesem de sanırım benim de vardı. Bu dünyayı bu şekilde görmeyeli çok uzun zaman oldu."

"Peki bu ne şekilde olacak?"

"Renkli."

Bu beni duraksattı. "Çok şey görmüşsün." Bana hepsini kendisi anlatmamış olabilirdi ama eskiden kullandığı hoşgörülü prens hakkında yeterince şey duymuştum.

doğru olduğunu bilmek için. Bir de yüz otuz yedi yaşındaydı.

"Her şey ama hiçbir şey. Bana keyif vermediği ya da planlarımı ilerletmediği sürece, nadiren pek bir şey fark ettim."

Ardından gelen sessizlik parmaklarımın onunkilerle birleşmesine neden oldu.

"Pekala," dedim, ses tonum daha çekingendi. "Tüm bunlar sona erdiğinde ve artık günlerini komplo ve entrikalarla geçirmene gerek kalmadığında, elinde çok fazla boş zaman olacak."

"Plan yapma ve entrika çevirme günlerim henüz bitmedi kelebek."

Bizi sertçe çevirdiğinde güldüm, ses sırtımın derisine batan gözleri çekti. "Ajandanda sırada ne olduğunu sormaya cesaret edebilir miyim?"

Bana inanılmaz derecede yakın durdu. "Sen," diye fısıldadı kulağıma. "Ben." Yanağımın tepesini öptü. "Görmek istediğin herhangi bir yere gitmek."

Kalbim dizginlenemiyor, acı verici bir şekilde gümbürdüyordu.

Bunu duyunca mırıldandı, dudakları alnımı okşadı. "Sana bu dünyanın sunduğu her şeyi göstermeye niyetliyim kelebek, eğer izin verirsen."

Soru zayıftı, sadece nefes alıyordu. "Peki ya yapmazsam?"

"Oh, Majesteleri," diye kadınsı bir ses, bir flüt ordusunun bile karşı koyamayacağı bir sesle şarkı söyledi.

Florian hareketsiz kaldı, "Tanrıça merhamet etsin" diye mırıldandı. Ben gülmeye fırsat bulamadan elimi sıktı, sonra da ağzına götürdü. Eğildi, mavi gözleri koyu kirpiklerinin altından delip geçerken dudaklarını tenime bastırdı ve "Hiçbir yere gitme" diye uyardı.

Beni bıraktığında beklenmedik bir soğuk kucakladı.

Kollarını iki yana açarak Lord Jedworth'un kızlarına doğru koştu, sanki onları yakalayıp daha fazla yaklaşımlarını engelleyecekmiş gibi.

Şeftali rengi frak giymiş biri, kralıma parlak bir şekilde sırtımdan önce bana doğru dudak büktüğünde, bana ulaştığını fark ettim.

Sahiplenici düşüncelerim sarsılırken, sert bir çatırtı duyuldu.

Florian'ın başı yana savruldu. Gözleriyle uyumlu mavi bir elbise giymiş esmer bir kadın, sanki ona tekrar tokat atacakmış gibi parladı.

Kıvrılmış parmaklarım avuçlarımdan kan çekti. Yumruklarım titredi. Gerçekten de ona tokat atmıştı.

Florian duyamadığım bir şey söylerken dişlerimi sıktım. Her ne söylediyse işe yaramış gibiydi. Lord Jedworth'un kızları daha sonra güldüler ve ona sarıldılar.

Kurnaz ve sürmeli bakışlar geniş omuzlarının üzerinden benimkileri buldu. Şiddetli mor bir elbise giymiş olan kadın, sanki o bir kral değilmiş gibi koluna yapışmaya bile cüret etti.

Sanki evli değilmiş gibi. Çiftleşmemiş.

Kaç kişinin ikincisinin farkında olduğundan emin değildim ve umurumda da değildi. Kırmızı görüşümü kapladı. Göğsümün derinliklerinde bir yerden dikenler fişkırıyor, hızlanan her nefesi kesiyordu.

Florian başını salladı ve giysilerinin altından geçip dişlerini derisine geçirmeye kararlı sürüngen yılanlar gibi üzerine tırmanan elleri uzaklaştırmaya çalıştı.

İçlerinden birinin, "Ama çok uzun zaman oldu," dediğini duydum ve bir diğeri bana bakarken, "Beni seçersen o da katılabilir. Orta diyarın dışlanmışları umurumda değil."

Ve yeterince duymuştum.

Masanın uzunluğu boyunca yürürken, konuklar ve savaşçılar hızla yolumdan çekildiler. Belki de yüz ifademden ya da kıskançlıktan doğan öfke dolaylı. Umurumda değildi. Ama üzerlerine sarı kremayla yıldızlar işlenmiş mavi kek sepetini görünce durakladım ve sapını kaptım.

Altın süslemeli evin içinde, aşırı miktardaki kaliteli mobilyaların arasına daha fazla misafir karıştı. Bazıları kim olduğumu anlayınca nefes nefese kaldı. Hatta bazıları eğildi ve reverans yaptı.

Hepsinin arasına sıkışarak, onlara aldırış etmedim.

Çenem yüksekte kaldı. Öfkem, korkularımı ve paranoyalarımı karanlık bir yerde sakladı ve hayatımda herhangi bir şeyden korktuğumu unutturdu.

Nirra, lordun kâhyasının daha önce söylediği gibi alt katta, mutfaktaydı. General havasız odanın köşesindeki küçük ahşap masanın arkasındaki bankta yayılmış yatıyordu. Bir sürahiden su içiyor, aşırı yüklü tezgâhların etrafında koşuşturan personele belli belirsiz bir kızgınlıkla bakıyordu.

Nirra şarabı indirdi ve uykulu ela gözleri nihayet beni fark ettiğinde genişledi. "Oh, şükürler olsun." Ayağa kalkmak istedi ama ben elimi kaldırdım ve karşısındaki tabureye kaydım. Mızımız sorusuna bir de kaş çatma eklendi. "Gitmiyor muyuz?"

"Bacağın iyileşene kadar yapamayacağımızı biliyorsun." Kek sepetini masanın üzerine koydum. "Florian, dikeşi ve iksirin çalışmasını bozmadan onu hareket ettirebilmeniz için güneşin doğması gerekeceğini söyledi."

"Florian öyle diyor, ha?" Tembel bir sesle. Biraz daha şarap yudumladı. "Bence ziyaret ettiğimize pişman olmadan buradan gidelim." Arkamdaki personele kısık bir bakış attı. "Bir şeyler ters gidiyor."

"O iksiri aldıktan sonra içmemen gerekirken çok fazla şarap içmiş olabilirsin." Kekleri ona doğru yaklaştırdım. "Bunlar birazını emmene yardımcı olur."

General bakışlarını sobanın üzerindeki buğulu pencereden yavaşça ayırdı. Avluda hareket eden bedenlerin gölgeleri ötede sallanıyordu. "Yeterince içmemiş olabilirim." Bir yudum daha aldıktan sonra neredeyse boş olan sürahiyi masaya bıraktı ve bir keke uzandı. Kokladı, sonra omuz silkti ve hepsini ağzına attı.

Onaylayarak inledi ve arkamızdaki aşçılardan birinin dilini gıdaklamasına neden oldu.

Döndüğümde aşçı kim olduğumu anladı. O ve mutfaktaki diğerleri reverans yapıp yumuşak selamlar mırıldanırken gözleri yuvarlaklaştı ve dizleri büküldü.

Sadece bakabildim. Odada bu kadar çok bıçak varken onlara sırtımı vermek beni rahatsız etse de Nirra'ya kaşlarımı çattım. "Nasıl hissediyorsun?"

Pastanın içinden mırıldandı: "Sanki dev bir kurbağa-canavar bacağıma koparmaya çalışmış gibi."

Başımı salladım. "İyi o zaman."

"Harika," dedi, kendini minderli koltuktan kaldırmaya çalışarak. "Öyleyse gidelim."

Klostrofobisinin onu sabotaj korkusundan daha fazla etkilediğini bildiğimden, elimi masanın üzerinde onunkinin üzerine koydum. Sustu, bir iniltiyle tekrar yere çöktü. Elini sıktım. "Uzun sürmeyecek."

Nirra önce ona, sonra bana baktı, ama arkamızdaki aşçıların dışarıya götürmek üzere yiyeceklerle merdivenleri hızla çıkmasını bekledikten sonra, "Canını sıkan nedir?" diye sordu.

"Yok bir şey." Elimi çektim. "Kampa dönmeden önce seni bir kontrol edeyim dedim."

Tekrar pencereye baktı, buğulu gözleri bana döndüğünde biraz berraklaştı. "Florian nerede?"

"Lord Jedworth'un kızlarıyla dışarıda."

"Gökler, hayır," diye soludu ve yüzünü tokatladı, gülerken parmakları yüzünde kayıyordu. "Gidip onu getirmelisin."

"O iyi."

"Anlamıyorsunuz. Acımasızlar. Yıllar boyunca iki tanesini eğlendirme hatasına düştü ve şimdi de ona mektup göndermekten vazgeçmiyorlar." Kadın homurdandı. "Aslında onları okumak için iyi para öderdim." Artan kızgınlığını ve dinmeyen öfkemi fark ederek bir kez daha güldü. "Eğer onu sağ salım geri istiyorsan, gerçekten gitmelisin." Hareket etmediğimde bana sabırsız bir bakış attı. "Gerçekten, acele et."

"Kıışı parmaklarının ucunda geçiren yetişkin bir erkek. Kendi başının çaresine nasıl bakacağını biliyor."

Dudağını ısırarak bir omzunu eğdi. "Siz öyle diyorsanız,

Kraliçe." Elimi sallayarak onu yönlendirdim. "Ama...?"

"Ama ne?"

Gözlerimi yarı yarıya devirdim. "Bu aptal mesele hakkında söyleyecek daha çok şeyin olduğunu hissediyorum."

"Aptalca, değil mi?" diye sordu, kocaman sırtarak. Ben beklerken soldu ve iç çekti. "Eğer bir eşim olsaydı, parmaklarını koparmak ya da gözlerini almak için hemen orada olurum."

Şaşkınlığımı gizlemeye çalışsam da başaramamış olmalıyım.

Nirra kuru kuru kıkırdadı. "İkinizle de neredeyse iki hafta geçirdim. Şimdiye kadar birimizde bunun farkında olmayan tek bir kişi bile kalmamıştır."

Yeterince makul, diye düşündüm ama söylemedim. "Bir tane bile istemezsin, inan bana." Bir keke uzandım ve kokladım. Isırarak, "Değerinden çok daha fazla zahmet." diye mırıldandım.

Nirra bir an sessiz kaldı. Başımı kaldırıp onu masaya bakarken bulduğumda çiğnememe ara verdim.

O kadar sessizdi ki duymak için neredeyse kendimi zorlamam gerekiyordu, "Bir eş bulmak için ilgi duymak gerekir ve denediğim halde şu ana kadar başarısız oldum" dedi.

Pasta boğazıma yapıştı. Şarabını çaldım ve yıkamak için bir yudum aldım. "Hiç kimseyle birlikte olmadın mı?" Muhtemelen çok yüksek sesle sordum. Onu bir aşağı bir yukarı süzdüm. "Siz bir generalsiniz, bu yüzden çok genç olamayacağınızı biliyorum."

"Bir sonraki dolunayda elli yıl olacak," dedi ve şarabı geri alıp yudumladı. Şarabı umursamadan bıraktı, işaret parmağı sürahinin cam tabanını şarap sıçramış masanın üzerinde gezdirdi. "Herkesle birlikteydim." Kafamın karıştığını hissedince hafif bir kahkaha atarak açıkladı: "Erkeklerle, kadınlarla, insanlarla ve aradaki her şeyle birlikte oldum."

Gerçekleşme pekişti. Sonunda. "O zaman hiçbir yaratıkla ilgilenmiyorsun."

"Hayır ve bunu değiştirmek için umutsuzca çabaladım." Bu kederli sözlerin ardından bir dakika geçti ve beni dikkatle inceledi. Dudaklarında yavaşça bir gülümseme belirdi. "Ama hiç bir kraliçeyle birlikte olmadım."

Güldüm, bir ısırık daha aldığımda kek neredeyse ağzımdan fırlayacaktı. Yutkunarak başımı salladım. "Testlerine yardım etmek isterdim ama buna ihtiyacın olduğunu sanmıyorum." Parmaklarımdaki kremayı yaladım. "Sanırım bunu sen de biliyorsun."

"Biliyorum," dedi, şimdi daha yumuşak bir sesle. "Ama bazen, bunun güzel olacağını düşünmeden edemiyorum, anlıyor musun? Biriyle böyle bir bağı paylaşmak."

"Bağ kurmak için cinsel çekime ihtiyacınız yok." Masadaki kırıntıları süpürdüm. "Olsa olsa, belki de olmaması gereken bir şeyden kaçmayı zorlaştırır."

Nirra beni tekrar incelerken sözlerimi düşündü. Adımlar merdivenlere doğru vuruyordu.

"Biraz dinlenmeye çalış." Tuniğimdeki kırıntıları fırçalayarak ayağa kalktım. "Sabah görüşürüz." Bir yanıt beklemedim.

Merdivenlere ulaştığımda, Nirra yine de bir tane verdi. "Ondan kaçamazsın Tullia. Onu seninle birlikte izledim. Seni izlemesini izledim. Sana izin vermeyecek. Önümüzde olanlardan sağ çıkarsak, o senin kaderin olacak."

Bu sözler yaralı etin üzerinde gezinen pençeler gibiydi. Görmezden geldiğim tanıdık bir hayalet. Bunu kabul etmek, mücadele etmeye hazır olduğumdan daha fazlasıyla yüzleşmek anlamına gelecekti - hala her zaman olduğum gibi kapana kısılmıştım.

Ve Molkan'ın ölümü, arzuladığım ama asla sahip olamayacağım özgürlüğün kısa süreli bir tadından biraz daha fazlasını sağlayacaktı.

Aşçılar geri döndüler ve reverans yaptılar.

Onlara muhtemelen daha çok yüzümü buruşturan bir gülümseme verdim, sonra Nirra'nın unutulmaz uyarısı eşliğinde aceleyle merdivenlerden yukarı çıktım ve salona girdim.

TWENTY-FIVE

Tullia

Harmony sakinleri ve hatta bir avuç savaşçı sokaklarda şarkı söyleyip .

Nehre doğru yürürken hiçbiri bana aldırış etmedi. Kapüşon Florian'ın durmadan bana giydirmeye çalıştığı pelerin, beyaza yakın saçlarımın görünmesini engelliyordu.

Başka bir zaman olsa, müstehcen türküleri ve çevremi içime çekmek isteyebilirdim. Küçük kulübelerden, ara sokakların çoğunu kaplayan iki katlı gösterişli yapılara kadar güzel evler. Sokak lambalarının içinde ve dışında dans eden ateşböcekleri ve keskin havadaki sonbahar ve kutlama kokusu.

Böyle bir zamanın ne zaman olacağına karar veremediğim için duyularım hep yüksekte kaldı. Nehre yaklaşırken bile kulaklarım her sese karşı duyarlıydı.

Kampa geri dönmek için taş köprüden geçmek yerine, nehrin aşağısında küçük bir şelaleyle karşılaşana kadar kıyıyı takip ettim. Yukarıdaki ormandaki bir dereden, sekiz ya da dokuz metreden daha uzun olmayan bir kaya parçasının üzerinden geçerek nehre dökülüyordu.

Daha yakından bakmak için dikenli ve uzayan çalılıkların arasındaki nehirle çevrili yıpranmış patikadan dikkatle ilerledim.

Şelalenin her iki yanında sazlar uzanıyordu; kayalardan oluşan grup neredeyse üzerlerinden akan su kadar büyüktü ve Folkyn'in kalbine doğru yol alıyordu. Taşların üzerinden sarkan sarmaşıklar şelalenin ötesindeki karanlığı perdeliyordu.

Bir mağara.

İçimde hiçbir şey hissetmesem de nehrin karşı tarafında durduğum yerden emin olamıyordum. Buna cüret etmek bile aptallık belki. Ama

Baneberry'den kanlı ve çürük bir şekilde ayrıldığımdan beri nadiren hissettiğim bir merak dürttü. Keşfetmek ve dikkatimi dağıtmak için dürtüyor ve yalvarıyordu.

Sahiplenici kadınsı ellerin ve mavi gözlü kralların düşüncelerini bir kenara bırakmak.

Nehir geçemeyeceğim kadar şiddetli değildi. Kirlenmiş tuniğimden, pantolonumdan ve göğsümü pençe gibi sıyıran duygulardan kurtulmaktan başka bir şey istemiyordum.

Aslında yalnız olduğumdan emin olduktan sonra giysilerimi çıkardım ve setin üzerine bıraktım. Ama hançeri aldım.

Buzlu su nefesimi çaldı. Dişlerim birbirine çarptı ve takırdamakla tehdit etti. Ayaklarım sümüksü ve keskin taşların üzerinden kayarak nehrin ortasına ulaştım ve yüzmem gerekti. Bana hiç yüzme öğretilmemişti ama bir kez daha altımda kayaları hissedene kadar tekmelemeyi ve kollarımı itmeyi başardım.

Şelalenin püskürttüğü dev taşlara doğru yürüdüm. Pürüzsüz, yosunlu ama yine de yarıklar vardı. Bir avuç sarmaşığa tutunursam muhtemelen kendimi mağaranın içine çekebileceğim kadar çoktu.

Önce bıçağı kayaların arasındaki bir boşluğa soktum ve ayak parmaklarımı nehir yatağına soktum. Sarmaşıkları geri çekerek karanlığa baktım.

Alçak bir gümbürtü ve ardından yaprakların kopması, sarmaşıkları bırakıp şelaleden uzaklaşmamı sağladı.

Ama mağaradan gelmemişti.

Hançere uzanmakta tereddüt ederken, nehrin üzerinde buhar gibi yankılanan bir tıslama duydum.

Dereden akan su görüşümü engelliyor, yukarıdaki ormana bakarken gözlerime püskürüyordu. İnce siyah gözbebekleri olan sarı renkli iki çift dev göz, ağaçların ve çalılıkların arasından parlıyordu.

Taze soğanlar.

Duymak için zorlanırken kalp atışlarım yavaşladı. Beni izlemelerini izlerken. Hareket etmediler.

Dakikalar geçti, yanımdaki şelalenin gürültüsü arasında ulumalar, yuhalamalar ve kaçışmalar birbirine karıştı ve yine de sadece baktılar. Ne istediklerinden emin olamayınca, son iki günü vücudumdan temizlemek için zaman ayırarak görmeye karar verdim.

Ara sıra dillerini oynatmaları dışında, denizkulakları hiçbir şey yapmadı. Oldukları yerde kalmaktan memnun görünüyorlardı. Kurtlar, eğer zaten kasabanın dış mahallelerinde dolaşmıyorlarsa, muhtemelen çok geride değillerdi.

Tabii, diye düşündüm, pul biberleri bir tehdit olarak gördüler ve bu yüzden sonunda takip etmeyi bıraktılar.

"Şu itibaren..." Florian'ın sakın sesi sırtıma inen ürkütücü bir darbe gibiydi. "Sanırım sana kıpırdama demek yerine kaçmanı ve gecenin köründe bir nehirde çıplak ve tek başına benden söyleyeceğim." Suyun içinde döndüğümde onu atılmış giysilerimin yanında dururken bulduğumda sıkılmış çenesi yükseldi. "O zaman bir santim bile kıpırdamayacaksın."

Azarlayan ses tonuna ve yaklaşan bir kar fırtınasının sert rüzgârı gibi ondan enerjiye kendi öfkem onun için endişelenmemi imkânsız hale getirdi.

Sonra karpuzların bir süredir burada olduğunu fark ettim. Belki de kasabayı uzakta ıslıl ıslıl bıraktığımdan beri. Ve çıkardıkları tıslama sesleri Florian'ın yaklaştığına dair bir uyarıydı.

Bakışlarını ormana doğru kısa bir süre kaldırması bana kralın onların orada olduğunu bildiğini söyledi. Belli ki o da benim gibi düşünmüş ve onları tehdit olarak görmemişti. Ya da umursamayacak kadar kızgındı.

"Ne kadar pervasız olduğunu söylememe gerek yok," dedi pelerinini çıkarırken. Elleri pantolonuna, benim karnım da kıvrılan ayak parmaklarıma indi. "Ama belki de sana göstermem gerekiyordur."

Botlarını tekmeleyip soyunmayı bitirdiğinde dilim kuruyan ağzımın çatısına yapışmış, konuşmam ve nefesim kesilmişti.

Ay ışığı fiziğinin üzerinde yıkanıyordu. Günlerdir tüm güçlü ihtişamıyla görmediğim bir fizik. Yıkandığımız zamanki bakışlar, çok uzun zaman önce o ağaca karşı beni becerdiği zaman, beni yatıştıramadığım şekillerde aç bırakmıştı.

"Seni avladım," dedi, nehre adım atarken sert ve alçak sesle. "Kokunu takip ettim, beni buraya getirirken kalbim boğazıma düğümlendi." Suyun sıcaklığından ürkmedi bile.

Ve yapmazdı.

Kışın kişileşmiş haliydi. Bir Fae erkeğinin bedenine bürünmüş bir fırtına.

Gece mavisii gözleri şafak dokunuşlu sabaha doğru parladı. Burun delikleri alevlendi, yıldız ışığı geniş omuzlarındaki kasların arasındaki yarıkları fırçaladı ve belirgin göğsünün üzerine damladı. Sonunda avını bulmuş bir canavar gibi bana doğru ilerledi. Bakışlarındaki parıltı, peluş dudaklarındaki seğirme ve sabit çenesindeki tik, fark ettiğim ve kaçmadığım için memnun olduğunu gösteriyordu.

Teslim olduğumu.

Eli belime dolanır dolanmaz nefesim kesildi. Beni göğsüne doğru itti, aç gözleri beni yutarken diğer eliyle yüzümdeki nemli saçları düzelitti. Yüz hatlarımı iyice inceledikten sonra başını eğdi ve "Üzgünsün" dedi.

Göğsüne sert bir hamle yaparak kucağından kurtuldum. Bunu beklemiyordu ve beni geriye doğru suyun içine itti.

Bileğimden yakaladı.

Bir kakhaha beni terk etti ve yankılandı. Tekrar göğsüne doğru çekildim, bu sefer sırtım göğsüne dönüktü. Elleri kalçamın üzerinden bacaklarımın arasına doğru kayarken, kolları her iki göğsümün etrafına dolandı.

"Sen kaçtın." Beni kavradı, sahiplenici bir şekilde tutuyordu ve dudakları kulağımdaydı. "Tek kelime etmeden beni öylece bırakıp gittin."

"Çok şaşırmış görünüyorsun."

"Oh, değilim." Parmakları kıvrıldı, göbeğime sıkıca sarıldı. "Öfkeliyim kelebek, olduğum şey bu."

Zevk çarptı, daha fazlası için umutsuz bir arzuyu serbest bıraktı. "Beni serbest bırak," diye fısıldadım, elini sürmeye direnmeye çalışırken emir zayıftı.

Tehdit dolu bir kakhaha şiddetli bir ürperti uyandırdı. "Bunu yapmamı istemezsin."

"değil mi, Majesteleri?"

"Hayır." Ağzı kulağımı gıdıkladı, sonra çırpınan nabzıma doğru indi. "İkimiz de ne kadar aptalca davrandığınızı unutana kadar itaatsizliğinizi sikip atmamı istiyorsunuz."

"Başka ne yapmalıydım, Florian?" İnanamayarak sordum. "Sen Lord Jedworth'un kızlarından biriyle eğlenmeye giderken herkes seni izlerken orada bekleyecek miydin?" Güldüm, sessiz ve kuru. "Gökyüzü, belki de hepsi."

Beni kavrayan eli dışında taş döndü. O da sıkıştı, tıpkı karşılık olarak benim çekirdeğim gibi. Sessizlik, çağılayan su, vahşi yaşam ve aramızda sürekli yaktığım toprakla çılgılık atıyordu.

Titreyerek verdiği bir nefes vücudunu titretti. "Bunu yapacağıma gerçekten inanıyor musunuz?"

Bu bir soru değildi. Kıskançlığım, şüphelerim ve kendimden nefret etmem beni alt etmeseydi çekip gitmezdim.

Ayrılmak yanılttı ve kesinlikle aptalcaydı. Ama o bir kraldı. İstedikleri her şeye sahip olabilirdi. O benim kocamdı. Ama değil

Çünkü benimle evlenmeyi, bağıllık gerektiren bir aşkla seçmişti.

Kaderlerimizi harekete geçirmiş olabilirdi, ama artık kontrolümüz dışında bir güç tarafından bağlanmıştık. Ve Florian Hellebore hayatının her alanında tam ve mutlak kontrol talep eden bir erkekti.

Tanrıça tarafından belirlenmiş bir bağ yüzünden pes etmeyecekti.

Benim kurduğum ve taşıdığım hayalleri paylaşmadı. O zamandan beri o kadar ezilmiş hayaller gördüm ki, hala tekrar hayal kurmanın cazibesiyle savaşıyordum.

O hep böyle olacaktı. Acımasız, kurnaz ve asla evcilleştirilemeyecek kadar soğuk ve karmaşık.

Gergin dakikalar geçti, ikimiz de hareket etmiyorduk.

Sonunda sessizliği bozarken bedenimdeki sert tutuşu bir parça yumuşadı. "Sana şunu söyleyebilirim ki, güneş ve ay doğmayı bırakana kadar senden başka hiçbir şeyi arzulamıyorum." İpek yumuşaklığındaki bu sözler omzumu sıyırdı, dudaklarıyla yatıştırdığı bir yanıktı. "Kendin görene kadar bana inanmayacaksın."

Yeniden uyandırdığı ihtiyaçla yarı sayıklayarak, "Tam olarak neyi görüyorsun?" diye sormaya cesaret ettim.

Öfkelendi. "Kesinlikle." Ağzı boğazımın kıvrımına bastırdı.

Fısıltı alay etmeye yakındı. "Hâlâ üzgünsün."

Başım tekrar omzuna düştü. Sözcükler yorgun bir nefes verişte kaldı. "Ben değilim."

"Yalanlar artık aramıza sığmıyor, tatlı yaratık."

Her ne kadar nefret etsem de haklıydı. "Ben sadece..." Bunu inkâr edemezdim ve beni ovmaya başladığında da etmek istemedim ve kalçalarım iyice açıldı. "Kızgınım ve bir daha zorunda olmadığım hiçbir şeye tahammül etmeyeceğim."

"Güzel," diye mırıldanarak övdü. "Çok güzel, kelebek. Şimdi söyle bana..." Bir parmağını içime kaydırıp ve gözlerim kapanırken alnım çenesini kaplayan kaba saçlarla buluştu. "Hangi kısımdı?"

Daha fazlasını isteyerek dizlerimin üzerine çöktüm. O parmağın hareket etmesini, kıvrılmasını ya da bir tane daha eklemesini istiyordum. "Ne demek istiyorsun?"

Hareket etmek için zorlanan parmağını lezzetli bir şekilde derinlere bastırana kadar kucaklaması sıkılaştı. "Öfkeni neyin ateşlediğini söyle bana."

Başım öne eğildi. Cevap veremedim ve parmağını geri çekti, bekliyordu.

"Biri sana tokat attı," diye nefes aldım, sonra cevabımı derin bir hamleyle ödüllendirdiğinde inledim.

"Başka ne var?" Dudakları çenemi sıyırdı, ardından dili geldi.

Parmağı içime yavaşça, işkence edercesine girip çıkıyor, sürtünüyor ve geri çekiliyordu. Gözlerim çırpınarak kapandı. Kapalı göz kapaklarımın karanlığının ardındaki parlak ay ışığı, zevk kıvılcımlarıyla dans ediyordu.

Sonra durdu. "Tullia, başka ne var?"

Çaresizlikten neredeyse sızlanacaktım. "İçlerinden biri koluna yapıştı," dedim dişlerimin arasından. Yine bekledi ve beni "Sanki buna hakkı varmış gibi" diye itiraf etmeye zorladı.

Şakağıma çok yumuşak bir öpücük kondurdu. "Güzel," diye homurdandı, sonra ikinci bir parmak sokarak beni ödüllendirdi. "Peki buna hakkı var mıydı?" Cevap veremeyince, "Cevap ver bana" diye gürledi.

"Hayır," diye bağırdım, anında ve açgözlülükle.

Memnun gülümsemesi nazik sorusunda da mevcuttu. "Başka ne var?" "Ve sen..." Çok yaklaşmışım. O kadar yakındım ki muhtemelen ona her şeyi söyledim.

Bilmek istedi. "Sadece izin ver."

Arzu ve ne olduğunu çıkaramadığım bir şey sesini boğuyordu. "Neye izin vereyim Tullia?"

"Sana dokunmalarına izin veriyorsun," diye neredeyse bağıırıyordum.

Kıkırdaması rahatlamış gibiydi. "Peki bu sana nasıl hissettirdi?" Derinden okşadı ve şakağıma tekrar öperken, "Söyle bana, benim kıskanç yaratığım," diye fısıldadı.

Parmaklarının etrafında kasılmaya başladığımda kelimeler hafif bir hırıltıyla beni terk etti. "Sanki çekip gitmezsem onları öldürebilirmişim gibi."

Durdu, sonra inledi ve parmaklarıyla beni becerdi. Kalçaları bana karşı sarsıldı, ereksiyonu sırtıma doğru çelikleşti. Ön kolunu göğsümün üzerinde kavradım, tırnaklarım derisine battı ve ayrı düştüm.

Canımı acıtan bir şiddetle çözüldüm.

Soluk soluğa attığım bir çığlık Florian'ın ağzından çalındı. Beni kucağına hapsedip parmaklarıyla doldururken öpüşü morartıcıydı, kıpırtısızdı.

Beni izlemek için sesini kesti ve başım omzuna düştü. "İşte bu kadar." Açıkta kalan boğazımı yaladı. "Söylemeyi reddettiğin her kelimeyi bırak bedenin haykırınsın." Parmaklarını geri çekti ve beni sertçe kavradı, avucu klitorisime saplandı. Titredim ve o da homurdandı. "Kahretsin, beni mahvediyorsun."

O suyun içinden kıyıya doğru ilerlerken ben hâlâ elinin üzerinde kıvranıyordum.

Otlar, taşlar ve çamur sırtımla buluştu, sazlar yanağımı gıdıkladı. Sağlıklı düşünemiyordum, o suyun içinde kalırken ben orada yattım ve bacaklarımı açtım. Parmağını içimde gezdirdi ve ben sarsıldım. "Üstünü ört" diye emrederek küfretti.

Kalın bir şekilde yutkundum, sesim de uzuvlarım kadar zayıftı. "Etrafta kimse yok."

"Lanet göğüslerini kapat Tullia."

Yaptım ve o da kalçalarımı genişletti. "Şimdi onları sık." Söyleneni yaptığımda ve dilini içimde gezdirdiğinde onaylayan iniltisi içimde titreşti.

Kalçalarım başının etrafında kenetlendi ama elleri daha güçlüydü. Kalçalarımı tekrar araladı, dizlerim bankla buluşacak kadar. "Yapamam," diye mırıldandım. "Florian."

"Yalanların çok tatlı," diye mırıldandı şişmiş etime. "Ama doğruyu söyleyen amcığın çok daha tatlı."

Beni yavaşça yaladı. Parmaklarının vücudumdan çektiği her zevk damlasını gırtlaktan gelen homurtularla yuttu. Acele etmeden, bir daha asla tadamayacağı nadir bir şeymişim gibi tadını çıkardı ve yuttu beni.

Ancak ben titreyerek, içimi parçalamak için kasıtlı olarak geciktirdiği orgazm için yıldızlara yalvardığımda durdu. "Sanırım hazırsın, tatlı yaratık."

Ne demek istediğinden emin değildim. Boşalmaya hazırdım ve o da bunu biliyordu. Üstüme tırmanıp beni doldurması için fazlasıyla hazırdım ama o da bunu biliyordu.

Dirseklerimin üzerinde yükselmeye çalışırken kaydım.

Ağzı klitorisime yapıştı. O fiskeleyip emerken mürekkep karası gökyüzünde yıldızlar dönüyordu, sonra neredeyse sessiz bir çılgılık attığımda beni kıyıya sabitledi.

Beni kollarına alıp suyun içinden mağaraya doğru ilerlerken kıkırdaması hınzırcaydı. Ona sarıldım, işe yaramıyordum ve hala titriyordum, nefeslerim boynuna doğru hızla geliyordu.

Durdu ve kayaların arasına bıraktığım bıçağa baktı. "En azından kıskançlıktan tamamen kör olmamışsın."

Hiçbir şey söylemedim ama beni asma örtülü mağaraya kaldırdığında ciyakladım. Ellerim kaygan yosunlara çarptı. Ellerinden biri benimkine kaydı.

İtmeden önce kıcıımı sıkıttı kendimi içeri çekip karanlığa doğru sürünürken güldüm.

O da onu takip etti, buz kayayı büyük bir parçayla kapladı ve şaşırtıcı derecede zarif bir salınımla kendini yukarı çekti. Başını yukarıdaki kayaya çarpmamak için boynunu bükmüş, sırlıslıklam bir halde orada dururken karanlık boşluk şehvetle lekelenmiş gözlerinden parlıyordu.

Olduğum yerde kaldım, taşın üzerine oturdum. Ellerimi taşa bastırmış, büyük bir hayranlıkla ona bakıyordum.

Hak ettiği bir huşu, gölgeli ve ay ışığıyla aydınlanmış formu baskın geliyor ve bana bakarken siki seğiriyordu. "Bana gel."

Yumuşak komut, kontrolümüz dışındaki o gücü çekiştirerek beni ellerime ve dizlerime doğru çekti. Ona doğru süründüm, burun deliklerinin kapüşonlu gözleriyle alevlenmesinden memnun oldum, sonra altındaki dizlerimin üzerine oturdum.

Nemli ve koyu saç tellerinin çerçevelediği o yakıcı mavi bakışlarıyla bana baktı. Bir parmağı çenemin altında kıvrılırken başparmağı alt dudağımı okşadı. Gözlerinde şehvet parlıyor olabilirdi ama gözlerindeki ve dokunuşundaki hayranlıktan kaçış yoktu.

Onunla tanıştığımdan beri sayısız kez aldığım bir dokunuş.

Sanki nasıl söyleyeceğini tam olarak bilemediği bir şeyi söylemeye çalışacakmış gibi ağzını araladı ve kaşları hafifçe çatıldı.

O yapmadan ben sikini kavradım.

Her yeri tutulmuştu.

Tepeden tırnağa, şaşırtıcı bir şekilde hareketsiz kaldı. Sonra dizlerimin üzerine yükselip onu ağzıma aldığımda inledi.

Bunu daha önce denediğimde yaşadığım tereddüt ve güvensizliğin hiçbirisi yoktu. Kalın damarları ve sıkışmış testislerini keşfetme merakı yoktu. Onu ağzımın derinliklerine çektiğimde, sonra elimi şaftından aşağı doğru hareket ettirip sıkıttığımda, sadece dizlerinin benim yüzümden titremesini sağlama ihtiyacı vardı.

İniltileri arttıkça, omuzlarındaki ve boynundaki kaslar gerilip şiştikçe, onu daha hızlı pompalamak için sadece çaresizlik vardı. Onu daha sert yalayıp emmek ve daha da derine götürmek için.

Elleri saçlarımı sıkarken, ağzımı sikinin üzerine ve dışına çekerken, sadece zafer için acil bir arzu vardı. Ben boğulana ve o kaçınılmaz an geldikten sonra sesi onu rahatsız edene kadar boğazımdan aşağı fışkırtmasını sağlamak.

Her zaman olduğu gibi olduğunu kanıtlayarak beni tekrar kıracağı an - önemsemeye cesaret ettiğim herkesin her zaman olduğu gibi - sadece aç kalbimi kıracak başka bir yalancı.

Çünkü bu kaçınılmazdı.

Florian inlerken ve bir elini kayalık tavana dayarken bunu fark etmek, buna teslim olmak beni beklenmedik bir özgürlükle doldurdu.

Eğer kıyamet benim kaderim olacaksa, onunla tekrar çarpışana kadar dilediğimi yapardım.

Ve zincirlendiğim bu hain erkeği arzuladığım için direnmekten yorulmuştum.

Özellikle de boğazı düğümленip gözleri açıldığında. Ben yumuşayan sikini yalayıp temizlerken o bana bakarken gözleri hâlâ parlıyordu. Devasa gövdesini bir ürperti sarstı ve bu beni daha da heyecanlandırdı.

Göğsü derin kabarmalarla inip kalktı. Parmak uçlarını yanağımda gezdirmek için saçımı avuçladı. Ne bu şefkatli dokunuşa ne de hışırtılı soruya hazırlıklı değildim. "Neden?"

Ağzımı ondan ayırdım. "Şikayet mi ediyorsunuz, Majesteleri?"

Kaşlarını kaldırarak alt dudağımanın altından tohumunu aldı. Dizlerinin üzerine çökerken başparmağına ağzıma soktu. Ben de yalayarak temizledim. "En tatlı yaratık." Ön dişlerimin arasında gezindi, sonra başparmağına üst dudağımda gezdirdi. "Varlığım boyunca sikim hiç bu kadar tahrip edilmemişti."

Kıskançlık alevlendi, kanatlı bir canavar pençe uçlu kanatlarını göğüs boşluğumda gezdirdi.

Kralın sırtışı çabucak dağıldı. Kaşlarını çattı, nasırlı avucu yanağımda gezindi ve parmakları saçlarımanın arasına girdi. "Soruya cevap ver Tullia."

Bunu yapacak kelimeleri bulamadım. Hellebore'a döndüğümden beri ondan bu kadar çok şey saklamayı alışkanlık haline getirmişken olmazdı.

Ama bana bakma şekli, bana bakmaya devam etme şekli -Beni geçmişe götürdü. Beni çilekle beslediği ve şimdi ona fısıldadığım sözleri fısıldadığı zamana. "Sana bakan herkesi öldürmek istememe neden oluyorsun."

Gözleri parladı, karanlıkta kör oldu. O da hatırladı.

Sonra ağzı benimkiyle buluştu, sert ve inatçıydı. Diğer eli belimden belime doğru kıvrıldı. Göğsüm onunkine karşı ezilmişti.

Beni saniyeler boyunca esir tutarken ağzımı onun ağzına götürdü ve çekincelerimi eritti.

Dudakları dudaklarımdan ayrıldığında tamamen silindiler, sadece "Söyle bana" diyecek kadar. Onu susturma girişimimi ağzımla savuşturdu. "Bana onu gördüğünü söyle."

Sesime kızgınlık ve belki de korku gibi bir şey karıştı. "Görmemi istediğin şey nedir, Florian?" Gözlerimi açtım ve onunkilere çarptılar.

Bir hata, çünkü bakışlarının fırtınalı denizinde yüzdüğünü görebiliyordum. O zehirli kelimeleri dudaklarıma bırakmadan önce hepsini görmüştüm. "Sana öyle sefil bir şekilde aşığım ki, bu beni hem kurtardı hem de lanetledi."

Canlı bir şiddetle her şeyi gördüm.

Malikânenin salonundaki donmuş ve sakatlanmış erkekler. Sıcağa karşı akılsız bir mutluluk içinde kaybettığımız günlerdeki sahiplenici şefkat. Haberci Florian'ın ilerleyen ordularının haberini getirirken Avrin'in çizmelerine bulaşan kanım. İçinde iki tane daha olan bir çuvaldan yuvarlanan kesik bir kafa. İyileşirken beni sürekli korumaları. Yıkanmak, taranmak ve beslenmek. Bana dokunmaya cüret eden soyluların parçalanmış bedenleri.

Her şeyi yadsınamaz renklerde gördüm - kalbimin en soğuk kısımlarını sıcaklıkla istila ettiğini hissettim.

Ona bakarken kalbinin benimkiyle birlikte attığını duydum. "Görüyorum," diye mırıldandım.

Belki de doğru değildi. Belki de yaptıklarının hiçbiri doğru değildi. Bunun bir önemi yoktu. Onun için değil, benim için de artık önemli değildi. Bu onun yoluydu. Yaptıklarının çoğu, bir daha hiçbir şeyi önemsemeye niyetli olmadığından çok daha fazla önemsemenin yoluydu.

"Bana gösterdin," dedim, yüzünü kavramak için uzanarak. "Sadece bunun ne anlama geldiğini bilmiyordum." Gözyaşlarım gözlerimi yaktı, itirafımı kalınlaştırdı. "Bilmek istemedim ve şimdi bildiğime göre, ona nasıl güvenmem gerektiğini hâlâ bilmiyorum."

Başını eğdi, parmakları saçlarımda arasında kıvrıldı.

"Ama istiyorum." Yutkundum. "Ona güvenmek istiyorum, Florian."

Yanağıma düşen gözyaşına kaşlarını çattı. Sonra onu yaladı ve alnını benimkine dayadı. "Biliyorum."

Parmaklarım yanaklarında sıkıştı. Bu sözleri ona geri söylemem bekleniyordu - daha önce bir kez hissettiğimi ima ettiğim sözler. Ama bu

o zaman öyleydi. Şimdi, kalbim onların gitmesine izin vermeyi reddetti.

Bunu hissedince tekrar fısıldadı: "Biliyorum." Özür dileme girişimimi ağzıyla susturdu ve beni yosun örtülü taşın üzerine indirdi.

Beni o kadar ölümcül bir yumuşaklıkla öptü ki gözyaşlarım daha da arttı.

"Korkularına tutunabilirsin" diye fısıldamadan önce her biri dudakları ve dili tarafından ele geçirildi. Bacaklarım sırtına tırmandı. Yavaşça içime girdi ve üzerimde yükselirken kendini derinlerde tuttu. "Şimdilik." Ön kolu başımın yanında kıvrıldı, eliyle başımı taş a yasl ad ı.

Diğ eri kulağ ımın yanında duruyordu, kalçalarını hafifçe sallarken kasları esniyordu. Geri çekilmedi. Aksine, inanılmaz bir şekilde daha derine itti, buluş an ağızlarımızın sesi ve iç çekerek aldığımız nefesler mağaranın ötesindeki su akıntısının altında gizlendi.

"Bana sadece benim olduğunu söyle," dedi. "Bunu sana söylememe gerek yok."

Gözlerimin içine baktı, tanıdığım bir parıltı onunkini de ateşledi. Beni bir kez öpüp başımı boynuna doğru kaldırırken niyetinin ne olduğuna dair bir uyarı. "O zaman göster bana."

Ne mutlu ki, buna mecburdum. Dudaklarım dolaştı ve omzunun kıvrımının yakınında özlemini çektiğim damarı buldu. Onu yaladım, dişlerim derisini delip geçerken gırtlığından gelen iniltinin tadını çıkardım.

Kokusu baş döndürücüydü, sıcaklığı her yerdeydi ama asla yeterince uzağ a yayılmıyordu. O zamana kadar.

Tadı dilimle çarpışana kadar ve bir inilti ile özünü bedenime yuttum. Sürtünmeye ihtiyaç duyarak ona karşı kıvrılırken bacaklarım sıkılaştı, bir ayağ ım onun mükemmel kıcına bastı. Zihnim başka her şeyden boşaldıkça onu doyurmaya ihtiyacım vardı.

Kalçalarını çevirerek kulağ ıma boğ uk onaylar mırıldandı. Beni sadece birkaç dakika boyunca muazzam bir tatminin uçurumunda tuttu. Sonra ağzını boğ azıma indirdi ve hazırlık için derimi yaladı.

Dişlerinin delmesi için.

Florian sert bir emişle ve vücudunu şiddetle sallayarak kanımı çekti.

Zihnim artık boş değildi. Beslenirken ve o içimde hareket etmeye başlarken kalplerimizin senkronize atışıyla dolup taşıtı. Bu vuruş karanlıkta altın bir bağ gibiydi. Duymaktan asla bıkmayacağ ım bir şarkı. Ve damarlarımda yanan ateş.

Dudaklarım boynundan çözülürken, bu his doğrudan içime yayıldı.

Bu çok fazlaydı, yine de ona karşı döndüm. *Daha fazlası*, öfkeli güç çılgılık attı. Zevk dalgalar halinde saldırdı - binlerce minyatür orgazm aynı anda vuruyormuş gibi hissettirdi - kurulan ezici bağın başlangıcı.

O da onları hissetti.

Tüm vücudu titremelerle sarsılıyordu. Tohumları her itişte küçük fişkırmalar halinde vücuduma dökülüyordu.

Dişleri etimi serbest bıraktığında hırıltılı ve neredeyse çaresiz hayvani bir ses çıktı. Ağzımı yavaşça boynuna doğru itti. "İç, kelebek," dedi, sesi çok farklıydı, çok uzaktaydı, oysa hiç bu kadar yakın olmamıştık.

Tekrar ciddi bir şekilde beslenmeden önce dili tenimi okşadı ve sadece ben beslendiğimde.

Bunun ne olduğunu anlamıştım. Onun mu yoksa benim mi olduğunu bilemeyeceğim kadar üst üste binen ve pekişen duygular için hiçbir açıklamaya ihtiyacım yoktu.

İkisi de öyleydi.

O zaman göster bana, demişti. Hazır olmakla ilgili önceki sözleri şimdi anlam kazanmıştı.

Çiftleşme bağının tamamlanması. Bu çıldırtıcı yaratık yine beni kandırarak ayaklarına kapanmamı sağlamıştı.

Bu kadarını hissetme yeteneğim olsaydı bile şok olmazdım. Arzuladığı her şeyi elde etmek için ne gerekiyorsa yapacağını ve bunu utanmadan yapacağını defalarca kanıtlamıştı. Suçluluk ya da merhametin zerresi olmadan.

O bunu yapamazken merhamet isteyip istemediğimi bile merak ediyordum. Başından beri öyle olmadığını biliyordum. Biliyordum ve ona olan açlığım ve sevgim her şeye rağmen artmaya devam etmişti.

Canavarın ilkel hızıyla hareket ediyor, yavaş ve derin bir şekilde itiyor, aynı tembel ama güçlü ritimle benden içiyordu. Dili yalıyor, siki bacaklarıma işkence eden ve sarsan bir hassasiyetle hedef alıyordu.

Yırtık pırtık ipliklere dönüşmeye başlayan ağzımı boynundan ayırdım, sözcükler boğuk bir iniltiye dönüştü: "Beni kandırdın."

Florian boğazıma ve çeneme doğru bir yol yaladı. Kanlı dudakları benimkileri parlattı. Kulaklarım hızla atan nabızlarımızla çınladı.

Sesi çok yüksek ve çok yumuşaktı, etrafımızı saran taş ve sudan sekiyordu. "İnanılmaz derecede hayal kırıklığına uğramış görünüyorsun." Demek istediğini vurgulamak için bana çarptı, sırtışı vahşi ve yıkıcıydı. "Devam et," diye alay etti. "Yalan söyle bana, karıcığım."

Kırıldım.

Çözülmemi izledi. "Benim tatlı kelebeğim." Mağaranın kaya tavanında yıldızlar dans ediyordu. Beni öptü, sonra üst dudağımı yaladı. "Kraliçem." Ağzını bıraktığında başının arkasını kavradım. "Ve şimdi..." Boynumla bir kez daha ziyafet çekerken acı zevkle karıştı ve çakıl kaplı bir iniltiyle içime boşaldı. "Sonsuza dek eşimsin."

O titrerken ve tenimi emerken onu kendime çektim ve artık her yönden bağlandığım bu yaratığın asla değişmeyeceğini kabul ettim.

Onu istemediğimi kabul .

OceanofPDF.com

TWENTY-SIX

Florian

Taşa sesi beni uyandırdı.

Tullia, kolumun kıvrımına sokulmuş, burnunu boynuma sokmuştu. Birlikteliğimiz onunkine gölge düşürmüştü ve hâlâ vücudundan sızıyordu. Ağzımı alnına bastırdığımda yavaşça uyandı.

Yorgunluk ve açlık dolu bir iniltiyle boğazımı yaladığında orada tuttum ve güzel amındaki tohumumla oynamak için elimi sırtından aşağı indirdim. Ama kıcını sıkarken durakladım.

Bir tıkırtı daha.

Dışarıdaki kayalara çarptı. Tenimde karıncalanma tedirginliği dolaştı. Elbette bir şeyler ters gidiyordu.

Nehre sıçrayan suyun akışıyla susturulan bir sesle onaylandı.

Tanrıçaya bana nadiren doğru düzgün şımaracak zaman tanıdığı için sessizce lanet okuyarak Tullia'yı kollarımdan dikkatlice çektim. Nafile. Bunu yaptığımda ayağa kalktı, saçlarını yüzünden itti ve uykulu bir şekilde gözlerini kırptırdı.

Onu taşın üzerine yatırıp uykuda buruşmuş her yerini öperken sikimi içine sokma dürtüsüne karşı dişlerimi sıktım.

Benimki, aramızdaki o canavarca bağ mırıldandı -somurtkan ve öylesine tatmin ediciydi ki, kemiklerim zevkten titredi.

Ne kadar uzağa kaçarsa kaçsın ya da korkularına ne kadar tutunursa tutunsun, o artık değişmez ve reddedilemez bir şekilde benimdi.

Dikkatim iyice dağılmış bir halde mağaranın girişine doğru süründüm ve aşağıya bakıp Erik saçlarını gördüğümde neredeyse yüzüstü nehre düşüyordum. "Nirra?"

"Sonunda. Hayatımın yarısı boyunca dikkatini çekmeye çalıştım," diye tısladı ama giysilerimizle mağaraya yaklaşırken fısıldadı. "Hemen gitmemiz gerekiyor."

Elbiseyi uzattığı elinden aldığımda Tullia arkamda neler olduğunu sordu. Kıyafeti ona uzattığımda "Nirra'nın kokusunu alıyorum," dedi.

Çıplaklığımızı umursamaya vakit bulamadan kolumu Nirra'ya uzattım. İyileşen bacağı, yardım almadan bulunduğumuz kadar yükseğe tırmanmayı imkânsız kılıyordu, bu yüzden taş atıyordu.

Kolumu kavradı ve onu mağaranın içine çekti. "Biz giyinirken konuş," diye kestirip attım. "Jedworth?"

General bunu yaparken bakışlarını kaçırdı ve sarmaşıkların arasından uzaktaki kasabaya . "Şu anda muhtemelen altına sığıyordu. İki savaşıımızı zehirletti ve Molkan'ın casusları tarafından mutfağının altındaki mahzene götürüldü. Boğuk çığlıkları duyar duymaz aramaya başladım ama artık çok geçti. Onları bulup kapıyı kırdığımda Melk ölmüştü ve Jennis de ölmüş olmayı diliyordu."

Sikeyim.

Jedworth'a güvenilmeyeceğini biliyordum.

Lilitha öldürülmeden önce Molkan'ın ortağıydı. Görüşmeye devam ettiklerine dair haberler duymuştum ama o bu haberlere düzenli olarak itiraz ediyordu. Sınıra yakınlığı nedeniyle umursamamıştım. Benden o kadar uzakta oturuyordu ki onu hiçbir zaman bir tehdit olarak görmedim.

Bu ve aptalca bir şekilde benden korkmasının onu kafasının koparılmasını isteyen lanet olası bir omurgasız moron gibi davranmaktan alıkoyacağını düşünmüştüm.

"Kaç casus var?" Pantolonumu bağlarken sordum.

"Üç."

"Onları sen mi öldürdün?" Anlamsız bir soru. Generalin meşhur öfkesi sonlarını garantilemişti. Ama umuyordum. En azından birine canlı ihtiyacımız vardı.

"Mecburdum," dedi Nirra, hâlâ sargılı olan bacağını ovuşturarak. Neyse ki taze kan izi yoktu. "Melk'in ve Jennis'ten geriye kalanların durumu göz önüne alındığında, önemli bir şey biliyor olabilirlerdi."

"Jennis şimdi nerede?" Ben sordum.

"Onu şifacının kulübesine sürükledim." Bana döndüğünde yüz hatları acımasızdı. "Kalbini demir kıymıklarla delmişler. Yaşayıp yaşamayacağını bilmiyorum ama bu kokuşmuş kasabada bizden çok daha fazla şansı var. Sonra kalan savaşçıları hareket emri ile kampa geri gönderdim."

Bu daha da iyi oldu.

Yüz ifademi görünce, "Onlarla nehrin beş mil aşağısında buluşacağız. Acele etmeliyiz. Kıyıdaki atlar bizi izleyenleri ele verir." Giyinmiş ve saçlarını karmakarışık bir örgü haline getirmiş olan Tullia'ya bir bakış attı. "Şu çürüyen dev kurbağalar da."

Tullia yüzünü buruşturdu ve hafifçe omuz silkti.

Yıllardır kurduğum tüm planları bilmeden yerle bir eden kadının bu anları beni başka hiçbir şeyin veremeyeceği kadar rahatlatıyordu. Yavaş ama emin adımlarla, onu kırmaya çalışan şeyden kurtuluyordu.

Bu topraklarda geçirdiği zaman onu değiştirmişti. Beklendiği gibi. Ama bu onu öyle bir değiştirmişti ki, dönüşmekte olduğu kişinin ortaya çıkışına tanıklık etmek benim için bir onurdu. Layık olmaya kararlı olduğum bir onur.

Nirra ve Tullia'nın nehre girmesine ve nehri geçerek otlayan atlara ulaşmasına yardım ettim. Islak ıslak çizmelerimizi giydikten sonra atlarımıza bindik.

Nirra inledi. "Nereye gidiyorsun, Kral?"

"Lord'u ziyarete gidiyoruz," dedim, Hemlock kasabaya doğru koşmaya başlamıştı bile. Hayvanı dörtlüye koşmaya teşvik ederken, "Gidin. Sadece birkaç dakika sürecek." diye bağırdım.

Kasabanın girişine vardığımızda yavaşladık ve Tullia zaten hissettiği şeyi sordu. "O zaman Molkan'ın yanında mı duruyor? Bu lord."

Bir önceki akşamın kutlamalarından arta kalanlar bahçelere yapışmış ve pipoların altındaki su birikintilerinde parılıyordu. Çoğunlukla kadehler ve ıslanmış tütün sapları, ancak ara sıra çitlere yapışmış veya çitlerin üzerinden sarkan giysiler de vardı.

"Yapmayacağına dair göklerden yedi kez yemin etti." Hemlock açık bir bakır tenekeden kaçındı, kaldırım taşının üzerinde etrafını kurbağa tozu sarmıştı. "Ona hiç inanmadım ama bana bu kadar açıktan ve bu kadar kısa sürede ihanet edecek testislerden yoksun olduğuna da inandım." Topuklarımı Hemlock'a vurarak bizi yeniden dört nala koşturdum. "Bedelini çok ağır ödeyecek ama şimdilik bu kadarı yeterli."

Öfkem kabardı ve ben de buna izin verdim.

Her kötü hissin kanıma nüfuz etmesine izin verdim. Kemiklerime. Lanet ruhuma.

Siviller nefes nefese kaldı. Bazıları yoldan çekildi. Diğerleri ise arkamızdan gelen rüzgâr evlerin pencerelerini uçururken içeriye kaçtı.

caddedeki işletmeler.

Lordun iki katlı evine ulaştığımızda, öfkem kaldırım taşını aştı. Öfkemi araba yolundan aşağı gönderdim ve evin kapısına ve taş dış cephesine doğru ilerlettim - ta ki tüm yapı buzla kaplanana kadar.

Rüzgârın altında kalınlaşan ve gıcırdayan buz, şimdi yukarıda bir kar fırtınası oluşturuyordu. Yoldan güvenli bir mesafede durduk. Orada, uluyan gücün Lord Jedworth'un evinin kiremitli çatısını yırtmak için alçalmasına izin verdim.

Ancak caddeye geri döndüğümüzde ve onunla birlikte öfkemi tamamen bıraktım.

Lordun evini yutan buz, arkamızdan patladı. Taş ve cam da.

Çıkan sese ve Tullia'nın arkamıza baktığında yüzünde beliren ifadeye bakılırsa yapının büyük bir kısmı çökmüştü. Hemlock'un artan hızından, kokusunu ve yanaklarını renklendiren arzudan dolayı sözleri nefes nefese kalmıştı. "Muhtemelen şu anda bu kadar tahrik olmamalıyım."

Öfkemin son kırıntıları beni sert ve beklenmedik bir kıkırdamayla terk etti.

Akıntının aşağısındaki birimle buluştuk ama durmadık.

Harmony'yi ve onun cüretkâr lordunu geride bıraktığımızda hazırdılar, atlar şaha kalkmış ve bağırıyorlardı.

Esinti bira, şarap ve seks kokularını etrafa savuruyordu. Tullia'dan ya da benden değil. Savaşçıların çoğu, özellikle de lordun toplantısında bize eşlik etmiş olanlar, hâlâ sarhoş görünüyordu. Geri kalanların çoğu ise yeterince dinlenmemişti.

Görünüşe göre bu durum yakın zamanda değişmeyecekti.

Güneş ağaçların ve tepelerin ardında kaybolmaya başladığında hedefimize ulaşmıştık. Sınırı geçmeden önce tüm birliklerin toplanacağı karakola.

Çadırlar ve ahşap kulübeler görünmeye başladı. Biz onlara ulaşmadan önce Shole ağaçların arasından çıktı.

Yavaşladık, Hemlock geç uyarıyı protesto ediyordu. Tullia onu rahatlatmak için boynunu okşadı. Hiç bu kadar şımarık olmamıştı. Bu yolculuk bana dayanılmaz bir itidal ve sabra benzer bir şey dışında bir şey öğrettiyse, o da lanet bir atı kıskanabileceğimdi.

Shole yaklaştı, parmaklarında bir tütün sapı vardı. Sert yüz hatları hiçbir şey ele vermiyordu ve Tullia'nın önünde, bazılarının büyüleyici diyebileceği rahatsız edici bir sırtışıla eğildi. "Yolculuk size iyi geldi kraliçem."

Onu, bana baktığında bakışlarındaki endişeyi fark edecek kadar uzun zamandır tanıyordum.

Tullia gülümsedi ama ben yere düştüğümde Hemlock'un üzerinde kaldı. "Onun önünde eğilirsin ama benim önümde eğilmezsin."

"Korkarım şimdi kıskançlık yapmanın sırası değil, soğukkanlılığınız." derken bile Shole'un ifadesi soğukkanlıydı.

Ben at, binici ve arabanın arasından geçerken o bana katıldı. Sormadım. Varlığını hemen belli etmesi yeterince uyarıcıydı.

Savaşçılar atlarından inmeye başladı. Benden önce farkına varanlar atlarıyla kalmayı tercih etti. Şok ve korku, hayvanların, toprağın ve yıkanmamış bedenlerin kokusuna karıştı ve neredeyse kokuyu bastırana kadar hızla yayıldı.

Cadı ve peri büyüsünün unutulmaz kokusu.

Kuzeyden ve batıdan gelenler ve zaten gelmiş olanlar, bir zamanlar en kalabalık karakolumun bulunduğu açıklıktan kaçındılar. Yıllarını Baneberry ve Hellebore sınırı boyunca uzanan karakollar için kardeşlerini eğitmeye ve rotasyona adanmış savaşçıların hayatı bir merkeziydi.

Çok az kulübe ve çadır kalmıştı. Olanlar da geniş açıklığı çevreliyordu.

Ve daha da az savaşçı vardı.

İçlerinden biri öne çıktı. Henüz olgunlaşmamış bir erkek. "General Polk gitti," dedi, çenesi sanki ağzının titremesini engelleyecekmiş gibi dikleşmişti. Olmadı. "Hepsi sadece..." Ellerini kılıcının deri kabzasının etrafında döndürürken yüz hatları hastalık tehdidiyle grileşti. "Birçoğu uyuyordu efendim, ama birçoğu hâlâ uyanıktı. Onları da yakaladı. Her yerden geliyor gibiydi."

"Ne zaman?" Sormak için tek düşünebildiğim buydu.

Bir kadın savaşçı öne çıktı ve omuzları titreyen genç erkeğin kolunu kavradı. Bana başını salladı ve "Dün akşam erkenden, kralım" diye bilgi verdi.

Lord Jedworth'un işi değil o zaman. Vermek için ısrar ettiği ziyafet de dikkat dağıtıcı değildi.

Bu, Molkan'ın gözüne daha fazla girmek için ne yapabileceğini öğrenmeye çalışan omurgasız bir pisliğin geçici bir çabasından başka bir şey değildi.

Ayrıca, Molkan'ın bu kampın ona karşı olan davam için ne kadar önemli olduğunu bilmek için Jedworth'a ihtiyacı yoktu. Burası var olduğundan beri biliyordu. Onun yerinde olsaydım, o lanet sisi göndereceğim yerler listemde ilk sırada bu karakol olurdu.

Bu da beni onun bir sonraki hamlesini düşünmeye itti. Bu yeni oyunda benim bir numaralı hedef, ordumuzun da bonus olduğunu düşünüyordum.

"Kaç kişi kaldınız?" diye sordum. "On iki," dedi.

On iki.

Sayı, kabaran göğsümü yarmak için içimden geçti.

Shole yanıma geldi. "Fume'un birimleri bir saat içinde gelmeye başlar."

Toplanan yıldızlara baktım ve burnumun kenarını çimdiklemekten kendimi alıkoydum. Neredeyse yüz savaşçı. Birçoğu yeni askerdi. Birçoğu çok genç. Birçoğunun ailesi vardı ve birçoğu artık aile kurma şansına sahip değildi...

Gitti.

Tullia'nın bakışları sırtımı yakıyordu. Herkes bana bakarken kanımı donduran kışın çevremizde patlamasını engelleyen bir yanık. Hepsi bir cevap beklerken, hiçbirimizin düzeltmeyeceği bir dehşet için lanet olası bir tedavi.

Henüz değil.

Bakışlarımı ürkütücü açıklığa çevirdim. "Herkes tetikte ve ayrılmaya hazır olsun."

Yonca ve otların arasında metal parıldıyordu. Onu inceledim, tüm göğüs boşluğum artan öfke ve açığa çıkmasına izin vermeyi reddettiğim bir şeyle alev alev yanıyordu.

Korku.

TWENTY-SEVEN

Tullia

Sonunda sınırı geçtiğimizde ne karşılaşacağımı bilmiyordum.

Saldırıya hazır Baneberry savaşçılarını bekliyorlardı belki de. Florian bana söyleyene kadar geçtiğimizi bile bilmiyordum, sesi rüzgârı aşmak için yükselmişti.

Arada sadece daha fazla ağaç, daha fazla su yolu ve daha canlı vadiler vardı. Bu vadilerden bazıları küçük köylerle doluydu; yüzlerce savaşçı ağaçların arasından fırlayıp kendilerine ait olmayan bir toprakta birleşirken birkaç genç gözlerini kocaman açmış bakıyordu.

Ama o benimdi.

Bu gerçek karşısında ne kadar çelişkili hissetsem de. Molkan'ın bedenime ve ruhuma ne yaptığının önemi yoktu.

Sisin yok ettiği karakoldan geriye kalan savaşçılardan bazıları birliğimize katılmıştı. Araziye bağlı olarak, diğer birlikler sadece ara sıra kısa süreliğine görüş alanımıza giriyordu. Bazıları yüz veya daha fazla olan orijinal gruplarımızda seyahat ettik ve aramızda en az bir mil mesafe bıraktık.

Artık çok kalabalıktık, bu yüzden sadece mecbur kaldığımızda duruyorduk. Florian'ın endişeli öfkesi ve sisle ilgili endişesi belirgindi, ama belki de sadece benim için.

Hiçbir şey değişmemişti. Yine de her şey .

Onun duygularını daha iyi hissedebiliyordum, o da benimkileri. Enerjisinin, okşamak için tereddüt eden bir el gibi üzerimde gezindiğini hissedebiliyordum. Kendiminkine dokunduğunu fark ettim, bu hissin yünlü sıcaklığı ilk başta endişe vericiydi ama şimdi gerekli bir rahatlığa yakın bir şeydi.

Biz dosttuk. Bunu biliyordum.

Ama şimdi, bu bağlantı mağaranın içindeki birleşme ve ikili besleme ile mühürlenmişti. Uzun sürüş saatleri boyunca ve kısa

Mola verdiğimde, ölümcül sise karşı duyduğum korkuyu kendimi tekrar tekrar sise dair düşüncelere kaptırarak kovaladım.

Onun hararetili açıklaması, bu sözleri pekiştiren her anıyla dans etmek için zihnimin ön saflarına oturdu.

Sana acınası bir şekilde aşığım.

Benden çalınmasında rol oynayan bir şeyin içinde umut bulmak yanlış görünüyordu. Bu umut küçük olsa da, yine de ona sarıldım. Onu, yaralarımı örtmekle kalmayıp onları kucaklayan yumuşak ipek bir çarşaf gibi etrafıma sardım.

Ve bu yolculukta diğerlerinden daha uzun süren anlar boyunca hiç utanç hissetmedim. Kendimden nefret etmedim. Bizi ne bekliyor olursa olsun, Florian bunu kastetmişti. İtirafına itiraz etmek mümkün değildi ve bir kez olsun denemek bile istemedim.

İstemişti ama ben generallerle yapılan toplantıya katılmak istememiştim.

Bunun yerine yalnızlığı seçtim. İhtiyaçlarımı giderdim ve hızla çadırımızın yakınındaki dev eğrelti otlarının ötesine gizlenmiş küçük dereye daldım.

Daha sonra giyindim ve yıkanmaya çok ihtiyacı olan pelerinimi giydim ve birinin başıboş bıraktığı ateşin önüne oturdum. Hava hâlâ kışın ısırığını taşıyordu, ancak bunun altında geri tepmemeye çalıştığım bir koku vardı.

Baharın kokusu.

Yaklaşan dokunuşu çimenleri daha parlak bir yeşile boyadı, yapraklar yumuşadı. Ne çamur ne de don vardı. Benekli yapraklarda da canlı bir değişim vardı.

Kurt yoldaşlarımın nereye gittiğinden emin değildim. Belki de perileri başka bölgelere gizlice sokmaktan vazgeçmişlerdi. Daha büyük olasılıkla, birkaç gün önce Harmony'den ayrıldığımızdan beri aceleci ve nadiren bozulan hızımıza ayak uyduramamışlardı.

Botlar sopaların üzerinde çtırdadı ve çimleri düzleştirdi.

Gözlerim deriyi andıran siyah pantolonu takip etti ve yüzüne bir bakışla onaylamadan önce kim olduğunu anladım. Aramızda sadece bir yaratık üniformaya benzer bir şey giymiyordu. Savaşçı olmasına rağmen nadiren savaşırdı ve Florian'ın kraliyet ordusunun bir parçası sayılacak kadar uzun süre duraklarımızı ziyaret etmezdi.

Gözcüleri kontrol etmek ve diğer görevleri arasında biraz casusluk yapmak için önden gönderildi.

Florian, Hellebore'un zenginleri ve çaresizleri tarafından görevlendirilen görevler olduğunu söylemişti. Ona, arkadaşının sadece

Daha fazlasına yaklaştıkça hiçbir aksiyonu kaçırmadığından emin olmak için. Çünkü onunki gibi bir mesleği olan bir yaratık, yaptığı şeyi sadece para için yapmazdı.

Shole ateşin diğer tarafındaki kütüğü işaret etti. "Bu koltuk dolu mu?"

Çorak kütükten ona baktım, kalınlaşan gümüş rengi saçlarının arkasında sönmekte olan güneşin parıltısına karşı gözlerimi hafifçe kısarak baktım. "Ne yazık ki oldukça rağbet görüyorum."

Sırıttı, parmağını bana doğru uzattı ve salladı. "Mizah anlayışı. Güzel." Sonra eğildi. "Size katılmaktan onur duyarım kraliçem. Teklifiniz için teşekkür ederim."

Oturup ellerini beslediğim alevlerin önünde açtığında gülümsememi geri aldım.

"Pul biberler yarım günlük mesafede," diye bilgi verdi. Bu benim tüm dikkatimi çekti. Fark edince, "Nirra korkunç karşılaşmasından sonra kontrol etmemi istedi," diye açıkladı.

Başımı salladım. "Onları nasıl durduracağımı bilmiyorum."

"Onları diyarlar arasında ayartan sen olduğun için bunu yapmalısın." Başını eğdi ve düşünür gibi göründü. "O saldırı sırasında bir bağlantı yapılmış olmalı."

"Öyle görünüyor," dedim, çünkü o kadarını biliyordum. Keşke onları nasıl ayıracağımı bilseydim. İçimden bir ses, ben onları çağıran bir enerji yaymayı bırakana kadar -aradığım huzuru bulana kadar- bunu yapmayacaklarını söylüyordu.

Ancak bu durum her yeni günün şafağında farklı görünüyordu.

Shole şaşkınlığımı yarıda kesti. "Senden övgüyle bahsediyorlar, biliyorsun," dedi. "Özellikle de o zamandan beri."

"Kim?"

Başını nehir kenarındaki açıklığı dolduran savaşıtlara doğru salladı. "Yol arkadaşlarınız tabii ki."

Birçoğu çantalarının üzerinde uyudu. Sadece birkaçı birkaç saat içinde sökmemiz gereken çadırlarla uğraştı. Şu anda kimse duyularını engelleyecek bir şey istemiyordu.

"O hain damgasıyla yaşamak istemeyebilirsin ama onlar için bu damga seni bir zamanlar krallarının intikamcı planları yüzünden tahammül etmek zorunda kaldıkları bir Dönüşen'den daha fazlası yapıyor." O kadar sessiz söyledi ki sersemlememiş olsaydım kaçırabilirdim. "Bu seni onların gerçek kraliçesi yapıyor."

Kalbim güm güm atıyordu ve onun bunu duyabildiğini biliyordum. Bahsettiği savaşıllara bakmamak için bir yaprağı ikiye ayırdım. "Çoğu benimle zar zor konuşuyor."

"Sanki Florian onlara bu şansı verecekmiş gibi." Bu sözleri yanıımızdaki ormanın tepelerine bir bakış atarak noktaladı.

Florian, Nirra ve Fume diğer generallerle bir sonraki hamlelerimiz hakkında konuşuyorlardı. Üç kişi olacağımızı biliyordum, bu da Bellebon'un dış mahallelerine ulaşana kadar neredeyse hiç durmayacağımız anlamına geliyordu.

Bir ordunun bizi beklemesini beklediğimiz yerde.

Florian, eli kılıcının kabzasında, bana bakıyordu. Parmaklarımı kıpırdattım. Aradaki mesafeye rağmen yüz ifadesinin değişmediğini biliyordum, soğukkanlı ve hareketsizdi.

Shole ofladı, bana bakarken kıvrılmış ağzı sarktı. "Sevgili babamı görmek için sabırsızlanıyor musun?"

Sıradan nezaketsizliği omurgamı dikleştirdi. Kaşlarımı çatarak ve kim olduğunu umursamadan ona göz kırptım. "Gerçekten buna bir cevap bekliyor musun?" Gülmek ister gibi bir yüz ifadesi takındı ama en iyisi olduğuna karar verdi.

"Bu sadece bir soru, benim yaralı kraliçem."

Gözlerim kısıldı. "Artık yaralı değilim."

Dudaklarını dışarı doğru iterek bunu sessizce yalanlar gibi göründü.

Onu şımartmak yerine, "Sizi bu işe iten şey merak mı yoksa can sıkıntısı mı?" sordum.

"İşim mi?" diye tekrarladı, dudakları bir kez daha kıvrıldı. Bunun dışında, konunun bariz bir şekilde değişmesinden ve benim inanılmaz derecede doğrudan sorumdan rahatsız olmamış görünüyordu.

"Bilirsin işte" -yaprak parçalarını ateşe attım- "öldürmek, casusluk yapmak ve tanrı bilir daha neler için kiralanmak."

Kıkırdaması alçak ve sinsi bir dumandı. "Tanrıça bilir." Bekledim, ayaklarımın dibinden birkaç dal seçip kopardım.

Bu taktiğin geldiğini çok iyi biliyordu. "Florian, henüz tam olarak takdir edemediğimize inandığım bir şekilde sizi etkiledi kraliçem." Sadece gülümseyip çubukları ateşe attığımda tekrar kıkırdadı ve "Eğer sorunuzu yanıtlıyorsa, hareket etme arzusuna dönüşen bir ihtiyaçla doğdum" dedi.

"Hayatta kalmak," diye tahmin ettim, cevap vermesine biraz şaşırmıştım ama bunu belli etmek istemedim.

Mırıldandı. "Gerçekten de bu konuda bir iki şey öğrendin, değil mi?"

"Gerçekten de öyle," dedim bakışlarımı alevlere çevirerek.

"Bu sizi değiştirir," dedi. "Ama karanlıktan doğan içgüdüler her zaman daha iyidir." Bunun üzerine buz mavisi gözleriyle karşılaştım. "Bu yaralar, ne kadar korkunç bir şekilde kazanılmış olursa olsun, size iyi hizmet edecek silahlara dönüştürülebilir."

Kalbim güçlkle atarken ve parmaklarım pelerininin yıpranmış kumaşına dolanırken ona baktım. Yalan söylemek istemediğim ve gerçekleri söylemek istemediğim bir yanıt veremedim, sadece başımı salladım.

Birkaç dakika sessizce oturduk, sırtışı çarpık bir sırtışa dönüştüğünde gülümsemem gerçek oldu.

"En sevdiğin kısım ne?" Öldürmek olmasını bekliyordum.

O da öyle sandı ve dolgun bir kahkaha attı. Sert melodi gözleri bize doğru çekti. "Bilgi topluyorum, benim kana susamış kraliçem." Tekrar bekledim ve "Seyahat etmeme izin veriyor." diye açıklamadan önce kahkahasının devamında küfretti.

"Hareket etmek için," dedim.

Başını salladı. "Bu geniş kıtayı keşfetmek ve incelemek için. Ne zaman daha önce bulunduğum bir yere dönsem, takdir edecek yeni bir şey buluyorum."

"Orta toprakları bile mi?" "Özellikle orta topraklar."

"Senden hiç beni gözetlemen istendi mi?"

Ateş, gözlerindeki parıltıyı aydınlattı ve bana muhtemelen sorulduğunu söyledi. "Asla söylemeyeceğim."

Başımı eğdim ve ona cevabı bildiğimi söyleyen bir bakış attım.

Tekrar güldü, sesi nehir boyunca devriye gezen savaşçıların dikkatini çekti.

Shole onlar gidene kadar bekledi.

Sonra hiç beklemediğim bir rahatlıkla konuyu değiştirdi. "Bitmek bilmeyen merakımı bağışlayın sevgili kraliçem, ama insanın iki taçla ne yapabileceğini sık sık merak ederim." Kare çenesini bozan büyümeyi kaşdı. "İkisini de kullanabilirsin elbette. Belki altın olanı kırmızı bir şeyle, gümüş olanı da-"

kestim. "İki kron mu?"

Kaşlarını kaldırarak beni dikkatle inceledi. "İstediğimiz sona ulaşırsak bu yolculuğun tam olarak ne anlama geldiğini henüz sindiremediğinizi varsayıyorum."

Ama bunun tam olarak ne anlama geldiğini biliyordum. "Bu, Florian'ın iki krallığa sahip olacağı ve en önemlisi Molkan'ın öleceği anlamına gelecek."

Konuşan generallerin ve kralın bulunduğu tepeye bakmadan önce dudaklarını kez daha büzdü. Florian'ın hâlâ onu izlediğini anlamak için bakmama gerek yoktu. Bunu hissedebiliyordum. Her zaman izliyordu ve ben artık buna aldırımıyordum.

Doğrusunu söylemek gerekirse, hiç yapmadım. Sadece bundan, onun buz gibi ilgisinin sürekli okşamasından ne kadar hoşlandığımdan nefret ediyordum.

Shole dilini gıdıkladı. "Periler insanlar kadar barbar değildir." Bükülmüş dizlerini kaldırdı, kaslı kollarını dizlerinin etrafında . "O krallık onun olmayacak kış kraliçesi. O Baneberry varisiyle evli." Sonraki sözleri tenime fırlatılan taşlar gibiydi. "Önce sana ait olacak."

Göğsüme boğucu bir ağırlık çöktü.

Tüccar kıkırdadı, inançsız ve kuru bir sesle. "Florian artık bunu sadece ailesi ve karla kaplı krallığımız için yapmıyor." Gözlerini yine o tepelere dikti, sonra tekrar bana baktı. "İntikam açlığı artık seni de kapsıyor."

"Bunu benim için yapmıyor," dedim fazlasıyla meydan okurcasına.

Kaşları kalktı. "Bundan emin misin?" "Kış buzları eritiyor kraliçem, sonbaharı davet ediyor ve intikam ihtiyacını daha az hayati hale getiriyor." Hafif bir omuz silkme. "Bu ölümcül sis güzel bir bahane ama suçluları bulmamızda bize eşlik etmesine ya da Molkan'ın mahvolmasını sağlamasına gerek yoktu."

"Ama..." Paniğe kapılmış dürüstlüğüme zapt edemiyordum. "Bunu benim için yapmasını istemiyorum."

Shole ayağa kalktı, boyu . "Bunu değiştirmek için artık çok geç."

O uzaklaşmadan önce alevlere mırıldandım: "Benim haberdar olmamı istediniz. Neden?"

Cevap vermeyeceğini düşündüm. Söyledikleri beni öylece bırakacağını düşündüm. Ama sonunda konuştuğunda sesi nazikti. "Tek amacım, arkadaşımın bulunduğu eşin, babasının tacını aradığı için onun ihanetlerini affetmediğinden emin olmaktır."

Gerçeği, zedelenmiş bir sinire çarptı.

Öyle ki, ona dik dik bakarak kendimden parçalar verdim.

Casus ve suikastçı beni inceledi, yüz hatlarını kırıştıran sessiz bir kahkaha attı. "Şimdi sana bakınca, sana karşı tamamen hatalı olmadığımı düşünmeden edemiyorum."

her şeyden sonra bunu varsayalım." Sert yüz hatlarının sakinleşmesi yüzündeki mizahı süpürdü. "Bir dereceye kadar, bu fırsatı sen istedin."

"Onu affetmedim," tercih ettim.

Florian, Molkan'ın çürümüş ruhunun ölümünü arzuladığının belki de benden önce farkındaydı.

Arkadaşına kendimi açıklamazdım. Florian'a henüz vermediğim beyanatları kesinlikle vermeyecektim. Hâlâ dile getirecek kadar çözemediğim çelişkilerimi dile getirmeye çalışmayacaktım.

Gerek yoktu. Her nasılsa, bu meraklı yaratık bunu birkaç kelimeyle basitleştirmeyi başardı.

"Onu affetmemiş olabilirsin ama yine de ona aşık oldun," dedi Shole, sesi yine yumuşamıştı. Yine de irkildim, bu da onu daha da yumuşattı. Onu korkutucu olmaktan çok yakışıklı yapan, açıkça samimi görünen bir gülümsemeyle geri çekildi. "Ve belki de bu hepimizi rahatlatmaya yeter."

Bununla birlikte, ağaçların arasında toplanan karanlığa doğru ilerledi.

Florian'a generallerle yaptığı görüşmeyi, yani saray muhafız kuleleriyle ilgili planı soracaktım.

Çadıra dönüşü benden farklı bir soru kopardı. "Başarılı olursak Baneberry ile ne yapacaksın?"

"Başarılı olmalı mıyız?" diye sordu kılıcını girişe bırakıp paltosunu çıkarırken. "Bu hatayı yapmanıza neyin sebep olduğunu açıklarsanız hatanızı affedeceğim."

Tartışacak havada değildim.

Kucağımda kenetlenmiş parmaklarıma baktım, belirsizlik tüm keşkeleri ve soruları kelimelerle ifade edilemeyecek kadar kaotik bir fırtınaya dönüştürdü.

Florian beni izledi. "Shole ile uzun bir konuşma yaptınız." Yatağın üzerine çömeldi. "Kaprisli zihnine şüpheler yerleştirdiğini mi varsaymalıyım?" Alnıma hafifçe vurdu. "Arkadaşım olabilir ama bu seni rahatsız ettiği için ona zarar vermeyeceğim anlamına gelmez."

Espri yapmak istemememe rağmen gülümsedim. "O iyi bir arkadaş ve böyle arkadaşların nadir olduğunu öğrendim. Bu yüzden ona karşı tavsiyede bulunmalıyım." Yatağımızın yanındaki çantalarımıza baktım. Yakında yola çıkmamız gerekecekti ve kendi çantamın içindeki mektup beni rahatsız etmeye devam ediyordu.

Dizlerinin üzerinde daha yakına kaydı. Parmağı çenemin altından kıvrıldı ve ben onun delici bakışlarıyla karşılaşana kadar kaldırdı. "Seni rahatsız etti mi, etmedi mi?"

Başımı salladım ve o bekledi. İçimdeki soğukluk onun çileden çıkaran sabırlı bakışları altında eridi. "O yapmadı. Ben sadece hissediyorum..." Pek çok duygu için doğru kelimeyi bulamadım. "Artık bu yolculuğun sonu yaklaşıyor."

Florian'ın gözleri seğirdi. Doğru söylediğimi biliyordu ama daha fazlası olduğunu da biliyordu. "İntikamını alacaksın Tullia."

"Bir krallık Florian," diye fısıldadım, böyle bir şeyin büyüklüğünden korkuyordum.

"Bir krallık," diye tekrarladı dikkatle, "senin hakkın." Onun ya da bizim değil, benim hakkım.

Sadece birkaç hafta önce, parmaklarımı yavaşça sıkıp kapatırken Molkan'ın değer verdiği şeyleri avucumun içinde tutmanın hayalini kurmak bana sonsuz bir zevkten daha fazlasını veriyordu. Beni karanlıkta taşıyacak bir amaç verdi.

Peki şimdi gerçek olduğuna göre, neden beni korkutuyordu? Ve neden artık yeterli gelmiyordu?

Molkan'ın acı çekmesini istedim. Bana tepeden bakanlara ben de tepeden bakmak istedim. Benden çaldığı parçaları ve onlarla birlikte özgürlüğümü geri almak istedim.

Ancak özgürlük artık eskisi gibi görünmüyordu.

"Peki ya Hellebore'da kalmak istersem?" Bakışlarını tutmakta zorlandım ve belli belirsiz "Seninle," diye ekledim.

Florian'ın kaşları düştü. "Dilemeye gerek yok, kelebek." İnanamayarak güldü, sonra ters ters baktı ve çenemdeki tutuşunu sıkılaştırdı. "Her zaman benimle olacaksın."

"Komplo ve entrikalar," diye nefes aldım, gülümsemem titriyordu.

"Komplo ve entrika," diye tekrarladı. Yüz hatlarımı incelerken alt dudağını dişlerinin arasına çekerek beni inceledi. Burnundan yavaşça nefes vererek onu ve beni serbest bıraktı. "Baneberry ile ne yapacağımıza zamanı geldiğinde karar vereceğiz. Şimdilik biraz dinlen. Bir saat içinde yola çıkıyoruz."

Ona uzanmaktan kaçındım. Dokunuşunun geri dönmesi için yalvarmaktan. "Yapamayacağım."

Arkamdaki yatağa uzanarak botlarını çıkardı. "O zaman bana gel."

Açtığı bacaklarına doğru kıvrılmamı beklemedi. Beni bacaklarının arasına çekti. Bir kolu etrafımda dolandı. Elini göğsümün üzerinde gezdirirken, diğer eliyle saçlarımı omzuma attı, böylece ağzı boynumun kıvrımına dayanabilecekti.

Sakinleştiren ve ısıtan anlar boyunca bana sadece sarıldı.

Yanımda duran hançere uzandım ve yıpranmış kabzasında gezindim. "Baneberry'yi istiyorsunuz, değil mi Majesteleri?"

"Ben de seninle aynı şeyi istiyorum." Göğsümü sıkarak serbest bıraktı ve hançerimi çaldı. "Molkan ve onun gibi cüretkârların acı çekmesini istiyorum. Hiçbir Yer'in çukurlarında çürümelerini ve tanrıça korkusu olan bu diyarın bu tür gaddarlıkların her zaman yıkıcı sonuçlarla karşılanacağını bilmesini istiyorum."

"Güzel bir resim çizmiş olsan da soruma cevap vermiyorsun." Boynuma karşı gülmeye yakın bir sesle mırıldandı. "Seninle birlikte Baneberry ondan," dedi hem inanarak hem de bir parça tereddütle. "Elbette."

Bunu söylediğini duymak beni üzmedi. Başından beri biliyordum.

Hepimiz biliyorduk. Her şeyden öte, asıl arzularının devam ettiğini bilmek beni rahatlattı.

Ta ki "Ama o ben olmalıyım Tullia. Onu öldürmeye çalışmamalısın." Hançeri göğsüme doğru yaklaştırdı, keskin ucu tuniğimden sadece birkaç santim ötedeydi ve kalbime doğru eğilmişti. "Çünkü yapamazsın."

"Beni hafife alma," dedim, hançerden korkmuyordum ama bu konuşmayla nereye varacağını merak ediyordum. "Eğer fırsat verilirse, onun kalbine bir bıçak saplamaktan çekinmem. Tıpkı senin bana gösterdiğin gibi."

"kadar basit, değil mi?" Florian alay etti. Gözlerimi devirdim. "Belli ki değil."

"Sana yeterince şey göstermedim." Alçak sesi keskinleşti. "Bunun ne kadar zor olduğunu biliyor musun?"

"Bir hayatı sona erdirmenin ne demek olduğunu bilirim, Majesteleri." O da bunu biliyordu. O da oradaydı ve sonrasında hayvanlar gibi sevişmiştik.

Sanki canlı ayrıntılarla hatırlıyormuş gibi, gırtlığından bir ses çıktı. Boynumu öptü. "Ama senin için anlamı olan birini öldürmenin ne kadar zor olduğunu bilemezsin."

Gerildim ve neredeyse "O benim için *hiçbir şey* ifade etmiyor" diye bağıracaktım.

Hançeri bıraktı ve beni susturdu, elini karnımın üzerinde gezdirdi, ben ona karşı bir kez daha gevşeyene kadar. "Nefret bile ruhunda bir yuva kurar kelebek. Bu yüzden onu hoşgörü ve intikamla ortadan kaldırmaya çalışırız."

O anda Rolina'yı düşünmeden edemedim. Benden nefret ettiği kesindi ama bu benim hatam değildi. Oysa ona olan nefretimin sorumlusu tamamen Molkan'dı.

Ne olursa olsun, Florian haklıydı. Gerekçesi ne olursa olsun, nefret çok az tedavisi olan bir lanetten başka bir şey değildi.

"Bunun seni kurtaracağını düşündün," diye fısıldadım, çadırımız her zamanki gibi kampın geri kalanından ayrı olsa da etrafımızdaki kulakları hatırlayarak. "Molkan'ı öldürmenin seni ve krallığını birbirine bağlayan gücün kontrolünü ele geçirmene yardımcı olacağını düşündün."

"Krallığımız," diye düzeltti. "Evet." Dili nabzımda gezinerek ona hapsetmeye çalıştığım hafif bir kıkırdama kazandırdı. "Sonra bana başka bir yol gösteren korkunç elbiseli bir şekil değiştirenle tanıştım" -derimi ısırdı- "çok daha tehlikeli bir yol."

"Daha önce bu yolu hiç düşünmemiş miydin?" Eli karnımın üzerinde ve göğüslerimin altında içimi ısıtan bir yavaşlıkla gezinirken ben de nefesimi tutarak ona eşlik ettim.

"Hiç kalbim kalmamıştı, kelebek, bu yüzden böyle garip bir büyüü asla düşünemezdim."

"Gerçekten de tuhaf." Elimi onun elinin üzerine koydum. "Yapabilirim, Florian." Hiçbir şey söylemeyince daha sert ittim. "Peki ya bir zamanlar senin de inandığın gibi buna ihtiyacım olursa?"

İç çekişi tenimi ısıttı. Tekrar göğsümü avuçladı, başparmağıyla tuniğimin üzerinden meme ucumu okşadı. Dokunuşunun altında sertleşti ve dudağımı ısırdım ama beni daha fazla baştan çıkarması için onu cesaretlendirmedim. Diğer eli karnımı gıdıkladı. "Crustle'da geçirdiğin yıllar boyunca çok okumuşsun."

Ağırlaşan gözlerim kapandı. "Çok."

"Varis lanetiyle ilgili hikâyelere hiç rastlamadığınızı varsayıyorum."

Gözlerimi açtım ve çadırın aralığından sızan karanlığa doğru kırptırdım. "Görmedim ve Gane de bana bundan hiç bahsetmedi."

"Hakkında pek bir şey yazılmaz, çünkü yazılmasına hiç gerek duyulmamıştır. Kraliyet ailesi arasında yaygın olarak bilinir ve bu yüzden böyle bir lanet vardır - bir varisin ebeveynlerini gasp etmesini önlemek için."

"En azından kendi elleriyle" diye düzeltti.

"Eğer yaparlarsa ne olur?" "Sözde, kısır kalırlar." "Erkek ve dişi mi?"

"Evet. Çağlar önce bir anlaşma yapıldı. Bizler ahlaksız ve açgözlü yaratıklar olabiliriz ama topraklarımızı beslemek ve dolayısıyla kendi gücümüzü pekiştirmek için kraliyet soyumuzun devam etmesine ihtiyacımız var. Ancak bir zamanlar Folkyn hükümdarları, soylarının krallıklarını ellerinden almasından korktukları için herhangi bir varis yaratmayı reddederlerdi."

Sesi daha da alçalırken gözlerim tekrar kapandı, derin ve keskin temposu gecelerimin geri kalanında mutlu bir şekilde uykuya dalabileceğim bir ses.

"Kraliyet ailesinden bazı kişilerle yakın ilişkisi olan güçlü ve aranan bir cadı, Zakkum kraliçesi olan arkadaşı umutsuzca bir bebek istediğinde lanet önerisini ortaya attı ve böylece mahkemeler toplanıp kabul etti."

Sustu ve daha fazla konuşmayacağından korktum. Ben de sordum, "Ne yaptılar? Bu laneti yapmak için."

"Tam olarak emin değilim." Parmakları pantolonumun kemerinin altından kayarak alay ediyordu. "Babam bir keresinde bana her hükümdarın kanının döküldüğünü ve Folkyn'merkezinde durup Heartline Nehri'ne akıtılırken yapılan bir büyüyle cadılarınkine bağlandığını söylemişti."

Ardından gelen sessizlik, parmakları aşağıya indikçe ısırmaya başladı. "Bir varis istiyorsun," dedim sormak yerine. Benden çok daha yaşlıydı. Onların önemini anladığı belli olan bir kraldan bahsetmiyorum bile.

Aksi takdirde Molkan'ı öldürecek kişinin ben olamayacağımı söylemezdi.

"Yalan söylemeyeceğim ve bunun beni korkutmadığını söyleyemem," diye mırıldandı. "Lilitha'nın doğumu nedeniyle annemin ölümüne tanık olduktan sonra, bu beni dehşete düşürüyor. Bu yüzden karnını sürekli şişirmek istesem de, fazla cüretkâr olma düşüncesine dayanamıyorum."

"O zaman bir varis istiyorsun," diye tahmin ettim, hiç beklemediğim bir korku kalbimin moraran atışlarını istila etmeye başladığında bile.

Bunu hissetti ve ağzını ürkek nabzıma bastırdı. "Bir."

Parmaklarım bileğinin etrafında dolanırken, kendi parmakları göbeğimin üzerinde kayarak dikkatimi dağıtmaya başladı. "Çok gencim, Florian."

Alaycılığı neredeyse iniltiye dönüşmüştü. "Farkındayım kelebek ve seni kirlletmeye bayılısam da, seni bu konuda asla zorlamam."

"Bu, kandırmak demenin daha kibar bir yolu," dedim kuru bir sesle, içim rahatlarırken. Arzularını yerine getirmem için beni zaten birden fazla kez kandırmıştı. Böyle bir şeyle kandırılamazdım.

Düşüncelerimi duymuş gibi çenemi tuttu ve başımı çevirerek dudaklarıma yemin etti: "Sana söz veriyorum, bunun senin için ne kadar anlamlı olduğuna hâlâ karar veriyor olsan bile."

Gözlerinin derinliksiz mavisine baktım, kendi gözlerim nemliydi. Usulca öptüm onu, bir kez, sonra iki kez. Üçüncüsünde, bakışlarında parıltıya vaatte, "Ama korkarım seni boşaltmam gerek." diye mırıldandı.

Dudaklarına karşı gülümsedim. "Yakında gidiyoruz." Yine de ona döndüm ve yüzünü ellerimin arasına aldım.

Fısıltısı sertti, dişleri dudağımı ısıırıyordu. "O zaman ellerinin ve dizlerinin üzerine iyi olur."

Bu emir içimden geçerek beni anında alevler içinde bıraktı. Tuniğimi başımın üzerinden yırttı, sonra iki eliyle göğüslerimi avuçladı. Sıkarken inledi ve onları yalamak ve emmek için başını eğdi.

kaşlarını çattı. Sırtarak, bana söyleneni yapmak için pantolonumdan kurtuldum.

Kıyafetlerini çıkarmadı, bu da yatağın üzerinde ellerimin ve dizlerimin üzerine çöktüğümde beni daha da yaktı ve istekle kalın bir şekilde fısıldadı, "Benim için sırtını eğ, kelebek." Sonra parmağını arkamdan içime doğru kaydırıldı. İçime daldırdı ve yavaşça dışarı çıkardı. Tadını çıkaran bir iniltiyle emdi. "Çok tatlı ve hazır."

Hazırdan da öte, bu yüzden sahip olduğumuz kısa zamanı gerçekten boşa harcamadı. Kendini hizalamadan önce pantolonunun çözöldüğünü duydum ve hemen beni kazığa oturttu.

İçime girerken gırtlğından gümbür gümbür bir ses yükseldi. İnledim. Yaptığım için memnun olduğum bir hataydı.

Beni yatağın üzerine yatırdı, göğsü sırtımın üzerinde duruyordu. Derine daldı ve ikimiz de usulca inledik. "Cezalandırılmayı sevdiğini biliyorum ama..." Altıma uzandı ve karnımın alt kısmını iterek kalçalarımı eğdi. Omzuma doğru, ipeksi öpücüğüyle çelişen bir ölümcüllükle uyardı, "Tek bir ses bile çıkarma."

Geri çekildi, sonra yavaşça ve kalçalarını sallayarak kalçalarımı titreterek içime girdi. Tekrar ve tekrar, sanki dünyadaki tüm zamana sahipmişiz gibi bana işkence etti.

Nefesleri sertleşti, boynuma ve kürek kemiğime sıcak bir şekilde değdi. Başımın yanında tuttuğu elindeki damarlar ve tendonlar nabız gibi atıyordu. n kolu da her zihin uyuşturan itişte esniyordu.

Hızla, serbest kalmaya yaklaştım ve onun itişleri hızlandı. Yeterli değildi. İşe yaramaz bedenimi tutamadığu ve iniltilerimin çadırın ötesindeki ağaçlara ve kulaklara yankılanmasını engelleyemediğu için beni terk etmesine neden olan bir yavaşlıkla uçurumdan aşağıya çekildim.

Aldırmıyor gibiydi.

Eliyle ağzımı kapatıp dudaklarını omzuma bastırđıđında nefes nefese yatağın pürüzlü kumaşına yayıldım. Ne yaptığını fark ettiğimde nihayet gözlerim açıldı. Ağzının tenimin üzerindeki nazık harabiyeti sona ermediğinde.

Hain damgasını öpüyordu.

Gözyaşları tehdit ediyordu. Teninin her santimi ağzından hayranlıkla dökülüyordu.

Gözlerimi kapattım, bitmesini istiyordum ve bana istediğu şekilde dokunmaktan asla vazgememesini istiyordum.

"Belki de öyle dşnmemeliydim," diye fısıldadı, "ama çok iyi giyiyorsun."

"Yapma," diye mırıldandım, çığlık atmak ve sürünerek uzaklaşmak istedim. Gözyaşlarım yanağımdan saçlarıma doğru süzüldü. "Bu çok iğrenç."

Alçak ve inanmaz bir kakhaha attı. Sonsuza dek takacağım yılana bir öpücük daha kondurdu, bu seferki tam kıımın üstündeydi. "Görmedin, değil mi?"

"İstemiyorum"

"Neden?"

Bunun çok açık olduğunu düşünmüştüm. Belki de benden duymak istemiştir. Güzel. "Ne kadar aptal olduğumu hatırlatıyor."

Ağzının sıcaklığı hemen kayboldu. Gözlerinin beni incelediğini, enerjisinin kıvılcımlandığını ve çadırı doldurduğunu hissettim.

"Bu sana tek bir şeyi hatırlatmalı, kelebek." Elleri kıımın üzerinde ve uyluklarımdın arkasında gezindi. Onları iterek dizlerimin kalkmasını ve kıımın havaya kalkmasını sağladı. Boğuk sözleri şişmiş göbeğimin üzerinde yıkandı. "Bu sana sonsuza dek ve reddedilemez bir şekilde benim olduğunu hatırlatmalı. Her zaman bana ait olacağını."

Sonra arkama geçip beni yaladı.

Vücudumdan çektiği her zevk damlasını yuttu, dilinin her durgun hareketiyle daha fazlasını üretti, ta ki ben çaresiz kalana, ellerim yatak örtüsünü sıkana kadar.

Ben çözülürken, o ayağa kalktı ve sikini içime soktu.

İçimde dolaşan zevki uzatarak derinlerde kaldı ve iki eliyle kıcımı kavradı. Gözlerimi açtığımda karanlık bulanıklaştı ve muhtemelen çok yüksek olan gürültülü iniltisiyle başını geriye yuvarladığını görmek için döndüm.

Düştü, gözlerimiz kilitlenirken burun delikleri alevlendi.

Hareket etmeye başladığında onu izledim, hala giyinikti ama karşılığında beni izledikçe yüz hatları yumuşadığında tamamen çıplak görünüyordu. Gece kuşlarının çağrısı ve sessiz konuşmalar sustu. Etrafımızdaki tek ses kalplerimizin uyumlu ritmi ve tek renk onun gözlerinin mavisi olana kadar uzaklaştı.

Herhangi bir orgazmdan daha iyi zevk veriyordu. Her markadan daha çok yakıyordu. Arkamı döndüm, dirseklerimin üzerinde yükseldim ve sırtımı kamburlaştırdım.

Beni durdurmadı, ancak itiş gücü karşılık olarak keskinleşti. Kıcımı morarmaya başladı. "Meydan okuyan yaratık, bana bir tane daha vereceksin." İtiraz etmeye çalıştığımda, klitorisimi daire içine almak için altıma uzandı. "İkimiz de yapabileceğini biliyoruz."

Yapabileceğimden emin değildim. Hâlâ beni tutsak tutarken değil - önceki orgazmlarım ve aslında hiç de istemediğim bir arzuyla savaştığım suçluluk, pişmanlık ve utanç.

Ruhun öfkeli bir özlemiydi. Bunu sonsuza dek sürdürme ihtiyacı.

Tek yapmam gereken uzanıp onu almaktı. Son boşluğu kapatmak ve artık affedilecek bir şey olmamasına rağmen onu affetmek.

Affedemediğim sadece kendimdim.

Arkamdan ve altımdan içime girdi. Onu her yerde hissettim. Bundan emin olmuştu. Her nefesimde ve kalbimin her atışında o kalacaktı.

Ovaladı ve ben patladığımda klitorisime hafifçe vurdu. "Güzel, küçük kelebek," diye dişlerinin arasından homurdandı. "Çok iyi amına koyayım" diye inleyerek şişmiş eti okşadı. Derin ve ikna edici hızı, bana tekrar tekrar çarparken kayboldu. Tenlerimiz birbirine çarptı, içime girip çıkardığı uzun tatmin hırıltısı tüm kampın duyabileceği kadar yüksekti.

Sonra üzerime yığıldı.

Güldüm, altında ezilmiştim ama umursamıyordum. "Herkes öğrenecek."

"Buna değer," diye homurdandı omzumu öperken. Ayağa kalkarken burnunu boynuma soktu, hâlâ içimde seğiriyordu. Sırt üstü yuvarlandığında, yarısı göğsünün üzerine yayıldığında ona kapıldım. "Öp beni."

Dudaklarımı ona vermek için eğildim.

Parmaklarıyla saçlarımın tellerini kıvrarak onları yakaladı. Çenemi göğsüne bıraktım, bitkin ama hiç bu kadar canlı olmamıştım. Koyu renk kirpiklerini kaldırarak gözlerinin bulutlu, doymuş mavisini ortaya çıkardı ve ruhumdaki özlemin patlamasıyla kemiklerim sızladı.

Buna her zaman sahip olmak istedim.

Onun cezalandırıcı bağlılığını ve nazik gazabını istedim. Sahiplenici tutsaklığını ve özgürleştirici maceralarla dolu geleceğini istiyordum. Gözleriyle paylaştığı ruhunun ve belirsiz ellerime zorla teslim ettiği kalbinin her santimini istiyordum. Unutulmuş rüyalarının ve beni ona teslim eden kâbusların ötesindeki her şeyi istedim.

İstemekten korktuğum her şeyi istiyordum.

Bunu o kadar çok istiyordum ki canım yanıyordu. O kadar ki, göğsümde daha fazla suçluluk duygusuna neden oldu. Beni aşağılamak ve öldürmek niyetiyle benimle evlenmişken bunu istememem gerektiği için değil. Ama bu niyetleri keşfettikten sonra yaptığım şey yüzünden.

Ona ihanet etmemiştim. Kendimi sadık bulmayı ve belki de bir gün ciddi bir şekilde yönetmeyi hiç beklemediğim krallığa da.

Ama ondan çok şey saklamıştım.

Hâlâ paylaşmadığım pek çok şey vardı, bunların arasında duymaktan hoşlanmayacağı bir şey de vardı. Hoşnutsuzluk muhtemelen çok hafif bir kelimeydi.

Ama gece çıplak ruhlarımızı örten tuvalin etrafında derinleşirken ve gözleri kapanana kadar parmakları saçlarımla oynarken, kendime bunun bekleyebileceğini söyledim.

Görünüşe göre Florian farklı düşünüyordu.

Uykunun eşiğindeyken bile içimdeki çalkantının yükselişini hissetti. "Söyle, kelebek." Sesi, paylaşmayı düşündüğüm şey hakkında herhangi bir fikri olduğunu göstermeyecek kadar uyuydu.

Hiçbir fikri yoktu.

Yakında bir kez daha yola çıkacaktık, bu da bırakın bir şey itiraf etmeyi, konuşmamızı bile zorlaştırıyordu. Yine de yapmalıydım. Aramızda bıraktığım boşluğu daha iyi kapatmak için -bir gün bunu tamamen sahiplenmek için- bunu yapmak zorundaydım. Ve merhametsiz tanrıça adına, o günün bir an önce gelmesini istiyordum.

Bir ısıklık sesi ormanın gürültüsünü kesti. Gitme zamanı.

Florian bir anda ayağa kalktı, silahlarına uzanırken beni göğsüne bastırdı. Sadece yola devam etme zamanının geldiğini anladığında gözlerini kırptırdı. "Fume'u bulmam gerek." Yanağıma sokulup ısırıldı, sonra da öptü. "Çadırı terk et. Onun için geri döneceğim."

Kalbim sıkıştı ama tuniğimi ve pantolonumu giymek için onun kucağından sürünerek çıktım.

Botlarını kapıp gitti ve dikenli bir his ensemden aşağı süzüldü.

Yatağımyı yuvarladım, bağladım ve çantalarımızla birlikte dışarıya, çimlerin üzerine taşıdım. İşte o zaman tamamen yalnız olduğumu fark ettim - yokuş aşağı gittikçe büyüyen at kalabalığında kendilerine ayrılan yerlere yerleşen savaşçılar dışında.

Çabucak çadırın içine uzanıp son çantamı ve hançerimi aldım. Yakındaki çalılıklardan gelen bir hışırtı Florian'ın gevşettiği tüm kasları gerdi. Elim silahın kabzasını sıkıca kavradığı için paketi bıraktım ve hışırtı tekrar geldiğinde döndüm.

Çadırımızın arkasından.

"Prenses," diye seslendi tanıdık bir ses, fısıltının biraz üzerinde.

Ağaçların arasında yüzen karanlığı ararken kalp atışlarım yavaşladı, bulmadan önce ne bulacağımı biliyordum.

Altın
gözler.
Avrin.

TWENTY-EIGHT

Tullia

Babamın sevgili parmağını kıvrırarak beni yeşilliklerin arasında saklandığı yere çağırırken **korku** göğsümden taşıtı.

Bir santim bile kıpırdamamalıydım, ama bu yaratık Bana asla tamamen iyileşmeyecek yaralar açarken, ölmemi istemediğini biliyordum. Hâlâ nefes almamın sebebinin bu olduğundan neredeyse emindim.

Molkan beni öldürmeyebilirdi ama bir başkası bunu yapmak isterse hiç tereddüt etmeyeceğinden şüphem yoktu. Yine de Avrin yapmamıştı. Hatta belki de Molkan'ı yaşamama izin vermesi için ikna etmişti.

Ne olursa olsun, çok yaklaşmadım. Durdum ve ters ters baktım, kalbim boğazıma düğümlenmişti.

Başını eğdi, kahverengi pelerini onu çevremizle bütünleştiriyordu. "İyi," dedi.

O zaman ne yapmak için burada olduğunu anladım. Aslında benim için burada değildi.

Dik duran tek çadır olan bizim çadırın ötesine, yokuş aşağı nehir kıyısında bekleyen savaşçı kitlesine baktım. Florian'dan hiçbir iz yoktu. Yine de Avrin'in kocamın tam olarak nerede olduğunu bildiğine bahse girerdim.

Eşim. Mahvoluşum ve kurtuluşum.

Nabzım kulaklarımda panikle kükredi. kadar yüksekti ki, görmezden gelemezdim. Ama bir şeyler yapabilirdim.

"Peki," diye tekrarladım, yüzümde onun anlayacağından korktuğum bir sırtıma vardı. Bu bir fırsattı. Belki onu durdurmak ya da geciktirmek ve bu ölümcül sisin varlığından gerçekten onun sorumlu olup olmadığını öğrenmek için.

Doğru olduğunu hissettiğim şeye göre hareket ederek, ağaçların arasına süzülürken adımlarımı sessiz tuttum. Aramızda sağlıklı bir mesafe bırakırken sesim daha da kısıldı.

"Meşgulmüşsün." diye fısıldadı.

İç çekerek yorgunluk numarası yaptı. "Fazlasıyla."

"Sis." Sormak "O senin." dediğimde bakışları elimdeki hançeri bıraktı. Senin çürüme yeteneğinden doğdu."

Ne inkar etti ne de onayladı. Bunun yerine beni tepeden tırnağa inceledi. Hafif çarpık burnu seğirdi. "Doğru o zaman," dedi. "Senden çok sevdiği intikamından daha fazla zevk alıyormuş."

Kokusunu alabiliyordu. Florian ve benim az önce yaptığımız şeyi.

Boynumdan yükselen rengin yanaklarıma sızmasına izin vermedim, gerçi karanlık yine de görmesini engelleyebilirdi.

Florian adımı söyledi. Avrin'in eli kalktı.

Katlanmış eli. Önce ona, sonra bana baktı. "Sadece seni uyarma nezaketini göstermek istedim."

"Neden?" Zaman kazanmak için sordum. "Babamın sırtımdaki o güzel sanat eseri boşa gitmesin diye mi?"

Avrin kalın bir kaş kaldırdı.

Adım sesleri duyuldu. Florian'ın yaklaşan enerjisi, herhangi bir silahtan ya da deriyi yırtan demirden daha fazla acı veren bir dehşete davetiye çıkarıyordu.

Korku dilimi kalınlaştırdı. "Yapma bunu," diye yalvardım - dizlerimin üzerine çöküp yalvarabilirdim. "Bütün bu insanların ölmesini istiyor olamazsın." Cüretkâr bir varsayımdı ama Molkan'ın başarmasına yardım ettiği her şeye rağmen inanmaktan kendimi alamıyordum.

"Git," dedi Avrin basitçe.

Yapamadım. Ona doğru

koştum.

Tahmin ettiğim gibi, benden kaçtı. Şok olmuş kahkahası gecenin içinde çınıladı. "Ne yapacaksınız, Prenses?" Yavaşça etrafımda döndü. "Beni yere mi sereceksin?"

Ellerim kenetlendi, parmaklarım hançerin kabzasının etrafında morardı. "Avrin, *lütfe*-"

"Tullia," diye seslendi Florian,

çok yakından. Çok yakından.

"Devam et o zaman," dedi Avrin, gözlerinin altını parlatan bir zevkle.

"Eğer başarırsan, belki beni tekrar öpmene izin vermeyi düşünebilirim."

"Beni öptün," diye tısladım ama gerçekler şu anda önemli olmaktan çok uzaktı.

"Anlambilim." Avrin durdu ve benden öteye baktı, sesi alaycıydı. "Ve eğer onun senin karın olduğunu bilseydim, Florian..." Bir sis, gümüş ve çok hafifti

Neredeyse yarı saydam, açılmış elini sarmaladı. "O zaman onu daha önce öpebilirdim."

Florian'ın kınından çıkmış kılıcı kalp atışlarının çığlıklarını kesiyordu. Sessizliği, yukarıdaki dalları sert ve buz gibi bir rüzgârla kıvıran bir fırtınaydı.

Avrin'in uzattığı avucunda duran sisi oluşturacak malzemeleri bilmiyordu. Tek yapması gereken kendi büyüsünü eklemektir. Rolina'yı toprak için yiyecekten başka bir şeye dönüştürmeyen bir sihir.

"Kaçın!" Nefes nefese ama yankılanan bir sesle bağırdım.

Ağaçların arasından geçip yokuş aşağı indi. Nirra'nın kaçmak için attığı çığlığı küfürler ve atların endişeli bir şekilde yer değiştirmesi ve homurdanması izledi.

Ama Florian kaçmadı. Kılıcını kaldırarak Avrin'e doğru ilerledi.

Avrin'in elini çevreleyen dallar avucundaki krem rengi tozu karıştırdı. Geri çekilirken tozu serbest bıraktı ve toz gümüş sisi tarafından havaya taşındı.

Aceleyle Florian'a gittim. Tozun kendisine doğru dans ettiğini fark ettiğinde durdu ve kılıcını kınına soktu.

Avrin cisimlendi. Oluşan sisin ardında kayboldu ve tam da istediği gibi bizi çürümeye terk etti. Hedefi ben olmasaydım bile.

Bizim savaşçılarımız bile değildi.

Florian elimi tuttu ve çekti. Koştuk ama nafile. Ondaki kaçamayacaktık. Cisimleşmek için zamanımız yoktu. Bizi takip etti, büyüdü, yayıldı ve var olmaması gereken doğal olmayan bir büyü kokuyordu.

Ama oldu ve yakında biz var olmayacağız.

Olanların gerçekliği bacaklarımı zayıflattı. Yokuş aşağı yuvarlandık, Florian da ondan kaçamayacağımızı anlamıştı. Yiyecek bir şey bulana kadar onu kovalayacağımızı anlıyordu - toprağı besleyecek bir şey.

Savaşçıların bağırışları yankılandı. Yırtıcı bir hayvanın yaklaştığını hisseden atlar kişnedi. Nirra durmadan bağırarak savaşçılara gitmelerini emretti. Bize yardım edemediler ve kaçmaya başladıklarında toynakları çarpıyordu.

Ölecektik.

Bu hayattan ayrılacaktık ve bir sonrakine girecek olursak, bu benim ihanetimin bilgisiyle olacaktı. Paylaşmadığım bir sırrın lekesiyle.

Florian kořmaya devam edip elini elimden durdum ve neredeyse dűřüyordum. "Tullia-"

Bunu beklemiyordu, onu yere itmeyi bařarmamın tek nedeni de buydu. Vűcudunu vűcudumla ۆrttűgűmde kűfretti. Panik ve ۆfke en koyu mavi gۆzlerinden bana bakıyordu.

Onu ۆptűm, kelimeler ağızımdan dۆkűldű. "Sana sۆylemedim, biliyorum, belki de sۆylemeliydim ama sۆylemedim ve ۆzűr dilerim."

"Belki mi?" Florian dişlerini gıcırdattı.

Sonra yuvarlandı, sisin kokusu çok yakındı. O kadar yakıcıydı ki burun deliklerimi yaktı ve ciğerlerime işledi. Onu tekrar ۆrtmeye çalıştığımda çatırtılar duyuldu. "Kıpırdama lan!" diye bağıırken uzanan ellerim başımın ۆstűnde sıkıştı.

Bileklerim yandı. Onun tutuşundan değıl. Buzdan.

Florian'ın kollarının ۆzerinden sűzűldű ve bacaklarımızı sardı. Bařımın ۆstűndeki toprağı saplandı ve kalçalarıma sarıldı, bizi tamamen koza gibi sararak kavurdu.

İkimiz de hissettiğimizde kalbim durdu, o garip ۆz, ۆzerimize yaptığı tavandan akıyordu. Florian irkildi, diřleri takırdayarak birbirine çarptı. Sis bedenimize ulařmıyor olabilirdi ama o hűlű hissediyordu.

Bűyűsű bunu hissetti.

İnledi. Buzlu barınağıımız çatladı ve sonra kalınlaştı.

Buzu takviye ediyordu. Sis emdiğı katmanları değıştirirken, huşu içinde ve o kadar acı veren bir rahatlamayla sarmalandığıımı fark ettim ki kalbim bir spazmla yeniden çalışmaya başladı.

Gizlendiğimiz yerden ۆrkűtűcű bir tıslama geliyordu; sis ۆzerimizden geçerken sűrekli buza dokunuyordu.

Bu sırada Florian bana bakıyordu.

Kalbim o bakıřın altında bűzűlűrken rahatlamam azaldı. Bizi hayatta tutmaya odaklanmış bir bakıř, evet, ama aynı zamanda ۆfkeyle kararmıřtı. ۆyle ki, sűrekli yuvarlanan sisin sızmaya çalıřtığı buzu gűlendirmedeki gűcűnden bu ۆfkenin sorumlu olduğıunu dűřűnmeden edemedim.

"Florian, ben-"

"Sessiz ol." enesi ۆylesine sıkılmıştı ki, bu talep hareketsiz dişlerinin ve dudaklarının arasından hırıltılı bir soluk gibi geliyordu.

Gۆzleri kapalıydı.

Nedense bu, konuşmama izin vermemesinden daha çok canımı yaktı.

On yıl sonra gibi görünen anlarda tıslama kesildi. Florian üzerimden yükselirken buz patladı. Bulanık yıldızlara gözlerimi kırptırdım, gözyaşlarım sel oldu. Kalın kalın yutkunarak onları geri ittim. O kızgındı. Bunu bekliyordum. Ama sakinleşecektir.

Neredeyse ölüyorduk.

Bunu yapmamış olmamız Tanrı'nın lanetlediği bir mucizeydi.

Nehrin kenarında yeniden bir araya gelen savaşıllara katılmak için yokuş aşağı yürüdüğümde kimsenin ölmediğini fark ettim. Görünüşe göre tek kurbanlar birkaç paket eşya, birinin kıyıda bıraktığı bir demet giysi ve bizim çadırımızdı.

Mektup.

Nirra küfrederek beni takip ederken yokuş yukarı koştum. "Tullia, orada hiçbir şey yok. Gitmemiz gerek."

"Hayır," dedim, çadırımızın olduğu yere bakarak. Birkaç dakika önce uzandığımız yere, memnun ve doygun ve umut etmeye cesaret ederek. Faydasız bir daire çizdim. Orada hiçbir şey yoktu. Çantalarımız yok edilmişti. "Ben okumadım," diye nefes nefese kaldım. "Ben hiç okumadım-"

"Arkanızı dönün Kraliçe," dedi Nirra ve elinde yokuş aşağı düşmüş bir çanta vardı.

Teyzemden gelen mektup, giysilerimizin bir kısmıyla birlikte ayaklarının dibindeki çimlerin üzerine serilmişti.

Aceyleyle yanına gittim, hepsini topladım ve mektubu şu anda sahip olduğumuz yetersiz eşyalarla birlikte çantanın içine doldurdum.

"Kimden gelmiş?" Mektubun hâlâ orada olup olmadığını kontrol ederken Nirra yanıma eğilerek sessizce sordu. Ellerim titriyordu. Yavaşça elimden aldı ve ipleri dikkatlice düğümledi.

"Teyzem." "Teşekkür ederim" diye mırıldanarak paketi ondan aldım.

Birlikte ayağa kalktık. Nirra'nın kaşları çatıldı, yüzümde aşağıda bekleyen orduya baktı. Derin bir nefes vererek, "Şansımız yaver gitti," diye mırıldandı.

Gerçekten de şanslıydık.

Yine de nehre doğru yürürken ve Florian'ın soğuk bakışlarıyla karşılaştığımda aynı fikirde değildim.

Bir sonraki varış noktamıza ulaştıktan kısa bir süre sonra Nirra beni buldu. "Tanrı aşkına ne yaptın sen?"

Oleander'ın savaşçıları bekliyordu.

Hem birbirine karışan hem de parıldayan bronz ve altın üniformaları içinde, biz gelmeden saatler önce kamp kurmuşlardı. Hiçbiri uyumuyordu. Bazıları ağaçların gölgesinde ve derenin kenarında soluklansa da hepsi uyanıktı.

İki grup arasında hiçbir gerginlik yoktu. Sessizce büyülenmiş ve biraz da kararsız bir şekilde savaşçılarımızın Oleander'ınkilerle el ele, kol kola tutuşmasını izlemiştim. Hepimiz ağaçların arasına yerleşirken temkinli görünenler bile başlarını sallayarak selam verdiler.

Birinin Bellebon şehrine varmamıza dört gün daha olduğunu söylediğini duymuştum.

General çantasını bir ağacın gövdesinin yanına koydu ama uyumaya niyeti yoktu. Çantasını çözdü, içine uzandı ve sonsuz sayıda çürüğü olan bir elma kopardı.

Neyi kastettiğini ya da kimi kastettiğini sormama gerek yoktu.

Kralın ruh hali, yaklaşmakta olan bahar havasını bastırıyor, çoğumuzun sarınmak için sıcak bir şeylere uzanmasına neden olan ürperti patlamalarıyla onu geri itiyor gibiydi. Bunu memnuniyetle karşıladım çünkü bu, aygırına sarılmak dışında bana yaptığı tek dokunuştı.

Eyerimi bir başkasıyla paylaşmamı istemiyordu ve birliğimizde yedek at yoktu. Olsaydı bile, ne kadar öfkeli olursa olsun, Florian'ın onunla kalmamda ısrar edeceğini hissediyordum. Belki de beni cezalandırmak için.

Güneş alçalana kadar seyahat ettik ve yakında çıkacaktık.

Alacakaranlıkta, Nirra vardığımızda herkesi uyarmıştı.

Sonunda ona "Muhtemelen bilmek istemezsin," dedim.

Elmasından bir ısırık alıp çiğneyerek önce bana, sonra krala baktı. Dar dere boyunca, Florian sessiz bir sohbet içinde yürüyordu.

Fume ve üniformasındaki serulean işaretlere bakarak Oleander'dan bir general olduğunu tahmin ettiğim kişi.

Fume aşağıya, bize baktı ve ben görmekten çok hissedebildiğim kaşlarımı çatarak bakışlarımı ondan kaçırdım. Bildiğinden şüpheliydim ama kralını üzecek bir şey yaptığımı bildiğinden de şüphem yoktu. Arkadaşını.

Nirra, ben günün yorgunluğunu kollarımdan ve yüzümden atana kadar bekledi. Saçımı örmeye çalıştım ve . Çok rüzgârlıydı.

ve karışmıştı. Kontrol etmemiştim ama saç fırçasının son durağımızda otların arasında kaybolduğundan şüpheleniyordum.

Florian yakın zamanda saçım ile ilgilenmeyecek.

Bu düşünce, Avrin'in pususundan kurtulduğumuzdan beri keskin gümbürtülerle kanamayı durduramayan kalbime doğru bir panik kıvılcımı gönderdi.

Nirra elmadan bir parça kopardı. "Sorun her neyse, düzelt." Çiğnerken ela gözleri acelecilikle karardı. "Molkan'ın ordularıyla karşılaşmadan ya da o lanet olası sisle bir kez daha karşılaşmadan önce onun ve senin kafanı temizlememiz gerek."

Haklıydı.

"Bacığın nasıl?" Omzumun üzerinden Florian'a bakarak sordum. Yerdeki savaşçı gruplarının arasından geçerek kampa doğru yürüdü. Bazıları onunla konuştuğunda durakladı.

Hızla ilerleyip Hemlock'a doğru yöneldiğinde yanıtlarının kesik kesik olduğunu, kafasının başka yerlerde olduğunu tahmin edebiliyordum.

"İşe yarar." Elmasını fırlattı ve "Git" diye emretti.

"Gerçekten de general," dedim ama içimi çektim ve ellerim titrediğinde parmaklarımı iki yanımda birleştirerek ayağa kalktım.

Asık suratlı kocam yaklaştığımı hissetti ve kaskatı kesildi.

Ama Hemlock'u bırakıp uzaklaştığında, korkum acı dolu bir kalp atışıyla öfkeye dönüştü. "Yapma bunu, Florian."

Beni görmezden geldi ve çalılıkların derinliklerine doğru ilerledi.

Takip ettim, diğer savaşçı grupların ve geçtiğimiz köyün görüntüleri ağaçların arasından göz kırpiyordu. "O zaman benimle bir daha konuşmamayı mı planlıyorsun?" Dedim, sesimin sabit kalmasına sevindim.

Durdu ve kamptan daha uzağa yürüdüğünü anladım, böylece bunu yapabilecektik -biraz mahremiyet içinde konuşabilecektik.

Adım atmaya başladığında rahatlamam kısa sürdü. Saçları kulağının arkasından dökülüp sıkılmış çenesini perdeledi. "Beni affetmemenin nedeni Avrin mi?"

"Ne?" Neredeyse bağıracaktım. İnanmayan bir kahkaha ses tonumu yumuşattı. "Florian, hayır. Onunla uzaktan yakından ilgilenmiyorum."

"Yine de onu öptün. Onu öptün ve bunu benden saklamayı planladın."

"Denedim-"

Acı acı güldü. "Sen ."

Bir adım daha yaklaştım. "Ben de-"

Döndü ve üzerimde belirince geriye doğru sendeledim. "Bunu neden yaptın ki?" diye homurdandı ve birden irkildim.

Taş kesilmiş yüzünde pişmanlık olabilecek bir ifade belirdi.

Parmağımı göğsüne sapladım. "Sakın bana bağırmaya cüret etme."

Küstahlığım karşısında kaşları havaya kalktı. Vahşi bir öfke yüz hatlarını nadiren gördüğüm bir ciddiyete büründürmüştü. Gördüğümde de ardından iyi bir şey gelmemişti.

Umurunda değildi. Bir canavar gibi davranıyordu ama bana zarar vermiyordu.

"Önemli ayrıntıları unutuyor gibisin." Parmağım göğsünden yan tarafıma doğru kaydı. "Muhafızların beni öldürmeye çalışıp da *düşündüğümde* daha büyük bir düşman olduğunu keşfettim."

Geri adım attı. "İkimiz de uzun zamandır düşmanın olmadığımı biliyoruz Tullia," dedi gırtlaktan. "Hiç olmadıysa bile."

Şimdi bunun doğru olduğunu bilsem de, o zaman bunu bilmiyordum.

Ben de öyle dedim. "Kesin olarak bildiğim tek şey beni öldürmeye niyetlendiğindi çünkü her gün lanet olası boğazımda iyileşen kanıtlarla uyandım." Volta atmaya devam ettiğinde, endişem beni sinirli bir telaşla konuşmaya itti. "Sadece bir öpücüktü, Florian."

"Sadece bir öpücük," diye tekrarladı, kahkahası tizleşmişti. "Sadece lanet bir öpücük." Ağzını ve çenesini ovuşturdu. "Sadece benim dışımda birinin o pis dudaklarını seninkilere değdirmesine izin veriyorsun." Sesi yeniden çakıl kaplı bir hırıltıya dönüştü. "*Benim olanın* üzerine."

"Ona öylece izin vermedim ve böyle bir şey olmasını beklemiyordum. O sadece..." Bunu nasıl açıklayacağımı bilemediğim için sinirli bir şekilde ama en çok da kendime kızarak ellerimi havaya kaldırdım.

Florian sırtı bana dönük olduğu halde dondu kaldı.

"Az önce ne yaptı?" "Az önce yaptı."

"Az önce yaptı," dedi tüylerimi diken diken eden bir sakinlikle. Sonra döndü, buz gibi bakışları beni olduğum yerde sabitledi. "Peki bunu kaç kere yaptı, *karıcığım*?"

Bakışlarından ve o tek kelimeye sinen küçümsemeden neredeyse yeniden irkiliyordum. "Bu hiç adil değil. Evli olduğumuzu bilmiyordum."

"Adil mi?" Enerjisi gibi gözleri de parladı. Kokusu etrafımızı saran keskin esintiye yayıldı. Soğuk tenimi parlattı ve sesini ıslattı. "Bilseydin böyle bir durumdan kaçınabileceğini mi söylemek istiyorsun?"

Akıllica, buna cevap vermedim.

"Kaderinde kimin olduğunu biliyordun," diye devam etti. "Kan sözleşmesi olsun ya da olmasın. Ve sana asla zarar vermeyeceğimi iliklerine kadar biliyordun."

"Ama bunu planladığını da biliyordum," dedim, nazik ses tonumdaki kırılğınlıktan nefret ederek.

Elini rüzgârdan yıpranmış saçlarında gezdirdi. Buzlu esinti pelerinini yakaladı ve dalgalandırdı. "Kaç kez?"

"Sadece bir kez."

Hemen ardından "Ne kadar sürdü?" diye sordu. Neredeyse gülerek başımı salladım. "Florian, lütfen."

Her kelimeyi zehirli bir sertlikle telaffuz etti. "Nasıl. Lanet olsun. Uzun."

"Bilmiyorum." Hızlıca hatırlamaya çalıştım. "Kısa sürdü. Belki üç ya da beş saniye?"

"Üç mü, dört mü, beş mi?" Tekrar adımlamaya başladı. "Arada son derece büyük bir fark var Tullia. Birini seç."

Kaşlarımı çatarak tartışmaya çalıştım. "Yok-"

"Bana lanet olası bir numara lazım."

"Bir numaraya ihtiyacınız var," diye aptalca tekrarlardım, çünkü bu şimdi çok aptalca görünüyordu. "Neden?"

"Çünkü aksi takdirde bunu hayal etmek beni varlığımın geri kalanı boyunca tekrar tekrar deliliğın eşığıne getirecek. *İşte bu yüzden.*"

O zaman bunun aptalca olmadığını anladım. Eğer bir başkasını öpmüş olsaydı, hafifletici nedenler ne olursa olsun, ben de ayrıntıları bilmek isterdim.

Ve ikisini de öldürmek isterdim.

"Dört saniye," diye karar verdim, bunun doğru olup olmadığından emin değildim. Muhtemelen yeterince yakındı, bu yüzden işe yarayacaktı. Adımlarına ara verip bana baktığı her seferinde yüzünde beliren şaşkın ifadeyi silecekse ona istediğı her şeyi söyleyebilirdim - sanki onu uykusunda öldürmeye kalkışmışım gibi bana dik dik bakıyordu.

"Nerede oldu?" diye sordu sonunda.

Tanrıça beni korusun.

İçimi çektim. "Kaldığım odanın dışında." Gecikmeli olarak mırıldandım, "Artık orada istenmediğimi açıkça belirtmelerinden çok önce değil."

"Molkan ikinizi evlendirecekti," dedi. Farkında olması beni şaşırtmıştı ama şaşırtmamalıydı.

"Ama sen bunu biliyordun," diye tahmin yürüttü yüzümdeki şaşkın ifadeyi incelerken. "Bunu biliyordun ve benden de sakladın."

"Konuşmalarına kulak misafiri oldum, evet, hemen balo oldu ve..." Yine de o akşamın nasıl geçtiğini anlatacak kelime bulamıyordum.

Geride asla bırakamayacağım bir kabusu nasıl özetleyebilirdim ki?

Florian durdu. Bana baktı, bu kocaya -bu tanrıça tarafından verilmiş eşime-. *Benim*, o bağlı ritim . O benimdi, ben de onun ve eğer ona bunu hatırlatabilsem, belki o zaman bana ne yapacağından emin değilmiş gibi bakmasını engelleyebilirdim.

Sanki artık sadece onun keşfettiği bir hazine olmadığım için beni nereye koyacağından emin değilmiş gibi.

Kelimeler, işe yaramaz ve yeterli değil, dişlerimin arkasına oturdu. Hüzün, giderek artan panik ve öfke cehennemiyile savaştı.

Kendisi de beni incitmişken orada durup beni yargılamaya nasıl cüret ederdi? Tüm hayatımı aldatma ve ölümcül planlarla alt üst etmişken ve benim tek istediğim ait olduğum bir yer bulmakken.

O yeri kendisi olması için zorladığında ve şimdi onsuz yoksul bırakıldığımda.

Ben bunları söyleyemedim yanımdan geçip gitti.

Atları hazırlama emri ağaçların arasında yankılanana kadar gözyaşlarımı kırıştıtararak öylece kaldım.

TWENTY-NINE

Tullia

Florian Hemlock'a binmeme ve inmeme yardım etti. Sürerken bana sarıldı. Bunun dışında, sonraki iki gün boyunca benimle pek bir şey yapmadı.

Sallanan ıhlamur yeşili çimenlere özlemle baktım ve kır çiçekleri. Florian Nirra ile konuşuyordu, aralarında yere yayılmış bir harita vardı. Bana olan sarsılmaz öfkesine rağmen odaklanmıştı. Belki de fazla odaklanmıştı.

Generallerine sunmaya söz verdiği plan hakkında onunla konuşmam gerekecekti. Elbette Nirra'ya sorabilirdim ama bu bana korkakça geldi. Ona kendi alanını vermek başka bir şeydi, ondan kasıtlı olarak kaçınmak başka bir şey.

Shole gelmiş, sonra hiçbir uyarı yapmadan tekrar ortadan kaybolmuştu. Nirra, Bellebon şehri hakkında bilgi topladığını söylemişti. Ama kim gerçekten biliyordu ki?

Çizmeler görüş alanıma girdi. Duman.

"Bir serçe mi aldın?"

"Haftalar önce," dedim parşömeni katlayıp kalın zarfın içine geri koyarken. "Teyzemden." Ona söylememe gerek yoktu ama okuduklarımdan sonra birine söylemek iyi hissettirdi.

Onun gerçek olması iyi hissettirdi.

Yine de umutlanmama izin vermek korkutucuydu. Peony'nin beni kendi çıkarları için kullanmak isteyen başka bir yaratık mı yoksa bir gün ailemden biri olarak görebileceğim biri mi olduğunu sadece zaman gösterecekti. Tabii bu savaştan sağ salim çıkabilirsek.

Hal böyle olunca, yolculuğumuzda bize eşlik eden hevesin yerini sürekli bir gerginlik almaya başladı. Bu tam olarak korku değildi, daha ziyade tedirginlikten söz eden huzursuz ve keskin bir enerjiydi.

Florian hâlâ haritaya bakıyordu. Hâlâ beni görmezden geliyordu.

Bizi bekleyen şeyden kaçsak bile, zarar görmeden kurtulamayacağımızdan endişeleniyordum.

Florian, kendisine ve soyuna musallat olan acımasız kış kadar soğuktur ama ne kadar yanlış olursa olsun yaptıklarında haklıdır. Onunla kal, diye yazmıştı Peony, ve Molkan'dan uzak dur. İkisini de seçmezsen bana yaz. Senin için geleceğim.

En çok o kelimelere bakmıştım.

Senin için geleceğim.

Fume hareket etmemişti.

Gözlerimi güneşin parıltısından koruyarak elimin altından ona baktım. "Bana inanmıyorsan okuyabilirsin." Mektubu paylaşmak istemedim. O benim mektubumdu. Her şey elimden kaçmaya kararlı görünürken benim için saklayabileceğim küçük bir parça.

Ama saklayacak bir şeyim yoktu.

Mektubun büyük bir kısmını ve içindeki iade adresini çoktan ezberlemiştim. General mektubu almayı seçerse -ya da daha kötüsü, yok ederse

-O zaman geri kalanını da hatırlayacağımdan ve o kelimeleri de ezberleyeceğimden emindim.

Peony, *Corina'nın onu öldüreceğinden şüphelendiğini yazmıştı. Bana bunun olabileceğinden korktuğunu yazmıştı ama mektup elime ulaştığında seni erken doğurduğu haberi geldi. Birkaç gün sonra sarayın kapısına vardığımda çok geç kaldığımı fark ettim. Molkan beni, saçma inançlarımdan tek bir kelime bile edersem, bunun yaptığım son şey olduğunu göreceğine dair bir uyarı ile gönderdi.*

Varsayımlarımız doğruymuş.

Annemin ölümünden benim doğumum sorumlu değildi. Babamdı.

Bu bilgi, hırpalanmış bedenimin özlediği bir kemik gibi içime yerleşti; kanıt olmasa bile reddedilemezdi.

Fume mektubu uzattığım elimden bir böceğin giysisinden kopardığı gibi kopardı, eldivenli parmakları mektubu özenle tutuyordu.

Bir homurtuyu engellemek için dudaklarımı dişlerimin arasına aldım.

Teyzemin yazışmalarını askıda tutarken güneşin ışıltısından kurtulmak için arkasını döndü. Zarfın köşesini sıkıştırarak, "Peony Boneblood" diye okudu.

Ellerim kucağımda kenetlenmişti, onu elinden almak için can atıyordum. General tekrar bana baktı. "Onunla bir kez karşılaştım."

İtirafından ve mektubu okumadan geri vermesinden dolayı şok olmuş bir şekilde mektubu dikkatle aldım.

"Daha yeni askere alınmıştım. Çok fazla kutlama yaptık ve bir saman vagonunda uyuyakaldık, ancak açıklamadan önce bir yaba tehdidiyle uyandırıldık." Kimin vagonu olduğunu söyleme zahmetine girmesine gerek yoktu. "Sonra bize içecek ve çay ikram etti. Kulübesi çok güzel ve buradan çok uzakta değil."

"Mektubun ondan geldiğini biliyordun." Peri oyunlarından bıkmıştım ve bu oyuna katılmaya pek niyetim yoktu.

Omuz silkti ve inkâr etme zahmetine girmedim. "Molkan dışında yaşayan tek akrabam olduğu için içimde bir his vardı."

Bana olan olağandışı ilgisinin iyi bir nedeni olduğu sonucuna varmıştım. Şimdi o nedenin ne olduğunu biliyordum. "Gitmemi istiyorsun." Bakışlarımı kucağıma kaydırđım, neden bu kadar şaşırdığımdan bile emin değildim. "Benim dikkat dağıtıcı olduğuma inanıyorsun."

Fume hiçbir şey söylemedi.

Çamura ve diğer uygunsuz şeylere bulanmış botlarına göz kırptım. Bu noktada hepimizin olduğu gibi.

"Bunu düşündüm." Tekrar Florian'a baktım. "Ama bu sadece onun dikkatini daha fazla mı dağıtır?" "Ya da Molkan'ın beni yakalayıp kullanmasını kolaylaştırır mı?" diye eklemeyen önce cevap beklemeden sordum. Fume'un gözleriyle karşılaştığımda gözleri kısıldı. "Eğer Şakayık'ın nerede olduğunu biliyorsan, o da kesinlikle biliyordur ve senden ayrıldığıımı öğrenmekte gecikmeyecektir."

General hâlâ bir şey söylemedi.

"Bunu senin de düşündüğünü biliyorum," dedim sessizce, nazikçe. "Ve hâlâ bunun en iyi hareket tarzı olduğuna inanıyorsun."

Sonunda konuştu. "Burada geçirdiğin zamandan çok şey öğrenmişsin."

Yeterince değil, biliyordum ve genellikle ne kadar keyif aldığımı düşünürsek, öğrenmekten çok yorulmuştum. Muhtemelen Fume'un istediği kadar ben de bu oyun tahtasından inmek istiyordum. Ama Molkan'ın ölümünü daha çok istiyordum.

"Ama sen hâlâ burada oturmuş, onun sana vermeyeceği affı bekliyorsun."

Bu, başımı geriye atmama neden oldu, gözlerimi çok geç siper ettiğimde güneşten gözlerim yaşardı. "Peki sen ne biliyorsun?"

"Yeter," dedi. "Ayrıntılara ihtiyacım yok." Önümde çömeldi, neredeyse burun buruna geldik, açık mavi gözleri benimkileri yakarken sertçe fısıldadı, "Eğer affetme yeteneğine sahip olsaydı, türümüz daha yetenekli olsaydı, o zaman iki gün uzakta olmazdık."

krallık." Boyunun hizasına kadar doğruldu ve sanki bir yanıt bekliyormuş gibi bana baktı.

Bende hiç yoktu.

Yakındaki, yüklerinin üzerinde uyuyan bir grup dişiye doğru yürüdü. Botuyla yavaşça omuzlarını dürttü. "Birazdan yola çıkıyoruz," dediğini duydum, sonra Florian ve Nirra'nın hâlâ haritayı inceledikleri yere doğru ilerlerken başka bir şey söylemedi.

Fume'un sözleri aklımdan çıkmazken kalbim çatladı, şimdiye kadar yaşadıklarımın daha kötü bir yarık oluştu.

Bir damla gözyaşı kucağımdaki mektuba sıçradı. Daha fazla düşmeyeceğinden emin olana kadar bulanıklaşan mürekkebe baktım, sonra başımı kaldırdım ve ayağa kalktım.

Parmaklarım, sadece kararlılığımı güçlendiren bir gerçeği içeren zarfı sıktı.

Florian affediciliğini koruyabilir.

Molkan'ın kanını görmeden hiçbir yere gitmiyordum.

Daha fazla mola olmayacaktı.

Ertesi şafakta bir gözcü uyarı gönderdi. Molkan'ın kampları hareket etmişti.

Aralarında Zakkum'dan gelen savaşçıların da bulunduğu bazı birliklerimiz güneye gidiyordu. Şimdi kraliyet şehrinin güneydoğu tarafını kuşatan orduları göreceklerdi. Kalan gruplar şimdi dev bir ordu oluşturunuyordu.

Kimse korkmuş görünmüyordu. Daha fazla endişeli enerji tespit edilemedi. Sadece telaş ve beklenti, çarpan kalpler ve toynaklar vardı.

Beklediğim gibi olmadı. Belki de olmamasını beklemeliydim. Borular çalınmayacaktı. Davullar çalınmayacaktı. Şiddet ortaya çıkmadan önce gergin bir sessizlik içinde bekleyen iki karşıt gücün buluşması olmayacaktı.

Hiç beklemek yoktu. Hiç tereddüt yoktu.

Yeni bir şafak gökyüzündeki karanlığı dağıtırken, Bellebon şehrinin güneybatı girişinden yarım günlük bir yolculuktan daha az bir mesafede çarpıştık

Baneberry savaşçıları ile. Önceden uyarıldığımız gibi, planladığımızdan çok daha erken.

Savaştan önce Florian'la konuşma niyetim suya düşmüştü.

Ağaçlarda kalmam emredilerek Hemlock'tan atıldım ve kral dörtnala ilerleyerek çatışmaya katıldım.

Savaş çığlıkları vadiyi böldü. Savaşçılar çok renkli karanlığın dev bir dalgası olarak ileri atıldılar.

Florian'ın savaşacak olması, her savaşçının savaşacak olması karşısında şok olmuş bir halde, görüntülerin ve seslerin patlamasıyla sersemlemiş bir halde duruyordum.

Öncelik şehre ulaşmaktı. Saraya. Elbette daha önce de böyle düşünüyordum. Florian benimle çok az şey yapmak istediğine karar vermeden önce. Molkan'ın askeri hareketlerinin değiştiğini keşfetmeden önce.

O zamandan beri planlarımız değişmişti, hem de hızla. Anlıyordum ama ne kadar hızlı hareket etmemiz gerektiğine bakılmaksızın neden bana çürüyen bir şey söylenmediğini anlayamıyordum.

Böyle bir ihanetin acısına ya da için için yanan öfkeye teslim olacak zaman yoktu. Şehre varmadan önce bir pusu hep beklenirdi ama bu...

Çok erken görünüyordu.

Parmaklarım göğsümün üzerindeki tuniğimin içinde kıvrıldı.

Yaralı atların böğürtüleri, bazılarının korkunç bir güçle yere çarpması, etimi kemiklerime kadar sıyııp geçti. Yaralı perilerin çığlıkları ve çarpışan çelikler, havayı hızla boyayan kan kokusuyla birlikte daha da yükseldi.

Tökezleyerek bir ağaca yaslandım. Titreyen elim arkama uzandı, parmaklarım ağaç kabuğunu buldu. *Gerçekte.*

Bu gerçekte.

Gerçekten oluyordu. Haftalardır bu anı bekliyorduk.

Özlemimi bile çekmiştim ama artık buradaydım.

Mektuplarımı ezbere okuma dürtüsüyle savaşarak, sayısız mavi, kahverengi ve altın rengi üniformalar ve parlak zırh parıltıları arasında Florian'ı aramaya odaklandım. Onu bulmak imkânsızdı. Nerede olabileceğini sezmeye çalışmak da öyle.

Kızıl, yağmur gibi yağan kavisler çizerek havada uçtu.

Cesetler yere düştü. Birçoğu ayağa kalkamadı. Bazıları küheylanlar tarafından ezildi ya da okların ve patlayan büyü'nün çapraz ateşine yakalandı. Büyücülerin

Su topraktan nem çeker, bunu rakiplerinin dikkatini dağıtmak ve onları kesmek için kullanırdı.

Oklar başların ve omuzların üzerinden süzölmeye başladığında eğildim, iyi yapılmış bir yayın normal gücünden daha fazlasıyla güçlenmişlerdi. Rüzgâr, ağaçların dibindeki toprağa çarptıklarında fark ettim. Bir tanesi botumun yanındaki bir taşa saplandı.

Hâlâ sallanıyordu. Hala onu tatan ve fırlatan Baneberry askerinin kokusunu taşıyordu - uçsuz bucaksız ovada bir yerlerden savaşçılarımıza daha fazla fırlatan ve-

Soğuk ve keskin bir nokta belime saplandı.

Bıçak tuniğimi derime kadar kesti, bir erkek sesi fısıldadı, "Sessiz ol ve benimle gel, hain varis."

OceanofPDF.com

THIRTY

Tullia

Savaşın vahşi kakofonisi kulaklarımda bir uğultuya dönüştü, kalbimin gümbürtüsünün altında kaldı.

Değerli dakikalarımın boşa gittiğini hissettiğim saniyeler içinde karar vermeye çalıştım

Cisimleşmeli miydim yoksa yardım için çılglık mı atmalıyım. İstedimde bunu nasıl yapacağımı daha yeni öğrenmeye başlamışken ve bir bıçak zaten derime saplanmışken cisimlenmek riskliydi.

Ve yardıma ihtiyacım yoktu.

Tek bir kalp atışı hissettim. Sadece tek bir varlık.

Benim zayıf olduğumu düşündüler. İşe yaramaz ve kolayca üstesinden gelinebilir.

Öfkem kalbimin karanlık çatlaklarının derinliklerine yayıldı. Ben öfkemin taşmasına, yükselmesine ve ısınmasına izin verdikçe her şey ürkütücü bir şekilde sessizleşti. Düşmanımın kalp atışlarının sesinin ve ekşi kokusunun beni sarmasına izin verdim, ta ki rahatlayana kadar.

Ve karar verildi.

Tam da bekledikleri gibi olacaktım. Bu hain topraklarda her şeyden çok korktuğum yaratığa dönüşecektim.

Kendini nasıl kurtaracağını bilecek kadar hiçbir şey bilmeyen deneyimsiz bir Dönüşen oldum.

Dövüş konusunda pek becerikli değildim. Ama korkumun sesime karışmasına izin verirken hançerimi kolumdaki kınından dikkatlice gevşetecek kadar öfkem vardı

-Beni uysal göstermesine izin ver. "Ne istiyorsun?"

"Kocanın kellesi ve sen de onu almamıza yardım edeceksin."

"Gerçekten, sana yardım edebilirim," diye yalan söyledim, sesimin yüksekliğini ve dalgalanmasını bıçağın etrafına dolanan parmaklarımdan uzaklaştırmak için kullandım. "Lütfen, sadece incitme-" Omzumun üzerinden kör bir şekilde bıçağı sapladım.

Erkek neredeyse çeliğin gözbebekleriyle buluştuğu ses kadar mide bulandırıcı bir çığlık attı.

Dizleri yere çarptı ve ben döndüm, hançerim hazırды. Bu hali, elini gözünün üzerine kapatarak koz elde etmek için yeterliydi. "Seni hain orospu, seni-"

Bir sonraki bıçağı nereye saplayacağıma karar vermeden başı omuzlarından ayrıldı.

Botlarımdan birkaç santim ötede toprağa çarptı. Gözlerimi kırıştırtıp yukarı baktığımda, fışkıran gövdesi bir kenara savrulmuştu.

Florian tarafından.

Tepeden tırnağa incelenirken Baneberry savaşçısının kanı botlarımdan etrafında bir su birikintisi oluşturdu. Florian'ın gözleri, yüzüne bulaşan kandan dolayı mora yakın bir tondaydı. Onun değil, onu da incelerken fark ettim.

Tatmin olmuş gibi görünerek etrafımızdaki ağaçları inceledi.

Burada başka kimse yoktu ve olsalar bile ben hazırlıklıydım. Adrenalin damarlarımda dolaşüyor ve her duyumu güçlendiriyordu. Bunu memnuniyetle karşıladım, neredeyse pusuda bekleyen başka birini bulmak ve benden önce savaşçının canını aldığı için ona küfretmek istiyordum. "Ben hallettim."

"Sadece..." Florian kalın kalın yutkundu. "Seni görebileceğim bir yerde kal." Sonra da gitmişti.

Hareketlerini takip etmeye çalıştım. Ama saniyeler içinde ortadan kayboldu.

Haftalardır birlikte seyahat ettiğim savaşçıların çoğu çelik, kan ve büyü patlamasının altında kaybolmuştu.

Enerji yerden yükseldi, ondan çekildi, dikkatim dağılmış bir huşu ile keşfettim ve aynı zamanda gökyüzünden de. Renkler ve karanlıklar dönüyor ve birbirinden ayrılıyor, kıvılcımlar ve gölgeler içinde körleşiyordu. Korkunçtu. İki krallık arasında yıllarca bastırılmış nefretten doğan bir sanat eseri.

Ve açıklanamaz bir şekilde ona çekildim. İlahi yaratılışın katliamına.

Her şeyin ötesinde, gün ortası yaklaşırken güneş tepeye çıktı. Sadece dakikalar gibi gelen saatler ve vahşetin fırça darbeleri yavaşlamaya başladı. Çığlıklar yerini acı dolu inlemelere bırakmaya başladı. Sayıları azaldı. Neyse ki bizimkiler değil.

Ne yaptığımı anlayamadan ağaçlardan ayrıldım. Düz arazide yürürken, savaşın son kalıntılarını içime çekerken, hançerimin terli kabzasını sıktım ve onu hissettiğimde durdum.

Durdu ve aşağı baktı.

Cesetler.

Ayak altında ölü.

Başımı kaldırdım, gözlerim bahar havasını boyayan şiddetli kötülük ve büyüden yanıyordu.

Yukarıda yaşamak.

"...bu bir zafer değil," diye bağırdı Nirra avuçlarının arasında. "Bu sadece ilk dalgaydı, o yüzden işinizi halledin ki harekete geçebilelim."

Ölümle yapılan bu ilk dans sona erdi. Yaşayanlar kahverengi ve yeşil giyerlerse kesiliyorlardı. Bazıları küçük gruplar halinde birbirine bağlandı, eğer iki kollarını yukarı kaldırıp yüzlerini gökyüzüne doğru eğerlerse -bir gün daha nefes almak için tanrıçaya yalvarıyorlardı.

bir canavar homurdandı.

At kanıyordu. Her yeri.

Etrafıma bakındım ama hiçbir tehdit kalmamıştı. İşte o zaman, hava açıldığında, bizi ne kadar az Baneberry savaşçısının beklediğini fark ettim. Bu da çok daha fazla karşılaşma olacağı anlamına geliyordu.

Yaralı atın yanına çömelip elimi yanağına koydum.

Sonra bıçağımı onun çırpınan kalbine sapladım.

Mavi ya da altın giymedikleri için aynı merhamet için yalvaran perileri görmezden gelerek bir sonraki bulduğum için de aynısını yaptım. Ölü olan Hellebore üniformalı iki tanesine göz attım, biri toprakla boğulmuş gibiydi.

Tarlanın yarısında, uyluğuna ok saplanmış yamalı gri bir kısrağı buldum. Çok derin değildi. Oku çıkardım ve kanamanın durup durmayacağını ve ayağa kalkıp kalkmayacağını görmek için bekledim. Çamur ve kan beyaz yamalarını ıslatmıştı. Yakından inceledikten sonra kendi kanı olmadığını anladım.

Gözlerini kırpmadan bana baktı. Dehşet kara gözlerini parlatıyor ve enerjisini gölgeliyordu.

Geri çekildim ve eminim ki, üzerimde yükselirken güçlü bir homurtu çıkardı. Hareket etmeyince, uyluğuna bakmak için tekrar yaklaştım. Kanama yavaşlamıştı.

Nirra oraya doğru yürüdü, sonra ben bir elimi kaldırıp diğerini kısrağın boynuna doğru indirince durdu.

Hızla atan kalbini kendi kalbimmiş gibi hissederek, elimle sert vuruşlarla yaratığa sakinleşmesini söyledim. Sakinleşti ve ben de kralın hızla yaklaştığını haber veren enerji patlamasını görmezden gelerek eyeri düzelttim.

Florian, "Ata binmeyi bile zar zor biliyorsun," dedi.

"At onu ne olursa olsun götürecek," diye araya girdi Nirra sabırsızlanarak. "Yaralıları taşıyıcılarla birlikte Hellebore'a geri göndermeli ve harekete geçmeliyiz."

Bu iyiye işaret. Maddeleşme yeteneğine sahip periler kısa bir süre için kurtulabildiyse, bu çok fazla ölü ve yaralı olmadığı anlamına geliyordu.

"Tullia," dedi Florian sert bir sesle. "Gel. Stratejiyi tartışmamız gerek."

"Oh, şimdi mi?" Huysuz ve umursamaz bir tavırla kısırağın başını düzeltirken

dizgin. "Dur tahmin edeyim, tünel."

Nirra oflayıp puflayarak yanımızdan ayrıldı ve ben de kendimi eyere çekmeyi başardım.

Beceriksizce de olsa. Ben dizginleri ele geçirene kadar at altımda kaydı.

"Tullia," dedi Florian tekrar. Kelimeler dişlerinin arasında ısırılmış gibiydi. "Benimle gel."

Sonunda tüm dikkatimi ona verdim. "Hayır."

Hemlock'un tepesinde, benden sadece birkaç adım ötede durdu. Bağlı saçlarından kurtulmuş teller kanlı yanaklarına doğru kıvrılmıştı. "Hayır mı?" diye tekrarladı, o kadar alçak sesle ve o kadar sıcaktı ki neredeyse titriyordum.

"Beni duydunuz Majesteleri." Ayaklarımı kendi atıma soktum, belki de fazla yumuşak bir şekilde. Neyse ki anladı.

Onu arkamızda bıraktık.

Saatlerce orada kaldı, ölüleri ve yaralıları incelerken ve Bellebon'un güneybatı girişine doğru ilerlerken gözleri sırtımda delikler açtı.

Belki de onu reddetmem zalimceydi. Belki de o, sonsuzluk gibi gelen günler boyunca mecbur kalmadıkça beni tanımayı reddettiği için daha acımasızdı. Belki ikimiz de inatçı aptallardık.

Ama onun affetmek istemediği bir şeyi düzeltemezdim. Ve ben bunu denediğimden beri, haftalardır tutunduğum her çekinceyi sadece onun için sakladığım bir kutuya koyduğumdan beri yaptığı şey...

Benim hatam. Hepsi benim hatam.

Benden bu kadar kolay alınabilecek bir şeyi sahiplenebileceğimi düşünmemem gerektiğini çok iyi biliyordum.

THIRTY-ONE

Tullia

Biz daha fazla Baneberry savaşısı beklerken, Bellebon şehri de bizim istilacı güçlerimizi bekliyordu.

İşyerleri kapalıydı. Evler tahtalarla . Çelik ve kalın Ahşap katmanları pencereleri ve hatta kapıların altındaki çatlakları kapladı. Anlaşılabilir.

Bu mutlak sessizlik ensemdeki tüylerin diken diken olmasına neden oldu.

Florian şimdi önümde gidiyordu, sırtı dik, omuzları yüksek ve gergindi. "Yarısını girişe geri göndermeliyiz," dedi Nirra'ya.

Onun atının üzerinde kaskatı duran general hiçbir şey söylemedi.

Tedirginliğim, geçen her saniye sessizlikle birlikte korkuya dönüştü. Yalnız değildim. Atlar kişniyor, birçoğu ilerlemeye isteksizmiş gibi taş sokakta yer değiştiriyordu. Kendi canavarımı sakinleştiremiyordum. İçimdeki içgüdüyü sakinleştiremezken olmazdı.

Kaçma içgüdüşü.

Florian, "Dur," diye emretti.

Terk edilmiş rafların ve vagonların bulunduğu büyük bir avluya ulaşmıştık. Sepetler masaların üzerinde esintiyle sallanıyordu. Bir pazar

meydanı. "Atları bırakıyoruz," diye fısıldadı Nirra'ya.

"şimdi."

Neden buna mecbur olduğumuzu anlıyordum. Başka bir taburla karşılaşırsak, sokaklar daraldıkça at sırtında savaşmak ve hayatta kalmak zorlaşacaktı. Ama onları burada ve şimdi bırakmamızı söylemesi, bir şeylerin gerçekten yanlış gittiğini hissettiği anlamına geliyordu.

Sadece atların mırıltıları ve toynak seslerinin bozduğu sessizlikte taşınıyordu.

Çok fazla sessizlik, ara sokaklarda ve caddelerde ılık çalan ılık bir esinti.

Atlardan ve arkamızdan şehri dolduran savaşçıların büyük bir kısmından ayrıldık. Onlara iki gruba ayrılma emri verildi. Biri şehrin kuzey çeyreğini kolağan edecek, geri kalanlar ise geri dönüp girişin yakınlarında olası bir pusuyu bekleyecekti.

Yaya olarak sokaklardan nehre doğru ilerledik.

Florian yavaşladı, görünüşe göre adım atacaktı. O bunu yapamadan, kulaklarımı kanatmakla tehdit eden bir çığlık şehri vurdu. Bir tür amplifikatör aracılığıyla, kelimeler sanki gökten indirilmiş gibi bir ses yükseldi.

Kanımı buza çeviren bir ses.

"Evine hoş geldin kızım. Etin ve kemiklerin ihanet ettiğin toprakları beslesin."

Florian durdu. Koyu mavi gözleri benimkilerle kilitlendi. Yüz hatları boş olsa da bakışlarında hâlâ bir şeyler görüyordum. Endişe.

Hem yumuşattı hem de öfkeliendirdi.

Molkan beni öldürmezdi. Bunu birçok kez açıkça belirtmişti. Ama artık dikkatli davranmayı bırakmış gibi görünüyordu. Artık başkasının onun yerine bunu yapmasına engel olmayacaktı.

Ya da öyle bir şey.

Bağırış, ayrıldığımız savaşçı grubundan geldi. "Sis!" "Ayrılın ve kaçın," diye yankılandı Fume'un haykırışı. "Gerekirse tırmanın."

Eğer sis şehre girdiğimiz yerde serbest , kaç kişinin yenik düştüğünü söylemek mümkün değildi.

Ama sadece onlar için gelmiyordu.

Sanki damarlarımızda akan kanı ve panik halindeki kalp atışlarımızın sesini hissediyormuş gibi hepimizi takip ediyordu.

Birçoğu arkamdaki kalabalığa karıştı, çığlıkları kısa kesilerek kayboldu.

Geri kalanımız kaçtı.

Florian benden kaçmak için çırpınanlara baktı. Yüzünü buruşturarak, "Nirra'ya yakın durun," diye emretti ve arkamdan koştu.

Saniyeler içinde çaresiz savaşçıların arasında kayboldu.

İyi olacağından hiç şüphem yoktu. Ya yardım ettiğini ya da durumu değerlendirmek için daha yüksek bir noktaya çıktığını biliyordum.

Bilmek, taşıdığım acının bir endişe saldırısı altında azalmasını engelleyemedi.

Sokak aralarına doğru daralan caddelerde koşarken ve itişirken izdihamda daha fazlası düştü. Gözler, tahta pencerelerdeki küçük deliklerden dışarı bakıyordu. Hareket eden dev bir kütle halinde evlerini kuşattığımızda geri çekildiler.

Savaşacak düşman olmayacaktı. Hiçbirine gerek yoktu. O vadideki Baneberry savaşçıları bizi gerçek tehditten uzaklaştırmak için kurban edilmişlerdi.

Kapana kısılmıştık.

Arkamızda, yanımızda ve önümüzde bodur ve devasa taş binalardan oluşan bir labirentin içinde sıkışıp kalmıştık. Tırmanabilirdik ama çoğumuz başaramazdık. Sadece bir avuç insan cisimleşebildi ve onlar da çoktan arkadaşlarını özgürlüğe götürüyorlardı.

Aniden durduğunda Nirra'nın sırtına çarptım. "Kahretsin," diye tısladı, dönerken panik teninin rengini çaldı ve hepimiz ezilerek durduk.

Ayağı takılıp düşenlerden gelen küfürler ve yakarışlar, hepimiz çaresiz bir şekilde dururken midemi bulandırdı.

İleride asmalarla çevrili ve iki yüksek apartman arasındaki daha geniş bir geçide giriş veren taş bir kemer görünüyordu ve bulanık ve asidik bir maddeyle doluyordu. Biz baktıkça ve nefes nefese kaldıkça daha da yoğunlaşan bir sis.

Tamamen kapana kısıldım.

Meydan okuyan öfke göğsümdeki çatlakları genişletti. Onları o kadar hızlı ve yüksek bir şekilde doldurdu ki, Molkan'ın ölümcül sisi bana ulaşmadan çok önce öfkemle boğulacaktım. Hiçbir şey adil değildi. Bir zamanlar kalbimi ne kadar umut ve merak kaplamış olursa olsun, bunu hep biliyordum. Ama sadece bir korkak bu kadar alçalabilirdi-

Bakışları enerjimi çekiyor, beni dönüp onun nerede olduğunu bulmam için cezbediyordu.

Gözlerim Florian'ın geniş ve zırhlı omuzlarında buluştu. "Nefes al," dediğini düşündüm, duygusal sesler ve aramıza sıkışmış ruhların acımasız küfürleri arasında duyamayacak kadar uzaktaydı. Başını yanımdaki salkımlardan oluşan taş duvara doğru salladı.

Kaşlarımı çattım. Savaşçılar denese de gitmiyordum.

Evlerin pencerelerine tırmandılar. Bazıları çatılara çıkmayı başardı.

Diğerleri başaramadı.

Dehşet içinde, bir zamanlar bana bir köy kulübesinin üzerinde asılı duran daldan kopardığı elmayı ikram eden bir erkeğin kopmuş kafasına baktım

Çit.

Zakkum'dan bir dişi, acısına son vermek için kılıcını kalbine saplarken midem sıkıştı.

Sokağın ilerisinde, Florian'ın arkasında, savaşçılar diğerk taraftaki caddeye ulaşmayı başarmıştı. Diğerklerinin de tırmanmasına yardım etmek için kollarını uzatmışlardı.

Birçoğuk için artık çok geçti. İlerleyen sisin altında kayboldular.

Şehrin kuzey tarafından gelen çığlık sesleri gözlerimi ölümcül beyaz ve gümüşten ayırmama neden oldu.

Daha fazla savaşçıdan çığlık geliyor.

"Her yerde var," diye mırıldandım, yenilgi kemiklerime ve sesime işlemişti.

Kesime götürölen sığırlar gibi hapsedildiğimizde çelik ve sayılar hiçbir işe yaramıyordu.

Sert bir rüzgâr beni neredeyse dizlerimin üzerine çökertecekti ki Nirra onu yakaladı. Onu ilerideki kemerli geçitten sızan sise doğru itti. Gözleri daha parlaktı, kokusu ve enerjisi "Tırman Tullia" dediğinde kıvılcımlanmayan bir umut parıltısıydı.

Uzun süre olmasa da kendini tutabildi.

Arkamızda benzer büyülerle daha fazlası keşfedilmişti. Bu yeteneğes sahip birkaç çaresiz periden ateş çıktı ama bu sadece daha fazla panik yaratmayı başardı. Puslu sis alevlerin etrafında kıvrıldı ve onları yaladı.

Sonra bir tıslamayla söndürdü.

"Tullia."

Florian'ın sesi netti ve beni etrafımdaki itişip kakışan bedenlerin üzerinden bakmaya sevk etti. Yakınımdaydı. Ona doğru itebilir, özür dileyebilir ve bunu istemediğimi söyleyebilirdim. Hiçbirimizin bu kadar kötü bitmesini istemediğimizi biliyordum.

"Maddeleş," diye bağırdı. "Çık dışarı-"

Kulakları tırmalayan ve insanın kanını donduran bir başka çığlık, bedenlerin nabız gibi atan itiş kakışının altında kalmamak için bastırdığım evin diğerk tarafından yankılandı.

Çaresiz ve bitmek bilmeyen bir öfke çığlığı yanımdakileri susturdu. İçimde -hepimizin içinde- yaşayan şeyle eşleşiyordu ama bizim gibi sıkışıp kaldığı için serbest bırakılamıyordu. Duygu büyüünün temeliydi ama şimdi işe yaramaz bir nimet gibi görünüyordu.

Bir gümbürtü dişlerimi takırdattı.

Kederini haykıran savaşçı Florian'ın arkasındaki duvarı tekmeliyordu. Bir büyü rüzgârı yayıldı, yakıcı bir esinti. Savaşçı gücünü tekrar tekrar serbest bırakırken taşlar havada uçtu.

Kulaklarım patladı, sonra tanıdık bir ritimle çınladı.

Dönen toz serpintisinin arasından, taş duvarda oluşan boşluktan bir şey hareket etti.

Savaşçılar eğildi. Yaralılar düştü, o çığlık sesiyle ayağa sürüklendiler. Parlayan sarı bir göz delikten içeri baktığında hepimiz donup kaldık. Çatallı bir dil fiske vurdu, neredeyse taşı kıran savaşçıyı yalayacaktı.

Biri homurdandı, "Tanrıça, boku yedik."

Ama o göz, yaratık kaybolmadan hemen önce benimkiyle buluştu.

Florian bana bağıırıyordu. Nirra bana hareket etmemi söyledi. Bedenler itişip kakışıyor, bazıları duvara tırmanıp evlere tırmanırken, bazıları delikten içeri sıkışıyor, bazıları da deliği genişletmeye çalışıyordu.

Yine de o varlığa, kendiminkine dokunan enerjiye odaklandım ve üstümdeki iki katlı eve baktım.

Scalon tırmandı, dikenli kuyruğu sallandı ve özenle kapatılmış pencerelerden birini yok etti. Tahta ve camlar aşağıdaki sokağa düştü. Evin içinden çığlıklar geliyordu. Yaratık bu kargaşaya hiç aldırmış etmedi. Taşa tırmandı, dev pulları ve sivri uçları günün solan ışığında parlıyordu ve gözleri benden hiç ayrılmıyordu.

Kendi eğitimimi onun üzerinde tuttum. Canavarın ilerleyişini memnuniyetle karşıladım. "Geri çekil," diye uyardım, konuştuğumu bile fark etmemiştim. Sonra scalon çatıya ulaştığında...

Evin yanındaki duvara sıçrarken gülümsedim.

Taş, ağırlığının altında çöktü. Zamanında geri çekilmeyi başaramayan bazı savaşçılar da öyle.

Nirra küfretti, rüzgâra karşı tutuşu zayıflamıştı. Florian kükredi, "Herkes dışarı!"

Sonra yanıma ulaştı. Ben bir şey söyleyemeden, savaşçılara yoldan çekilmelerini emrederken beni de yanına çekti. Durdu ve ellerini evin barikatlı yan girişine doğru uzattı. Buz, ahşap ve çeliği kapladı, sonra da çatladı.

Bariyer de onunla birlikte parçalandı.

İçeriden daha fazla çığlık geldi ve ona "İçeride siviller var" diye hatırlatmamı istedi.

"Sivillerin canı cehenneme," diye homurdandı. Keskin buz parçaları yıkık barikatı ayaklarımızın dibinde parçalara ayrılana ve kapının yarısı ortaya çıkana kadar deldi.

Florian çevirdiğinde kulp donmuş ve kilit bozulmuştu. Yıkık duvarla ilerideki sis istilasına uğramış kemer arasında sıkışıp kalan herkese, "Sokağa çıkın," diye bağırdı.

Bana başka seçenek bırakmadı.

Yerden koparıldım ve evin içine fırlatıldım.

Herkes içeri girdiğinde, onu göremesem de bekledim. Nirra'nın arkasından kapıyı kapattığını duyana kadar bekledim. Sise karşı ekstra bariyer olmadan ne işe yarayacağından emin değildim ve umursayacak yerim de yoktu. Aile gitse daha akıllıca olurdu.

Evin alt katı taş tezgahlar, paslanmış sobalar, dokuma koltuklar ve eskitilmiş çiçeklerle güzelce boyanmış bir yemek masasından oluşuyordu. Suçluluk duygusuyla merdivenlere kısa bir bakış attıktan sonra mutfaktaki barikatlı kapıyı kırmakta olan Florian'ın yanına koştum.

Loşlukta ışık patladı ve hepimiz insanlarımızla dolu sokağa döküldük.

Scalon oradaydı, kuyruğunu sallıyordu. Yaklaştıkça erkek olduğunu fark ettim. Kimseye saldırmaya hazır görünmüyordu. Sadece beni izliyordu, sanki bir sonraki adımda ne yapacağımı görmek için bekliyordu.

Kaçtığımız ara sokaktan çığlıklar yankılanıyordu, savaşçıların hâlâ sıkışmış olanları kurtarmasına yardım etmek için oraya doğru yürüdüğümde scalon hareket etti. Yaralı bir erkek lanet okudu, delikten kurtuldu ve neredeyse yarattığın dikenli kuyruğu tarafından bıçaklanıyordu.

Durdum. Scalon da gözlerini kırptırdı.

Fume'un birliğinden kurtulanlar gelmişti. Ancak General ve Florian'ın yeniden toplanma girişimi yarıda kesildi.

"Sizi canavarlar," diye bağırdı bir kadın, elindeki bıçak azalan güneşi ve benim tüm dikkatimi yakaladı.

Esmer peri girdiğimiz evden çıkıp Fume ve Florian'a doğru ilerlerken scalon tısladı. Hemen ardından bir erkek geldi, kahverengi gözleriyle sokakta karısı olduğunu tahmin ettiğim kişiyi arıyordu.

Kadının, yaklaştığını fark etmemiş gibi görünen Florian'a ulaşması engellenmişti. Kocasını aceleyle yanına gelip kollarını havaya kaldırırken, kadın kılıcını onu zapt etmeye çalışan savaşçılara doğru savurdu. "Zarar vermek istemiyor. Sadece korkmuş."

"Elbette onlara zarar vermek istiyorum. Hepimize zarar verdiler."

Bunun üzerine Florian döndü. Savaşçıların arasına girerek dışıyı uyardı: "Eğer yaşamak istiyorsan, yoluna devam etmelisin."

"Yoksa bizi de mi öldürürsün?"

Nirra sonunda evden çıktı, yüzü asılmıştı. Kargaşaya doğru gözlerini kısarak, "Gökler, onları üst kata kilitlemeliydik," diye mırıldandı.

"Biz değil." Florian dikkatle yıkılmış duvara baktı, sis onlara ulaşırken periler geçmeye çalışıyordu.

Diğerleri onlara yardım etmeye çalıştı. Başaramayacak olanlardan kan donduran çığlıklar geliyordu.

Kalp atışlarım sakinleşmeyen bir fırtınaydı.

Özgürdük ama yine de lanet olası yüzünü göstermeyen bir düşman tarafından kontrol edilen bir labirentte kapana kısılmıştık.

Önümdeki yaratık yalpalayarak öne doğru bir adım attığında her şey uzak bir uğultuya dönüştü. Scalon'un burnundaki geniş yarıkların arasındaki serin deriye dokunmak için uzandım. "Teşekkür ederim."

Uzun boynunu sallayarak Florian'a doğru ancak ters ters bakılabilecek bir bakış fırlattı. Kralın onu öldürmeye çalıştığını hatırlamış gibiydi.

Florian bana bakıyordu. Bu sırada sis, duvarın yıkıntıları arasından sokağa doğru süzülüyordu.

Nirra ona ulaşana kadar bakışlarına karşılık verdim ve Fume ve etraflarını saran savaşçılarla strateji geliştirmeye başladılar. Başka bir rüzgâr sarmalayıcı sisi geri çekmeye çalışıyordu. Evden gelen çift birbirleriyle tartışıyordu.

Her şeyi izledim ve kimsenin beni izlemediğinden emin oldum. Sonra gizlice eve girdim.

Aceyle mutfaktan geçip küçük bir oturma alanına girdim, sisin ağır ve bakırımsı tehdidini taşın üzerinde bile hissediyordum. Sertçe yutkunarak etrafıma bakındım ama içeri girmemişti. Et avına çıkmıştı.

Odadaki tek pencere muhtemelen savaşçılarımız tarafından kırılmıştı ama onu kullanmama gerek yoktu.

Birbiri ardına derin nefesler aldım, her nefes verişim dışarıdaki kaosu susturdu, ta ki onu hissedene kadar. Şimdiye kadar sadece korku ve tehlikeyle ilişkilendirdiğim bağ. Şimdi bunlara güvenmek işe yaramayacaktı. Korku ve tehlike benim hedefim olacakken olmazdı.

Aksine, Florian'ın bana öğrettiği gibi yaptım. Soğuk rahatlığı aradım, onu başka bir yerde maddeleşme arzumu ateşlemek için kullandım ve koğuşların onları yaratan aynı kandan gelenleri reddetmeyeceğine inanmakta haklı olduğumu umdum.

O umudu, o özlemi içimde tuttum ve hançerimi kolumdaki kınından çıkardım.

Bir yaz esintisi gibi hafif, enerji bölündü ve karanlık geldi. Daha sonra birleşerek ayaklarımı saray kapılarındaki nöbetçi kulesinin ahşap kalaslarının üzerine koydular.

İçinde iki muhafız duruyordu.

Biri yere düştü, bıçağım göğsündeydi.

Diğeri kolumu tuttu. Gülümseyerek arkamda bıraktığım atın heybesinden aldığım bıçağa . "Merhaba." Kirpiklerimi kırıştırdım. "Babamın nerede olduğunu biliyor , değil mi?"

Yeşil gözlü erkek kaşlarını çattı.

Daha parlak gülümsedim. O konuşmadan dizimi kasığına sapladım.

Yere yığıldığında hançerimi sırtına sapladım.

Hareketsiz kaldı ama ayağımın dibindeki arkadaşşı kıpırdandı. Bileğime uzandı. Elimini göğsündeki bıçağın kabzasına doladım ve büktüm.

Sırtı kamburlaşırken bronz gözleri şişti. Onları tuttum, göğsüm ve gözlerim yanıyordu, ta ki ışık onları terk edene ve pullu arkadaşımın çığlığını duyana kadar.

Scalon beni avlıyordu. Bıçağımı çıkarıp bekledim.

THIRTY-TWO

Florian

Siviller zapt edildi.

Bileklerini arkadan bağlayan iplerle, korkak krallarının saldığı sisten kaçmak için sokaklara gönderildiler.

Fume ve Nirra'ya tekrarladım, "Bulun onları. Sadece yaklaştığını hissederseniz geri çekilin." Gökyüzüne bakarak, "Gün ışığının avantajını kaybetmeden önce bir saatimiz var, o da varsa," diye ekledim.

Nirra başını salladı ve emirler yağdırmaya başladı.

Fume yanımda kalmaya devam etti, tereddütü de zamanımız olmayan başka bir dumandı. "Akşama kadar yeterli savaşçımız olmayacak ve bu işi hemen bitirmeliyiz."

Daha fazla can kaybetmeden önce. Şehirden tamamen çekilmek zorunda kalmadan önce. Tartışmadım. Tartışamazdım.

Şehrin altındaki tüneller sis için mükemmel bir tuzaktı ve sarayı korumaya hazır Baneberry savaşçılarının saray arazisine giden tüneli doldurduğu düşünölüyordu.

Yine de Fume'un önerdiği şey hayal bile edilemezdi. Sağlam bir plan değildi ama uygulanabilir tek seçenek gibi görünüyordu.

Yine de Lilitha'nın ölümünden bu yana Baneberry Sarayı'nı çevreleyen korumaların ötesinde cisimleşebilen tek yaratığı ararken, onu hissettim.

Onun yokluğu karnıma inen güçlü bir tekmeydi.

Onu bir daha asla kullanmayacaktım. Onu kesinlikle riske atmak istemiyordum ve eşimin şiddetle öne sürdüğu planı uygulamak gerçekten de bir kumar olurdu. Kulelerden birini içeriden yıkarak koğuşlarda bir boşluk yaratmak için ona eşlik etmek.

Benden koparılacaktı ve tanrıça sadece ona ne yapacaklarını biliyordu.

Böylece saray duvarlarının ötesindeki bir kuleyi yok edecektik. Sisten sağ çıkabilmek için kendimizi iyice dağıttığımız için artık işe yaramayabilecek bir plandı bu. Bize doğru fırlatılacak ok ve büyü saldırısına karşı koyacak sayımız yoktu, birçok kalkanımızı kaybettik ve atlarla birlikte geride fazladan silah bıraktık.

Ama her aşınan endişe, en acil olanın altında kayboldu. Tullia hiçbir yerde bulunamamıştı.

Ona başkasını öpmekten fazlasını yapması için yeterince sebep vermiştim.

Onu çalmıştım. Onun haberi olmadan onunla evlenmiştim. Molkan'ın kızıyla işim bittikten sonra onun varlığını parmaklarımın arasında söndürmeye niyetliydim. Ve onu gördüğüm anda bu düşüncem değişmiş olsa da, planıma, en başta onu oluşturmama neden olan kine gibi bağlı kaldım.

Onun güvenliği için tutmuştum. Onu halkından ve kendimden korumak için. Hatta belki de kendi güvenliğim için. Onsuz yapabileceğime inanmak için umutsuz bir girişim. Ona ihtiyacım olmadığını kanıtlamak için.

Bir yalan.

Güvendiğim herkesin inanmasına izin verdiğim bir şey. Sonunda, arzularımdaki değişimi asla belli etmemek, ne kadar geri dönülmez bir şekilde değiştiğini kendime bile itiraf etmek istememek Tullia'nın buraya gelmesine neden oldu.

İşkence ve eziyet görmüş, ruhu yaralanmış ve dudakları bir başkasınınkıyla temas etmiş.

Avrin'i öpmüş olmasının bir önemi yoktu. Onun inandığı şekilde değil. Önemli olan her şeyi benim başlatmış olmamdı.

Şimdi lanet dizlerimin üzerine çökmek istiyordum çünkü önemli olan tek şey onu tekrar görebilmektir. Son birkaç gündür aklımı başımda tutan tek şey buydu. Onu izlemek. Nerede olduğunu bilmek.

Ben bu alışılmadık kıskançlık ve kendinden nefret etme sarmalından çıkmanın bir yolunu bulamazken, onun orada, güvende olduğu güvencesini aldım.

O artık burada değildi. Bunu biliyordum ama yine de aramaya devam ettim; ittim, kaktım ve sesim kısılana kadar onun adını haykırdım. Sisten uzak durmak için ilerlediğimiz sokak o kadar sessizleşti ki panik halindeki kalp atışlarımın herkes tarafından duyulabileceğine yemin ettim.

Herkes hareketsiz kalmıştı. Savaşçılar kardeşlerine baktılar.

. Orada değildi.

O burada değildi.

Scalon da öyle. Çıığı Molkan'ın sarayını şehirden ayıran nehirden yankılandı.

Fume beni tekrar buldu. "Ne yapıyor bu?" Soruyu tipik kuru hoşnutsuzluğundan çok şok kaplamıştı.

"Muhafız kulesi," diye bağırdı Shole sokağı çıkar çıkmaz. "Kraliçe kulede."

Scalon köprüyü geçerken çığılıkların sesi azaldı. Ölmekte olan güneş ışığı pullarından sekerek onu saraya çeken kraliçeye doğru ilerledi.

Kalbime bir yumruk dolandı.

Karımı tutan nöbetçi kulesini gördüğümde sıkıldım ve sıkıldım. Dehşet kanıma karışırken sesimi törpüledi. "Bize bir giriş yolu verdi."

OceanofPDF.com

THIRTY-THREE

Tullia

Scalon duvarın tepesine ulaştı ve duvar büküldü.

Taş parçalandı ve ardından altına çöktü.

Duvar sadece hasar görmemişti. Scalon'un ardında uzun süre kapatılamayacak kadar büyük bir kemer kalmıştı. Pullarındaki kumtaşını silkeledikten sonra nöbetçi kulesini destekleyen dört direktten birine tırmanmaya çalıştı.

Muhafızlar birleşti. Öldürülmeden önce aceleyle merdivenden indim.

Yerde ölmeyi tercih ederdim, yine de bu kadar basit olmayacağına dair bir his vardı içimde. Beni öldürmemesinin babam için ne anlama geldiğini hatırladıkça sırtım karıncalanırken bile bu kadar basit olmayacağına güvenmiştim.

Beni neyin beklediği konusunda paniğe kapılmadan önce bacaklarım tutuldu ve çekiştirildi.

Toprakla buluştum, merhameten yerden sadece birkaç metre uzaktaydım.

Bir çatırtı duyuldu ve scalon kırılan direktten düşerken öfkesini tısladı ve yapı sallanmaya başladı, tahta parçaları yağdı. Muhafızlar geri çekilirken, diğerleri hâlâ yaratığa doğru ilerlemeye cesaret ediyordu.

Muhafız kulesi inledi.

Kule yıkılırken uçan bıçaklar ve oklar scalon'un pullarından sekti. Çamur püskürürken, muhafızlar bağırırken ve odunlar patlarken gözlerimi kapatıp kaçmaya çalıştım.

Ortalık sakinleşmeden ayağa kalktım.

Kaçmak nafileydi. Buraya kadar sadece kaçmak için gelmemiştim. Enkazdan uzaklaşarak, muhafızlar kaos bulutunun içinden bana doğru hücum ederken bekledim, sonra geçmeye devam ettiklerinde kaşlarımı çattım.

Scalon'a.

Kahverengi üniformaları ve parıldayan silahlarıyla daha fazlası saray arazisinde koşuşturuyordu. Rüzgârda kan dolaşıyordu.

Beni merdivenden çeken muhafız ahşap gözetleme yerinin yarısının altında sıkışıp kalmıştı. Geri kalanı etrafına yıkılmıştı. Koyu yeşil gözleri gökyüzüne bakıyordu. İki yoldaşını öldürmüş olmama rağmen yavaşça göz kırptığında irkildim, göğsüm sıkıştı.

Scalon'dan gelen güçlü bir çığlık saldırganları durdurdu ve yaklaşmalarını yavaşlattı.

Scalon geri çekildi, ancak tekrar duvara tırmandı.

Bir avuç muhafız yanımda duruyordu, silahlarını kraliyet evlerine soktuğum canavara doğrultmuşlardı ama yine de unutulmuş gibiydim.

Ama scalon hatırladı.

Yıkılmış duvarın tepesine tırmanırken parlak gözleri bulunduğum yere kilitlendi. Yaratığın ağırlığı altında daha fazla kaya parçalandı. Arkasında daha fazla delik bıraktı. Tam da ihtiyacımız olan şey ve tam da ihtiyacımız olan yerde, koğuşlardaki boşlukta.

Ellerimi havaya kaldırdım. "O zaman babamı görmeye kendim gideceğim. I?"

Kafalar bana doğru döndü ve sonunda bana bir tedavi uygulandı. Suçlu kızı hak etmişti. Terasa doğru geri adım attığımda scalon beni takip etti ve Molkan'ı öteki dünyadan ayıran barikatın daha fazlasını etkili bir şekilde yıktı.

Kolum o kadar sıkı kavranmıştı ki omzum çığlık atsa da gülümsedim.

Scalon takip etmeye devam etti. Duvar öylesine yıkılana kadar beni takip edecekti ki, Molkan'ın ordusunun ilerleyen Hellebore ve Oleander savaşçılarının saray arazisine girmesini engelleme şansı kalmamıştı.

Savaş çığlıkları sabah kuş sesleri kadar tatlıydı; nehre yaklaştıklarını düşündürecek kadar yakındılar.

"Ne güzel bir karmaşa yaratmışsın."

Avrin.

O zaman muhafızlar görevlerini hatırladılar. Beni tutan kişi silah kemerinden kelepçeli zincirleri çıkarırken gerilmeme engel olamadım.

"Kocası gelene kadar onunla ben ilgilenirim." Avrin, beceriksizliğini belli eden bir sırıtışla, "Dev kurbağayla ilgilen," dedi.

Zincirli muhafız Florian'dan söz edilince alay etti. Beni serbest bırakıp aşağı yukarı süzdüğünde tekrar gülümsedim ama gülümsemem çabucak azaldı. Niyetim buydu.

Avrin bileğimi kavradığında kalbim hâlâ göğsümde titriyordu ve çığlık atan scalon ile mücadele eden kraliyet muhafızlarından uzaklaştırıldım.

Sarayın derinliklerinden daha fazla kükreme sesi yankılandı.

Baneberry savaşıları. Terasla buluştuğumuzda, yüzlercesi bahçelerden geçerek kapılara doğru hücum etti.

Bekliyorlardı.

"Nereye gidiyoruz?" diye sordum, sesimdeki korku yapmacık değildi. Hepsi çok gerçkti.

Yırtılmış et kalıntılarıyla dağlanmış anılar.

"Sanırım biliyorsun." Avrin beni kendine çekerek fısıldadı, bir yandan da karşıdaki kargaşaya bakıyordu. "Bence bunu umuyordun bile."

İnkâr etmedim. Sadece altın sarısı gözlerine baktım ve taş gibi ifadesi o tanıdık sırtışıyla kırılana kadar bekledim. Kısa bir süre sonra iç çekti. "Orta topraklarda kalmalıydınız Prenses."

Sadece birkaç hafta önce olsa aynı fikirde olurdum, öyle ki gözlerim yaşarırdı.

Şimdi onun bu sözlerini duyunca meydan okumaya başladı. "Ve kıymetli kralınız, yaptığı kötülükleri daha iyi gizlemek ve krallığının saldırıya uğramasına izin verirken mağduru oynamak için koğuşların arkasına saklanmamalıydı."

Avrin merdivenlerde durakladı, bana merakla bakan bir bakış fırlattı. Belki de bunu neden söylediğimi açıklamamı istiyordu. Ama bilmek zorundaydı.

Elbette biliyordu.

Gelmezse diye, beni sarayın merdivenlerinden yukarı çıkarırken biraz daha konuştum. Çünkü bunu yapmakla kaybedecek hiçbir şeyim yoktu ve babamın aksine, kesinlikle saklayacak bir şeyim yoktu. "Bir mektup aldım," diye fısıldadım. "Annemin kız kardeşinden."

Avrin sadece, "Şakayık ava ait. O bizim yöntemlerimize ve uyumluluğumuza inanmayan sadık biri."

"Nedenini anlayamıyorum," dedim kuru bir sesle. "Geleneklere uymayanlar her zaman vahşi ya da yanlış değildir."

"İnanın bana Prenses," diye homurdandı, "biliyorum. Ama kimsenin umurunda değil ve kazanamayacağınız savaşırlara girmenin tehlikeli bir zaman kaybı olduğunu göreceksiniz."

Önümde sallanan ikramı hiç düşünmeden kaptım. "Bu yüzden mi bir canavara sadık kalıyorsunuz?"

Avrin merdivenlerin üstündeki koridorda durdu.

Çok sessizdi. Burada geçirdiğim süre boyunca olduğu kadar sessizdi. Belki de babamdan ve dışarıda olanlardan korkuyordum. Bu ve Molkan'ın hizmetkârlarının çoğunun konuşma yeteneği yoktu.

Koridoru ararken Avrin omzumu tuttu ama hiçbir şey hissetmedim. Hiç kimseyi. Dokunuşunu geri çevirdim. "Başıma yeterince bela açtın."

"Öyle mi?" dedi, sıkılı çenesini gevşeterek. "Hayatını kurtarmaya çalışıyordum, ki şimdi teslim oldun, ama bana daha fazlasını anlat."

Uyarı bağırışları başladı. Savaşçılarımız gelmişti.

Kan donduran çığlıklar ve böğürmeler kısa bir süre sonra doğrulandı.

"Canavarlardan bahsediyorsun," dedi Avrin, kumtaşı merdivenlere bakarak. "Yine de bir tanesini kendi insanların evlerine yemek yapmak için sürüklediniz."

"Onlar benim halkım değil." Ondan uzaklaştım ve avlanmaya başladım. Buralarda bir yerdeydi. Hiç gitmemişti.

Avrin beni tekrar yakaladı. "Yapabileceğim çok şey var Tullia. Burada olduğunu biliyor ve şimdi seni teslim etmeliyim." Beni başka bir koridora çekerken, "Sana bir şans versem bile, gidecek kadar akıllı olduğundan şüpheliyim," dedi.

Kahkahalarım yankılanırken bir merdiven boşluğuna girdik. "Sadece pis, zayıf ve hain bir Dönüşen, değil mi?"

Dondu kaldı, gözleri loşta parlıyordu. "İntikam seni iyileştirmeyecek."

"Olacağını sanmıyorum." Yaklaştım ve yemin ettim, "Ama de sahip olacağım."

"Buna gerçekten , değil mi?" Neredeyse gülecekti ama gözlerinde acımaya benzer bir şey belirince kendini durdurdu. Başını salladı ve karanlık ön odaya doğru ilerlemeye devam ettik. "Zayıf değil," diye mırıldandı. "Sadece aptalın teki."

Kalbim yavaşlamaya başladı, yaklaştıkça uğultu kulaklarımı dolduruyordu.

Taht odası.

Avrin tereddüt ettiğimi fark etti. Kavisli meşe kapıları sonuna kadar açarken beni öne doğru çekti. "Bunu siz istediniz Prenses. Size veriliş şeklinden şikâyet etmeyin."

Gelişimizin yarattığı rahatsızlıktan dolayı havaya toz serpildi.

Gözlerim önce portreye takıldı ve odaya birkaç adım kala beni durdurdu.

Beyaz-sarı saçlar, asil yüz hatları ve bilgili gözler.

Annem.

Kuşlar camsız pencerelerin yanında kanat çırpıyordu. Bazıları tünemek için alçaldı ve taş çıkıntıların üzerinde dans etti.

Baneberry Kralı tahtından onlara baktı. Sanki derin düşüncelere dalmış ve dışarıda istilacı bir ordu yokmuş gibi parmaklarını sakalının üzerinde gezdirdi. O kadar sessiz, o kadar durgundu ki, bunu beklemiyordum.

Molkan kuşlara gümüş bir kâse fındık fırlattığında irkildim.

Birine çarptı ve hepsi keskin tıslamalarla dağıldı. Yaralı kuş aşağıdaki bahçelere devrilirken dişlerim birbirine çarptı.

Görünüşe göre Avrin varışımızı duyurmanın en iyisi olduğunu düşünmüştü, ancak kralı zaten farkındaydı. "Florian hiçbir yerde görünmüyor."

Molkan çığnemeyi bitirdi. Fındıkların çıtırtısı ellerimi iki yanıma kıvırdı.

Sonra altından doğruldu, kolları ve bacaklarının etrafındaki yapraklar olmayan tacıyla eşleşiyordu. "Çok geride kalmayacak." Bir kolu kalktı, parmaklarının tıkırtısıyla kürsünün ötesindeki karanlık kapıya yöneldi. "Silahı hazırlayın."

Sis.

Elbette kendi sarayında onu serbest bırakmak istemiş olamaz. Yine de, kıskanç bir öfkeyle kendi eşini, hayat boyu arkadaşını ve karısını öldürmüş bir erkek her şeyi yapabiliirdi.

Hiçbir şey söylemedim, ancak nabzım dehşet içinde atarken niyetlerini sorma dürtüsünü görmezden gelmek zorlaştı.

Bunu hisseden ya da belki de sadece planlarını uygulamaya koyan Avrin, "Seni istemiyoruz Dönüşen," dedi. Kapıları mühürledi ve sertleşmiş yüz hatlarıyla geri döndü. "Bu saçmalığın sona ermesini istiyoruz, bu yüzden sadece kocana ihtiyacımız var."

"Sis işe yaramayacak," dedim, ama bundan tam olarak emin değildim. "Onun üzerinde değil."

"Harika, değil mi?" Soru boştu. Kral, kuşlar oyalanırken pencerelere bakmaya devam etti ama öfkesinin başka bir alevlenmesinden güvenli bir mesafedeydi. "Son derece korkunç ama yine de hayran olmamak elde değil." Sonunda Molkan bana baktı. "Yine de korkunç şeylere hayranlık duymaya yabancı değilsin. Öyle değil mi, hain kızım?"

Bakışlarının ağırlığı bana yaptığı her şeyi ortaya çıkarmakla tehdit ediyordu. Kabusa çevirdiği rüyaları. Korkuya dönüştürdüğü umudu. Sahip olmam gerektiğini düşündüğüm hayatın ölümü.

Omuzlarım kıvrılmaya başladı. Kalbim şiddetle yavaşlayarak sessiz atmaya başladı.

Ama gözlerini tuttum ve çenemi dik tuttum.

Alaycı bir şekilde gülümsedi. "Aslında bahse girerim ki kocanıza o kadar hayranlık duyuyorsunuz ki onun gerçekte ne kadar korkunç biri olduğunu göremiyorsunuz."

"Korkakça görünüyor." Avrin araya girdi. "Ama bunu sona erdirmek için bir yola ihtiyacımız vardı Tullia. Onun işkencesini durdurmak için durdurulamaz bir yöntem. Birçok kişiyle görüştük ama pek bir şey bulamadık, ta ki kardeşim bizi av seyahatleri sırasında tanıştığı bir cadıya yönlendirene kadar."

Acaba Avrin, Molkan'ın bakışlarındaki ağır karanlığın, yaralı etleri sıyıran demir gibi hissettirdiğini biliyor muydu? Acaba babam bu yüzden mi gözlerini benden ayırmak istemiyordu?

"Hoş geldin balonuzun olduğu akşam, o da katıldı," dedi Molkan, tıpkı bahçelerinde bana gerçeklerle dolu yalanlar söylerken yaptığı gibi, çok rahat bir şekilde. "Avrin'in çürüme yeteneğini artırmak için demirle aşılınmış kana ihtiyacımız olduğunu söyledi ve tabii ki" -ellerini açtı- "şimdi kendimize zarar vermeyecektik, değil mi?"

Sanki bu da diğerleri gibi sona erecek başka bir günmüş gibi kıkırdadı. Sanki söyledikleri mantıklı şeylermiş gibi konuşuyordu. Sanki onun mücadelelerini anlamam ve empati kurmam gerekiyormuş gibi. Ama bu mücadelelere kendisi sebep olmuştu.

Rolina'nın ölümüyle barıştıktan sonra tiranlarla empati kurmayı bırakmıştım.

Yine derin düşüncelere dalmış gibi görünen ya da belki de benim düşüncelerimi tahmin eden Molkan, benimkilerle aynı viski karası gözlerle beni inceledi. Saray alanından endişe verici bir gürültü geldiğinde ağzı bir karış açıldı.

Avrin kıpırdandı, çam kokusuna benzeyen kokusu endişeyle artmış olabilirdi.

Ancak Molkan dışarıdaki savaştan ve başka bir nöbetçi kulesinin gürültüyle yıkılışına benzeyen seslerden rahatsız olduysa bile, buna dair hiçbir belirti göstermedi.

Kuklası boğazını temizlerken sakinliğin timsali gibi görünüyordu. Avrin yavaşça bana doğru yürüdü. "Kimliğini gizli tutmak istediği için büyüsunü gizlemek amacıyla böyle yazmış."

"Çok güzel," dedim, Molkan'ın kaşları cevabımla zıplayınca gözlerimi ondan ayırarak. "Çılgınlıklarım bu duvarların dışındaki her yarattığı evinize çekebilsin diye beni zincirlediğiniz ve işkence ettiğiniz kısma gelelim."

Molkan yine kıkırdadı. Bu kez esprisiz ve kısaydı. "O damga sana demire karşı bir tolerans vermedikçe, hiçbir yaratık

tenine dokunuyor." O soğuk masanın anıları ve sıcak öfkesi kararlılığımı zayıflatırken alay etti, "Ama bunu gayet iyi hatırlıyorsun, değil mi?"

Yanıt vermeyince altın tahtından kalktı.

Tıpkı kaldığım süre boyunca olduğu gibi ayakları çıplaktı. Zeytin rengi tuniği geniş omuzlarının üzerinde gergindi. "Korkma. Sana işkence etmeyeceğiz kızım. Kullanımın yakında tükenecekken bu boşuna olur."

Avrin durdu.

Ellerini arkasında kenetlemiş olan Molkan yaklaşırken gözlerimi ondan ayırmaya cesaret edemedim. Nedense bu, cesaretimi kesen bir bıçak oldu.

Çok yaklaştığında dişlerim kırıldı.

Başını eğip beni bir kez daha incelerken bir başka kıkırdamayı bir iç çekiş izledi. "Potansiyelin ilgi çekiciydi Tullia, ama o zamandan beri iğrenç bir şekilde harcandı." Molkan dilini şaklattı. "Kanla beslenen biriyle aynı yatağı paylaşmanın asla iyi sonuçlanmayacağını . Sevgili tanrıça, arzuların artık tatmin edilemediğinde ne yapacaksın, hmm?"

Cevap vermedim.

Yavaş ve yırtıcı bir şekilde etrafımda döndü. "Kocan öldüğünde, sen de solacaksın. Bu topraklarda yorulmadan yerine geçecek birini arayacaksın ve bulamayacaksın, aptal yaratık." Durdu, sözleri yanımda bir fısıltıya dönüştü. "Seni artık tanıyamayacağın biri olmaya zorlayacak."

"Sana da böyle mi oldu?" Sorma cesaretini gösterdim. Gülümsedim, elimde olmadan gülümsedim, ama içten değildi. "Kendi karını öldürdüğünde, beslendiğin yasak eşi öldürdükten sonra arzularını tatmin etme yeteneğinden yoksun olduğu için miydi?"

Avrin'in laneti tek uyarıydı.

Darbe yanağıma atılan bir taş gibiydi.

Oda karanlığa gömülürken ağzıma kan doldu. Vücudum sallandı. Tökezledim, sonra dizlerimin üzerine çöktüm.

Molkan'ın tahtına dönerken durakladığını anlamak için görüşümü temizlememe gerek yoktu. Kocamın gelişini hissetmek için de.

Sıcaklık düştü. Buz, yerde sürünerek Molkan'a doğru ilerledi.

Ayaklarımı iterek pencereyle kaplı duvara doğru geri çekildim. Babamın bağırışı ve devrilen tahtın gürültüsü geniş odada yankılandı ve kafatasımda neden olduğu ağrıyı daha da kötüleştirdi.

Avrin'in kılıcı çınlayan bir *ses*le kınından çıktı.

Florian danışmana aldırış etmedi.

Molkan'ın üzerinde durdu ve bir çizmesini boğazına, diğerini de hançer tutan eline dayayarak onu devrilmiş tahtına sabitledi. "Umarım hasta ruhun bundan zevk almıştır." Florian boynunu kıvırdı, sesi ölümcül derecede derindi. "Ona son dokunuşun olduğu için."

Yerdeki buz, Avrin'in bacaklarına sürünerek ilerlemesini engelledi. Dizlerine ulaşana kadar tırmanmaya devam etti ve kralına ulaşma çabalarını durdurdu.

Bir çatlak omurgamı kilitledi.

Molkan inledi, bileği Florian'ın çizmesinin altında kaldı. "Onun bir parçası olmak istemiyorum," diye homurdandı, Florian'ın diğer botu boğazına daha sert bastırırken yüzü benek benek olmuştu. "Onu kirlettikten sonra kesinlikle olmaz."

İrkilmeyi, o nefretten başka bir şey hissetmeyi reddettim. Yanağımı avuçladığımda, gözlerim krallar ve Avrin arasında gidip gelirken bu his daha da derinleşti. Avrin neyse ki hâlâ sıkışmıştı ama dişlerini gıcırdatarak kılıcıyla buzu oymaya çalışıyordu.

Florian hınzırca bir zevk şarkısı söyleyerek güldü. Çizmesini Molkan'ın boğazından çıkardı. "O zaman söylememin sakıncası yok..." Beni sayısız kez evlatlıktan reddeden babamla burun buruna geldi. "Tüm varlığım boyunca hiçbir şeyden bu kadar zevk almamıştım."

Molkan kükredi.

Florian geriye sıçrarken güldü, sonra da saldırdı. İkisi çarpıştı ve yıkılan tahtın arkasına yuvarlandı.

Molkan'ın yumruğu yükseldi. Yumruk, Florian'ın yüzüne değmedi ama o yumruğu sıkı ve Molkan'ın tüm eli buzla kaplanana kadar sıkı.

"Buradan canlı çıkamayacak," diye hırladı Molkan. "Ve eğer bunu başarırsan, benim olan her şey *asla* senin olmayacak."

Florian o ürkütücü sakinliğiyle, "Lütfen konuşmayı kes," dedi. "Tek yaptığın bu amına koyayım." Molkan'ı sırt üstü çevirdi. "Boş ver." Kılıcını almak için arkasına uzandı. "Önce senin kokuşmuş dudaklarını ve dilini keseceğim."

Bir tırmalama sesi duyuldu. Bir bacağını buzdan kesmeyi başaran Avrin'den değil, arkamdaki pencereden.

Florian ağzına bir darbe indirip boğazını sıkınca Molkan homurdandı ve küfretti. Kolunu geri çekti, kılıç gün ışığının son huzmelerinde parlıyordu, ucunu Molkan'ın şahdamarına bastırmak için.

Avrin yırtarak kurtuldu.

"Florian!" diye bağırdım.

Danışman eşime doğru yürürken bana bir bakış bile atmadı, gümüşü gölgeler elini sarmalamıştı.

Koşmaya başladım.

Ancak taşa o kadar sert çarptı ki, siyah hiçbir şey bir kez daha tehdit oluşturmadı.

Kalp atışlarımın gümbürtüsü diğer her şeyi bastırarak kulaklarımı doldurdu. Çenem sızlıyordu, bir şey ayak bileğimi sıkıca sararken sağa doğru ittim.

Bir asma.

Duyduğum tırmalama sesi.

Arkamdaki açık pencereden daha fazlası sürünerek geçti. Dikenlerle kaplı yılanlar diğer ayak bileğime dolandı. Bileklerime. Hançerim muhafızın sırtında gömülü kaldı. Diğerini kolumdan çıkardığımda umutsuz bir çınlamayla taş zemine düştü, parmaklarım bileklerimdeki sarmaşıkların sıkıcı kavrayışından gevşemişti.

Boğazıma sarıldıklarında korku anında paniğe dönüştü. Dizlerim altımda ve ellerim arkamda olacak şekilde beni döndüre döndüre pencerenin altına çektiler.

Avrin lanet okudu, ilerleyişi taht odasının zeminini süpüren daha fazla buz tarafından durduruldu. Bacaklarından yukarı fırladı. Saniyeler içinde, ayaklarından çenesine kadar, tıpkı Hellebore Malikânesi'nin salonundaki o üç erkek gibi kaplanmıştı.

Florian Molkan'a, "Bırak onu," diye homurdandı, sarmaşıklar boğazımı sıktıkça avantajı engelleniyordu. "*Şimdi*." İkimizden de çok şey çalan kralı nihayet öldürebilmek arasında kalan Florian, Molkan'dan bana bakma hatasını yaptı.

"Yapma," diye boğuldum, solunum yollarım zorlanıyordu ama kalın bir sarmaşık dudaklarımın arasından kayarken çarpan kalbim kadar değil.

Molkan'ın sarmaşıklar üzerindeki tutuşu gevşedi. Nefes almama izin verecek kadar.

Ve Florian sırt üstü yatırılıp kılıcı babam tarafından ele geçirilirken boğuk bir çığlık atmak.

Arkamdaki taşlar sallandı. Tavandan ve pencerelerden taş serpintileri yağdı. Krallardan değil.

Dışarıdaki taht odasının duvarına sıçrayan scalon'dan. Üstümdeki açık pencereye ulaştığında dikenli kuyruğu kumtaşına sürtündü.

İçimdeki rahatlama hızla kayboldu.

Yaratık dilini kemerli pencereden dışarı çıkararak onu izlememi seyretmekten başka bir şey yapmadı. Yalvarırcasına o dev sarı gözlere baktım ama o nerede olduğumu ve belki de hiçbir yere gitmediğimi bilmekten memnun görünüyordu.

Bağlara karşı kıvrandım, o kadar acı verici bir çaresizlik içindeydim ki ağlayabilirdim. Sarmaşıklar bileklerine dolanmaya çalışırken Florian kükredi.

Molkan karşımdaki duvara doğru uçtu. Rüzgârla savrulan buz parçaları yere, duvarlara ve babamın hareketsiz bedenine saçıldı.

Florian'ın öfkesi her portreyi ve duvar halısını parçalayan buz gibi bir rüzgâra dönüştüğünde Avrin inledi. Avize de onu takip ederek Avrin'in yanında sonsuz altın ve cam parçalarına ayrıldı.

Ve Avrin'in buzdan kozası.

Sadece çatlamadı, patladı da.

Buzun kırılmasına Florian'ın mı yoksa Avrin'in büyüünün mü neden olduğunu anlayamadım. Ama zarar görmemişti. Molkan'ın danışmanı dizlerinin üzerine çöktü, kavisli bir buz parçası gömülmüş ve kanayan uyluğuna sarılmıştı.

Kılıcını geri alan Florian, acı verici bir yavaşlıkla Molkan'ın yere yığılmış bedenine doğru ilerledi. Ölümünün her anının tadını çıkarmaya niyetli olduğunu gösteren bir tembellik.

Avrin buzu etinden çekmeye çalışırken dişleri bir araya gelip kenetlendi. Çok derindi. İyi oldu. Tıpkı benim yapmak zorunda kaldığım gibi onun da bu işin dışında kalması gerekiyordu.

Florian dikkatimi kimin çektiğini hissetmiş gibi, çekeceğinden emin oldu. Avrin'e karanlık bir bakış fırlattı. Florian'ın eli ve parmakları bükülerek yerdeki buzun kırılmasını sağladı.

Avrin eğildi. Avuçlarından sis fişkırdı ama artık çok geçti. Kaya büyüklüğünde buz parçaları yükselirken büyüü bozuldu.

Ve adam sessizleşip kanlar içinde yere yığılana kadar ona defalarca çarptı.

Bir endişe beni rahatsız etti. Molkan'ın değerli kuklasının ölmüş olmasını umursamamalıydım. Bir parçam hâlâ ölmemiş olmasını umuyordu. Bana yardım etmek için kendini riske attığı küçük ama büyük yolları unutamayan bir parçam.

Görünüşe göre scalon taht odasındaki kargaşadan sıkılmıştı.

Bir dil hareketiyle daha sarayın üst katlarına tırmandı. Pençeleri taşla sürtündü ve dikenli kuyruğu sarayın duvarından kıvrılınca irkildim.

kaybolmadan önce üstümdeki pencereye baktı.

"Şimdi," diye bağırdı Molkan kanlı dişlerinin arasından, burnu ve ağzı kanıyordu. "Hemen içeri gönderin." Ayağa kalkmak için ellerini arkasında birleştirdi ama sendeledi. Florian'dan gelen patlama onu o kadar sert çarpmış gibiydi ki dengesini bile sağlayamıyordu.

Ama Avrin yaralı ve hareketsizken kralına itaat edemezdi.

Florian kıkırdadı. "Korkarım uşağınız şu anda biraz aciz durumda, bu yüzden sadece biz varız." Babamın önünde çömeldi ve beni ürperten bir tehditle mırıldandı, "Tam da olması gerektiği gibi."

Avrin kıpırdandı ve kısık bir iniltiyle hafifçe kayd. Deneyebilirdi ama kesinlikle kimsenin emrini yerine getiremezdi. Zar zor hareket edebiliyordu ama...

Devrilmiş tahtın arkasındaki kapı açıldığında dizlerinin üzerine çöktü.

Ama Avrin'e emri Molkan vermiyordu.

İnce yapılı bir erkek hizmetçi, kuzguni saçlı bir kadını karanlık kapıdan içeri soktu; kadının tanıdık mavi gözleri önündeki manzara karşısında irileşti.

Silah sis değildi. Lilitha'ydı.

THIRTY-FOUR

Tullia

Dikkat dağıtma işe yaradı.

Molkan'ın ihtiyacı olan tek şey üç kalp atışını kaçırmaktı. Sarmaşıklar pencerelerden içeri süzülüp odanın bir ucundan diğerine sıçradı. Florian onları çok geç fark etti.

Çok geç hareket etti.

El ve ayak bileklerine dolandıklarında kılıcı taşa çarptı. Onu yerde tutan tek şey Molkan olana kadar sıkıldılar ve pencerelere doğru çevirdiler.

Molkan, Florian'ın kendi kılıcını böğrüne saplarken çığlık attım.

"Hiçbir Yer'in çukurları seni almadan önce göreceğin son şey kız kardeşinin güzel yüzü olacak." Molkan bıçağı daha derine itti.

Arkadaşım tısladı ve küfretti. Molkan'ın bacaklarına tırmanan buz, sanki kan kaybı ve acı Florian'ın büyüsunü zayıflatmış gibi belinde durdu.

Molkan alay etti. "Öğreneceğin son şey, onu tamamen kendime sakladığım olacak." Kahkahası her kâbustan bir karanlıktı ama sözleri içime inen demir bir yumruk gibiydi. "Yirmi yıl boyunca ona sahip oldum. Ondan beslendim ve bu onun kendi hatası çünkü bunu bana o *yaptırdı*."

Annem beni sakatladı. Belki de tahtın yanında donmuş halde duran kadın bir şekil değiştiren değildi.

Bıçak böğründen çıkarıldığında Florian'ın sıkılı dişlerinin arasından bir inilti yükseldi. Molkan bilenmiş kenarı boğazına götürdü.

Avrin ayağa kalktı.

Sarmaşıkların arasında kıvrandım, yakarışlarım boğuklaştı. Tanrıçaya, Avrin'e, hatta Lilitha'ya yalvardım; Lilitha bile odanın gün ışığıyla kesilen bölümlerinden geri çekildi.

Birinin bir şey yapması için inledim ve kıvrandım.

"Yasak bir nektar gibi onun kanıyla bana ziyafet çektirdiği anda elimi zorladı. Benim lanetimi mühürledi ve sonra *sen* onu bir başkasıyla evlendirecek kadar kstahlaştın." Molkan bıçağı Florian'ın boynuna sapladı.

Lilitha'nın titreyen elleri ağzından aşağı indi. Ama dudakları aralanmasına rağmen hiçbir şey söylemedi. Tereddütle, Molkan'ın kardeşini serbest bırakmasını sağlamaya çalışacakmış gibi öne doğru bir adım attı.

Metal taş üzerinde kazındı.

"Seni uyarmıştım Florian," diye homurdandı

Molkan. Avrin kılıcını kaldırdı.

ığlık attım, dişlerim aralarındaki sarmaşığı ısıırıyordu.

"Tanrıadan gelen bir hediyeye müdahale etmemen konusunda seni uyarmıştım ama sen yine de müdahale ettin. Tekrar tekrar, benim olan şey üzerinde kontrol sahibi olmak için bıktırıcı ihtiyaını uygulamak zorundaydın." Her kelimeyi eliği Florian'ın boğazına bastırarak noktaladı. "Ve şimdi, benim kazandığımı bilerek leceksin. Bunca yıl boyunca benden uzak tutmayı başaramadığın yaratıkla ziyafet çektiğimi bilerek leceksin."

Tekrar Molkan'ın kullandığı silaha baktım.

Lilitha.

Florian'ın kız kardeşi gerçekten hayattaydı. Hayattaydı ve Avrin'e bakıyordu, topallayarak iki kralın arkasında ilerlemesini yavaşlatıyordu.

Molkan, "Yaratık sadece benim için yaratıldı," diye homurdandı.

Öfke Florian'ın yüzünü kızarttı. Sarmaşıklardan kaçmak için gösterdiği çaba bileklerini s. Üzerlerinden kan damlıyordu ama işe yarıyordu. Bağları koparabilirdi. ekiştirmeye devam ederse...

Molkan bıçağı Florian'ın boğazında acele etmeden, sanki etinin yavaş yavaş yırtılmasından zevk alıyormuş gibi sürükledi. Kanının sürekli fişkırması.

Kocamın gıcırdayan dişlerinden gırtlaktan gelen bir acı sesi kaçtı. Bütün hava ciğerlerimi sessiz bir çığlıkla terk etti.

"Son nefeslerini ver ve tüm bu zaman boyunca ona sahip olduğumu söylediğimde beni dinle. Her gün..." Molkan sapkın bir zevkle inledi. "Her muhteşem günde, sikimi onun istekli amına soktum ve-" Molkan tamamen hareketsiz kaldı.

Avrin'in kılıcı havada kavis çizerken bir gümüş parıltısı gözleri kr etti. Florian, Avrin saldırdığı anda bileklerindeki sarmaşıklardan kurtuldu. Kalbim sıkışmıştı.

Bıçak Molkan'ın boynunu temiz bir şekilde yırttı.

Ve babamın kafasını çıkardı.

Sarmaşıklar hemen gevşedi ve çözüldü, dikenler zeminde gerilerken ve pencerelerden kıvrılırken tırmalıyordu.

Askıda kalmış gibi hissettiren anlar boyunca kimse hareket etmedi.

Büyü ve kan kokusu etrafa yayılıyordu. Sadece burada olanlardan değil, dışarıdan da. Çığlıklar, bağrışmalar ve bir başka patlayıcı sarsıntı, dört kalp atışımızla birlikte titreyen sessizlikte taht odasını doldurdu.

Avrin dehşet içinde Molkan'ın kesik başına baktı. Ama bu acı dolu ifadede başka bir şey daha vardı. Suçluluk ya da pişmanlıktan çok daha karanlık bir şey.

Florian küfretti ama yine de .

Beni doğuran ölü kralın ağırlığı altında sıkışıp kalmıştı. Kız kardeşini çalan ve hayatım boyunca onu elinde tutan.

Ayaklarımı ittim. Beni tutmayı reddettiler, bu yüzden yere indim ve ona doğru süründüm. Ellerim soğuk bir su birikintisine kaydı ve Avrin'in buz tutmuş kanına bakmak için durakladım.

Sonra Florian, acı ve öfke dolu boğuk bir kükremeye Molkan'ın bedenini taht odasının yarısına kadar itti. Duvara çarptı, ölü kralın gövdesi ürpertici bir gümbürtüyle taşın üzerine yerleştiğinde üzerinde kan lekesi vardı.

Florian ayağa kalkmaya çalıştı. Kaburgalarının altındaki yara küçük bir kan birikintisi oluşturmuştu ve doğrulmaya çalışması daha da fazlasının vücudunu terk etmesine neden oldu.

Mide bulantısıyla tuniğinin üzerine ve yere yayılışını izledim.

Ona doğru devam ettim ama onu ayakta durmak için bu kadar çaresiz bırakan şeyin ne olduğunu fark ettiğimde tekrar durdum. Avrin'in, sayısız yaradan kan kaybederken dişlerini sıkmış, kılıcı hâlâ elinde, tepesinde durduğunu unutmamasına neden olan şey neydi?

Molkan'ın kanı bıçaktan damladı.

Kulaklarımda çınlayan kalbimin her atışında kılıcın taşa çarptığını duyduğuma yemin edebilirdim. "Neden Avrin?" diye sorarken gözlerim yarı havaya kalkmış kılıçta sabit kaldı. Bilmek istiyordum ve Florian'a karşı harekete geçmeye karar verirse onu durdurmak istiyordum.

Avrin gözlerini kırıştırdı, kana susamışlığın ve şokun sisinden çıkar gibi oldu. Sonra arkasına baktı.

Lilitha'ya.

Parlak mavi gözlerinde, malikânedeki portresinden bana göz kırptığını gördüğüm o canlı kıvılcım yoktu. Bulanıktilar ve hızla gözyaşlarıyla dolup taşıyorlardı. Elleri yüzünden uzaklaşıp gözyaşları yanaklarından aşağı süzölürken Avrin ona ulaşmaya çalıştı.

Kılıcı düşürmeden ve geriye doğru tökezlemeden önce bir adım atmayı başardı. Düzensiz bir lanetle duvara çarptı ve aşağı kaydđ.

Doğrulmayı başarmış olmasına rağmen Florian solgundu. Belki de kan kaybından. Şoktan da. Bir duygu fırtınası yüz hatlarının soğuk kaplamasını kırdı. "Lil," diye homurdandı.

Ama kız kardeşi hemen Avrin'in yanına koştu. Önünde çömelip çenesini kaldırarak onu inceledi.

Florian ayağa kalktı, bir eli kanayan boynundaydı, diğeri ise kılıcını tutuyordu.

Lilitha, Avrin'in üzerinde yükselip onu koruyordu; kan lekeli ve gözleriyle mükemmel bir uyum içinde olan serulean elbisesi. Duruşu ve yüz ifadesi, yapamayacağından korkmaya başladığım şeyi söylüyordu. Florian'ın Avrin'e zarar vermemesi gerektiğini.

Zihnim dönüp duruyordu. Gözlerim Molkan'ın başđ ile Lilitha arasında tekrar tekrar gidip geliyordu. O gerçekten buradaydı.

Herkesin öldüğünü düşündüğü prenses daha sonra kendini kardeşinin üzerine attı.

Florian Lilitha'yı yakaladığında kılıç yere çarptı. Lilitha'nın omuzları titriyor, boynundaki tutuşu sıkılaşıyordu. Florian da Lilitha'yı aynı sıkılıkta tutuyordu; eli Lilitha'nın başının arkasını kavırıyor, kendi eli de Lilitha'nın omzuna sıkışıyordu.

Onu kokluyor gibiydi, sırtındaki eli kalbinin atışını hissediyordu. Onu inanılmaz derecede sıkı tutarken garip ve göz yaşartıcı bir kahkaha attı.

Bir krallığı yıkarak intikamını almaya yemin ettiğı kız kardeşi. Tüm bu zaman boyunca, o tam buradaydı.

"Bir şey söyle," dedi Florian kalın bir sesle, onu geri itip yüzünü kavrayarak.

Gözyaşları Lilitha'nın yüksek yanaklarında birikti, çenesi sallanıyordu. Yarım baş daha kısa olan Lilitha kardeşine baktı, yüzünü inceledi ve sonra elleriyle çerçeveledi. Başını salladığında siyaha yakın saçları akşam karanlığının ışıltısında dalgalanıyordu.

Konuşamıyordu.

Tıpkı Molkan'ın hizmetkarları gibi.

Bir gün yakalanabilecek ve duvarlarınız içinde duydukları her sırrı düşmana anlatmak zorunda kalabilecek bir yardımcıyı evinizde tutar mıydınız?

Bakışlarım odanın öbür ucundaki Avrin'in bakışlarıyla buluştu. "Dilini koparmış," diye doğruladı.

"Bunu ima etmeye çalıştın." Fark ettiğimi dile getirdim. "Hizmetkârların hiçbirinin konuşmadığını, okuma yazma bilmediğini söylediğinde." Anı gözlerimi yaktı, oda ıslaklığın içinde dönüyordu.

Avrin acıyla yüzünü buruşturarak omuz silkti.

Gözlerim var.

Pek iyi çalışıyor gibi görünmüyorlar.

Ondan Molkan'ın kafasına bakarken dayanamayıp tekrar sordum: "Bunu neden yaptın?"

Soru, savaşın vurduğu sessizlikte cevapsız kaldı. Bildiğim halde cevaplamaya gerek yoktu. Az önce yaptığı şeye tanık olduğumda.

Avrin Lilitha'nın özgür kalmasını istemişti. Bedeli ne olursa olsun.

Lilitha acı çeken kardeşinin yanından çekilip Avrin'e baktı. Yüz hatları aceleyle çarpılmıştı. Elleri hareket ediyor, ne anlatmaya çalıştığını anlayamayacak kadar hızlı hareket ediyordu.

Avrin gayet iyi anlıyor gibiydi. "Sen burada kal."

Ayağını yere vurarak ve herkesin onun öldüğünü düşündüğünü unutarak söz dinlemedi ve hışımla odadan çıktı. "Litha, bekle," dedi Avrin inleyerek. "Çatışma sarayın içine taşınmış olabilir." Sövdü ve duvardan yukarı doğru itti.

Litha.

Gerçekten de tanıdık geliyorlardı. Belki de fazla tanıdık.

Avrin taht odasını terk etti ve taşın üzerinde kan lekeli bir iz bıraktı.

Florian açık kapıdan bana doğru baktı. Yaklaştığında başımı salladım. Beni görmezden geldi, çömeldi ve her santimetrekaremi değerlendirdi. "Ben iyiyim," dedim arkasından bakarak. "Gitmen gerekiyor."

Dudakları aralandı. Dışarıdaki çığlıklar, büyü ve çeliğin volkanik çarpışmaları taht odasının sessizliğinde giderek artarken bile, hızlı kalp atışları şiddetli bir rahatlık sağlıyordu.

." Sanki krallıkların savaşta olduğunu yeni hatırlamış gibi bakışları pencerelere kaydı. Geri döndüğünde, derinliksiz mavi o kadar güzel sakinleştirici bir rahatlamaydı ki, o bakarken ve beklerken içimi yıkadı.

Olduğum yerde kaldım ve titreyen parmaklarımla boğazına uzandım. Hâlâ kanıyordu. Yanındaki daha derin yara da öyle. Ama o buradaydı. O burada

iyileştirmek.

Ben de gülümsedim, her ne kadar yersiz gelse de. "Gerçekten o." dediğimde gülümsemem dalgalandı. Kalın kalın yutkundu ve söyleyecek söz bulamadığını anladım. Tüm bunları sindirmeye ihtiyacı vardı. Derinlere yerleşene kadar Lilitha'ya gözlerini dikmesi gerekiyordu.

Ben de benzer şekilde hissediyordum ama farklı nedenlerden dolayı, bu da "Gidin Majesteleri" demeyi dayanılmaz derecede kolaylaştırıyordu. Söz veriyorum hiçbir nöbetçi kulesine tırmanmayacağım."

Nefes nefese kaldı ve dudaklarını kıpırdattı.

Gözleri yüzümde geziniyor, parmaklarının morarmış yanağıma kısa bir dokunuşuyla daralıyordu. Ayağa kalktı ve hançerimi aldı. Kanlı parmaklarımı kabzaya sarıp bana son bir kez bakarken çenesi granit gibi titriyordu. "Saraydan ayrılma."

Benim vermeyeceğim bir sözü beklemedi. Kız kardeşini aramak için taht odasından aceleyle çıktı.

Molkan'ın öldüğü haberi yayıldıkça sarayın dışındaki çatışmalar yavaş yavaş sona erdi ve Florian ile Avrin generalleri aracılığıyla geri çekilme emri verdi.

Her şeyi en yüksek odalardan birinden izledim.

İşkence gördüğüm odadan.

Scalon hiçbir yerde görünmüyordu. Hiçbir çılgılık duymamıştım ve saray duvarlarından hiçbir rahatsızlık hissetmemiştim. Yaşadığını umuyordum. Savaşın vurduğu bu şehirden çekilip evine dönmüştü.

Yıldız ışığı pencereden süzülerek arkamdaki metal masanın üzerinde parılıyordu. Aşağıda, kahverengi ve mavi üniformalardan oluşan bir deniz saray alanını kaplıyor ve eğik kapıların ötesine yayılıyordu. Arada sırada, Zakkum savaşçılarından bir altın parıltısı görülebiliyordu.

Kızıl ve metal parlıyordu. Dökülen kan ve unutulmuş silahlar.

Birçok savaşçı hareketsiz yatıyordu. Gitmişlerdi. Birçoğu da yaralıydı, dolunay onların seğiren hareketlerini daha iyi görmeyi sağlıyor ve yardım çılgınlıklarını emiyordu.

Masa, damgalanmış sırtımda soğuk bir varlıktı. Gözlerimi her kapattığımda olduğu gibi şimdi de alay ediyordu.

Molkan'ın ölümünün bunu değiştirmeyeceğinden korkuyordum.

Ama ona döndüm, ellerimi ona bastırdım ve içlerindeki titremenin kollarımdan yukarı çıkıp göğsümdeki gümbür gümbür vuruşla buluşmasına izin verdim.

Sarsıntılar durana kadar. Yavaşça kalp atışlarım durdu. Islak gözlerim kurudu.

Ve tam olarak neyse o oldu - sadece bir masa.

Sadece kanımı ve bir zamanlar kim olduğumu her bir tanesinde ve pas izinde barındıran metal bir tezgah.

Balta hoş bir ağırlıktı. Florian, Lilitha ve Avrin'le birlikte ortadan kaybolduktan sonra, onu ölmüş bir Baneberry muhafızının yanında bulmuştum. Bitişik koridorların boş olduğundan emin olduktan sonra baltayı yanımda merdivenlerden yukarı sürükledim.

Başımın üzerine kaldırdığımda olması gerekenden daha hafifti. Tekrar ve tekrar.

Gözyaşlarım gözlerimi bulanıklaştırırken ve kulaklarım metalin çarpışmasıyla çınlarken tekrar tekrar salladım.

Kederim sarayda dolaşan bazı savaşçıların dikkatini çekti.

Hangi krallığa ait oldukları umurumda değildi. Kapı aralığındaki varlıklarını görmezden geldim ve cıvatalar taştan kopana kadar metali keserken yaklaşmaya cesaret edemediler. Ta ki masa ortasından eğilmiş, ezik bir dağınıklığa dönüşene kadar.

Ta ki botumla yan yatana ve bir daha kimsenin kanını toplayamayacak kadar parçalanana kadar.

Nirra bir lanetle geldi.

Balta terli ve acıyan avuçlarımdan kaydı. Saçlarımı yüzümden geriye doğru ittim, ellerim uyuşmuştu ama sabitti. Kalbim daha fazlasına ihtiyaç duyuyordu -çok daha fazlasına- ama sabitti.

General masadan bana baktı, kırışmış yüz hatlarını anlayışla yumuşattı. Sonra arkasındaki savaşçılara yaralılarımızı devam etmelerini söyledi.

"Ben de seni arıyordum." Nirra, ayağımın dibindeki baltayı almam için beni ürküteceğinden endişe ediyormuş gibi dikkatle, alaycı bir gülümsemeyle yaklaştı. "Daha iyi misin?"

Kaşlarımı çattım ama o omuz silkince rahatladım.

Bu tekinsiz odaya girerken yanımda getirdiğim tüm gerginlik dağıldı.

Islak ve çatlak bir sesle güldüm ve alnımdaki ter lekelerini sildim. "Aslında, evet." Karnını, ellerini ve yüzünü kaplayan koyu kan lekelerini fark ettim. Bazıları henüz kurumamıştı. "Bunlardan herhangi biri senin mi?"

Alay etti. "Bana hakaret etme. Gururum hâlâ senin dev kurbağa küstahlığının etkisinden kurtulamadı." Baltanın üzerinden geçip kâbuslarımın çoğunda rol oynamış olan yıkık bankın etrafından dolandığımda ela gözlerindeki neşe kayboldu. "Prensesin yaşadığını duydum."

"Bunun iyi bir şey olduğunu umuyorum."

General başıyla onayladı. "Zaman gösterecek."

Nirra'nın önünden merdivenlerden aşağıya doğru yürüdüm, baltayı kötüye kullandıktan sonra yardımcı olacakmış gibi kollarımı salladım. Yardıma ihtiyacı olan insanları beni kontrol etmeleri için bırakmıştı, ben de omzumun üzerinden gülümsedim. "Bakalım başka kim yapacak."

Bellebon şehrinin dört bir yanından şifacılar ve gece yarısı yaklaştıkça da diğer köylerden cadılar gelmişti.

Saraya döndüğümde koridorlar hâlâ sessizdi.

Herkes dışarıdaydı, savaşın harap ettiği araziye öbek öbek dağılmış, yaralanmış ya da Molkan'ın ölümünün ardından bir düzen oluşturmaya çalışıyordu. Savaşçılarımızın çoğu gerilimin yeniden alevlenmesi ihtimaline karşı burada kaldı. Bir o kadarı da -çoğunlukla cisimlenemeyenler- Oleander ve Hellebore'a geri dönüş yolculuğuna başlamıştı bile.

Bir oturma odasında rastladığım ilk sürahideki suyu, yüzeyindeki taş tozlarına aldırmadan içtim. Sonra Florian ve Avrin'i aramaya koyuldum.

Avrin her neredeyse, hâlâ Lilitha'yla birlikte olduğu sonucuna vardım, çünkü Florian'ı taht odasında tek başına dururken buldum.

Molkan'ın kafası ve vücudu çoktan çıkarılmıştı ama kan izleri ve hasar kalmıştı. Nereye götürüldüğünü sormadım. Çok da umurumda değildi. O gitmişti ve bilmek istediğim tek şey buydu.

Florian'ın alt gövdesini bir bandaj sarmış, büyük bir kan parçası bandajı ıslatmıştı.

Geldiğimi hissetmişti ama kemerli pencereden dönmedi. "Lilitha'yı eve götürmeliyiz."

Home.

Lilitha.

Her iki kelime de şok etkisi yarattı.

Yine de farklı soru sordum. "Biz mi?"

Ellerini önünde kavuşturan Florian, yüz hatlarındaki o tanıdık kış taşı ve çenesindeki o tik ile döndü. Saçları yeni bağlanmıştı ve kıpkırmızı boğazını ortaya çıkarıyordu. Yara henüz iyileşmemiş olsa da kan kuru görünüyordu.

O lacivert gözler, gerilimle kalınlaşan anlar boyunca beni tepeden tırnağa süzdü. "Gelmek istemiyorsun," diye tahmin etti.

Onu rahatlatma arzusuyla taht odasının derinliklerine doğru yürüdüm. Onu aşağı iterek, devrilmiş altın tahtın önünde durdum. ", Florian. Ben sadece..." Ben açıklamaya çalışırken o . Sonunda açıklayamadım. Sadece "Yapmam gereken şeyler var" diyebildim.

"Eşyalar mı?" diye tekrarladı, ses tonundan hoşnutsuzluk damlıyordu. "Evet." Gülümsememeye çalıştım. "Birçok şey."

Sonunda gözlerini kırptı. Nefes nefese kalmış yüz hatlarında ilk kırılma. "Ve sen..." Dili dişlerini dürtüklendi. "Uzay," diye karar verdi, sanki kelimenin tadı iğrençmiş gibi, "bunları yapmak için mi?"

Bir türlü söyleyemedim. Söylemek istemedim.

Bir kez daha bekledi ama bir yanıt bulmama yetecek kadar uzun değil. Buna ihtiyacı yoktu. Adımları kasıtlıydı ve bana dokunma niyetini reddetmem için bana bolca fırsat veriyordu.

Yapmazdım, asla yapamayacağımı biliyordum.

Yavaşça yanağımı kavradı, başparmağıyla tepesini okşadı. "İmkansız istiyorsun."

"Sormuyorum, Majesteleri."

Kaşlarını indirdi. "Seni burada bırakamam."

"Florian," diye fısıldadım. "Bırakmalısın."

Gözleri bir an için kapandı. Açıldıklarında benimkileri aradı. "Tullia." Adım soluk soluğa söylenmişti. Gözleri yüzümde gezindi, cildimin her bir noktasını inceledi ve sonra benimkilere döndü. "Geçmişte de sevgililerim oldu ama biliyorsun ki sen sadece benim sevgilim değilsin."

Başparmağı alt dudağımdaki yarığı sıyırdığında nefesim kesildi.

"Sen ruhumda kalbimi ortaya çıkaran bir ışıksın. Şimdi onu mükemmel ellerinin avuçlarında tutuyorsun ve bunun bir ayarlama olduğunu söylemek lanet olası bir yetersizliktir." Başparmağı ağzımın köşesini okşadı, parmakları çenemde ve yanağımda sıkılaştı. "Kıskanacağım kelebek. Her zaman bölgeci olacağım. Bunu kabul etmek isteyeceğimden çok daha fazla yanlış yapacağım, ama sözlerimi bir kenara yaz..." Alnımız birleşene kadar başını eğdi. "Bunu sensiz yapmak istediğime inanmana izin vermem için bütün âlemlerin donması gerekecek."

Kendime engel olamayıp bileğini kavradım. "Ne yapacaksın?"

"Yaşa," dedi ve o kadar basitti ki, bu kan lekeli dünya etrafımızda aydınlanmamalıydı.

Sesim çatallaştı. "Florian-"

"Tuttuğun kalp rasyonel değil, ama senin." Dudakları yanağımanın üzerinde fısıldadı. "Yani aslında..." Gülümsemesi sesine karıştı. "Söylemeye çalıştığım şey, davranışım için biraz üzgün olduğum."

Gözyaşlarım yanarken bile sırtışına karşılık vermekten kendimi alamadım. "Biraz mı, Majesteleri?"

İniltisi gırtlaktan geliyordu. Acı çekiyordu. "Seni omzuma atıp her şeyi unutana kadar zina yapmak için eve götürmeme bir seğirme kaldı."

Boğuk kahkaham ikimizi de sersemletti.

Onunla gitmemek için her nedenim yıpranırken ve şu anda beni götürmesi için neden ona yalvarmadığımı hatırlamakta zorlanırken, tam olarak bunu arzuladım, bundan başka bir şey istemedim.

Yumuşak bir gülümseme gözlerini kararttı. Endişe de. Bana bakıp yutkundığında içindeki parıltıyı sildi, sert ses göğsümü daralttı.

Sonra alnıma kondurduğu uzun bir öpücüğün ardından hırıltılı bir nefes alıp gitti.

Ben de buz tutmuş havayı tutmak zorunda kaldım.

THIRTY-FIVE

Florian

Lilitha her şeyi sanki yeniymiş ve bizden alındığı zamanki gibi gibi inceledi.

Saç fırçalarıyla karşılaştığında ağzını minik bir gülümseme kapladı. Bir tanesini kaldırdı ve hâlâ altın kıllara dolanmış olan koyu renkli telleri işaret etti.

"İstemedim," dedim, nasıl açıklayacağımı şaşırmış bir halde. "Yapamadım," diye karar verdim.

Bütün günü arazide dolaşarak geçirmiş, içeride kalmak istememişti. Nedenini bilmek beni öldürüyordu, çünkü ona eşlik ediyordum ama açık ve bekleyen dünyayı hissetmesi için ona alan veriyordum.

Özgürlük.

Kapana kısılmıştı. Kanatları kırılmış bir kuş gibi kafeste tutulmuştu, ta ki büyü Molkan'a onu serbest bırakması için verdiği tüm sebepler gibi işe yaramaz hale gelene kadar.

Herkesin onun öldüğünü düşündüğünü biliyordu.

Malikaneye döndüğümüzde Molkan'ın onu nasıl çalmayı başardığını açıklamak dışında bana pek bir şey anlatmamıştı. Anlatmak ister gibi de görünmüyordu. Henüz istemiyordu. Belki de hiç.

Kız kardeşimin derisini giyerek ölen şekil değiştiren peri, Lilitha Molkan tarafından çalındıktan sonra malikânenin yoluna atılmıştı.

Lilitha bir parşömen parçasının üzerine, *önce beni güvence altına almak istediğini* yazmıştı. *Planının işe yarayacağını.*

Daha sonra, babasının nehirdeki teknesinde buluşmak için çaresizce yalvardıktan sonra onu aldığını yazmıştı. Söylentinin yayıldığını duymuştu.

tüm diyarlarda. Onu Fume'dan uzak tutmak için onunla nişanlanmasının eli kulağındaydı.

Tek hatırladığı onun öfkesiydi. Sonra lüks bir hücrede uyandı ve bir daha hiç çıkmadı.

Daha fazla yazması için ona baskı yapmadım.

Kalemimi masama bırakırken çıkardığı şangırtı, çalışma odama attığı temkinli bakışla birleşince, küçük odadan ayrılmak istediğini belli ediyordu.

Koridora girdiğimizde Olin neredeyse bayılmak üzereydi, merdivenlerden aşağı tökezleyerek indi.

Gözyaşları dindikten ve Lilitha'nın ıslak yanaklarını yarım düzine kez öptükten sonra, boş olan fuayeyi dikkatle inceleyerek beni şok etmişti. "Nerede o?" diye sormuştu.

Açıklamak istememiştim. O aptal öpücüğü keşfetmenin beni incittiği kadar Tullia'yı da incitmiş olabileceğimi kabul etmek istememiştim.

Yetişkin bir erkektim. Bir kral.

Yine de kraliçem beni çok kolay bir şekilde asık suratlı bir canavara dönüştürebilirdi.

Endişemi ve incinmiş gururumu bir kenara iterek, özellikle de Lilitha dönüp merakla bana baktığında, boğazımı temizledim. "Tullia'nın ilgilenmesi gereken bazı önemli meseleler var," dedim aptallığımdan daha fazla söz edilmeyeceği konusunda uyarıcı bir ses tonuyla. "Elbette."

Lilitha'yı dışarıda takip ederken Olin çok bilmiş bir şekilde, "Elbette," demişti.

Lilitha nihayet odasını ziyaret edecek cesareti güneş batmaya başlayana kadar bulamadı.

Fırçayı eski saç tellerine öyle özlemle vurarak bıraktı ki, bir zamanlar olduğu kadını düşünüp düşünmediğini merak ettim.

Eve getirdiğim kardeşimden tamamen farklı bir kardeş.

Molkan'ın sarayının altında onun her türlü hastalıklı ve çarpık ihtiyacını karşılamak için tutulurken katlandığı her şeyi düşünmeye dayanamıyordum. Onu sadece kullanmamıştı. Sadece dilini ve hayatının yirmi yılını almamıştı.

Onun ruhunu almıştı.

Ama tozlu bir parşömen parçasını almak için alçak bir rafa çömeldiğinde, gözlerinde tanıdık bir parıltıyla bana baktı. Parşömene bir şeyler yazmayı işaret etti, ardından rafın üstündeki kurumuş hokkayı gösterdi.

Odasından o kadar hızlı çıktım ki, arkamdan bodur bir kahkaha sesi duyduğuma yemin edebilirim.

Olin'in odasından çaldığım bir hokkayla döndüğümde Lilitha yatak odasının uzak tarafındaki pencerelerden birine bakıyordu. Koyu renk saçları arkasına kadar uzanıyordu, nadiren kestirdiğini tahmin ettim.

Ama bukleleri parlıyordu, tıpkı hâlâ giydiği mavi elbisesi gibi.

Molkan onu mahvetmişti, ama bunu yaparken onu zenginlik içinde yıkamıştı.

Kendimi daha iyi hissetmemi sağlayamadı. Aslında, sadece kafasının tekrar tekrar koparıldığını görmek istememe neden oldu. Bu ihtiyacımı gidermek için her uykuya daldığımda onu görmeyi umuyordum. Onun ölümü öfkemi dindirmemişti.

Tıpkı olmayacağını bildiği gibi.

Lilitha pencereden yana döndü ve hokkayı aldı, parşömen hâlâ kıvrak parmaklarının arasındaydı.

Molkan'ın dikkatimi dağıtmak ve neredeyse beni öldürmek için kız kardeşimi kullanması işe yaramıştı. Eğer başarısız olsaydı, zafer ne olursa olsun onun olacaktı. Başından beri, her halükarda kazanacağını biliyordu. Sadece ona bakarak bile, yıllar ve yıllar boyunca ona yaptıklarının peşimi bırakmayacağını biliyordu.

Lilitha üfledi ve tuvalet masasındaki tabureye çökmeden önce üzerindeki tozu temizledi.

Dişlerimi ve ellerimi sıkarak ne yazacağını görmek için bekledim. Ne yazacağını merak ederken elinin parşömen üzerinde gezinmesini izlemek fiziksel olarak acı verse de bekledim.

Beni yaklaştırmaya çağırdığında şaşkınlık ciğerlerimden gelen bir telaşla dişlerimi parçaladı.

Arkasında durarak omzunun üzerinden baktım.

O savaşçıların hepsini öldürmek istemedi.

Molkan'dan bahsetmediğini biliyordum. Bu da sadece... "Avrin?" anlamına gelebilirdi.

Evet, yazmış. İntikam peşinde koşmamalısın.

Bundan daha fazlası için intikam almak isterdim ama bunu söylemedim. Sokak hırsızının ağzını karıma dayadığı için zaten akıttığından çok daha fazla kan akıtmasını görme arzumun beklemesi gerekecekti.

Lilitha'nın onu korumak istemesini merak ederek, "Neden?" diye sordum.

Ses tonumdan etkilenmeyen Lilitha tekrar yazdı. *Bunu yapmaya zorlandı.* Durakladı, sonra ekledi: *Yapmak istemediği pek çok şeyi yapmaya zorlandı.*

"Peki sen bunu nereden biliyorsun?" Molkan'ın kafasını çıkardığında Avrin'in yüzünde beliren ifadeyi hatırlayınca ses tonumun daha da buzlanmasına engel olamayarak sordum.

Öfke.

Kabarcıklı ve her şeyi tüketen bir öfke.

Molkan'ın kız kardeşim hakkında saçma sapan konuşması, savaşıya dönüşen kraliyet kuklasının kontrolünün kırılmasına neden olmuştu.

Ama Lilitha sadece "*O benim arkadaşım*" diye yazdı.

"Arkadaşın," dedim ve buna inanmadığımı belli edecek kadar kırparak Onu.

Başını kaldırıp bana baktı, kaşları toplanmıştı ve bakışları parlıyordu canlı gözler. Ben de ters ters baktım ama bunca zaman sonra bile beni nasıl bekleyeceğini biliyordu.

Tıpkı başka bir yaratığın yapmayı öğrendiği gibi.

Bazı korkunç şeyler yaptı ama o o şeyler değil. Bunları hayatta kalmak için yaptı çünkü ona öyle söylenmişti ve sürekli test ediliyordu. Bir duraklama daha, sonra, Eşini öpmek istemedi, Florian.

Dişlerim birbirine değdi ve soru dişlerimin arasından süzüldü. "Sana bundan bahsetti, değil mi?"

Bana her şeyi anlattı. Ayrıca Tullia'nın yaylardaki mahremiyetini ihlal etmek istemediğini de ekleyerek öfkemi bembeyaz bir kızgınlığa dönüştürdü.

"Yaylar mı?" Personelimizin her bir üyesinin nefesini kesecek bir ses tonuyla homurdandım. "Eğer arkadaşını kurtarmaya çalışıyorsan, bunu başarmaktan çok uzaksın." Lanet olası kaynakların ortak olması umurumda değildi, tek umursadığım Avrin'in bilerek çıplak karımın yanında bulunmasıydı.

Lilitha, *Avrin beni ancak birkaç yıl önce keşfetti*, diye yazmadan önce bana mahcup bir bakış fırlattı. *Molkan ona güveniyordu. , ilgilenmek için saraydan ayrılmak istemediği konularda ona ihtiyacı vardı. Molkan ona cezalandıramayacak kadar çok güveniyordu ama yine de gönderilmediği sürece beni ziyaret etmesini yasaklamıştı.*

Molkan sırrını saklamak için hizmetkârlarının dillerini çözdüğüne göre, bu danışmana gerçekten de olması gerekenden daha fazla güvenmiş olmalıydı.

Molkan'ı ve ona yakın olanları yıllarca gözetlemek -karısı Corina'yı öldürdükten sonra sayıları azalmıştı- kız kardeşimin korumak istediği erkek hakkında bana biraz bilgi vermişti.

Avrin yanlış bir kraliyet muhafızından hırsızlık yaptıktan sonra sokaklardan toplanmıştı. İdam için çok genç olduğundan cezalandırılmak üzere saraya götürülmüş, Molkan da onda ilgi çekici bir şeyler görmüştü.

Muhtemelen onun büyü. Ayırıştırma yeteneği.

Molkan'ın Avrin'i saray duvarlarının arkasına hapsedmesinden kısa bir süre sonra, ağabeyi Vahşi Av'a katıldı. Ancak cezasını tamamladıktan sonra bile Avrin Molkan'a sadık kaldı. O kadar ki, ordusunun bir üyesi olarak eğitim almak için kalmıştı. Molkan bu sadakati kendi çıkarları için kullandı. Söylentilere göre bunu, hizmetinin karşılığında bir krallığın mirasına konma vaadiyle yapmıştı.

Karımın dönüşü olmasaydı, ona da bir krallık miras kalacaktı.

Bu yüzden, Baneberry Sarayı'ndan Lilitha ile ayrılmadan önce söylediği gibi yapacağına inanmadım, tehdidim aramızdaki havayı soğuttu - Tullia'ya zarar gelmeyeceğini bizzat görecekti.

Gerçi içimden bir ses Baneberry'nin mirasına konmanın, o çeliği kralının boynuna geçirirken Avrin'in aklındaki son şey olduğunu söylüyordu.

Ne olursa olsun, Tullia'nın güvenliği için başka düzenlemeler yaptığım için mutluydum.

Çok kızgın görünüyorsun.

Öfkelendim ama inkar etmedim. "Ben sadece..." Dudaklarımı büzdüm ve dikkatlice "Yoğun bir şekilde rahatsız oldum" dedim.

Bu bana kör edici bir gülümseme kazandırdı.

Parmaklarımı yanağındaki rengin üzerinde gezdirmekten kendimi alamadım. İzin verdiğinde rahatlıyordu. Gözleri kapalıydı. Teni sıcaktı. Gerçektir.

Yaşıyor.

Kalın kalın yutkundum. "Eğer bir an için seni gömmediğimi ve başka biri olduğunu düşünseydim..."

Lilitha'nın eli benimkinin üzerinde yumuşadı. Öpmek için ağzına götürdü, sonra göğsünde sıktı ve başını salladı.

"Bu iyi değil," dedim. "Bunların hiçbiri iyi değil Lil."

Titrek bir nefesle beni bıraktı, sonra tekrar yazmaya başladı. *Şimdi buradayım, tıpkı Avrin'in söz verdiği gibi. Bir gün özgür olacağıma söz vermişti. Sözünü tuttu ve şimdi evimdeyim.*

"Yemin mi?" İnanmayarak tekrarladım. "Göklerin altında sana nasıl böyle bir şey vaat edebilir?" Tüm bunların açıkça aldığı yön reddedilemez bir şekilde yerleşmeye başlamıştı ve bu durum canımı sıkıyordu. "Peki *neden* söz versin ki?"

Avrin'in bir krallığın mirasına konmak için yıllarca hizmet etmeyi göze alması mantıklı gelmiyordu.

Lilitha bana bir kez daha ters ters baktı. Görmezden geldim.

Sonra şöyle yazdı: *O benim arkadaşım, işte bu yüzden. Bana kardeşiyle yaptığı ziyaretlerden ve avdan kitaplar getirdi ve bu güzel saç tokalarını...* Durdu, sadece inançlarımı pekiştirdiğini fark etmiş gibi görünüyordu.

Saçlarının perdesi yanaklarındaki pembe rengi gizleyemedi.

Bunu nasıl başaracağını bilmiyordu elbette. İkimiz de bilmiyorduk. Tek yapabileceğimiz zamanımızı beklemektir. Fırsatı beklemek. Ama ikimiz de inanıyorduk. Molkan'ın en kötü günlerinde bile fırsatın geleceğine hep inandık.

Az önce benim için onaylamıştı.

Avrin kız kardeşime aşıktı.

Bunu yüksek sesle söylemeye cesaret edemedim. Lilitha son derece zeki idi. Biliyordu.

Neredeyse gülecektim. Belki de kaçma şansını artırmak için onu kendine aşık etmişti. Onun kralına olan sarsılmaz sadakatini sarsmış ve kendine mal etmişti.

Arkamı dönerek, volta atarken çenemi ovuşturdu. Tabii ya.

Elbette. Avrin' Molkan'ın hayatına son vermeye zorlayan öfke patlaması ihtiyacım olan tek şeydi, gerçekten. Şimdi, pek çok çizgiyi aşan ama sonuçta kız kardeşimi kurtarmak için her şeyi riske atan bu erkekle ne yapacağıma karar vermekte zorlanıyordum.

Lilitha'nın özgürlüğü için bir taç teslim etmişti. Bir krallık. Bu çürüyen kıtada eşi benzeri olmayan bir güç.

Ahşap tuvalet masasına vurulan bir tıkırtı ayaklarımı durdurdu.

Lilitha bana öyle sabırsız bir bakış fırlattı ki, yirmi yıl önce kaybettiğim o yaramaz yarattığı gördüğümde ağlayabilirdim.

İstediğini yaptım ve başka neler yazdığını okumak için geri döndüm.

Arkadaşın geri gelecek mi?

Her kelime, henüz sarsamadığım bıçağı göğsümün derinliklerine bastırıyordu. "Tabii ki öyle."

Bir başka buz gibi bakış, sonra tüy kalemin parşömen üzerindeki çizgiği. *Ne zaman?*

Bilmediğim bir soruya cevap veremezdim. Tek bildiğim Tullia'ya olan bitene alışması için zaman vermem gerektiği idi.

Ama ben olsam ona zaman vermezdim.

Onu eve getirecektim ve bana karşı olan direncini ait olduğu yerde, burada bitirebilecekti.

Lilitha tüy kalemin ucunu tekrar masaya vurarak bekledi. Kaba bir küfürle kurtuldum.

Olin'in öfkesi merdivenlerden Lilitha'nın odasına kadar yankılandı. "Kaba generallerin taleplerine uymuyorum ve o pis botları dışarı çıkarıyorum."

"Nerede lan o?" Fume tekrarladı, her kelimesi tehditkâr bir hırıltıydı.

Açık kapıya açık bir endişeyle bakan kız kardeşime baktım. "Görünüşe göre bir ziyaret in var."  ok fazla olduğunu biliyordum ve bu yüzden "Ben hallederim" dedim. Kapıyı arkamdan kapattım, kendisini kapana kısılmış hissetmemesi için aralık bırakmaya dikkat ettim.

Fume çoktan merdivenleri tırmanmaya başlamıştı.

Yüzü ve üniforması hâlâ kan içindeydi. Ölenlere ve yaralılara yardım etmek için Bellebon'da kalmıştı. Lilitha'nın varlığına dair söylentiler ona da ulaşmıştı.

Alay ederken sahanlıkta önünde durdum. "Bana söylemeyi düşünmedin mi?"

Beni omuzlayarak geçmeye çalıştığında, kirli tuniğini kavradım ve onu ittim. "Alt kata."

dolanırken, mizahtan yoksun kaba bir sesle sadece güldü.

Hırlayarak o pislikle burun buruna geldim. "Devam et, bana bir kez daha itaatsizlik et." Ondan istediğimi almak için nadiren konumumu kullanmam gerekmişti. O benim arkadaşımdı. Bundan da öte, kardeşim gibiydi.

Ama erkek kardeşlerin de kız kardeşler kadar zor hizaya getirilebileceğini defalarca kanıtlamıştı.

Lilitha sahanlığın yanındaki tavandan tabana cama vurarak varlığını belli etti.

Fume ve ben onun nazik gülümsemesine baktık.

Bunu hemen anladım. Çünkü olgunlaşırken arkadaşımın kendisine ilgi göstermesini çok istemesine rağmen, Molkan'la tanıştıktan sonra duyguları kurumuş, sevgi dolu bir kabuğa dönüşmüştü.

Fume'un ki daha yeni uyandı.

Bu beni sonsuza dek rahatsız etmişti. Sadece kız kardeşim olduğu için değil, Fume sahip olamadığı şeyleri arzulamaya başladığı için - ki bu da beni, başkası sahip olana kadar umursamadığına inandırdı. En azından yeterince değil.

Ne olursa olsun, Lilitha'nın koluma dokunuşu bana  ekilmemi söyledi.

Onu inceledim ve bir kez başını salladığında arkadaşına buz gibi keskin bir uyarıyla baktım. İsteksizce yanlarından ayrılmadan önce ona fısıldadım, "Onun dilinden fazlasını çaldı, o yüzden dikkatli ol."

Fume'un öfkesi rüzgârla savrulan kül gibi dağıldı.

Yavaşça Lilitha'ya bakarken benim hissettiğim ve muhtemelen sonsuza kadar taşıyacağım dehşeti maskelemeye çalıştı ve başaramadı.

Onu bilgilendirme şeklimden dolayı pişmanlık duymasam da, yüz ifadesini görmek istemiyordum.

Ona gitmesini emretmeden önce merdivenlerden indim. Olin'e malikânenin tüm girişlerini mühürlemesini ve herkesi dışarıda tutmak için koğuşlar oluşturması için bir cadı göndermesini emretmeden önce. Beni durduran tek şey Lilitha'ydı.

Buna dayanabilse bile, Molkan'ın ağır tahkimatlı sarayının altında güzel bir kafeste geçirdiği yıllardan sonra, dayanmasını istemedim.

Olin merdivenlerin altında durmuş, kız kardeşimin generalle birlikte odalarına gidişini izlerken yaşadığı şok lavanta rengi bakışlarını hâlâ aydınlatıyordu.

Fuayede durdum, gözlerim bir zamanlar olduğu kadının portresine takıldı.

Kâhya yanıma gelirken tek kelime etmeye cesaret edemedi. Ama omzuma vurduğu eli işimi gayet iyi gördü.

Anlık bir rahatlama ve aşılmaz bir suçluluk ve pişmanlık seli göğsümü yakıp gözlerime ulaştı.

Ormana doğru cisimleştim.

THIRTY-SIX

Tullia

Doğduğum yeri bulmuştum.

Ve bu saraydan çıplak ve kanlar içinde ayrılmadan önce bile ait olduğum yerin burası olmadığını biliyordum.

Florian'ın gidişinin üzerinden sadece üç gün geçmişti. Onun yokluğu kendimi farklı hissetmeme neden olmamıştı. Onun varlığı tüm dikkatimi çalmadan bulabileceğim hiçbir şey yoktu.

Ama yine de kalmam gerekiyordu.

Bu krallığı yakınımda tutmam gerekiyordu. Sadece Molkan'ın gerçekten gittiğini bilmek için değil, bunun derimin altından, derisi yüzülmüş kalbime sızdığını hissetmek için de. O ve beni bir kenara atan bu ev artık ruhumdan hiçbir şey çalamazdı.

Bazı muhafızların birbirlerine mırıldandıklarına rağmen, bu krallık benimdi.

Onun acımasızlığını ele geçirmiştik.

Artık hepsi benim merhametime kalmıştı.

Etrafımı saran bahar dokunuşlu toprakları seyrederek geçirdiğim o saatlerde kocamı hiç bu kadar iyi anlamamıştım. Ama intikamdan çok daha fazlasını bulmuştum.

Ve bilmek için yıllarımı harcadığım gerçeklerden çok daha fazlası.

Pencerenin taş pervazına bir serçe kondu, ayağına rulo haline getirilmiş bir parşömen parçası bağlıydı. Kuş, ben mesajı nazikçe serbest bırakana kadar gagasıyla ipi dürttü. Beklemesini isteyerek başını okşadım.

Yatak odamdan çıkıp bir hokka ve tüy kalem aramaya koyulduğumda kuş cıvılayarak çıkıntıya kondu.

Gönderenin kim olduğunu misafir odasındaki basit emri okumadan önce biliyordum, sesi zihnimin içindeki kadife pençelerdi.

Gece yarısı, iki gün .

El yazısına baktım, parmağımı her harfin kalınlaşmış kıvrımlarında gezdirdim. Sonra ona cevap yazdım.

Meşgulüm.

Yatak odama döndüğümde, yırtık parşömeni kuşun ayağına bağladım ve gün batımına doğru uçmasını izledim. Ancak parıltıya karşı koyulaşan nokta kaybolduğunda, hazırladığım sözleşmeleri ve hizmetkârlarla ilgili istediğim bitmek bilmeyen raporları görebildim.

Birçoğu tıpkı Avrin gibi sokaklardan alınmıştı. Tıpkı onun gibi, birçoğunun dönecek bir ailesi yoktu. Onları özleyecek kimse yoktu. Bu saray, arazideki personel odaları onların eviydi. Ne olursa olsun, kendilerine yeterince eziyet eden bir hükümdara hizmet etmişlerdi.

Kalmaya karar verirlerse, onlar ve Molkan'ın haksız ve korkunç muamelesine maruz kalan diğerleri, en azından bunu hak etmeyen bir kraliyet hanedanına bağlılıklarının bedelini ödeyeceklerdi.

Ertesi akşam başka bir serçe ziyaret etti.

Avrin yemeğe geldiğinde mesajı ilettili ve küçük parşömen parçasını tabağımın yanına koydu.

Florian ve Lilitha'nın gidişinden sonraki günlerde sessiz ve metanetli bir teselli olmuştu. Her gece gözlerimi kapatmaya cesaret etmemin nedenlerinden biri idi. Bana ve belki Florian'a bile Molkan'ın sadık destekçilerinin kininden güvende olacağımı söylemişti.

Ne yapmayı seçersem seçeyim, o bunu görecektili.

Yine de Florian elli savaşçıyı eve göndermeyi unutmuştu. Az önce savaştıklarının arasında, arazide ve salonlarda devriye geziyorlardı. Gitmeyeceklerini öğrenene kadar ihtiyacım olduğunu bilmediğim bir teselli daha.

Hâlâ kapıya barikat kuruyor ve haftalar önce yattığım tek kişilik odada iki bıçak bulunduruyordum.

Mesaja bakarken saçlarım sırtıtmamı gizleyemedi. Avrin ofladı. Onu görmezden gelerek üç basit kelimeyi tekrar tekrar okumaya devam ettim.

Bekliyor olacağım.

Odalar beklediğim kadar büyük değildi.

Büyük yatağın ahşap direklerinden biri, öldürülen annemin sığındığı alanı keşfederken defalarca gözüme çarpan bir açıyla çatlamış ve eğilmişti. Belki de direk o zaman hasar görmüştü, diye düşündüm üzüntüyle.

Komodinler uzun ve cılızdı, kamışları ve ahşapları zaman içinde aşınmış ve kötü muamele görmüştü. Her ikisi de yer yer parçalanmış, yer yer de kabarmıştı. Birinin çekmecesini eksikti. İçlerinde hiçbir şey saklı değildi.

Tıpkı Florian'ın odalarının bir zamanlar olduğu gibi, Molkan'ın odaları da ilginç bir şekilde çıplaktı.

Şifonyerin bir çekmecesini yarıya kadar açık kalmıştı. İçeride sadece Molkan'ın kıyafetleri vardı, bir de soyunma odası. Gölge odadaki bir kapıdan, babamın kokusu arkamda bir hayalet gibi, küçük bir banyo odasına girdim.

Banyo havuzu ya da küveti yoktu. Sadece bir hela ve lavabo, aralarında örümcek ağlarını toplayan dokuma bir sepet vardı.

Bir gıcırta beni yatak odasına geri gönderdi.

Avrin uzak köşedeki koltuğun yanında duruyordu.

Yüzü balkona dönüktü ve sanki geleceği geri dönülmez bir şekilde değişmemiş gibi aynı kahverengi tuniği ve zeytin pantolonunu giyiyordu. Bu oda belki de sarayda yatağın ötesine cam bir penceresi olan tek odaydı. Çiçek şeklindeki camlar Avrin'in açtığı iki ahşap kapıya tırmanıyordu.

Burada olduğumu biliyordu. Molkan'ın odasını bu yüzden ziyaret etmişti. Bu konuşmayı yeterince uzatmıştık.

Ben de "Molkan ruhunu lanetten kurtarmak için beni yaşatmadı" dedim. Bakışlarını yatağın preslenmiş ve desenli yeşil çarşaflarına çevirdim. "Lilitha'yı bunca yıl burada tutarken değil..." O yıllarda tam olarak neler yaşanmış olabileceğini dile getirmeye cesaret edemedim.

Avrin biliyordu. Kralının esirinden beslenmekten daha fazlasını yaptığını herkesten iyi biliyordu.

"Molkan, terk edilışinden sağ kurtulduğunu duyduktan sonra seninle ne yapacağını hiç bilemedi," dedi, ses tonunda biraz da eğlence vardı. "Her ne kadar kısa sürse de, kayb olduğunu düşündüğü bir varise sahip olma fikrinin hoşuna gittiğine inanıyorum. Ne yazık ki, sen sadece bir karmaşa değil, aynı zamanda onun yaptıklarının bir hatırlatıcısıydın."

"Annemin," diye fısıldadım.

Mırıldandı. "Evlendiğinizi öğrendikten sonra gerçekten de ölmenizi istedi ama bunun Florian'ın öfkesini daha da artıracığından şüpheleniyordu," dedi Avrin, hâlâ kapılara bakarak. "Kocan kaçınılmaz olarak Baneberry'yi aldığı anda Lilitha'nın bulunup ondan alınmasını sağlayacak türden bir öfke."

Benim kocam.

Hiçbir zaman onun yokluğunda olduğu kadar gerçek ve belki de daha doğru hissetmemişti. Yokluğu diye bir şey yoktu. Onu her kalp atışında, karanlığın gölgelemediği uykunun nazik okşayışında ve verdiğim her kararın kucaklayışında hissettim.

"Molkan onu beklemeye kararlıydı ama Florian kana daha da susamıştı. Onu bir haşereyi kovalar gibi kovalamaya çalışıyordu." Avrin oflayıp pufladı ve kısa siyah saçlarını ovuşturdu. "Asla o güce sahip olamadı."

"Sise kadar." Bir an sonra, "Malzemeler nerede saklanıyor Avrin?" diye sordum.

Kıkırdaması kuruydu. "Sahip olduğum her avantajı size veremem Prenses." Belki de bunun beni ne kadar rahatsız ettiğini hissederek ekledi, "Bunu kullanmaya niyetim yok. Bu korkakça ve yeteneklerime hakaret olur."

"Ama sende kalacak."

"En güvenlisi benim yanımda." İnançla dolu ve tartışmaya yer bırakmayan sert sözler. Böyle bir silahı asla teslim etmezdi.

Ama ne söylemediğini anlamıştım. "Onu hiç kullanmak istemedin."

Cevap vermedi. Cevap vermesine gerek yoktu.

Baneberry'nin geleceğiyle ilgili olmayan çok az şey konuşmuştuk. Yine de şimdilik Molkan'ı kimin öldürdüğünün bilinmemesinin en iyisi olduğu konusunda anlaşmıştık.

En iyisi bu krallıktaki insanların Florian olduğunu varsaymalarına izin vermektir. Avrin'in temkinli ve düşünceli hali ilk başta sinir bozucu olsa da anlaşılabilirdi. Her gün geçtikçe, onu görmeye başladım. Hissettim. Enerjisine bir parça keder sinmişti; gökyüzüne özlem dolu bakışlar fırlatıyordu. ne zaman görse.

Önceki sabah, onun kokusunu sarayın altında, Molkan'ın Lilitha'yı yirmi yıldır içinde tuttuğu gösterişli kafese kadar takip etmiştim. Avrin devasa yatağının ipek ve örme nevresimlerine oturmuş, başını eğmiş, dizlerinin arasında tuttuğu bir kitaba bakıyordu.

Orada olduğumu hissetmiş olmasına rağmen, şu anda konuşmayı yapmak için onu bölmemişim. Sessizce ayrıldım, kitap rafları ve

Taşan güzel elbiseler zihnimi boyuyor ve göğsümü sıkıyor.

Avrin, benim Lilitha'ya nadiren değinmemle aynı nedenden dolayı Florian'dan nadiren söz ederdi. Ama şimdi ona bakarken, o özlemi kendi özlemimmiş gibi hissederken, "Onu özölüyor sun," demekten kendimi alamadım.

Çok hafifçe sertleşt i. "Taç giyme törenini konuşmamızın zamanı geldi," dedi.

Daha fazla bastırmadım. Döndüğünde, elleri önünde kenetlenmiş ve kıllı çenesi yukarı kalkmış halde ona bilmiş bir gülümseme verdim. Onun hakkında konuşmayacaktı. Bunun, söyleyecekleri konusunda bana güvenmediğinden değil, hissettiklerini uygun kelimelerle ifade edemediğinden kaynaklandığını tahmin ettim.

Gülümsemem yayılınca altın rengi gözleri kısıldı.

Yeterince adil der gibi bir omuz attım ve yatağın etrafında döndüm. "Bunu saklamayacağımı biliyorsun Avrin."

Uzun bir süre yanıt vermedi.

Yaptığında, kırılmıştı. "Saklıyor musun?" İnanılmaz bir kakhaha atarak başını salladı. "Bu bir evcil hayvan değil Tullia. O bir krallık."

"Evcil hayvan," dedim, Florian'ın ve sıcakğın görüntüleri soğuk taşın üzerindeki kaynamış su öpücüğ ü gibi zihnimde çağlıyordu. "Tam olarak ne olduğunu biliyorum." Parmağım hasarlı yatak direğinde gezindi. "Ve bu benim değil. Ben bir hainim, Avrin."

"Markayı takmaya zorlandın." Sessizliğim üzerine sesi sertleşt i. "Sen burada doğdun." Soğukkanlılığı bozuldu. Ellerini iki yana açıp şapırdattı. "Tam da bu odada. Hepsi senin."

Onun olduğı kadar benim de değildi.

Avrin'in beni düşmanın hain karısı ilan eden bu krallığı gerçekten önemsemesi dışında. Benim önemseyebileceğimden çok daha fazla. Bu yer, bu saray onu kurtarmıştı. Onu mahvetti. Onu yarattı. Onu korudu.

Tıpkı başka bir yerin benim için yaptığı gibi. "Bana sözleşmeyi göster."

Başını eğdi, güneş ışığı morarmış yüz hatlarının kenarlarını keskinleşt i. Ama yüzünde iyileşmekte olan çizikler hareket etmedi. "Sözleşme mi?" diye sorarken kayıtsız kaldı.

Molkan'ın öksüz bir savaşçıdan kraliyet sağ koluna dönüşen bu adama verdiği sözü tutacağını çok iyi bildiğimi biliyordu; özellikle de düşmanlarıyla evli olduğumu öğrendikten sonra.

Molkan'ın bir acil durum planı vardı. Ben de buna güveniyordum.

Ben de geri çekilip kapının pervazına yaslandım ve yavaşça göz kırparak beklemeye başladım.

Avrin sonunda sırtarak yüzündeki ifadeyi kırana kadar beni inceledi. "Gerçekten de kraliçe." Kaşlarımı çatmam üzerine ellerini kaldırdı ve kıkırdadı. Sonra alaycı bir şekilde eğildi. "Hemen, *Majesteleri*."

Başlık göğsümü tırmaladı.

Birkaç dakika sonra geri döndü, ama balmumuyla mühürlenmiş parşömeni bırakmadan önce, "Bununla ne yapacaksın?" diye sordu.

Bakışlarına karşılık verdim ve sııttım. "Gözlerinin önünde yak onu." Bana mülayim bir bakış attı.

Parşömeni elinden çekip aldım ve açtım, Molkan'ın bana gereğinden fazla dokunmasına izin vermemek için yazdığı kelimeleri hızlıca gözden geçirdim. "Gayrimeşru bir varis." Gözlerim büyüdü. "Üvey kardeşim beni öptü mü?"

Avrin güldü, gerçek ve çiğ ve Molkan'ın devam eden işkencesi karşısında bir şekilde rahatlatıcıydı. "Bu anlatılacak bir hikâye olmaz mıydı?" Ayıldı. "Baneberry soyunun devam etmesi için insanları bilgilendirmem gereken tek şey buydu."

Varisleri babamın soyunun sahip olduğu güçten yoksun kaldığında ortaya çıkacak bir yalan. Gerçi Avrin'in kendi büyüü çoğu kişinin farkına bile varmayacağı kadar güçlü olduğunu kanıtlamıştı.

Varlığı bu toprakları besleyecek kadar güçlüydü ve aynı şekilde toprak da onun gücünü besleyecekti.

Parşömeni yuvarladım ve sonra geri uzattım. "Beni öpmek zorundaydın," dedim sormaktan çok. Bir yanıt beklemedim. "Bana yaklaşman emredildi."

Parmakları parşömenin etrafında kıvrılırken altın rengi gözleri benimkilere sabitlenmiş, daha parlak görünüyordu. "Sadece ve sadece şunu söyleyeceğim kraliçem." "Yaptığım her şeyi onun için yaptım" diye kulağıma fısıldamak için yaklaştığında sözleşme parmaklarımdan kaydı.

Geri adım attığıında, tek kelime etmeden kararlı bakışlarını üzerimde tuttum.

Hiçbirine gerek yoktu.

Avrin Molkan'a sadık olabilirdi ama zamanla bu sadakat Lilitha'ya geçmişti.

Yüzünü kavradım. Önce gerildi, sonra ben gülümseyince rahatladı. "Muhtemelen bunu asla söylemeyecek, o yüzden ben söyleyeceğim..." Yanağının sert yükselişini yanağımla fırçaladım.

"Teşekkür ederim." diye mırıldandım.

Çünkü Florian'ın sevgili kız kardeşinin içinde hâlâ canlılığını koruyan her şeyin Avrin sayesinde olduğunu hissediyordum.

Sonra son hazırlıklarına başlamak için yanından ayrıldım.

OceanofPDF.com

THIRTY-SEVEN

Tullia

Fiddles, taht odasını dolduran ve giderek yükselen seslere karşı mücadele .

Diğer krallıklardan hiçbir asil ya da soylu katılmayacaktı. Ben Bunu sağlamak için son dakikada kasıtlı olarak ayarlamalarımı yaptım. Sadece Baneberry'den aşağılanmama şahit olan her önemli yaratık bu ana tanıklık edecekti.

Hiçbiri bana yaklaştırmaya cesaret edemedi. Hiçbiri benim hakkımda fısıldamadı bile. Ama onların yargıları sırtımda kalınlaşan ve kaşınan bir pelerin gibiydi.

Küçük bir gülümsemeyle beni sarmasına izin verdim. Çok uzun sürmeyecekti ve buradaki işim bitmiş olacaktı.

Hizmetçiler ve bahçıvanlar artık sözleşmeli personeldi ve Oleander'ın kraliçeleri kendilerine bir şeyler iade edeceklerdi.

Aura, Florian'ın ayrılışından iki gün sonra gelmişti. Molkan'ın düşüşüne yardımcı olmak için verilen teşvikin Zakkum ve Baneberry sınırı boyunca uzanan bir toprak parçası olduğu ortaya çıkmıştı. Aura'nın annesi bu araziye Molkan'ın büyükbabasına satmıştı; merhum kraliçenin birçok ilişkisinden birini düşman kocasından saklamak için bir rüşvetti bu.

"İster inanın ister inanmayın, böyle sıkıntılı bir haberi kendisine sakladığı için karşılığında bir şey alması beklenirdi." Aura bu sözleri tanıdık bir bakışla söylemişti. Bana bir zamanlar söylediği şeyi hatırlatan bir bakış.

Biz insan değiliz.

Yemyeşil orman ve kumlu su yollarıyla çevrili küçük bir topluluk olan Wishbone, Aura'nın annesinin ölümünden sonra Aura ve Mercury'nin tanıştığı yeri.

sevgilisini ziyaret etmek için onu oraya sürükledi. Mercury, müstakbel eşiyle tanıştıktan kısa bir süre sonra iç bölgelere taşınmadan önce tüm hayatını Wishbone'da geçirmişti.

Tek bir altın karşılığında Oleander'a geri satmışım. Toprağın kraliçeler için bir anlam ifade ettiğini bilsem de, Molkan'a karşı yardımları karşılığında beklenmedik derecede küçük bir ödemeydi.

Şaşkınlığımı fark eden Aura kadife bir ses tonuyla şöyle dedi: "Bir kraliçe her zaman bir başkası için yükselir, sevgilim. Ve eğer bilge iseler, sadece bir kraliçe."

Gözlerim şükranla dolup taşmadan önce salondan çıkıp geldiği için şükretmişim.

Aura, Wishbone'u büyük büyükbabamın ilk başta ailesinden almasıyla aynı nedenden dolayı geri almıştı - bu beklenen bir şeydi. Güven art niyetlerle besleniyordu.

Artık türümün geri kalanından farklı olduğumu söyleyemezdim. Ve artık olmak da umurumda değildi.

Avrin beni odanın köşesinde, müzisyenlerle karanlığın arasına sıkışmış halde buldu. "Seni arıyordum."

Bunu kabul etmedim. Onun yerine, "Bu konuda ne hissediyorsun?" diye sordum. Neden rahatsız olduğumdan emin değildim. Çok da önemli değildi. Bu ve son altı gündür onu izlediğimden çok şey çıkarmışım. "Kalan danışman."

Avrin cevap vermekte gecikmedi. Sanki orada bulunanların bizi duymasından endişe ediyormuş gibi yer değiştirmesi dikkatimi çekti.

Dürttüm. "Eğer dürüstçe konuşamayacaksan, konuşma." Önümdeki çerçeveli kadını daha fazla inceledim, güzelliğinin tamamını oluşturan en küçük nitelikleri bile kaçırdığımdan korktum.

Babamın gözlerine sahip olabilirdim ama iri ve çekici şekilleri ona aitti. Geri kalan her şeyim Corina'ya aitti.

Avrin, kolu lacivert elbisemin koluna değene kadar bana yaklaştı.

Bu seçim, üniforma giyen muhafızların ve taht odasındaki konukların gözünden kaçmamıştı. Sonuncular Hellebore'un imza rengi olan maviye yakın bir şey giymemeyi tercih etmiş gibi görünüyordu. Bahse girerim pek çok kişi de kıpkırmızı giymemiştir. Kuzeyin tercih ettiği bir başka renk.

"Ne yapmak istediğimi henüz bilmiyorum."

Entrika neredeyse gözlerimi portreden ayıracaktı. "Benimle mi?"

"Kendimle," dedi Avrin ve bundan hoşlanmadığını belli eden bir sertlikle -Bunu kabul ediyor ve tüm zorluklara rağmen kazandığı güç ile fazlasıyla bağlandığı prensese duyduğu özlem arasında kaldığını hissediyordu.

"Senin için karar verdiğim iyi bir şey o zaman." Annemin portresine ve kafası karışık danışmanına arkamı döndüm. "Sözleşmeni ve soyadımı alıp iyi bir şekilde kullanmanın zamanı geldi, Avrin *Baneberry*."

Suçluluk hissetmedim.

Bu krallığı onun geniş omuzlarına yüklemek, bir gün Lilitha'yı da kazanamayacağı anlamına gelmiyordu. Bunu nasıl başaracağı konusunda henüz hiçbir fikri olmasa bile.

Avrin beni bekleyen rahibeye ve altın yaprakları artık eğilmiş ve çizilmiş olan tahta kadar takip etti. "Tullia," diye alçak sesle homurdandı. Dişlerinin arasından fısıltısı sırtıma doğru tısladı. "Ne yapmaya çalışıyorsun?" Kürsünün yanında kolumu yakaladı, dikkatimi çekene kadar nazik ama sıkı bir şekilde kavradı. "Herkes taç giyme töreninize tanıklık etmek için burada."

Tam istediğim gibi. Yalnız, babamın taktığı tacı kendi başıma takmak gibi bir niyetim yoktu.

İntikam ilahi bir şeydi, ama sadece tadına bakmam gerekiyordu.

"Bu taç giyme töreni bana göre değil," diye ilan ettim ve öyle yüksek sesle söyledim ki, sessizlik taht odasından dalga dalga yayılmaya başladı.

Kürsüye çıktım ve tahtın minderli altın koltuğundan tacı aldım. Odadaki her yaratığın kesintisiz dikkatini çekene kadar bekledim.

Sonra tacı Avrin'in ayaklarının dibine bıraktım.

"Krallığınızı istemiyorum." Altın taşın üzerinde şingirdadı ve birçok kişi irkilip soluk soluğa kalırken ben cisimlenmeye başladım. Karanlık kucaklaşırken gülümsedim. "Benim zaten bir krallığım var."

Başka bir balo düzenleniyordu.

Neşeli sesler ve daha da neşeli kemanlar malikânenin koridorlarını doldurdu. Sarhoş savaşçılardan oluşan küçük bir grup merdivenlerden sahanlığa doğru tökezledi,

Beni fuayede gördüklerinde sırtıyorlardı. Hepsi eğilip koro halinde selam verirken likör sıçradı.

Başımı salladım ve kalbimi saran sıcaklıkla gülümsedim.

Nirra ikinci katın parmaklıklarında belirdi. "En son bahçelerde görülmüş." Gözlerini devirdi. "Gece boyunca düşüncelere dalmış."

Hepsi balo salonuna giderken gülüşüler, "Kraliçe geri döndü" sesleri merdivenlerde yankılandı.

"Kraliçe." Ben merdiveni dönmeden önce Nirra korkuluğa döndü, sorusu bulanıktı. "Şarap mı?"

"Sende ."

"Yine de buna ihtiyacın var," dedi sürahidenden bir yudum alarak. Yüksek sesle, "Huysuz olduğunu söylemiştim, değil mi?" diye fısıldarken koluyla korkuluğun üzerinden sarktı.

Gülümsedim. "Gerçekten de öyle."

General, sürahidenden şarap döküldüğünü fark edince küfretti ve sürahiyi göğsüne bastırdı. "Kurtarılmaya ihtiyacınız olursa diye burada bekleyeceğim."

Başımı salladım, muhtemelen yakında unutacak olsa da bunu kastettiğini biliyordum. "İyi bir arkadaşın yapması gerektiği gibi."

Ela gözleri komik bir şekilde genişledi. "Şimdi ağlayabilirim." Ben yürürken arkamdan seslenince güldüm. "Sahip olduğun en iyi arkadaş ben olacağım, Dönüşen."

Parmaklarım duvarda gezinirken gülümsemem devam ediyordu. Misafir odasının kapısını geçtiğimde dudaklarım daha da kıvrıldı. Kar yağmıyordu ama hava, Lilitha'nın dönüşüne rağmen bunun yakın olduğunu haber veren bir soğukluk taşıyordu.

Arka bahçelere açılan kemerli girişin karanlığında duran bir yaratık dışında avlu boştu.

Ben birkaç adım arkasında durmadan çok önce geldiğimi hissetmişti. Belki de malikânenin içinden bağırıldığını bile duymuştu.

Yine de hareket etmedi. Sırtı bana dönüktü, sert esinti ipek gömleğini ve bağlanmamış saçlarını hışırdatıyordu.

Sert sesi dizlerimi titretti. "Geç kaldın."

O sözler, zevk evinin o özel odasında bana söylediği ilk sözler, kalbimde tüyler ürpertti.

Sarsılarak nefes verdi. Sert duruşu ve içinden fişkırان enerji bu sözleri şaka olsun diye söylemediğini belli etse de, ben de ona uydum. "Öyle miyim?"

Viskisini fırlatıp bana doğru döndüğünde camlar taşın üzerinde patladı.

Elimi kaldırdım.

Görmezden geldi.

Avucum onun sert göğsüyle buluştu; kalbinin şiddetli gümbürtüsünü emdim. Gözleri beni içine çekerken parlayan bir maviye dönüştü ve sonra beni kaldırdı. Beni kendine doğru çekti, kolları bir daha asla ayrılmayacağım zincirlerdi.

Burnunu boynuma soktu ve ben de aynısını yaptım. Kokusunu içime çektiğimde, kaderimdeki kafesin son kilidinin de yerine oturduğunu hissettim.

Beni esir alan kişi. Beklenmedik

özgürlüğüm. Benim evim.

"Bana bir düğün borçlusun, kocacığım."

Güldü, beni daha sıkı kavrarken saçlarım parmaklarına dolandı.

OceanofPDF.com

EPILOGUE

Tullia

Bir yıl sonra...

Elbisem kar gibiydi, her kıvrımı saran soğuk bir ipek.

Kalçalarımı sıkıyor ve dizlerimin altında ipek ve dantelden küçük bir iz oluşturacak şekilde genişliyordu. Kolları bileklerimde hafifçe kıvrılıyordu. Dantel kar taneleri her bir kolumun etrafında sarmaşıklar gibi dolanıyor ve göğsümün üzerindeki kenarda buluşuyordu.

Aynı dantel deseni sırtımın alt kısmındaki derin çukuru da kaplıyordu; bu da üzerimdeki açık hain damgasını gözler önüne seriyordu.

Cadı rahibe eski dilde bana çok az anlam ifade eden büyülü sözler mırıldandı.

Ama onlara ihtiyacım yoktu.

Florian elimi ağzına götürmeden önce avucuma yumuşak bir öpücük kondurdu. Koyu kirpiklerinin altındaki mavi gözleri benimkilerle buluştuğunda parladı ve bileğimin iç kısmındaki hassas deriyi yaladı.

Törenimiz Hellebore geleneğine göre özeldi ama öyle olmasaydı bile rahibeden daha fazlasını unutmuş olurdum. Sonbahar elementlerine açık taş tapınak, geriye kalan tek şey ağzının sıcaklığı, gözlerinin parlayan ışıltısı ve kalp atışlarımızın çifte vuruşu olana kadar gecenin damlaları halinde damladı.

Kralım tenimi dişleri için hazırlamayı bitirdiğinde bu atışlar yavaşlayarak beklentiye dönüştü. Köpek dişlerinin acısını silen sıcaklık kolumdan sarmal çizerek her yerime yayıldı.

Birbirimizin kanını tatmak birlikteliğimizi mühürleyecekti. Tabii ki Florian sadece tatmakla yetinmedi.

İstekli özümü tembelce ağzına çekerken gözleri benimkilere takılı kaldı. İhtiyaç bedenimde alevlendi ve sıkıca sarıldı. Yüksek yakası, yutkunurken boğazının yavaşça eğilmesini gizleyemedi.

Gördüklerim karşısında dizlerim titredi.

Rahibe boğazını temizleyerek bize varlığını hatırlattı.

Kocam bileğimi son bir kez yalayarak benimle alay etti ama beni bırakmadı. Geleneklere uygun olarak başparmağını deliklerin üzerine bastırdı, ben de diğer elini tuttum ve rahibenin mırıldanmalarını bitirmesini bekledim.

Sonra bana yaptığı işkencenin aynısını ona da yaptım. Bileğinin iç kısmında bıraktığım iğne izlerinin üzerinde dilimi gezdirerek intikamımı tamamladığımda çenesi granit gibi oldu, bileğimdeki tutuşu sıkılaştı.

Rahibe etrafımızda dönerken, kan ve toprak kokusu taşıyan iğrenç bir duman salladı ve neredeyse göğüslerimiz birbirine değecek kadar yaklaştık.

Florian cadının ilahisini kulağıma tercüme etti. "Aşağıda toprak, yukarıda yıldızlar, Mythayla bu aşk yeminine tanıklık ediyor." Titredim ve elini çıplak sırtımın üzerinde gezdirdi. "Yükselen denizler ve batan güneşler boyunca, bu bağ sürecek, iki ruh bir olarak bağlanacak."

Beklenmedik gözyaşlarının gelişiyile gözlerim kapandı.

Yıllarca eve dönüş yolunu bulmayı hayal ettim. İstediğim bir yerde kendime bir hayat kurmayı hayal etmişim. Ait olduğum bir yer -Ait olduğum kişiler arasında. Barışı, aşkı ve özgürlüğü hayal etmişim.

Ama en çılgın hayallerimin hiçbiri bu anın meyveleriyle kıyaslanamazdı.

Düğün talebimin, bu krala onu sevdiğimi söylemek için bir başka zavallı girişim olarak geçirileceğini düşünmüştüm. Oysa Florian, Hellebore'a döndüğümün ertesi günü Olin'le konuşmuş ve hazırlıklar kısa sürede tamamlanmıştı.

Onsuz da mutlu olurdum. Florian da bunu biliyordu.

Yine de dağın yamacında yükselen tapınağın çürüyen taşları arasından yıldızların aydınlattığı geceye doğru yürürken, birlikteliğimiz artık kutsanmışken, bu geceye hazırlanmak için harcadığım aylar boyunca neleri kaçırdığımı fark ettim.

Florian'ın da en az benim kadar bunu istediğini, belki de buna ihtiyacı olduğunu.

Çatlak basamaklarda ona dönerek, ellerimi lacivert yeleşinin ve gömleğinin üzerinde gezdirdim ve ayak parmaklarımın ucuna kadar yükseldim. Ağzım onunkine değdiğinde beni sımsıkı kavradı. "Hazır mısınız?"

"Hazır," diye fısıldadım.

Ama hareket etmedi.

Sadece baktı, burunlarımız birbirine değiyordu ve gözleri çok parlaktı.

Sert rüzgâr elbisemi hışırdattı ama tacının altındaki bağlı saçları bozamadı. Artık daha da uzamış olan siyaha yakın saç telleri ensesinde kömür rengi bir kurdeleyle bağlanmıştı. Benim saçlarım, tacımın altına tutturulmuş iki örgülü parça ve kar gibi bukleler dışında vahşi ve özgürdü.

Pantolonundaki sertliğe doğru yaklaştım. "Hazır mısınız, Majesteleri?"

"O elbiseyi senden sıyırmak için mi?" Yumuşak ve alçak sesle inledi. "Hazırdan da öte." Güldüğümde beni sertçe öptü ve kollarımı omuzlarına doladı.

Malikânenin balo salonunda cisimlendiğimizde gece yarıldı, sonra daha derin bir karanlığa karıştı.

Kar ikizlerden kaçtı ve ayrılan misafirlerimiz tarafından yapılan yürüyüş yolundan aşağıya indi.

Florian çömelip kurdun başını okşayarak onu rahatlattı. Kız bizi koklayınca ayağa kalktı ve kolumu kendi kolunun kıvrımına sıkıştırdı. Diğer eliyle benimkini ön kolunun üzerinde kavradı, gülümseyip selamlaşırken başparmağıyla parmaklarımı okşadı.

Olin bıkmış gibi yaparak, ışıltılı gök mavisi yeleğinin göğüs cebinden bir mendil çıkardı.

Kreed ıslak gözlerini bizden ayırmadan kabul etti, geniş omuzları titriyordu.

Kâhya ve aşçı aylardır bu kutlamayla ilgili hazırlıklar konusunda tartışıyorlardı. Lilitha ve ben sessizce onlarla dalga geçiyor, bir yandan da birbirlerinden başka bir şey görmedikleri için gözden kaçırdıkları her şeyle ilgileniyorduk.

Kar bizi takip ediyordu, herhangi bir tehdit olmamasına rağmen tetikte ve meraklıydı. Kalabalık çoğunlukla kızıl ve mavilerden oluşuyordu. Elbette istisnalar da vardı.

Oleander'ın iki kraliçesi gibi.

Aura ceketiyile uyumlu altın rengi bir pantolon giymişti ve avizelerin cam kürelerindeki ateşböceklerinin ışığını yakalıyordu. Karısı gümüş rengi elbisesi ile göz kamaştırıyordu, elbisesi vücuda tam oturuyordu ama kalçalarından taşarak kıvrımlı dalgalar halinde yere kadar uzanıyordu.

Konuklarımız yeniden kaynaşmaya başladığında iki kadın öne çıktı ve balkonun önündeki podyumdan flütler ve kemanlar havalandı.

Florian gibi ben de her ikisinin yanaklarından öptüm ve Aura, "Sabırlı görünmek için yeterince uzun süre oyalanmaya çalış," derken güldüm.

Merkür onun elini tuttu. "Onu dinleme. Sadece bir saat dayandı."

Aura kaşlarını çattı ama karısına döndüğünde nazik yeşil gözleri intikam parlıyordu. "Oh, o bendim, değil mi?"

Merkür kirpiklerini kırıştırarak ve pembe boyalı dudaklarını eşinin eline bastırarak onun alaycılığını yatıştırdı. Aura kaşlarını kaldırdı ama bize bakarken gülümsemesi samimiydi. Yaklaşarak yanağımı okşadı. "Çok güzel takıyorsun, sevgilim."

Neyi kastettiğini sormama gerek yoktu. Hain damgası muhtemelen birçok gözü açıkta kalan sırtıma çekecekti ama . Aksine, bakmalarını umuyordum. Artık korkmadığımı ya da utanmadığımı bilmelerini umuyordum.

Gururla taktığımı.

Merkür başıyla onayladı, gözleri parlıyordu. Onlar geri çekilirken Aura onun elini okşadı ve Florian'ın avuç içi çıplak belimi yumuşattı. Beni sabırlı bir gülümseme takınan söğüt gibi bir figüre doğru yönlendirdi.

Peony elinde bir kadeh şarapla tek başına duruyordu. Kehribar rengi gözleri parlıyordu, ona ulaştığımda kollarını açmıştı. Lavanta ve arpa gibi kokuyordu, kısa altın bukleleri akşam bahar havasının bir dokunuşuydu.

Florian onu ziyaret etme nezaketini göstermemde ısrar edene kadar, onun her şeyi neredeyse sahiplenmeye korktuğum bir teselliydi.

"Nefes kesici," diye fısıldadı, beni sıkı kucağından bırakırken parmakları saçlarımı okşadı. Elimini tutarak gözlerime bakarken gülümsemeye devam etti. "Her santimin tıpkı onun gibi."

Annem.

Florian'ın sırtıma güven veren dokunuşunun geri dönüşü için minnettardım, bizi içtenlikle kutsarken ağlamaklı gözleri taşı.

Şakayık, paylaşacak yüzlerce hikâyesi ve şiddetli bir sevgisi olan ama aromaterapi konusunda çok az becerisi olan yalnız bir kurttu. İlk başta Florian tek akrabamı ziyaret etmem için bana eşlik etmişti ve Şakayık kralı evinin dışında bulunca şoka uğramış olsa da itiraz etmemişti.

İkimiz de onun kulübesinde sert bir nezaketle karşılanmıştık.

O zamandan beri en sevdiğim yerlerden biri haline gelmişti, bu yüzden ayda en az bir kez ziyaret ettiğimden emin oldum.

Kitaplar her duvarda, yığınlar halinde ve rafların içinde sıralanmıştı. Bunların arasında otlar, kurutulmuş çiçekler ve yarattıkları için sayısız başka tuhaf ve harika toplantılar vardı. İkinci ziyaretten sonra Florian onu bir tehdit olarak görmedi ve

annem gibi hassas konuları konuşmak için bize mahremiyet sağladı. Ama geçen ay Peony nihayet malikâneye geldiğinde yine bize katılmıştı.

Elini bırakmadan önce sıktım. "Fikrini değiştirdin mi?"

Şakayık onaylamaz bir tavırla dilini şingirdattı. "Sana zaten söyledim..." Şarabını yudumlarken yanından geçen ve ona sırttan bir savaşçıya baktı. "Buna ihtiyacım yok."

Bir zamanlar anneme ait olan deniz kenarındaki geniş arazi artık Şakayık'a aitti. Ne yapacağımı bilemediğim için Avrin'le birlikte Baneberry Krallığı'ndan ayrılmadan önce burayı onun adına geçirmiştim.

"Kemirgen istilanız kesinlikle öyle."

Şakayık Florian'ın göğsüne şakacı bir şaplak attı. "Kediler kemirgen değildir, Kral." "Sen öyle diyorsan öyledir," dedi Florian.

Kar bizi yine buldu. Kurt halamı kokladıktan sonra başını okşadı ve kuyruğunu salladı. "Bunu almalısın Tullia."

göz kırptım, sonra kaşlarımı çattım. "Ama ben istemiyorum." O bunu biliyordu.

Aksi takdirde, ondan kurtulmaya çalışmazdım.

Sert ses tonum Peony'nin bakışlarını cezbedti. "Baneberry senin düşmanın değil." Bir adım daha yaklaşarak parmak eklemlerini yanağımın tepesinde gezdirdi. Fısıltısı da dokunuşu kadar nazikti. "Asıl düşman hoş olmayan anılara bağlanmaktır." Geri çekilmeden önce yanağımı öptü, alaycı bir gülümseme çıplak dudaklarını kıvırıyordu. "Öyleyse yenilerini yap, benim tatlı ruhum."

Kesinlikle öyleydik, ancak teyzemin gözüne çarpan savaşçıya doğru süzülüşünü izlerken, bol zümrüt elbisesi arkasında süzülürken, o bağımlılık yapan sıcaklık göğsümü daha fazla işgal etti.

Umut.

Florian, "İksir Denizi sabahın ilk saatlerinde oldukça güzel bir manzara," diye mırıldandı.

"Ve bunu bir kumsalda yarı sarhoş için biliyorsunuz sanırım?"

"Aslında bir uçurumun kenarında." "Bir daha hiçbir yüksekliğin yakınında kendimi fazla kaptırmadım." dediğinde kahkahalarım iri gözlerimi kırıştırdı. Parmaklarını sırtıma bastırırken kulağıma hararetle ekledi, "Kıyı şeridi boyunca çok sayıda alçak mağara da var."

Kar bizi ikizler için terk etti.

"Cezbedici." Çiftleşme bağıımızı mühürlediğimiz yerin anısı içime sızarken ürpermemi engelledim ve o da beni gölgelere doğru yönlendirdi.

müzisyenleri aydınlatan küreler.

Köşeye sıkışmış ve büyük odanın etrafına temkinli bir şekilde bakan goblini görünce kalbim dondu. Sonra badem gözleri üzerime dikilince eridi.

Tek kelime etmeden Florian'a baktım. O buz gibi dış görünüş yerinde duruyordu ama ben onun altını görmeyi öğrenmiştim. Gözlerini, çenesindeki o tiki okumayı ve göğsünün içindeki melodiyi dinlemeyi öğrenmiştim.

Minnettarlıkla çenesini öptüm ve aceleyle ilerledim.

Gane'in gözleri önce bana, sonra da arkamdaki krala kaydı. Derince eğildi, doğrulurken ekose yeleğini çekiştirdi. "Bu kadar güzel bir yaratık görmemişim, Flea."

Eğildim ve onu kendime çektim.

Homurdandı, nefes verene kadar kaskatı kesildi ve sonunda bana tekrar sarıldı. Ben ayağa kalkarken gülümsedi. Nadir görülen bu manzara neredeyse korkutmuştu, minik keskin dişleri ortaya çıkmıştı. "Mutluyum," diye fısıldadı. "Gerçekten mutlu görünüyorsun."

"Öyleyim," dedim, budaklı ellerini avuçlarımin içine alarak. "Kütüphane nasıl?" "Çok sessiz." Arkamdaki krala bir bakış . "Bir süredir taşınmayı düşünüyor."

Bunun ne anlama geldiğinden emin olamayınca kaşlarımı çattım. O kütüphane bir istihdam biçiminden daha fazlasıydı. Orası onun eviydi, karısını kaybettikten sonra sığındığı ve iyileştiği yerd.

Florian, "Şehir kütüphanecisi birkaç yıldır deneyimli yardım talep ediyor," diye bilgi verdi. "Baş belası, gerçekten."

Gümüş bir tepsi taşıyan eğilmiş bir hizmetkârdan bir kadeh şarap alırken ona döndüm.

Önce kokladı, sonra tadına baktı. Artık kimseyle savaş halinde olmasak da, gardını asla çok düşürmezdi. Tatmin olmuş bir şekilde, kendisi için bir bardak daha almadan önce bana uzattı. "Bu yüzden pozisyonu Gane'e teklif ettim."

Omuz silkmiş olan Gane'e dönüp baktım. "Daha fazla alan ve daha az küf oldukça çekici."

Kaşlarım kalktı. "Uzaydan nefret ediyorsun."

Florian'a her ay Madam Morin'e kira ödediğini bildiğimi söyledikten sonra ona Rolina'nın dairesini bile teklif etmiştik. Cin dehşetle reddetmişti ve Florian yapmam gerektiğini söylemesine rağmen, Morin başka birine kiralamadan önce eski kitaplarım için asla geri dönmedim.

Konuşmadan bir hafta sonra, malikane kütüphanesinde yıpranmış ve en sevdiğim kitapları keşfetmiştim.

Gane kulaklarının yanındaki beyaz saç tutamlarını kaşıdı. "Burada yemekler gerçekten çok daha üstün."

"Diyetiniz peynir, fındık ve çaydan oluşuyor."

"Peki." Gözlüklerini burnuna doğru itti ve öfkeyle kaldırdı. "Arkadaşımı özledim."

Muzaffer bir edayla gülümsedim ve yanağını öpmek için yüzünü tuttum. "Ben de seni özledim."

"sen olduğunu söylemedim," diye homurdandı ama gülümsemesini gizleyemedi.

Güldüm. Florian'ı cine kaşlarını çatarken bulduğumda ses derinleşti. Elimi koluna koydum. "Bu bana değer verdiğini söylemenin birçok yolundan sadece biri."

"Öyle olsa iyi olur," dedi Gane'e buz gibi bakarak.

Küçülen goblin, müziğin altında istikrarlı bir şekilde sürünen işgalci bir sessizlik tarafından kurtarıldı.

Baneberry'ye karşı bize yardım etmiş olan Oleander savaşçılarının bir kısmı, hepsi üniformalı, neşeli arbedenin arasında bronz ve altın noktalar halindeydi. Tıpkı onları sanki onlarmış gibi karşılayan kendi savaşçılarımız gibi. Birçoğu iki girişten birine doğru bakıyordu.

Tanıdık kahverengi bir pelerin giyen iri bir figür balo salonuna girmişti.

Shole yanımda belirdi ve alçak sesle ısıklık çaldı. "Görünüşe göre bu akşamın eğlencesi geldi."

Florian'ın arkadaşına ters ters baktığını anlamak için bakmama gerek yoktu. Dirseğimle Shole'un kaburgalarına hafifçe vurdum.

Kıkırdadı ama Lilitha Aura ve Merkür'den uzaklaşınca kıkırdaması kesildi. Küçük parşömen kâğıdını ve sürekli mürekkep akıtan tüy kalemini daracık serulean elbisesinin gizli cebine soktu.

Avrin'in gözleri prensese kilitlenmişti ki prenses onu mırıldanan misafirlerin bedenleri arasında bulabildi.

Lilitha onun katılacağını biliyordu. Onu davet etmiştik.

Florian'ın etkilenmediğini söylemek hafif kalırdı. Ne yazık ki, Lilitha'nın isteklerine karşı koymanın kaybedeceği bir savaş olduğunu öğrenmişti, bu yüzden onu resmen davet etmek için Avrin'e yazmamı gönülsüzce kabul etti.

Lilitha'nın obsidyen saçları eve döndüğünden beri defalarca kırpılmıştı ama yine de yumuşak bukleler halinde kalçalarını süslüyordu. Sık sık düşünürdüm.

Orta diyarlarda büyürken saplantılı bir şekilde okuduğum deniz halkına benziyordu. Hiçbir zaman bu akşam olduğu kadar -göğüslerini, arkasını ve bacaklarını saran elbisesi dizlerinin altında giderek koyulaşan bir maviye dönüşene kadar- benzememişti.

Donup kalmıştı.

Onları göremiyordum ama de gözlerinin yaşla dolduğunu biliyordum.

Hellebore'a döndükten sonraki aylar boyunca ben kayıp prensesi tanımaya çalışırken o da hayatının yarısı boyunca Molkan'ın hapsolmuş sırrından başka bir şey olmadıktan sonra kim olduğunu öğrenmişti. Bu süre zarfında, benim de aynısını yapmamı sağlamak için kendisinden parçaları benimle paylaştı.

Fuayeyi kaplayan portredeki kadınıkiyle eşleşen yaramazlık kıvılcımının geri dönüşü, benim de oyuna katılmam için yeterli bir nedendi.

Ne yaptığının olduğumu anlaması uzun sürmedi.

Beni belli bir dereceye kadar manipüle etmiş olsa da, bunun önemsedığı için olduğunu anlamam da uzun sürmedi. Sadece atlarla vakit geçirmekten ve ormanda amaçsızca gezinmekten çok daha fazla sevdiği kardeşini değil, beni de önemsiyordu.

İlk başta, büyük bir isteksizlik vardı.

Ben onun kardeşinin eşiydim. Onun eşiydim. Onlarca yıllık kırılmaz soğuktan sonra sonbahar bu toprakları süsleyene kadar ruhunun aydınlanmasının nedeni.

Ama aynı zamanda Lilitha'nın eşi ve tutsağı tarafından daha iyi bir evcil hayvan olarak saklamak için öldürülen annemin -Molkan'ın son eşinin- neredeyse bir kopyasıydım.

Sonunda bana karşılık beklemeden, özgürce ve babamın Hiçbir Yer'in çukurlarında yandığını görmeyi dilememe neden olacak şekilde içini döktüğünde, bana güvenmeye ve beni bir arkadaş olarak görmeye başladığını öğrendim.

Çünkü yeniden anlatılanlar ne kadar korkunç olursa olsun, onları bir kez bile Florian'la paylaşmamıştım.

Beni hiç zorlamadı. Bilmemeyi tercih edeceğinden ve bilse bile halkımız hazır olmadan kışın krallığı yakıp yıkabileceğinden şüpheleniyordum.

Sesler ve kahkahalar kemanlar ve flütlerle eşleşen bir sesle yükselmeye başladığında, elimi Florian'inkinin üzerine kaydırdım ve parmaklarımızı birleştirdim. Dikkati bir yaratık tarafından çalınmış olsa da, tek başına durup şenliği izleyen kralı selamlamak için odayı geçerken onları sıktım.

Yaklaştığımızda Avrin bakışlarımı karşıladı. Kahverengi tuniği ve dar pantolonu hem ortama hem de bir krala yakışmıyordu. Ama onun sertliği

Bu duruş bana onun hâlâ bir hükümdar olarak yeni hayatında tam olarak rahat olmadığını söyledi.

Belki de hâlâ böyle bir güce sahip olmaya ve onunla ne yapacağını öğrenmeye alışmaya çalışıyordu.

"Tebrikler," dedi ve başını bana doğru eğerek küçük bir gülümseme ile aynısını kocama yaptığında soldu.

Florian yanımda kıpırdamadan duruyordu, tek istisna elinin benimkinin etrafında kenetlenmesiydi. Onu uyarmak için tekrar sıktım. Burnundan iç çekti ve bir kez başını salladı. "Değerli duvarın onarıldığını duydum." Değerli kelimesini sanki korkakça demek istemiş gibi söylemişti.

Neredeyse gözlerimi deviriyordum. Elbette gergin sessizliği bununla bozmayı seçecekti.

Avrin sırttı, altın rengi gözleri bana dikilmişti, sonra Florian'a, "Gerçekten de, geçmişte yaptığımız gibi ziyaretçileri caydırmayacağız," dedi.

Şarabımı yudumlarırken neredeyse boğuluyordum.

Avrin'in sözlerindeki söylenmemiş anlamı okuyan Florian neredeyse homurdanacaktı: "Cömertçe, ama yeni evlendiğimiz için çay partisi için ne zaman vaktimiz olacağını bilemiyorum."

Baneberry'nin kralı sırttı, her ne kadar bizim ziyaretimizi ima etmemiş olsa da rahatsız olmamış gibi görünüyordu. "Ama tabii ki." Başını bir kez daha eğerek bana baktı. "Yolond en içten selamlarını gönderdi. Kısa bir süre önce kardeşi Delen'i ziyaret etme talebinde bulundu."

Baneberry Sarayı'ndaki ilk konaklamam sırasında benimle ilgilenen hizmetçi.

Başımı salladım, beni bu geceye hazırlayan güzellik uzmanı Delen'le yeniden bir araya geleceğini düşündükçe boğazım düğümlendi. "Peki ona izin verecek misin?"

Avrin'in kalkık kaşlarına *aptalca sorular sorma* diyen bir bakış eşlik etti.

Florian'ın enerjisi alevlenip artan hoşnutsuzluğunu ortaya koyarken bile güldüm.

Ağzını kulağıma doğru indirdi. "Kelebek, Lilitha'yı kontrol etmeni istiyorum." Başka bir deyişle, Florian'ın Avrin'in davetimizi kabul etmesinin nedenini araştırabilmesi için onları rahat bıraktı.

Molkan'ın ölümünden sonraki günlerde Avrin'den gördüklerimi bildiğim ve tanık olduğum için onun katılımından hiç şüphe etmemiştim. Ben düşünmedim

Florian da bundan kuşkulandı. Muhtemelen sadece bu genç krala buz gibi pençelerinin ne kadar keskin olduğunu göstermek istemişti.

Sırıtarak gözlerimi kocama diktim. Sonra ayak parmaklarımın ucuna kalkıp yanağından öptüm. "Adil oyna."

"Her zaman," diye mırıldandı, karanlık bakışları Avrin'in üzerindeydi.

İkisine de küçük bir gülümseme verdim ve Lilitha'yı aramaya koyuldum.

Odanın yarısına geldiğimde Fume kolumu nazikçe yakaladı. "Ne o? burada ne yapıyorsun?"

Eline ters ters baktım.

Mırıldanarak özür diledi. "Onun yakınında bile olmamalı."

"İçten iyi dileklerin ve yürekten tebriklerin için teşekkür ederim Fume," dedim biraz küçümseyerek ve onu kendi haline bıraktım.

Lilitha'yı aramaya devam ederken general küfretti ve beni takip etti. Kadehlerini bana doğru eğip kaldıran savaşçılara gülümsedim.

"Tullia," dedi Fume. "Lütfen."

Pürüzlü savunma ayaklarımı durdurdu. Yavaşça dönüp ona baktım, elbisem arkamdaki taş zeminde sürükleniyordu. "Onu ben davet ettim, General."

İhanet ve şaşkınlık, düzgünce yontulmuş yüz hatlarını buruşturdu.

"Ona tacımı verdim. Krallığımı. Aramızı dostça tutarak bunun akıllıca bir karar olduğundan emin olmak bize yakışır." Zaten bildiği ama anlayamayacak kadar öfkeli olduğu şeyi söylemek zorunda kaldığım için bile nefret ediyordum.

"Biliyorum, ama o oradaydı." Yaklaştı, gökyüzü parlaklığındaki gözleri benimkileri arıyordu. "Yıllarca onu kurtarabilirdi Tullia, ama yapmadı."

"mı?" Kaba olmasa da üsteledim. Kaşları hâlâ düzleşmişti.

General, kendisinden dostluktan başka bir şey istemiyormuş gibi görünen bir kadına fazlasıyla aşık olduğu için ona acıyarak, "Avrin bizim düşmanımız değil ve kesinlikle Lilitha'nın da değil," diye açıkladım. Omzunun üzerinden prensesin balkonun açık kapıları arasında durduğu yere baktım. "Belki de onun hayatta kalmasının tek nedeni o ve bunu sen de biliyorsun."

Çenesi sıkıştı.

"Değiştirilemeyecek nedenlerden dolayı ondan nefret ediyorsunuz ama bu gerçek yüzünden ondan nefret edemezsiniz. Bu ve daha fazlası yüzünden onunla gerginlik yaratmayacağız." Elimi veda edercesine kolunun üzerine koydum. "Barışı korumalıyız, Fume."

Lilitha'ya ulaştığında general iki kralı izliyordu.

İsteğini parşömene yazmıştı bile. *Onun dikkatini dağıtmanı istiyorum.*

"Duman mı?"

Başını salladı. Florian, o zaman.

Ağabeyininkinden iki ton daha açık ama aynı koyu kirpiklerle çevrili mavi gözleri benimkilerle buluştu. Avrin'i görmesini engelleyen kalabalığa bakarken gülümsemesi gizliydi ve biraz da titrekti.

"Düğün gecemde başımı belaya mı sokacaksın?"

Lilitha bana öyle bir baktı ki, bana karşı zerre kadar endişesi yoktu.

Ben.

Güldüm, gülmemekte haklıydı. Sayısız kez kendi Kocasının öfkesini açlığa dönüştürmek için saatlerce ayak parmaklarını kıvıran bir ceza verdi.

"Oh, peki," dedim sahte bir sıkıntıyla.

Gülmeye benzer bir ses çıkardı, önümüzde çalan müzikten zar zor duyuluyordu. Sonra küçük defterine başka bir şey yazdı. *Kelimelerle ifade edilemeyecek kadar güzel görünüyorsun.*

Gözlerimi devirdim. "Sana yardım edeceğimi söyledim zaten."

Omzumu dürttü ve kelimelerin altını çizerek onları kastettiğini söyledi. Öyle olduğunu biliyordum. Yine de sııttım ve onu dürttüm. "Sen de öyle, bela."

Lilitha bu ismi duyunca irkildi. Molkan'ın yalanlarla dolu sarayının altında saklı kaldığı süre boyunca krala dönüşen bir danışmanın ona verdiği bir isimdi bu.

Gözlerimi kısarak onunla biraz daha oynadım. "Yüzünüz kızardı mı, Prenses?"

Kaşlarını çatı. Onun gülümsemesi ve neredeyse kahkahası ile birlikte ben de kendi gülümsememle bu kaş çatmaya karşı koydum.

Florian şimdi bize doğru geliyordu ve kıpırdamayan dudaklarımın arasından "Git," diye fısıldadım.

Lilitha hiç vakit kaybetmeden kalabalığın arasından hızla geçerek Avrin'in kaldığı balo salonunun ilk girişine doğru ilerledi. Varlığını belli ettikten sonra gitmeyi planladıysa planı suya düşmüştü.

Florian, misafirlerimizin arasında dolaşan mavi ve siyah telaşı görünce ilerleyişini durdurdu.

Ona doğru yürürken şarabımı yanımdan geçen bir garsona verdim. Ellerim göğsünde gezindi ve ayak parmaklarımın ucuna kadar yükselip ağzımı usulca onunkine yerleştirdim. Kollarım omuzlarına dolanırken Lilitha'nın kendini Avrin'e atmasını izledim.

Etraftaki herkes gibi o da sersemlemiş görünüyordu, altın rengi gözleri onu yakaladığında genişledi. Onu kendisine doğru tutarken gözleri kapandı. Başını çevirdi ve prensesi çoğu kişinin uygun göreceğinden çok daha uzun süre tutarken ona bir şeyler fısıldıyor, onu içine çekiyor gibiydi.

Umursamadılar. Belki de her şeyden sonra, umursamanın ötesindeydiler.

İkisi balo salonundan ayrıldılar. Lilitha önden gidiyor, Avrin'i sanki bir kral değil de her zaman onun emirlerini yerine getirecek bir erkekmiş gibi arkasından sürüklüyordu.

Aralarına ne girerse girsin, sonsuza dek girecekmiş gibi bir his vardı içimde, korkutmaktan çok ısıtan bir his. Ve Lilitha, yaldızlı kafesinde tutulurken Avrin'in sevgisini her türlü avantajı için kullanmasına rağmen, Baneberry'den ayrıldığından beri açık gökyüzünden daha fazlasını özlemişti.

Nirra'nın bakışları Florian'ın omzunun üzerinden benimkilere takıldı. Geniş geniş sırtarak iki kadeh şarabı havaya kaldırdı ve kalçalarını salladı.

Kahkahalarımı Florian'ın yeleğine bastırdım.

Elleri yanlarımda geziniyor, parmakları alaycı bir şekilde kıcımlı okşuyordu. "Aç mısın, kelebek?"

"Görünüşe göre sonsuza dek," diye alay ettim kulağına, öldürücü derecede yumuşak kıkırdaması sırtımda dolaşan dokunuşunun altında tüylerimi diken diken ederken her nefeste biraz daha ısıniyordum. "Elbise kaşındırıyor." Boynunu öptüm, itirafım onu taşa çevirdi. "Muhtemelen içime bir şey giymediğim içindir."

Konuşmamı ancak bitirmiştım ki ben de balo salonundan çıkarıldım.

Florian

Dikkatim dağılıyordu.

Ve umursamanın çok ötesindeydim.

Kapılar buzla kaplanırken karım sırttı. Daha ben onu güzel ayaklarının üzerine yatırmadan kalbi yerinden fırlamış, düzensiz bir şekilde atmaya başlamıştı. Dudağı dişleri tarafından çalınmıştı, gözleri beklenti ve ihtiyaçla bulanıktı.

Ona sonsuza kadar ve bakardım da.

Şu anda sikimin onun titreşen amcığının sıcaklığında sıkışmasına ihtiyacım vardı. Yelekliğimi yırtarak açtım, düğmeleri yerde takırdıyordu. "Ellerini duvara yasla, karıcığım."

Tullia itaat etti, beni deliliğin sınırlarına sürükleyen elbiseyle uğraşmak için sabırsızlanıyordum. Kış dokunuşlu saçlarının tepesindeki tacı çıkarıp yanındaki çekmeceye koydu ve elini tekrar koyu renkli taşa dayadı.

Benimkini odanın öbür ucuna fırlattım. Şöminenin yanında bir yerde tıngırdadı. "Ne oynadığını bilmediğimi mi sanıyorsun?"

"Bildiğinin gayet iyi farkında olduğumu biliyorsun." Boğuk sesi, tırnaklarının sırtında gezindiğini hissetmeye benziyordu. Gözleri omzunun üzerinden bana dikildi. "Yine de ikimiz de burada olmayı tercih ederdik."

Ağzım isteğim dışında kıvrıldı.

Paltoyu bıraktım, sonra geçtim. Yavaşça ipek ve dantelleri yerden aldım, parmaklarımla sıyrarak kalçalarının ve uyluklarının üzerinde topladım ve her nefes alışı verişte biraz daha incelmesini dinledim.

Altında gerçekten de hiçbir şey yoktu.

"Cesur yaratık," diye mırıldandım, tüm bu güzel etin görüntüsünden hâlâ etkilenmişim. "Benim için eğil."

Yaptı ve bana ne kadar ihtiyacı olduğunu incelemek için çömelerek inledim. Çok, diye karar verdim, tek bir parmağımla onu ayırdım. Kalçalarının daha geniş açılması için bacakları kaydı. Kalçaları sarsıldı, şişen klitorisini daire içine aldığımda kulaklarımı kutsayan bir nefes sesi taşıdı.

Parmağımı onun yumuşak daldırdım.

İkimiz de inledik.

Ayağa kalkarken onu emdim, sonra sikimi pantolonumdan çıkardım. Sırtı kavislendi, elbisesi kalçalarının üzerinden öne doğru düştü ve topuklu terliklerinin altına dolandı. Elimi karnına koydum, içine doğru iterken onu kendime doğru yönlendirdim.

Dişlerimin gıcırdamasına neden olan bir sıkışma ile beni karşıladı.

Soğuk sıcaklık omurgamın tabanından yayıldı. Boynuma doğru tırmandı, kaslarımı alevlendirdi ve alma, sahiplenme, besleme içgüdüsünü ateşledi.

kan ve başka bir şey kalmayıncaya kadar yiyip bitirdi.

Boynumu döndürerek küfrettim ve gözlerimi kırptım.

Görüşüm bulanıktı ve ses tonum neredeyse tanınmaz haldeydi. "Kollarını kolların arasından geçir." Yaptı, ben ona karşı direnince inledi. "Güzel. Şimdi göğüslerinin üzerinden aşağı doğru sıyrır."

Beni terk eden ses korkunçtu.

Umurumda değildi. O iri memelerin bir anlık görüntüsü kalçalarımın bir kez daha sarsılmasına neden oldu ve bu da bana bir başka güzel inilti kazandırdı. Etrafına uzandım ve bir tanesini yakaladım, meme ucunu parmaklarımın arasında sıkıca tuttum.

Başını çevirdi, dudakları benimkileri arıyordu. Dudaklarımı ona verdim ama sadece kısa bir süreliğine.

Geri çekildiğimde neredeyse mızızlanıyordu, sikim onun çaresiz bedenini terk etti. Kaşlarını çatığında kıkına bir şaplak attım, sonra ellerimi belinde toplanan elbisenin içine sokup bacaklarından aşağı çektim.

Yırtıldı, yüksek sesli bir çığlık karımın gerilmesine ve kızarmasına neden oldu. "Canavar."

Parmaklarım baldırlarında ve kalçalarında gezindi. "Yine de" -kıvrana kadar kıkını sertçe ısırdım- "beni seviyorsun."

Bunu hiç söylememişti. Gerçekten söylememişti. Günlerce sıcağın taleplerini yerine getirdikten sonra bu odalarda geçirdiğimiz o ilk zamandan beri.

Bunu duymak için her şeyimi verebileceğimi söylemesini istememe rağmen, bunu söylemesine ihtiyacım yoktu.

Oradaydı. Bana her baktığında. Uyandığında komodinin üzerinde beni ya da buzdan bir heykeli görünce rahatlıyordu. Bana her dokunduğunda. Alaycı oyunlarla bana eziyet etti ve sessiz bir merakla bana değer verdi.

Önemli olan tek şey biliyor olmamdı.

Yavaşça yükselirken dudaklarım sırtında gezindi, ellerim kalçalarını sıkarken dilim dövmeli yılanın izini sürdü.

Cevabı nefes nefese oldu. "Derinden, Majesteleri."

Saçlarını yana yatırdım ve ensesinden öptüm. Sonra onu dantel ve ipek havuzundan çıkardım ve yatağıma fırlattım. Üstüne atladım, kalçaları açıldıkça kahkahaları azaldı ve sikimi tekrar vücudunun içine soktum.

Alayıma keskin bir itiş eşlik etti. "Ne kadar derine?"

"O kadar derin ki ağrıyor."

"O zaman iyi bir eş ol"-Çenesini öptüm, sonra dudaklarımı üzerinde gezdirdim

-"ve bana göster." Komutu daha hızlı itişler izledi.

Ölçüsüz bir tatmin kanımı kaynattı ve bir iniltinin ardından sonsuz saplantım parçalandığında kendi kurtuluşumu getirdi. Terlikleri seğiren ayaklarından düştü, onun coşkusu benimkini uzattı.

Bir dizi küfür boynunu ısıtmak için beni terk etti. Titredi, altımda ezildi, parmakları tenime ulaşmak için gömleğimi çözdü.

"Gecenin geri kalanını bu şekilde geçirmek kabalık mı olur?"

"Tatlı yaratık..." Çırpınan nabzını yalamak için başımı çevirdim. "Umursuyormuş gibi yapmayalım." Kahkahalarla titrerken, tanrıça tarafından kutsanmış güzelliğine bakmak için ayağa kalktım. Teni kızarmıştı, o büyük hayranlık dolu gözler ve o parlak gülümseme asla kaçamayacağım silahlardı.

Onu incelememi izlerken gülümsemesi kayboldu. Parmakları yanağımla buluştu, çenemde ve sonra ağzımda gezindi. Onları ısırdım ve gülümsemesi geri geldi. Ama o karanlık gözler nemliydi.

Onları aradım, alarm göğsümde gürledi. "Ne oldu?" Tereddüt dudaklarını büzdü.

Kaşlarımı çattım.

Yine güldü, parmak uçları çenemin üzerinde dans ediyordu.

Elimi sıkarak, "Teşekkür ederim" diye fısıldarken ağzımı kendi ağzına bastırdı.

Sadece düğünden bahsetmediğini biliyordum. Eğer onu mutlu edecekse, her yıl ona bir tane vermek için kasamızı boşaltırdım. Bekledim, kalbim boğazımda buzlu bir kaya gibi duruyordu.

Ağzı benimkine değdi, gözleri Baneberry'den döndükten sonraki aylarda ruhunu aydınlatan huzurla parlıyordu. Kirpikleri dalgalandı. "Her şey için."

Ters ters baktım. Sadece nefes alamıyor gibi görüldüğüm için değil, onu şu anda bulunduğu yere getirmek için korkunç şeyler yaptığım için -her şekilde bana bağlı olduğu ve yatağımızda altımda tohumumla dolu olduğu için.

Alaycı soru, sert bir nefes verişle yastık yumuşaklığındaki dudaklarının arasından sızdı. "Hepsini mi, kelebek?"

Tullia sırttı ve iki eliyle yanaklarımı kavradı. Burnuma kendi burnuyla vurdu ve beni bir kez öptü. "Yine olsa yine yaparım." Bir öpücük daha. "Ve tekrar ve tekrar ve tekrar."

Kalın kalın yutkundum, sonra sırttım. "Ben de seni seviyorum." Sertleşen sikim derine bastırdı ve ağzını yutmak için ön kollarımın üzerinde alçaldım.

Gelinim morartıcı öpücüğünden kurtuldu ve aceleyle nefes aldı, "Florian, seni seviyorum."

Gözlerim büyüdü, sonra hemen yandı.

"Seni seviyorum," dedi tekrar, dudaklarında beni yok etmeye yönelik itirafıyla güçlerini birleştiren bir titreme vardı.

Alnım onunkine düştü.

O üç öldürücü kelimeyi mırıldanırken beni kolayca sırt üstü yatırdı. "Seni seviyorum."

Tullia, avuç içleri göğsümde meydana gelen şiddetin üzerine uzanmak için tenime tırmanana kadar gömleğimi yırttı. Beni öperken yavaşça kendini sikimin üzerine bıraktı. "Sana sefil bir şekilde aşığım."

Tamamen onun merhametine kalmıştım ve çürüyen pantolonum hala kışımın altında duruyordu, o beni daha da unutulmaya sürüklerken ben sadece parçalar halinde orada yatabilirdim.

Serbest kalmadan önce oturdum. Bunu yapmak beni o kadar derine itti ki nefesi kesildi, başı geriye düştü ve boğazı beni çağırdı. Dudaklarımı ve dilimi boynundan yukarı, çenesine doğru takip ettim. Isırdım, ağızlarımız birbirine değene kadar başını aşağı eğdim.

Benimle alay ederken bile gözlerinin içinde kırılganlık ve arzu yüzüyordu. "Söyleyecek sözünüz yok mu Majesteleri?"

"Hem de çok," diye mırıldandım. "Ama şu anda..." Ellerim sırtını düzleştirdi, biri omzunun üzerinden kıvrılırken diğeri saçlarına dolandı. "Cezalandırmam gereken bir karım var."

Benim pek de tatlı olmayan yaratığım güldü, melodik sesi sınırsız ve özgürdü.

Yayın uyarıları, ön gösterimler ve kişisel hikaye anlatımı haberleri için [haber bültenine katılın](#).

Ella en çok [Instagram](#)'da aktif

[OceanofPDF.com](#)

Ölümcül İlahi Düet'i beğendiyseniz, Kötülerin Krallığı'nı da beğeneceksiniz...

Canavarca bir sırrı olan karanlık bir Fae prensi. Yalnız kalması daha iyi olan şeylere karşı merakı olan bir peri prensesi. Düşmanları aşıklara bir bağ. Hayatlarına mal olabilecek bir aşk...

Onun tam olarak kim olduğunu biliyordum. Unseelie prensi. Ama tam olarak ne olduğunu bilmiyordum.

Kandırılmıştım.

Ailemin zindanında geçici bir dostluk kurduğum yaratık, sandığım gibi nazik ve ilgi çekici bir prens değildi.

O bir canavardı. Kana susamış bir canavar.

Ve amcamın pençelerinden kaçmasına yardım etmiştim.

Böyle bir ihanet ağır sonuçlar doğururdu ve krallığımızın yüzlerce yıldır karşılaştığı en büyük tehdidi serbest bırakmanın bedeli benim için hiç de hayatta kalacaktı.

Ancak amcamın prensleri için yaptığı planların bozulduğunu öğrenen Unseelie intikam istedi ve bir anlaşma yapıldı.

Kurtarıcım ve kıyametim geri döndü ve bu sefer bensiz gitmiyordu.

Ondan ne kadar nefret etsem de, hilekâr ve tehlikeli erkek benim son umudumdu. Yine de bana baktığında, bana dokunduğunda, beni sevmeye cüret ettiğinde Zırh olarak giydiğim inançlar erimeye başladı.

Bunun olmasına izin veremezdim.

Hayatımı kurtarmanın tek yolu, onu yok eden canavarla evlenerek teslim olmak olduğunda kaderden kaçmak imkânsız hale gelecekti.

[Burayı](#) okuyun

OceanofPDF.com

MORE FANTASY ROMANCE BY ELLA

Çok Soğuk Kral
BirBaşiboş Prens
Vahşi ve Kuğu
Kurt ve Kır Çiçeği Kötüler Krallığı

STAY IN TOUCH!

[Instagram](#)'da takip edin
[Çay Odası Facebook](#)
sayfasına katılın
[Web sitesi](#)

[OceanofPDF.com](#)

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunumuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.